

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2001

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

*Învățătură de facere peste ucenici noi. Omul trebuie să se vadă din
Dumnezeu și nu din sine. Cel învățat cu cele de pe pământ nu are
învățător din cer. Veacul omului se sfârșește, iar veacul Domnului
se așează pe pământ și se numește Noul Ierusalim.*

Mă apropii la iesle și Mă fac cuvânt de zidire, cuvânt de mângâiere, și Mă dau apoi vouă și celor ce se strâng pe lângă voi să se facă Mie sărbătoare. Mi-ați făcut zi de sărbătoare, fiilor de la iesle, că s-au strâns pe lângă voi copilași cumiți ca și voi, ca să petreacă în numele Meu cu voi, iar Eu să-i hrănesc din cer. Când lumea de pe pământ s-a strâns să-și petreacă zilele ei, iată, și voi ați aflat prilej și Mi-ați făcut coborâre ca să-i hrănesc pe cei ce vin la crescut lângă izvorul care spală pe om și apoi îl crește ca să fie.

Iată-Mă ca să vă dau har și mângâiere, vouă și celor veniți la izvor. Sunt Eu Însumi. Trupul Meu este acoperit de ochii voștri, dar din el curge cuvântul Meu și se aude, și hrănesc cu el și îl fac venirea Mea, că a venit vremea aceasta, și tot omul va fi luat ca pe neștire, că nu vrea omul de pe pământ să stea din mersul lui și să asculte șoapta venirii Mele, cuvântul Meu care se face cale pentru venirea Mea. Dacă Scripturile Mele cele de acum două mii de ani sunt mincinoase, Eu nu voi veni. Dar ele sunt adevărate, și de aceea vin, și vin să le împlinesc. Amin.

Am spus ucenicilor Mei să înțeleagă de la smochin semnul venirii Mele. Și iată, el a dat mlădițe fragede, căci s-a apropiat venirea Mea. Eu sunt smochinul, căci smochinul de pe pământ s-a uscat și nu mai pot mânca din roadele lui. Eu Însumi am venit și am dat rod și am dat mlădițe noi, căci venirea Mea este aproape. Smochinul cel uscat se crede verde și nu înțelege semnele vremii Mele, semnele venirii Mele. Voi, copii de la iesle, sunteți semnele venirii Mele. Eu sunt smochinul, iar voi, mlădițele, și venirea Mea este cu voi. Amin, amin, amin. Din nou am lucrat tainic, ca și acum două mii de ani. Ca și atunci, oamenii nici acum nu vor să priceapă din semnele vremii venirea Mea de la Tatăl. Duhul potrivit Mie este împărat peste om și îi șoptește omului la ureche să nu se așeze în veghe pentru venirea Mea, ci să-și petreacă cele ale nopții omul. Și iată, venirea Mea ia omul pe neștire și omul n-o vede, căci scris este: «*Ochi au și nu văd; urechi au și nu aud; și cine nu crede nu ajunge să vadă*». Eu însă vin la iesle cu hrană din cer și Mă dau spre zidire sfântă celui ce voiește cu Mine așteptându-Mă să vin. Mă dau vouă, iar voi să Mă dați, fiilor, și să fiu găsit la voi de cei ce au învățat calea spre izvorul venirii Mele.

Pe cel ce vine la crescut îl învăț să se uite mereu la el dacă crește din cuvântul Meu. Și cum adică aceasta? Să se

uite în cuvântul Meu și să se măsoare în el, că Eu așa îl învăț pe cel ce crește din Mine și așa îi spun: caută, copile, să vezi ce este între tine și Dumnezeu, între tine și aproapele tău. Caută să te vezi din Dumnezeu când te uiți, nu căuta să te vezi din tine. Caută să te vezi din fratele tău când vrei să te vezi, nu să te vezi din tine, că ochii tăi nu-ți pot spune despre tine. Caută să te uiți la tine din Dumnezeu și din aproapele tău, să-I placi lui Dumnezeu și aproapelui tău, nu ție, căci așa sunt cei ce veghează întru venirea Mea. Iar pentru lucrarea veghii să nu fie amestecat duh de stăpân și slugă, căci acest duh le strică veghea celor ce veghează, ci să fie duh de iubire care dă putere pentru veghe, care dă gust veghii celei sfinte dintre frați, căci scris este: «*Cel mai mare să fie slujitor celui mic, nu stăpân*», căci așa este învățătura Mea. Cel mai mare să vegheze cel mai bine, ca să se poată vedea din el cel mic. Și cine este cel mic? Cel mic este cel ce se uită la sine din Dumnezeu și din aproapele său. Amin, amin, amin.

Omul nu știe ce este fericirea lui. Numai cel ce ajunge pe plac aproapelui său la ce este bine spre zidire, numai acela își face sufletului său ochi pentru fericire, căci atunci el află pacea cea desăvârșită și nu mai iese din ea, că ea e dulce, ea înțelepțește omul, ea îl zidește zi cu zi până la ziua zilei, ea îl mângâie și îl ține în ea, și omul își află odihna.

O, nu este altfel de odihnă pentru om, nu este. O, nu vine omul să ia de la Mine și să-și afle odihna. O, nu mai sunt oameni adevărați, fiilor, nu mai sunt. O, nu mai sunt creștini adevărați, măi copilași, nu mai sunt, fiilor. Cei ce caută minuni ca să se facă creștini, aceia pătesc ca omul împietrit în care nu încolțește sămânța vieții, căci minunile n-au avut putere să omoare moartea din om. Când Eu, Domnul, trimit minuni în calea omului ca să-l întăresc pentru Mine, e una, dar când omul caută minuni, e altceva. Și iată, pentru unii minunile au fost drum spre Mine și, iarăși, pentru alți mulți ele au fost drum spre sine, căci s-au fâlit căzând prin ei înșiși. O, rău e de omul care n-are învățător de sus din cer, că acela se învață cu pământul și cu cele de pe pământ și cu cele de la om.

Caută, copile care iei învățătura Mea, caută să înveți pe placul Meu. Nu e bine să te ocupi de tine înaintea Mea, ci e bine să iei de la Mine și să-ți folosească și ție cele ce dau, că de aceea dau. Dau ca să iei, nu ca să mai ceri. Dau ca să fie dat, și să aibă omul care ia, și nu să Mă mai ispitească pentru el însuși. Dau mereu tot ce văd că-ți trebuie, ca să te ajut să ai și să te folosești de venirea Mea la tine. Cel ce are nu se mai plânge că e lipsit. Cel ce ia are, dar cel ce nu știe să ia, acela nu are, și cere ca să aibă.

Iar Eu, ca un Învățător bun, spun așa: fericite celui ce se lasă găsit de Dumnezeu, că acela știe să-L afle pe Domnul. Cine-L caută pe Domnul nu-L mai găsește, dar cel ce se lasă găsit, a găsit pe Dumnezeu. Amin.

Iată, M-am lăsat Învățător ca să Mă dau, că vă văd cum așteptați voi și cei ce vin să Mă ia. Voiesc să Mă nasc desăvârșit în cel ce Mă voiește în el, căci omul e născut din om, și Eu trebuie să-l învăț nașterea lui din nașterea Mea în el. Amin. Un picuț, și voi sărbători cu voi sărbătoarea nașterii Mele cea de acum două mii de ani, și Mă voi înnoi cu ea în tot omul care voiește în el nașterea Mea, Duhul Meu, Care este din cer, și trupul Meu cel ceresc. Amin.

V-am dat hrană caldă, fiilor. Dați-o pe masă și învățați-i pe cei ce o iau să o și rumege, că voiesc să-l învăț pe cel ce vine la Mine nașterea Mea în el. Veacul cel nou aduce nașterea Mea în inima omului, numai să ia omul, numai să audă omul taina veacului cel nou. Trec cu el pe lângă veacul omului și vin să-l așez pe pământ, că vă am pe voi începătura de veac nou, plămădit de Mine și de voi între pământ și cer. Curând, curând nu vor mai fi cele ale veacului omului, și omul va vedea tot mai mult veacul cel nou care se așează pe pământ, și va plânge omul care nu are nimic zidit în veacul cel nou.

Iar voi, voi și cei ce sunt cu Mine prin voi, zidiți-vă, fiilor, în taina veacului cel nou și fiți zidirea lui, căci el va fi pe veci. V-am învățat lucrarea zidirii, și de atâta vreme vă învăț. Zidiți-vă în veacul cel nou și fiți ziditori ai veacului ce va să fie, căci totul va fi înghițit de biruința venirii Mele și voi rămâne Eu, cu veacul cel nou și cu moștenitorii lui. Amin.

Îi dau omului ochi ca să vadă; îi dau urechi ca să audă; îi dau înțelepciune ca să înțeleagă; îi dau iubire ca să aibă, numai să ia omul din pacea venirii Mele. Cu pace și cu har ceresc vin pentru cei ce Mă așteaptă, iar pentru cei ce nu Mă așteaptă vin cu zi de mânie, vin cu plata celor lucrate de tot omul care s-a ascuns de Mine iubindu-se pe sine.

Eu așa am spus: *«Să se lepede omul de sine și să vină să-Mi urmeze»*. Omul însă s-a ascuns și n-a primit chemarea Mea ca să vină. Și acum, vin Eu, și când vin, nu-l mai chem, și îi zic să se ducă, nu să vină, căci când i-am zis „Vino!”, n-a venit; s-a oprit pentru sine și n-a venit. Și iată, veacul omului trece, și Eu vin cu veacul Meu, și vin. Vin, că este scris să vin după cele două mii de ani de la înălțarea Mea la Tatăl, căci M-am dus ca să vin. Și dacă vin, le spun iarăși tuturor că vin, și zic:

Deschideți Scripturile, fii ai oamenilor, și citiți în ele despre venirea Mea. Și dacă citiți, nu le ispițiți, nu le răstăl-măciți, ci înțelegeți-le. Și dacă nu le înțelegeți, chemați cu lacrimi și cu tânguire pe Duhul Sfânt, ca să vă învețe El despectuirea tainei Scripturilor venirii Mele. Deschideți Scripturile și nu le închideți, și nu le ascundeți, că în ele este scrisă venirea Mea care trebuie împlinită. Și dacă știți să citiți, veți găsi în ea o țară nouă, un Ierusalim nou, căci Ierusalimul cel de atunci M-a tăiat și M-a dat la pieire, dar Eu M-am ridicat ca un Dumnezeu venit din Tatăl, și iarăși am fost, și am ales din nou Ierusalimul, căci Tatăl îl avea pus deoparte pentru venirea Mea cea de după două mii de ani.

Iată țara strălucirii pe care a văzut-o de departe proorocul Daniel, pământul cel de la început, pământul român din care Eu am luat pământ cu mâna și l-am făcut pe omul cel zidit de mâna Mea. Iată noua Mea țară, noul Meu ogor în care am însămânțat sămânța veacului cel nou, veac ceresc pe pământ, Noul Ierusalim. Așa se numește veacul cel nou: Noul Ierusalim. Amin, amin, amin.

Deschideți Scripturile, voi, fii ai oamenilor, și veți găsi în ele venirea Mea cu veacul cel nou, coborât din cer pe pământ. Și iată venirea Mea, că sunt cuvântând din mijlocul pă-

mântului român peste pământ, și merge cuvântul Meu ca fulgerul de la răsărit până la apus, căci venirea Mea așa vine, ca fulgerul, precum scrie în Scripturi.

Cel ce însetează, să vină și să bea din apa Mea, și să fie viu apoi, și să nu mai înseteze apoi, că iată, omul însetează mereu. Bea și însetează iar, căci apa este la Mine, nu la el. Să vină omul la Mine și să bea. Și dacă nu vrea să vină, să nu vină, căci scris este: *«Cine este sfânt, să se sfințească încă, și cine este spurcat, să se spurce și mai mult»*, că venirea Mea vine ca un fur, și cel ce nu-i venit spre ea, nu mai are vreme să vină.

O, fii ai oamenilor, răscumpărați vremea, că zilele sunt grele. Așa vă învață Scriptura. Deschideți Scripturile, voi, fii ai oamenilor, și veți găsi în ele că Eu vin, și veți înțelege de ce vin Eu. Vin, că este scris să vin după cele două mii de ani de la înălțarea Mea la Tatăl. M-am dus la Tatăl ca să vin și să pregătesc de lângă Tatăl locașul venirii Mele. Și am venit, și Mi l-am pregătit, și Mi-l pregătesc, și Mi-l curățesc, și Mi-l slăvesc, ca să vadă toți împărații pământului locașul venirii Mele: pământul român. Acest pământ curând, curând va fi cu totul al Meu, iar cei ce vor fi pe el se vor face sfinții Mei, neam sfânt și împărătesc, popor după chipul și asemănarea Mea, căci așa este în casa Tatălui Meu. Amin.

O, copii de la iesle, v-am dat har și mângâiere vouă și celor ce s-au strâns lângă izvor ca să bea și ca să crească. Ba și fiilor oamenilor le-am dat ca să bea, numai să vrea să bea. O, dacă Scripturile venirii Fiului Omului sunt minci-noase, atunci El nu va veni. Dar dacă sunt adevărate, Fiul Omului vine, și *«se vor tângui toate neamurile pământului văzându-L venind cu putere și cu slavă multă»*, precum scrie în Scripturi. Amin.

Am chemat pe tot omul să vină spre venirea Mea. De două mii de ani îl tot chem pe om. De șapte mii de ani îl tot chem pe om. Dar ca azi nu l-am chemat nicicând. Îl chem pe cel ce nu vine. Îl chem pe cel ce nu aude șoapta venirii Mele. Iar când voi veni, nu-l voi mai chema, și îi voi spune să se ducă, precum este scris în Scripturi.

O, copii ai venirii Mele, vine venirea Mea. Zidiți-vă în taina veacului cel nou și fiți ziditori și spuneți tuturor celor ce locuiesc pe pământ că vine venirea Mea. Un ceas, și vin, iar veacul cel nou care vine cu Mine, se numește Noul Ierusalim. Amin, amin, amin.

19 decembrie 2000/1 ianuarie 2001

Praznicul Nașterii Domnului

Omul este vechi chiar dacă viața lui este o zi. Așezământul Noului Ierusalim este sămânța pământului nou și viața veacului ce va să fie pe el.

M-am coborât la iesle, căci cuvântul Meu din zilele acestea își are ieslea sa, fiindcă Eu am pregătit loc, ca acolo unde cobor Eu, să fie și ai Mei, cei pregătiți de Mine pentru întâmpinarea Mea când vin cuvânt. Încă de pe când n-aveam pas să merg printre fiii oamenilor cu cuvântul și să lucrez cu el, încă de pe atunci Eu și cu Tatăl Mi-am așezat cuibul coborârii aici, iar apoi am cuvântat, și din acest cuvânt Mi-am făcut iesle să vin, și am venit și am împlinit cuvântul, și am loc sfânt, și am iesle caldă, căci în casele cele făcute de oameni nu pot răzbi cu ușorul, că nimeni nu Mă iubește și nimeni nu Mă dorește așa cum sunt Eu. Nu e om pe pământ să nu Mă vrea, că știe omul că Eu am în mâini viața

cea veșnică, dar nimeni nu Mă vrea cu ea, căci ea se dă încă de pe pământ, și dacă vin cu ea la om ca să i-o dau, ea are în ea pe cele din cer, dar pe pământ nu încap cu viața Mea cea veșnică în om. E prea lipit omul de cele ce trec. S-a prea furat omul din Mine, căci pe furate a făcut aceasta. Dacă omul nu Mă vede, uită că Eu văd. Uită omul, și se fură din Dumnezeu, și se dă om pe om deșertăciunii lucrurilor, iar Eu suspin după om.

Am coborât la voi, copiii de la iesle. Am sălașul Meu la voi, și vin să Mă odihnesc în el, căci sunt obosit, și sunt în suspin mereu și tot mereu pentru omul de pe pământ. Am venit să grăiesc vouă despre nașterea Mea în om. Iată sărbătoarea nașterii Mele de acum două mii de ani. Se purta Măicuța Mea din loc în loc prin lume și nu găsea pe cineva s-o primească și să Mă nască, și să-L primească omul pe Dumnezeu în casa lui și să-L aibă apoi. Tot așa a fost și azi. Nu e loc pe pământ, nu e om pe pământ să știe și să poată să Mă primească în casa lui, să Mă nasc Eu cu nașterea Mea în om, ca să știe omul apoi ce este sărbătoarea nașterii Mele cu omul.

Iată sărbătoare de naștere. Eu Însuși Mă mărturisesc cu voi și în voi, căci în casele cele mari ale oamenilor nu voiesc să fiu. Eu Mi-am făcut locaș omul, și apoi M-am odihnit în el. Apoi omul M-a alungat, și s-a alungat pe sine din Mine, și Eu am rămas cu suspin fără locaș după ce l-am făcut pe om. Dar am rostit atunci cuvânt tainic că Mă voi naște Eu din om, că Mă voi face sămânță în trup născător și voi zdrobi pe dușmanul omului, și iarăși îl voi avea pe om, și Mă voi naște în el cu taina nașterii Mele, și iarăși Mă voi odihni, căci omul este casa Mea și ieslea Mea și odihna Mea.

Vă dau semințe, ca la pușorii care cresc mâncând, fiilor copii. Vin la voi la iesle și Mă fac hrană și Mă fac cuvânt de naștere și îl aștept pe om să învețe în el taina nașterii Mele între oameni după două mii de ani de la nașterea Mea din Fecioara care a biruit pe șarpele cel de demult prin sămânța Mea pusă în ea de la Tatăl și de la Mine și de la Duhul Sfânt, pentru ca să-l răscumpăr pe om venind după el pe pământ. Și am venit, și M-am făcut Om. Prunc mic M-am născut din om, ca și omul, și M-am numit apoi Fiul Omului. Eu Însuși am coborât din cer și M-am făcut sămânță mică și M-am așezat în trup de Fecioară ca să Mă fac prunc din ea, și să cresc apoi între oameni și să Mă îngrijească mama și tata așa cum crește un copil între părinții lui până se face mare. Atât de mic S-a făcut Dumnezeu ca să poată veni după om, ca să-l ridice pe om până la El din nou și să-l facă asemenea Lui din nou pe om, căci când Tatăl Mi-a spus să vin pe pământ sămânță din care să Mă fac prunc de om și să cresc apoi ca omul și să Mă las înjunghiat de om ca să-i dau omului viața Mea, când Tatăl Mi-a spus în cer taina nașterii Mele cea de acum două mii de ani, El a grăit cu Mine ca la începutul cel dintâi, iar Eu L-am ascultat și I-am zis: *«Tată, vom face om după chipul și asemănarea Noastră, om cu duh dătător de viață. Eu Însuși Mă voi duce și Mă voi face om pe pământ, Tată, și iarăși voi veni la Tine după ce-Mi voi da viața Mea omului, după ce voi plăti plata pentru om, Tată»*.

O, copilași de la iesle, vă aduc cuvânt cald, taina nașterii Mele în om. Întâi M-am așezat în om, și apoi M-am făcut Om. M-am făcut ca omul ca să pot să fiu cu el și să-l învăț calea spre casă, fiilor. Eu, fiilor, întâi l-am făcut pe om din pământ și din Dumnezeu, și apoi S-a făcut Dumnezeu din om, ca să-i dea omului viață. Iată taina vieții omului. Ea este de la Dumnezeu, și viața omului nu este a lui, dar cine să-i mai spună și cine să-l mai învețe pe om, pe omul care se naște din

om, și apoi el nu mai știe să se nască din Dumnezeu, și Dumnezeu din el?

Eu, fiilor, pentru aceasta am venit pe pământ din nou și Mă fac cuvânt la voi, ca să-l fac din nou pe omul cel vechi, vechi de șapte mii de ani, vechi de două mii de ani, că omul este vechi, și tot așa se naște, și este vechi chiar dacă viața lui este o zi. Toate cele vechi trec, iar Eu Mă port după om cu viața cea din cer ca să-l înnoiesc din ea și să-l fac să se îmbrace cu ea și să fie înghițit de ea omul. Amin.

Eu sunt Omul Cel nou, cu Duh dătător de viață, și voiesc să Mă dau omului de viață. Sunt Fiul Omului, și vin pe norii cerului de la Tatăl la om, ca să-Mi culeg rodul și să-l dau Tatălui, ca să-Mi adun rodul și să-l am. Am venit la cules, dar mai întâi am semănat, am udat, am îngrijit cu cele din cer peste pământ, ca apoi să culeg și să am pământ pentru cer, căci curând, curând cobor cerul pe pământ, și să am pământ pentru cer. Amin.

Eu de aceea am venit cuvânt pe pământ. Am venit să pregătesc loc pe el, ca să vin apoi și să-i adun în el pe cei aleși ai Mei, pe cei ce se lasă culeși pentru ziua venirii Mele cu sfinții în slavă văzută. Am venit să-l pregătesc pe om cu cuvântul Meu, care sfințește și care înnoiește duhul omului și care-Mi face Mie loc cu nașterea Mea în el. Nașterea Mea în om îl smulge pe om din cele pământești și omenești și îl face ceresc pe pământ și îl face sfânt și îl face casă a Mea și îl face scară a Mea ca să vin din cer pe pământ. Nașterea Mea în om este salvarea omului, cu trupul și cu sufletul și cu duhul lui, și omul se face purtător de Dumnezeu între oameni, și se face lumină din cer pe pământ, și se face omul locaș al venirii Mele cu sfinții, împărăție a cerurilor în mijlocul oamenilor. Nașterea Mea în om este împărăția cerurilor înăuntrul omului, precum Eu am zis acum două mii de ani despre taina aceasta. Veni-va vremea și a și venit, și se va vedea această taină; dar ea se vede bine, și omul de pe pământ are ochi și nu vede.

S-a smuls de tot din Mine omul, și nu mai vede cu ochii lui. E prea lipit omul de cele ce trec, și mereu le caută, că e lipsit omul de toate cele și caută mereu, dar omul pe Mine Mă caută, și el nu știe ce caută. Când omul caută viața lui, și pentru viața lui, pe Mine Mă caută, că numai Eu sunt viața omului, dar nimeni nu Mă vrea cu ea, că dacă vin cu ea la om ca să i-o dau, ea are în ea pe cele veșnice, pe cele care-l fac veșnic pe om, pe cele ce rămân. Taina vieții n-o pricepe omul, căci el s-a luat din Mine, și singur nu mai știe, și înțelepciunea lui îl scoate mereu din Mine, fiindcă omul mare se umple de sine și nu se mai poate face prunc așa cum M-am făcut Eu când am venit de la Tatăl ca să încep în om împărăția cerurilor.

Taina vieții omului Eu sunt. Cine vrea să aibă viață, Eu sunt taina vieții omului, și pentru aceasta M-am născut pe pământ. Cine se sfințește pentru Mine, la acela Eu Mă duc și Mă fac sămânță în el, și din ea crește pom nou din pământ nou, om nou din Mine. Când Eu Mă sălășluiesc în om cu sămânța Mea cea veșnică, atunci Eu Mă fac prunc și Mă dau omului să Mă crească, și din Mine să se facă omul om nou, din Mine crescut, iar Eu sunt sămânța lui.

M-am făcut prunc ca să încap în om. Mă fac mic ca să Mă primească omul, și apoi să Mă fac mare în om cu mărirea Mea cea din cer, și apoi să-l am pentru vecie pe om, că după om Mi-e tot un dor suspinul. Îl aud mereu pe om că Eu am venit și M-am dat să fiu răstignit și să mor pentru el. O, Eu am venit să Mă nasc pentru om, să Mă fac mic ca să încap în om, să Mă fac om, ca să fiu cu omul, și el să fie cu Mine. Și

dacă omul nu M-a voit în el, și dacă el n-a vrut să Mă cunoască prin nașterea Mea, Eu M-am lăsat atunci sub mâna lui, și el M-a strivit. Dar Eu iarăși M-am născut cu același trup, prin răstignire; M-am născut prin moarte. Am murit ca un muritor, ca să vin apoi la om cu taina învierii pentru toți cei ce au murit, și încă mor și acum. Taina răstignirii Mele este taina învierii, este taina nașterii prin moarte dacă omul a murit. Am venit întru totul după om dacă am venit. Am trecut prin toate ale omului, numai să-l fac din nou pe om și să nu piară omul. Am venit cu nașterea Mea în om. Am venit iar după două mii de ani, și Mă fac cuvânt la iesle ca să Mă ia omul și să Mă așeze în el, și apoi să fiu în om cu slava cuvântului Meu împlinit. Amin. Magii au venit din depărtări până la ieslea care Mă adăpostea pe Mine prunc în Betleem și pe Măicuța Mea, cea proorocită de Mine încă de la facerea omului când omul făcut s-a smuls din Mine și M-a lăsat cu suspin. Dacă magii n-ar fi venit, dacă păstorașii din munte n-ar fi coborât la vestea îngerășilor care veneau din cer pentru nașterea Mea, o, dacă aceștia nu s-ar fi găsit lângă trupul Meu de prunc născut din Fecioară, cine, oare, ar fi lăsat pe pământ peste veacuri venirea Mea de la Tatăl acum două mii de ani? Magii au venit din pământuri străine și s-au închinat nașterii Mele și au crezut orânduiei cerești care Mă trimisese pe Mine de la Tatăl, dar casa Tatălui Meu s-a sculat asupra Mea și nu M-a primit poporul din care am răsărit. Aceasta este rușinea lui Israel, care apoi M-a scos afară din mijlocul lui și M-a trimis înapoi la Tatăl. Așa și azi, Mă duc cuvânt de vestire și de înnoire și de înviere peste tot, iar casa Tatălui Meu nu mai este a Lui, nu mai este a Mea, și Mă trimite înapoi la Tatăl când vin, ca nu cumva să vin să-i izbăvesc, că ei zic că i-am izbăvit acum două mii de ani, dar când să vin să-Mi împlinesc Scripturile venirii Mele, nu Mă vor cu ei. Iar Eu rămân la voi, copii ai venirii Mele. Când și când vin magi la voi și Mă găsesc cu voi învățând omul să se îmbrace cu haina vieții care vine. Minunea venirii Mele de azi se scrie pe pământ de Mine Însumi prin mânuțele voastre, așa cum nașterea Mea cea de acum două mii de ani și-a făcut loc în cartea vremii de atunci prin cei iubiți ai Mei care M-au mărturisit împotriva poporului Meu, care a dat cu orice preț, ba chiar cu prețul vieții Mele pentru ei, au dat să Mă dea pieirii cu tot cu numele Meu, cu tot cu trupul Meu cel dumnezeiesc, care s-a făcut prunc din Fecioară acum două mii de ani, în ziua nașterii Mele.

Iată, totul piere, dar Eu rămân, și sunt. Eu sunt cerul pe pământ, precum am fost acum două mii de ani, după ce M-am născut prunc din Fecioară. Eu sunt cerul pe pământ, venit în cuvânt și cuvântând facerea din nou a lumii, cer nou și pământ nou, dar mai întâi om nou, sălaş al Meu pe pământ, că Eu l-am făcut pe om ca să Mă sălășluiesc în el și să fiu, și să fie și omul. Amin.

Nu poate omul să fie, să fie așa cum este el. Omul trebuie să fie în Mine ca să fie, și să fiu Eu în el ca să fie, căci altfel omul este el, și el nu știe să fie.

Eu pe voi, copilași de la iesle, v-am învățat ca pe niște prunci mici, v-am învățat să fiți, fiilor. Nașterea în om e taină dulce care îl ține pe om în bucuria cea tainică de a fi în sărbătoarea cea veșnică a nașterii Mele în om, căci Eu sunt veșnic.

Vă mângâi, și mereu vă nasc din Mine cu cuvânt nou, care vă naște din el mereu și vă crește mereu ca să fiți prunci, căci pruncii sunt cei ce stau la crescut. Vă dau din cer bucuria mamei Mele Fecioara, care M-a purtat în brațe prunc și M-a iubit cum n-a fost iubire între pământ și cer. M-a iubit ca pe

fiul ei încă de când M-a dat ei arhanghelul Gavriil când M-a așezat în ea cu sămânța Mea din care am ieșit prunc micuț, născut în peștera cea curată din Betleem.

Mama Mea se apleacă spre iesle și vă dă duh de mângâiere pentru Mine, Cel sălășluit după două mii de ani la voi. Mama Mea Fecioara sărută ieslea Mea de la voi și se apleacă spre voi. Amin, amin, amin.

— **M**ă aplec, Fiule Emanuel. Mi-e duhul plin de fiori, că Tu ești Cel iubit al meu și că ai iesle pe pământ, Fiule, că ai găsit unde să fii, și să fii printre oameni, copilul meu Cel de acum două mii de ani. Nimic nu m-a durut când Te-am născut, decât omul cel rece, poporul cel rece care nu Te-a primit, Fiule. N-a fost nimeni pe pământ să simtă în clipa aceea că Dumnezeu S-a făcut om și Se naște prunc între oameni pentru ca să-i mângâie și să le dea viața înapoi, Fiule, căci omul s-a luat din Tine și și-a pierdut viața dacă așa a făcut.

Dar azi mă doare, Fiule venit pe pământ; și cu duhul, și cu sufletul, și cu trupul mă doare. Mă doare, Fiule, ca și pe Tine pentru om. Timpul s-a scurs, și nu mai este ca Tu să-l mai aștepti pe om. Mă doare când văd venind venirea Ta, și omul n-a venit la ea. Îți mângâi ieslea și pe cei mici din ea, căci mângâierea noastră este numai la cei mici care se bucură de noi, Fiule născut din trupul meu cel fecioresc acum două mii de ani. O, cum de n-a înviat neamul omenesc după o așa minune a nașterii Tale din trup fecioresc? O, cum de n-a reînviat neamul omenesc după ce Tu ai înviat din răstignire, Fiule din cer? Să se fi făcut cerul Tău omul, așa cum m-am făcut eu de Te-ai sălășluit în mine, și apoi ai ieșit și Te-ai dat omului, copilule ceresc al Tatălui din cer. Îți mângâi ieslea care Te primește cuvânt. Mi-e duhul cuprins de fiori aici, unde Tu ai împărăția Ta. Facă-se pe veci voia Ta aici, Fiule scump.

Mare minune este să se dea omul Ție. Mare minune este să se facă omul prunc și să Te aibă, Fiule din cer, și să Te arate precum aceștia Te arată și Te dau precum ești, că Tu ești Cuvântul Tatălui, și Te-ai făcut trăistuță cu semințe și Te semeni pe pământ ca să răsără din ele veacul ce va să fie, copil ceresc, născut în Betleem, de la Tatăl și din mine, ca să Te faci naștere nouă în om pentru Tatăl.

Nu plânge, Fiule Emanuel. Lacrimile bucuriei sfinte sunt dulci. Nu plânge cu durere. O, Tu plângi pentru om, că e mare și mult neamul omenesc, și nu vine, Fiule, spre venirea Ta. Dar la naștere e bucurie. E sărbătoare în grădina ieslei Tale, e pentru nașterea Ta cea de acum două mii de ani sărbătoare. Iată-i pe cei ce Te poartă întru venirea Ta. Ei dau izvorul mângâierii Tale la cei ce vin din depărtări în jurul ieslei pentru Tine, Fiule adăpostit cu cei mici. Numai cei mici Te primesc. Neamul cel mare nu se pleacă, Fiule, dar cei mici s-au făcut copii ai venirii Tale și Te poartă spre neamurile pământului ca să se audă venirea Ta până la margini, de aici până la toate marginile, Fiule rănit de dor. Eu Te mângâi cu cuvintele mele pentru cei de la ieslea Ta, căci ei s-au făcut bucuria Ta și cale a Ta de la Tatăl la oameni, și Tu Te vei odihni curând, curând în bucuria venirii Tale, Fiule Care vii venind și pregătind venirea Ta. Amin, amin, amin.

— **O**, mamă Fecioară, nu știe omul ce este cerul în care Noi suntem. Cerul e lângă om, mamă, și omul nu-l poate pipăi. Îi trebuie inimă nouă omului, mamă. Îi trebuie iubire fără margini omului, mamă.

Voi, fiilor copilași, aduceți Mie inimile voastre mereu, ca să am pe veci sălaş la voi și cu voi. Pământul de sub voi este sămânța cea nouă a pământului nou. Îl țin în mâna Mea

și îl cresc, și ca prin vis voi acoperi în curând pământul tot cu el, cu pământul pe care v-am așezat pe voi. O, de s-ar curăța omul pentru cerul cel nou și pământul cel nou, ca să am bucurie întru venirea Mea, și să lucrez cu iubire și nu cu durere și nu cu mânie cerul cel nou și pământul cel nou și viața veacului ce va să fie cu ele.

O, fiilor, dați celor ce vin la iesle mângâierea nașterii Mele în om. Dați magilor daruri, fiilor. Dați colindătorilor daruri pe Hristos, Cel de la ieslea de la voi. Dați cerul cel nou și pământul cel nou în dar, și legea Mea cea sfântă de pe ele.

Pace vouă și celor ce se bucură de Mine și de voi, că sunt la voi cu ieslea venirii Mele!

Pace vouă și celor ce iau în ei nașterea Mea în om! Vă mângâi cu pacea Mea, cu pacea venirii Mele la voi, iar voi dați celor ce vin la ieslea Mea de aici, dați mângâierea nașterii Mele în om, dați-Mă pe Mine, dați daruri pe Hristos, Cel sălășluit în ieslea de la voi. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2000/7 ianuarie 2001

Sărbătoarea întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan

Oamenii se închină în dreptul crucii, dar nu-și închină lui Dumnezeu viața. Lucrarea sufletului este mișcarea cerului în trupul omului. În curând omul va vedea taina cerului pe pământ. Pricererea lucrurilor stă în duhul cel umilit al omului.

Deschideți cartea Mea, copii de la iesle, și cu iubire primiți cuvântul Meu, căci Eu sunt Dumnezeu.

Mi-e duhul plin de dor. Îmi sting dorul, fiilor, dacă am cu cine să vorbesc. E mare minune pentru cer că am cu cine grăi de pe pământ, că am cu cine să cinez pe pământ. Vă mângâi și pe voi când grăiesc cu voi, dar Mă mângâi pe Mine, căci sunt îndurerat adânc. Îi văd pe oameni trecând pe drum și închinându-se cu grabă la crucile pe care sunt arătat Eu răstignit. Fac oamenii cruci și Îmi zic să-i ajut, și apoi se duc înainte pe cale și își fac ale lor. O, n-am cu cine să vorbesc de pe pământ, că omul așa face, atâta știe între Mine și el. Dacă aș vorbi cu omul care se oprește în fața crucii ca să se închine Mie prin semnul sfintei cruci, dacă aș vorbi și Eu cu el să-i spun și Eu rugăminte Mea, el ar căuta apoi să spună la toți că M-a auzit grăind așa și așa, și ar căuta oamenii să vină să se închine și ei la crucea aceea. Dar ca să vină omul să audă vorbirea Mea cu voi și cu omul, așa ceva e greu să facă omul. Mai degrabă ar crede oamenii într-un om păcătos care le-ar spune că Eu l-am strigat de pe cruce decât să Mă creadă pe Mine, Care grăiesc cu atâta așezare, cu atâta înviere pentru om, ca să-l chem pe om la viață, la sfințenie și la bucurie cerească și sfântă cu omul pe pământ.

De aceea vă dau Eu înțelepciune vouă, și cu ea voi înțelegeți ce este cerul pe pământ, fiilor. Cerul este lângă om și îl înconjoară, dar omul nu vrea să știe de cer. Când omul se naște din om, el ia suflet din cer, căci sufletul își are loc în cer și în om. Cum se naște omul, gata, și sufletul intră în om prin suflul omului. Omul, singur își ia sufletul, trăgându-l în el în clipa nașterii lui, dar sufletul stă în cer, și omul îl ia mereu, că el este darul cerului, și fiecare om și-l ia din cer, de la Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este viață.

O, copilași, atât de dulce și de mare este taina cerului lângă om, și atât de mult Mă doare că omul nu vrea să știe nimic despre vasul lui, despre viața lui, despre viața Mea care este în cer, și din care omul ia în fiecare clipă! Suflet din

sufletul Meu ia omul mereu, căci cerul îl cuprinde pe om din părți, și ia omul din cer, și nu stă cu cerul, că nu știe omul ce este sufletul lui. Sufletul dă viață trupului, dar mintea omului și inima omului nu-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru suflet. Cere omul mereu la Mine, cere ce-i trebuie, cere ce vrea el, dar ca să-Mi mulțumească pentru suflet nu-i vine omului în gând. Plânge cerul și Îmi spune că omul nu-Mi mulțumește niciodată pentru suflet.

O, nu știe omul ce este cerul, nu știe omul că ia mereu din cer viață și duh de viață. Cerul se face înger de viață pentru fiecare om, pentru fiecare trup de om, dar trupul omului nu-i slujește cerului. Omul își consumă trupul mai mult pentru diavolul, care este vrăjmașul Meu și vrăjmașul omului. Diavolul este cel care dă să șubrezească cu puținul și cu multul casa sufletului, trupul omului. O, prea puțin ascultă omul de Dumnezeu, de la Care are sufletul, duhul de viață. Casa sufletului ar trebui să strălucească precum cerul, dar omul nu știe ce este cerul din care își are sufletul în fiecare clipă.

O, fiilor înțelepți, oamenii nu se iubesc între ei pentru cer. Se urăsc oamenii unii pe alții pentru pământ și pentru cer, și nu vor să fie pe măsura sufletului. Când Ștefan, mărturisitorul Meu cel de acum două mii de ani s-a luminat cu sufletul din el și când fața lui a strălucit ca de înger pentru Mine că M-am arătat lui cu cerul de lângă Tatăl, oamenii care nu știau ce este cerul i-au strivit casa sufletului lui, i-au strivit trupul cu pietre lui Ștefan, iar sufletul purtat de el a strălucit fericit în trupul lui. Când omul îi dă cerului putere în el, atunci sufletul se preamărește în om și se bucură cerul în trupul omului. Dar când cerul îndură strâmtorare după strâmtorare în om din pricina duhului omului cel străin de suflet, atunci sufletul zace în dureri și în chinuri în trupul omului, și îl doare și pe om, și se îndreaptă omul spre casa sufletului lui, spre cer se îndreaptă omul cel durut. O, mare este taina sufletului, dar nu e de nepătruns, și e lângă om, și e în om, și e în cer în aceeași clipă. Face sufletul cale din cer în om și din om în cer și hrănește omul cu viață, căci așa a fost făcut omul cel întâi zidit, din care purced trupurile oamenilor.

Am venit la voi la iesle cu sărbătoare iar. Am venit, fiilor, cu prăznuirea mucenicului Ștefan, care a dat lumină în el sufletului lui mărturisindu-Mă pe Mine celor ce nu voiau să Mă aibă. Dar Eu sunt, și de la Mine are omul duh de viață, chiar dacă omul nu știe aceasta când Mă prigonește din el și din preajma lui. Când l-am zidit pe om, am pus în el sufletul, duhul de viață. Am suflat peste el, și a intrat sufletul în el la suflarea Mea peste el. Atunci omul a început să fie, și din el și-a luat apoi trup tot neamul oamenilor.

O, fiilor, învățați de la Mine și dați la toți duhul dător de viață care este cu Mine la voi. Învățați să aveți grijă de casa sufletului. Să știți, fiilor, că sufletul are putere pentru trup, că este din cer. Omul la bucurie și la veselie poate mai mult și îi poate și trupul mai bine. Așa și sufletul, măi copii, când are de la trup bucurie și viață pentru el, când omul îi mulțumește sufletului, atunci poate sufletul pentru trup. Dați putere sufletului să facă minuni cerești în voi, că e din cer, fiilor, și cerul este minune înaintea omului. Sufletul care are bucurie cerească în trup, devine veșnic în casa lui, și casa nu se mai strică.

Învățați viața cea veșnică, fiilor, că Eu aceasta v-am dat-o s-o lucrați în voi și s-o aveți pe veci. Amin. Dați și altora s-o știe și s-o ia de la Mine prin voi. Lucrarea sufletului este mișcarea cerului în trupul omului, este cerul în om, căci omul este cuprins de cer. Dacă sufletul omului este din cer, să înțe-

leagă omul unde este cerul și să nu-l mai caute, ci să-i slujească și să-i mulțumească pentru suflet. Când pruncul se naște, cerul este la gura lui și din el își ia pruncul sufletul, duhul de viață.

O, copiii credincioși de la ieslea Mea! O, câte aș voi să vă vorbesc! V-aș alina mereu în toate greutățile. V-aș desluși limbile care se ivesc în fel și chip când se ivesc. V-aș lega rănilor care vin din toate părțile. V-aș sufla la ureche toate înțeleșurile lucrurilor și ale stărilor, numai să-Mi dați glas între voi, numai să Mă așezați între voi, fiilor. Eu sunt în cer, și cerul e nevăzut ca și sufletul. Eu vreau să intru mereu cu cuvântul la voi, ca să fie Dumnezeu pe pământ, fiilor. Să învețe omul să fie cu Dumnezeu pe pământ, că Eu nu sunt departe, dar omul nu știe ce este cerul și Dumnezeu. În curând voi da în părți vălul de pe ochii omului, ca să vadă omul lucrul cerului și duhul cerului. Voi deschide mari ochii duhului omului și îi voi face ca în cer, și omul va vedea taina cerului pe pământ, taina cea de șapte mii de ani acoperită de ochii trupului omului. Omul a acoperit-o, nu Eu. Omul s-a smuls din cer, nu Eu l-am smuls. Voiesc acum să-l fac să știe că el s-a smuls, și că Eu lucrez din greu să-l iau iar în cer, și să-i arăt iar pe cele ce nu se văd și să-l așez întru ele, că pentru om au fost ele făcute ca să fie. Eu, fiilor scumpi, pentru om le-am făcut pe toate câte se văd și pe toate câte nu se văd. Omul a dat mereu, și dă și acum să-Mi strivească biruința Mea cea pentru el, că e slab omul la cunoștință și nu pricepe pe cele pregătite de Mine pentru el. E îndărătnic omul. Nu se moaie ușor omul. Parcă ar fi nevinovat, de nu se moaie. Parcă n-ar avea sufletul împrumutat, de nu se moaie. O, cât de mult aș vorbi cu voi ca să fie pe pământ vorbirea Mea care umblă la înțelepciunea omului ca s-o înnoiască și ca să se umilească omul spre înnoire, căci înnoirea este lucrarea pe care dau Eu acum s-o așez peste tot și peste toate. Când îl văd pe om înfoiat pentru sine, Mă doare sufletul din om.

La voi, fiilor, când Mă dați pe Mine unii altora, să învățați cum să Mă dați, ca nu cumva în numele Meu să lucrați ceva care Mă doare în om. Am la voi izvor de înțelepciune. Adăpați-vă din el ca să fiți plăcuții Mei în tot ce lucrați în numele Meu, și să fie jertfă unul pentru altul lucrarea pe care o faceți unul peste altul. Vă învăț aici, că are mult de învățat creștinul din jurul Meu, creștinul din staulul poporului Meu. V-aș da, fiilor, o mulțime de deslușiri peste toate stările care vă lucrează pe voi și pe cei ce sunt poporul cuvântului Meu. Aș voi să-l fac pe copilul acestei lucrări să știe să Mă primească de câte ori vin la voi și prin voi, să Mă primească așa cum primește sufletul din cer în fiecare clipă. Aș voi să înțeleagă tot poporul cel nou că Eu prin voi îi fac numai bine, dar să aibă pricepere cel ce voiește să priceapă. Cel ce nu are pricepere, acela nu vrea să priceapă, și de aceea nu se sălășluiește în el priceperea decât numai pentru sine, decât numai din sine. Dacă priceperea omului nu Mă alină pe Mine prin smerenia ei, ea nu-l poate alina nici pe om. Priceperea lucrurilor stă în duhul cel umilit al omului care știe ce este iubirea de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, și acela știe când să fiu Eu, și când să fie el. Omul când este el în numele Meu, este fără rod în lucrul lui cel în numele Meu. Dar omul în care pot fi Eu când lucrează în numele Meu, acela este dătător de viață precum Eu sunt. Aceasta înseamnă omul cel nou, Hristos, Cel cu duh dătător de viață dinăuntrul omului care lucrează viața Mea și mângâierea Mea peste om. Amin, amin, amin.

Acum, copiii iubiți, întăriți casa sufletelor voastre prin iubire mare, și ardeți, fiilor, de dor după venirea Mea, după

statul Meu cu voi, și stați cu Mine prin dorul vostru, că dorul Meu de voi este lângă voi și voiește să fie în voi, așa cum sufletul vostru este în voi și se poartă din voi la cer și de la cer la voi clipă cu clipă, fiilor. Dorul vostru de Mine dă bucurie sufletului în voi și dă viață multă trupului și vă dă puterea cea biruitoare în trupul vostru, cel ce poartă în el dragostea cea pentru Mine, Omul Cel cu duh dătător de viață. Amin.

Fiți biruitori așa cum am fost Eu pentru viață. Eu am biruit pentru viața trupului Meu, și așa să lucrați și voi, căci viața cea fără de păcat este viață fără de moarte, viață care-i dă trupului viață de-a pururi, că a venit vremea aceea să vin și să găsesc omul în trup când vin la el. Fiți destoinici pentru venirea Mea și pentru vremea aceasta, fiilor, că e vremea să înnoiesc duhul și trupul și sufletul omului, casa Mea ce va să fie curând, curând, ca să pot apoi veni cu totul văzut, și să se arate biruința Mea și plata ei, care este viața omului.

Fac omul din nou, dar să stea la făcut. Am spus cândva prin acest cuvânt că voi, copiii ai acestui cuvânt, când veți crede că veți pieri, căci pieirea celor ce nu sunt vine curând, atunci Eu, Domnul, voi fi numaidacă alături de voi și vă voi da vouă toată plata biruinței pe care am lucrat-o Eu de șapte mii de ani pentru om, pentru omul care se dă Mie ca să-l am și ca să fie. Fiți precauți, ca să știți ce este lucrarea nădejzii în cele făgăduite de Mine vouă. Fiți fiii puterilor Mele cerești, care vor lucra văzut pentru voi și pentru cei ce vor fi prin voi pentru Mine. Cel ce este pentru Mine știe ce înseamnă ceea ce face el și știe să facă această lucrare. Amin. Dați darul înțelepciunii vieții la cei ce stau la crescut cu fructul vieții. Iar voi aprindeți-vă de dor și scuturați-vă cu el peste cei ce vor să se facă vii, după chipul și asemănarea Mea, după Mine și după Tatăl.

Eu vă iubesc. Acest cuvânt al Meu de peste voi vă ține departe de orice rău, fiilor. Eu vă doresc. Acest cuvânt al Meu să vă dea știința că voi sunteți dorirea Mea și că ea Mă ține cu voi ca să vă cresc pe voi și pe toți cei ce va să fie. Amin.

Fericit, fiilor, fericit este cel ce știe să ia și să aibă viața veacului ce va să fie, iubirea Mea cea pregătită de Mine și de Tatăl cu dor, cu mare dor pentru om. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2000/9 ianuarie 2001

Sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Este de făcut veacul cel veșnic peste om. Morții ascultă cuvântul venirii Domnului mai mult decât cei vii. Când îngerii vor cânta, omul își va sfârși voia sa.

Mă fac cuvânt pe pământ, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, amin, amin. Acest nume este cuibul în care să se strângă cei ce vor fi și vor avea bucuria cea veșnică după care tânjește tot omul și tot ce este viu pe pământ. Acest nume este barca de salvare care va purta în ea pe cei mântuiți. Amin.

Iată trâmbița, cuvântul care strânge în barcă pe cei care aud și vin ca să fie apoi. O, ce bine este când Eu, Domnul, am cu ce să călătoresc din cer pe pământ, din cer spre om, spre urechea omului, ca să-l strâng în barca Mea pe om, pe cel ce aude ca să vină. Barca pierzării are ochi viclean și îi face cu ochiul la om, și omul se suie în ea și nu se teme de pierzare, căci înșelarea a ajuns să aibă putere peste omul nepregătit pentru cer, așa cum credința și fapta ei au putere să ducă omul la scăpare și la bucuria cea de veci. Când omul vrea să meargă în locuri depărtate peste ape, se suie în corabie și merge

într-acolo. Omul călătorește cu mașina, cu trenul, cu avionul și ajunge acolo unde voiește și își face ale sale. Eu, Domnul, tot la fel. Când voiesc să-Mi fac lucrul pe pământ, vin cu cuvântul și Îmi fac lucrul, iar numele Meu se slăvește în cuvântul Meu pentru tot lucrul care este de făcut.

O, fii ai ieslei Mele de cuvânt, este de făcut veacul cel veșnic peste om. Veacul cel veșnic este din vecii, și este, dar peste om nu este. Și iarăși rostesc cuvânt și spun: este de făcut veacul cel veșnic peste om. Amin, amin, amin.

Cuvântul Meu care vine cu Mine la voi cheamă omul la veacul cel veșnic, la viața veacului ce va să fie; cheamă pe morți și pe vii, dar cei ce au voile lor sunt prinși sub ele și nu pot scăpa să vină. Mai bine ascultă morții de acest cuvânt care cheamă la viață pe cele ce au fost și pe cele care sunt. Morții nu mai au voile lor, dar cei vii le au și stau sub ele și își țin trupul sub voile lui, sub voile trupului, care robesc duhul și sufletul și trupul omului. Fericit este omul care se smulge și pleacă spre Mine ca să ia peste el voia Mea, și apoi plata bucuriei veșnice, căci cine face voia Mea are viață veșnică și cu ea plata bucuriei, Domnul cu cei mântuiți.

Lucrarea peste pământ a cuvântului Meu cheamă omul la cele ce vor fi pe pământ curând, curând. Eu poruncesc pământului să fie curat. Amin. Să fie împodobit în duh de sărbătoare pentru venirea Mea. Amin. Să fie sfânt și curat pământul, că slava venirii Mele vine pe el curând, curând. Vine cu vecia, care așteaptă de șapte mii de ani cerul cel nou și pământul cel nou și pe cei drepti care vor împodobi veacul ce va să fie și viața din el. Amin. Cuvântul Meu este facere nouă. Cuvântul Meu nu trece așa cum trec cuvintele omului. Cuvântul Meu e împlinire, căci poartă în el împlinirea lui. Amin. Să fie curat pământul pentru împlinirea pe el a cuvântului Meu cel de cer nou și pământ nou. Amin. Să fie casă lui Dumnezeu pământul, ca să poposească cerul pe pământ în chip văzut, în slavă văzută, în slava veacului ce va să fie. Amin.

Venirea Mea vine cu cuvântul care pătrunde ca fulgerul de la răsărit până la apus ca să arate omului glasul cuvântului Meu. Întâi se arată fulgerul pe cer, și apoi glasul lui. Întâi vine Cuvântul pe pământ, și apoi trupul Lui, și apoi trupul Meu, cel care a înviat din răstignire acum două mii de ani. Trupul Meu cel înviat își pregătește venirea din cer pe pământ în chip văzut. Cerul cel nevăzut, care Mă ține pe Mine acum ca să nu Mă vadă omul, cerul este tronul Meu, și își va arăta slava curând, curând, că este scris acest cuvânt ca să se îplinească. Amin.

O, bine este să am Eu, Domnul, cu ce călători pe pământ ca să-Mi fac lucrarea. Eu prin cuvântul Meu am dat mereu să adun omul sub mantia Mea și să-l ocrotesc. Am lucrat cuvântul Meu prin profeți. Am venit Eu Însumi apoi pentru om. M-am dus apoi la Tatăl pentru om, și iarăși am venit, și strig cu cuvântul pe om Eu Însumi, nu prin profeți. Îl chem pe om sub cortul Meu, și el aude, dar nu vine. Nu vine omul la viață, și Eu trebuie să curăț pământul de pustiul de pe el și să-i deschid omului ochii și să-i destup urechile, căci curând, curând îngerii vor dăntui și vor cânta cu sfinții Mei venirii Mele și vor zice: „*Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului!*“. Amin. Atunci omul nu va mai avea voia lui ca să poată veni atunci la Mine. Atunci numai voia Mea va fi în cer și pe pământ.

O, fiilor de la iesle, cum să facem să așezăm veacul cel veșnic peste om? Cum să facem să ia omul duh de veșnicie din acest cuvânt care are în el Duhul Meu, duh dătător de viață? Casa omului e pustie. Trupul omului e pusti, e pustiit

de tot. E omul fără Dumnezeu pe pământ, căci stă în poftele lui și își irosește viața și nu I-o dă lui Dumnezeu și nu vrea omul să-l adun sub mantia Mea. De șapte mii de ani vreau să-l adun, și cu cât îl strig, el mai mult se risipește, el mai mult nu vine.

O, fiilor care-Mi purtați cuvântul peste pământ, cum să facem să-l așezăm pe om în viața veacului ce va să fie? Am început cu voi această mare taină pe pământ și am pus-o înaintea oamenilor, și se uită oamenii și nu înțeleg, că nu au înțelepciune pentru cele tainice ale Mele pe pământ cu oamenii. Cum să facem să ia omul duh de pricepere cerească și să vadă și să audă și să înțeleagă, și să ia omul duhul proorociei în el, și cu el să înțeleagă, căci scris este: «*Duhul proorocilor se supune proorocilor*». Amin. O, duhul tainelor cerești, cum să facem să vină peste om și să-l cuprindă și să-i deslușească omului venirea Mea și lucrarea veacului cel nou peste pământ? Cum de nu înțeleg și cum de nu văd oamenii bisericii de pe pământ că nu pot să-i adune pe oameni în taina veacului ce va să fie, în lucrarea de om nou pe care Eu o aștept de pe pământ de la om? O, nu mai pot să oftez singur. Stau cu voi în sfat și Îmi împart cu voi oftatul, copii ai venirii Mele, ca să învățați ce înseamnă să fiți copiii venirii Mele și la greu și la ușor, și la durere și la bucurie.

O, copii ai tainei venirii Mele, veacul cel nou se lucrează cu cuvântul, fiilor. Cuvânt cu cuvânt se strânge ca să se facă împlinire, ca să se facă râu de viață. Eu cu cuvântul am lucrat pe om și viața lui. Eu cu cuvântul și azi lucrez, și vă voiesc pe voi cuvânt din cuvânt, rod din rod, râuri de cuvânt, căci avem de lucrat veacul ce va să fie, care va purta în el făgăduința și cuvântul ei cel împlinit. Nu știu cum să o mai dau să vă aduc puteri din puteri, să vă dau bob cu bob hrană ca să puteți lucra lucrul Meu. Nu știu cum s-o mai dau ca să vă umplu și să dați pe deasupra și să curgă Dumnezeu din voi spre tămăduirea neamurilor, căci omul până nu vede nu crede, măi copii. Sunt în pragul arătării Mele, și omul nu vede vremea aceasta. Am ajuns la voi foc care mistuie răul din om, dar omul nu vede nici focul. E surd omul și e orb pentru cele de la Mine. El știe să creadă numai ce-i aud urechile trupului și numai ce-i văd ochii trupului, și Eu așa îl voi face să creadă dacă el așa vrea și nu ca Mine. Dar pe voi și pe cei ce sunt ca voi vreau să vă am și să vă îmbrac tot mai slăvit pentru slava veacului nou, și vreau cu un ceas mai devreme să fac aceasta, poate voi mai deschide ochii la oameni, fiilor. Vedeți voi de ce Mă întreb Eu cu voi cum să facem să așezăm peste om veacul cel veșnic, să ia omul duh de veșnicie din lucrul Meu cu voi și să vină omul?

Râvnesc cu dor după om și dau să Mă deșert în voi așa cum sunt, râvnind după om, ca să fiți și voi ca Mine în lucru, ca să luați din crucea Mea cea multă, căci pe ea voiesc să-l sui pe om și să-l port ca să nu piară. Dar iată, nu-l pot birui pe om. Îl strig și nu Mă aude; îl aștept și nu vine și nu se lasă biruit omul, și Eu vin și îl găsesc împietrit pe om, că omul nu se lasă biruit. Să-l biruiesc Eu, fiilor?

O, Eu aștept de mult să fie omul biruitor în numele Meu și de partea Mea prin cele ce am lăsat Eu să le facă omul, că Eu am trecut prin toate ale omului ca să-i spun omului că poate. Acum două mii de ani, în ziua sărbătorii pe care azi o pomenesc la voi, M-a dus mama Mea și M-a dat omului slujitor la templu și M-a tăiat împrejur după opt zile de la nașterea Mea, ca să se vadă că Eu răsar de la Tatăl prin Fecioară, și din Israel, poporul Domnului. Ca un om am fost tăiat împrejur, dar Eu sunt Dumnezeu. Pentru om și pentru Israel

M-am tăiat împrejur, și M-am ridicat apoi pentru ridicarea și pentru căderea multora, precum a fost proorocia din ziua tăierii Mele împrejur. Așa a fost, căci cei mari au căzut, iar cei mici s-au ridicat, așa cum a fost și cu lucrarea venirii Mele la voi cuvânt după două mii de ani, căci cei mari au căzut, și cei mici s-au ridicat și au venit la Mine, și vin la Mine cei mici, că au nevoie de sprijin și de viață. Cei mari sunt cei ce se bat în piept că sunt ai lui Dumnezeu și că în numele Lui sunt, iar cei mici sunt cei care s-au risipit prin munți și prin văi căutând viața și, negăsind-o, Mă arăt lor ca să le-o dau și ca să-i lucrez la viață, și ca să aibă apoi viață după adevăr. Tăierea împrejur a inimii este semnul celor ce au pe Dumnezeu, și se cunoaște că-L au, și pe aceia îi cunosc Eu. Altfel Eu nu-l cunosc pe om că este al Meu, căci omul în loc să blesteme pe diavolul Mă blestemă pe Mine, și el nu știe ce va culege dacă face așa. Dar pe voi v-am învățat să-l certați pe vrăjmasul Meu și al vostru, căci cine nu-l ceartă, acela îl slujește.

V-am învățat, fiilor, să fiți fără diavolul și să-l țineți departe de voi și să fiți tari împotriva lui, că omul care stă cu diavolul e slab de tot și nu poate ieși de sub robia lui. Ierarhul Vasile a biruit mai întâi pentru el pe diavol, și apoi l-a biruit și pentru cei robiți de el. Vasile cel Mare s-a mărit prin mărirea Mea în el, și ce bine ar fi să înțeleagă creștinul cel adăpat de Mine prin voi ce este mărirea Mea în el, și mărirea lui în Mine!

O, copii împuterniciți de Mine ca să știți de la Mine toate câte dați voi să ia creștinul! Cum să fac Eu cu creștinul ca să învețe să ia de la Mine prin voi și să nu ia de la voi, și dacă ia, să nu ia cum îi place lui sau dacă-i place lui să ia. Eu, fiilor, cu greu dau să Mă strecor în cele ce se ivesc între creștin și Mine, că omul are răul obicei să culeagă de la om și nu de la Mine. Dacă aș da să Mă strecor în creștin pe de-a dreptul în toate ale lui, el dă vina pe om, și Eu Mă smeresc și îl las în ale lui, ca să nu spună că e omul la mijloc în cele ce Eu dau să zidesc peste el pentru placul Meu întru el. Aș voi să-l fac pe placul Meu pe tot creștinul care dă să se facă sprijinul Meu între oameni. Ce bine ar fi să-Mi lase Mie judecata lucrurilor creștinul care se lipește ca să fie pentru Mine!

O, copii, copilași de la iesle, din nou grăiesc ce am mai grăit. Aș voi să înțeleagă tot poporul cuvântului Meu, tot cel ce se naște din nou din cuvântul Meu de la voi, să înțeleagă că Eu prin voi îi fac numai bine, fiilor micuți, și că l-aș vrea micuț pe cel ce stă cu Mine, l-aș vrea micuț față de Mine, așa cum stați voi, fiilor, că uneori stați așa de micuți că abia pot să-Mi săvârșesc prin voi pe cele mari ale Mele pe pământ, iar alții care stau lângă Mine sunt și se vor așa de mari că abia pot să-Mi săvârșesc prin ei pe cele mici care-Mi slujesc de pe pământ. O, cele pentru trup sunt mici de tot față de cele pentru duh și pentru suflet. Nu vorbesc de cele trupesti, ci de cele pentru trup. Să fie înțelepciune de la voi la cei ce iau de la Mine, ca să nu strâmbe cineva taina cuvintelor Mele, fiilor împărțitori. O, să se așeze Israel cel nou cu voi la sfat, ca să vă dea vouă poporul Meu lucru peste el, și ca să nu-Mi dea Mie de lucru, că Eu trebuie să arăt așa cum sunt Eu prin fața acestui popor înaintea fiilor oamenilor.

O, copii vestitori din partea Mea, să-i adunați, fiilor, la izvor pe cei pe care-i aveți la învățat, ca să le dau și Eu, ca să le dați și voi dacă cer. Eu îi văd pe cei care cer, iar cei care nu cer nu au nevoie, și nu iau dacă le dau fără să ceară și fără să le placă cum le dau. Iar voi fiți înțelepți din Mine și faceți ca Mine tot lucrul peste omul care se lasă lucrat și făcut, că Eu trebuie să Mă arăt așa cum sunt Eu, prin toată dreptatea lucrurilor care sunt.

Acum, fiți în sărbătoare și sărbătoriți-Mă pe Mine cu voi și în voi și peste voi, și bucurați-Mă, ca să Mă mângâi de la voi. Încă de când eram prunc M-am supus omului, ca să se supună și omul Mie după ce Mă voi dovedi Dumnezeu desăvârșit peste om. Cel ce se face prunc pentru ca să fie al Meu, acela este sărbătoare pentru Mine, și Eu Mă bucur și Mă mângâi cu cei mici. Să-i adunați la izvor ca să le dau din apa Mea și să Mă bucure apoi, fiilor.

Binecuvântată să fie întâlnirea la izvor a poporului Meu cel mic pentru ca să-L slăvim pe Tatăl întru Mine, și pe Mine întru Tatăl în ziua serbării de Bobotează. Vă voi învăța, și voi veți asculta, și Eu voi fi cu învățătura Mea pentru creșterea lui Israel, pentru viața poporului Meu cel nou, pe care voiesc să-l iau și să-l zidesc veac nou în calea venirii Mele cu veacul cel nou și veșnic pentru fiii cei dați Mie de Tatăl, pentru cei ce se fac mângâiere a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh după două mii de ani de așteptare pe urma omului. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2001

Praznicul Botezul Domnului

Tainele lui Dumnezeu nu mai au viață pe pământ. Arhiepiscopul Irineu stă strâmtorat ca în groapa cu lei. Rodul credinței este haina cea nouă a omului.

Eu sunt Cel ce sunt. Tatăl Savaot Se slăvește în Mine, căci sunt Fiul Lui iubit. Duhul Sfânt Mângâietorul Mă preamărește în cuvânt peste pământ și Mă sărbătorește, că e praznic de Bobotează. Amin, amin, amin.

Am spus să veniți la izvor, și ați venit. Am spus să vină să le dau de la Mine celor ce Mă cer. Sunt plin de cuvânt și Mă dau. Binecuvântată să fie întâlnirea la izvor a poporului cel mic. Binecuvântată să fie creșterea și ascultarea și iubirea și lucrarea și pacea Mea cu el. Vreau să-l zidesc veac nou în calea venirii Mele. Vreau pe cel mic care Mă ascultă numai pe Mine să-l fac mângâiere a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.

Am spus să veniți la izvor, și ați venit. Ferice celui ce știe să vină, că mare este taina omului zidit în Mine ca să fie. O, de ar ști omul ce este taina botezului, ar fi mare minune, dar omul nu știe cât de mare este taina aceasta, și de aceea nu rămâne în ea. Eu când am ieșit din apa Iordanului, din apa botezului, am adus pe pământ puterea acestei taine, viața omului nou, omul cu duh dătător de viață, omul îndumnezeit prin botez.

Fii atent la cuvântul Meu care izvorăște din Mine, popor mititel, că ai venit să te învăț și să știi. Puterea tainelor creștinești s-a stins din obiceiul oamenilor, iar oamenii se joacă de-a tainele lui Dumnezeu și n-au viață prin ele pe pământ, și n-are putere omul prin botez. Eu am venit Om pe pământ, dar când am ieșit din apa botezului, am fost mărturisit de Tatăl și de Duhul Sfânt și am lucrat apoi toată taina cerului peste om, ca să ia omul și să cunoască apoi, și să aibă omul viață din cer pe pământ. Viața din cer este să-L iubească omul pe Dumnezeu cu sufletul și cu trupul și cu duhul în toată vremea, așa cum am lucrat Eu înaintea Tatălui. Eu pentru om am venit de la Tatăl, și am venit să-l nasc și să-l botez și să-l cresc și să-l slăvesc și să-l am pe vecie pe om, căci omul cel ieșit din om nu poate să fie dacă nu se naște din Mine pentru viața lui.

Aș striga ca un leu rănit, să rup inima omului și să-l trezesc să audă de la Mine și să ia înțelepciunea tainelor vieții

peste el, ca să știe că cel ce se botează, acela se naște din Dumnezeu, și trebuie să fie dacă se botează.

O, sunt cuprins în durere fără margini, că omul nu are început al său, nu are omul frică de Dumnezeu ca să se ridice pentru începutul său pentru ca să se facă om nou. Cel ce nu crede în viața veacului ce va să fie, acela calcă poruncile vieții acesteia, iar cel ce crede își lucrează lui această viață. Cel ce se botează, cel ce se naște prin botez, trebuie să se facă prunc apoi, trebuie să se facă copil apoi, căci aceasta este taina botezului: să fie omul prunc apoi, care nu mai trece și care moștenește pe cele din cer în el, nu pe cele de pe pământ, ci pe cele ale vieții ce va să fie. Eu M-am făcut atât de mic sub mâna botezătorului Meu, care nu se încumeta să Mă atingă, căci eram Dumnezeu din Dumnezeu, dar M-am smerit pentru ca să-l înalț pe om spre viață, spre locul pe care l-a pierdut omul prin mărirea de sine.

O, greu mai dă omul să înțeleagă tainele vieții! V-am adunat la izvorul tainelor vieții. Am spus să veniți la izvor, și ați venit. Iar Eu spun așa: ferice celui ce știe să vină când îl chem, că mare este taina omului nou, zidit în Mine ca să fie. Eu voiesc să vă zidesc pe voi veac nou în calea venirii Mele în fața a tot neamul omenesc, zidire ca în cer, nu ca pe pământ. Viața veacului ce va să fie este din cer, și nimeni n-o poate lua de pe pământ. Botezul este din cer, credința este din cer, și acestea nu se pot lua de pe pământ. Iar cine le ia pe acestea se face prunc și are în el fața împărăției cerurilor, duhul omului cu duh dătător de viață, căci unde nu este moarte, acolo este locul împărăției cerurilor. Amin.

Eu voiesc să nu mai moară omul și voiesc să-l învăț viața. Eu voiesc să ia omul haina lui cea din cer, casa lui cea din cer și să-Mi fie Mie locaș, și Eu să Mă arăt cu el în cer și pe pământ. Asta voiesc Eu. Și tu să voiești așa, popor mititel care stai la crescut. Dar cum se stă la crescut? La crescut stai numai dacă te faci copil, numai dacă stai copil. Cei ce nu stau copii se pierd în sine și nu mai primesc creștere și ies din împărăția cerurilor și ies din casă și pierd mângâierea și n-o mai vor cei ce nu stau copii. Eu am venit din cer pe pământ să fac din om copil, copil iubitor de mângâiere, iubitor de învățatură și de fapta ei, că asta înseamnă mângâiere.

Învățătura Mea este duh de mângâiere, dar cine nu este copil nu-i trebuie mângâiere și se irosește în plăceri care aduc cu ele amărăciunea lor. Voiesc să-l trag pe om spre duhul mângâierii, spre duhul învățaturii Mele. Iată, Mă fac cuvânt peste pământ ca să Mă dau omului cu duhul mângâierii Mele și să învețe omul să vină la Mine, să vină la mângâiere omul. Să se tragă omul din el în lături și să-Mi facă Mie loc în el, ca să fie apoi. Amin.

Apa Iordanului a vorbit cu Făcătorul ei, a stat în lături de o parte și de alta a trupului Meu când M-am plecat sub mâna mărturisorului Meu, botezătorul Ioan. Toate cele făcute de Mine Mă cunosc Stăpân al lor, dar omul nu vrea. Cel ce s-a vrut mare nu vrea. Cel mare nu vrea, dar taina botezului îl îndeamnă pe om să înțeleagă de la Mine viața și fața celui botezat.

O, vino, omule, spre pocăință, vino spre botez! Vino să iei de la Mine această învățatură, că nimeni nu te învață pe pământ puterea acestei taine, a nașterii din Mine a omului prin botez. Vino, și învață-te să vii, că mulți dau să vină, dar nu știu să vină. Această știință voiesc să ți-o dau. Mulți dau să se boteze, dar nu știu ce poartă în ea taina aceasta. Ea aduce împruncirea trupului și a duhului și a sufletului omului. Ea îl naște pe om pentru cer, nu pentru pământ.

Dau să te învăț, dau să te deprind să vorbești cu Mine, omule ieșit din om. La botezul Meu a vorbit cu Mine apa Iordanului și Tatăl din cer, și voiesc să știi ce înseamnă botez și nașterea ta de sus, ca să fii apoi, că iată, nu ești, și mori mereu și nu ești, căci iubești moartea și nu viața. O, Eu pentru tine am venit de la Tatăl și M-am făcut Om, și am trecut întru totul prin cele omenești, ca să le zdrobesc în trupul Meu și să auzi tu câte am făcut Eu pentru tine. Vino să auzi învățătura Mea de la sfârșitul timpului, că iarăși lucrez pentru viața ta, omule. Iarăși vin de la Tatăl și cu Tatăl ca să-ți dau mâna și să înveți să vii la viață, că Eu ție Mi-am dat viața, și mereu ți-o dau ca să iei din ea și să fii. Cufundă-te în cuvântul Meu cel de facere nouă și botează-te în el, omule, că-ți grăiesc cuvânt de naștere din nou, fiindcă Eu nu voiesc moartea ta, ci să te întorci și să fii viu. Amin, amin, amin.

Am spus să vină să le dau de la Mine celor ce Mă cer. Să vii, popor mititel, și să Mă iei de la izvor și să înveți să stai copil, ca să-ți dau mângâiere. Tu vii la mângâiere când vii la izvor, și Eu te mângâi cu cuvântul, dar fii atent că Eu acum două mii de ani M-am făcut Om, și am și Eu nevoie de mângâiere, și vin la izvor să bem și să ne mângâiem unii pe alții. Mare și dulce este taina mângâierii, și cât aș vrea să te văd lucrând cu ea, popor mititel de la venirea Mea! Eu când am ajuns Om desăvârșit lângă Tatăl acum două mii de ani, și-am trimis pe pământ duhul mângâierii, că El este numai pentru cei ce-Mi urmează Mie pe drumul către Tatăl. Dar plinătatea Mângâietorului este acum, și este cu tine, căci Eu Mă fac izvor de cuvânt mângâietor pentru cei ce se nasc din Mine. Cel ce se naște din Mine, până nu trece prin baia pocăinței, care aduce iertarea păcatelor, nu poate să se nască pentru viață. Mângâierea Mea este duhul cunoștinței celor cerești prin duhul umilinței omului. Îl mângâi pe cel ce se pleacă spre Mine și îi dau înțelepciune curată și îi dau duh blând și smerit, ca să fie ca Mine și să-l am de mângâiere de pe pământ. Mă apropii să vin pe pământ și nu am duh de mângâiere de jos ca să vin blând și să vin cu iubire, că omul nu Mă așteaptă și nu stă în calea Mea cu dor. Aștept dor de pe pământ. Aștept pregătire de pe pământ. Îl aștept pe om să iasă în întâmpinarea Mea, și el nu vrea. S-a răcit omul de Mine și nu vrea.

Ioan, botezătorul Meu, a ieșit în calea Mea și Mi-a gătit-o și s-a făcut cale a Mea spre oameni și îi striga spre împărăția cerurilor. Și pe tine, popor micuț, te-am făcut cale a Mea peste pământ, ca să vin apoi și să împlinesc Scriptura venirii Mele. O, greu am răzbătut cu cuvântul venirii Mele, că omul e cuprins într-ale lui. Dar Mi-am împlinit cuvântul rostit din timp și am ieșit peste țara venirii Mele și strig peste ea, și strig din ea, ca să se audă venirea Mea, care vine cuvântând de deasupra pământului și înnoind duhul omului. Amin.

Iată sărbătoare de Bobotează! Mă sărbătoresc cu tine, popor mititel, adunat în jurul ieslei cuvântului Meu; cu tine și cu Ioan, nașul Meu de la botez. Acum nouă ani am venit cu Ioan și am îmbrățișat aici la iesle pe cel care M-a mărturisit în zilele acestea peste lume cu lucrarea venirii Mele: pe Irineu, arhiereul Meu cu care Mi-am înfipt țărșul împărăției venirii Mele în mijlocul neamului român, de unde cuvântam vestea împărăției cerurilor, vestea cea nouă a venirii Mele. Mi-e dor de el să Mă vestească cu venirea Mea de azi, și îi voi face loc și voi smulge din calea lui pe toți împotrivorii venirii Mele și vă voi pune pe voi în calea lui spre Mine, că Eu prin voi și prin el vreau să dau viață neamului omenesc mai înainte cu un ceas, și apoi să vin. Mi-e dor de cuvântul lui cel plin de har și de adevăr, dar el e strâmtorat ca în groapa cu lei

și e păzit din toate părțile ca să nu se audă glasul lui peste pământ, ca să nu se ridice omul spre venirea Mea. Dar Eu Mă scol și pedepsesc împotriva și pe toți cei care-l țin pe el legat, și îi voi desface mersul și cuvântul și va fi căutat ca să mijlocească la Mine de pe pământ. Eu îl iubesc, că are umilință. Eu îl ajut, că are pocăință. Eu îl aștept, că are iubire și are milă de om. Eu îl cuprind, că e copil, și îl mângâi și îl cresc cu duhul nădejzii în cele făgăduite de Mine pentru veacul cel nou peste pământ, că iată, cu voi lucrez, că sunteți mici și vă zidesc veac nou în calea venirii Mele. Tai din rădăcină toată împotriva din calea voastră și din calea lui, dar am nevoie de credință și de mângâiere de la voi, copiii ai venirii Mele. Stă lumea într-un pustiu fără margini și voiesc să lucrez pământul din nou și să însămânțez pe el împărăția cerurilor, și ea să crească. Ud mereu și îngrijesc mereu sămânța de la voi, și îi dau duhul mângâierii, și îi dau căldură, ca să crească și ca să am de ce să vin.

Îl mângâi și pe el, pe arhiereul venirii Mele după două mii de ani, dar cu greu ajung cu mângâierea Mea la el, că e păzit din toate părțile ca să nu scape din închisoare. Dar el e blând și smerit și drept, și aduce Mie rugăciune cu dor și cu iubire. Rugăciunea lui Îmi sfășie duhul și Mă dor lanțurile lui. Mi-a adus slujbă de Bobotează cu voi acum nouă ani, și apoi a fost luat de lângă voi. Cel ce a lucrat împotriva pentru pașii lui spre izvor, a fost tăiat și aruncat de la locul lui, de pe scaunul lui de arhiereu peste locurile venirii Mele în mijlocul neamului român. Îi voi tăia pe toți cei care îi fac lui și acum durere, că durerea lui despică cerul, și Eu biruiesc pentru durerea lui pe toți vrăjmașii lui și ai Mei. O, nu știe slujitorul bisericii ce are de făcut. El în loc să lupte de partea Mea, luptă împotriva Mea și stă pe scaun de biserică și n-are frică de Dumnezeu și n-are credință în viața veacului ce va să fie, că dacă ar avea, n-ar călca poruncile vieții acesteia, și le-ar împlini pe ele. Mă umplu de mare dor după cel pândit de ochi dușmani. Mi-e duhul tot o rană pentru rana lui. Dar Eu, Domnul și Stăpânul, voi face cale netedă și vor merge pe ea cei mântuiți, după cum am făgăduit din vreme Eu prin prooroci. Amin, amin, amin.

Tu, popor mititel, să meriți acest nume de copil. Să stai micuț în brațul Meu, să stai cuminte, fiule mic, că la copii trebuie să li se spună mereu să fie cumiți.

Te-am învățat mereu cum să fii, fiule mic. Să te uiți mereu în învățătura Mea, că ea e duhul mângâierii, care te alină și te ajută să fii. Să pui peste tine cuvântul zidirii, că Eu te zidesc veac nou, poporul Meu micuț. Să dai de la tine orice duh străin. Duhul măririi de sine, duhul nemulțumirii, duhul tău dă-l de la tine și stai în Duhul Meu, că Eu sunt ceea ce trebuie să fii tu, fiule copil. O, să nu te superi pe Dumnezeu! O, să nu te superi pe fratele tău! Și dacă te superi prin el sau pentru el, să nu te superi pe el dacă e copilul Meu, și învață-l să fie copil, ca să nu mai aducă durere în lături, dar învață-l să nu Mă supere pe Mine, că această taină aduce pacea Mea între frații cei de un sânge cu Mine. Amin.

O, cum aș strânge pe mulți în izvorul acesta, dar multe mai sunt care-l țin pe om încurcat și rupt de statul lui numai cu Mine. Nu toți cei ce vin la izvor sunt ai acestui izvor, și Eu îi aștept să bea, și să știe să fie dacă beau. Cel ce este al acestui izvor, acela este numai al Meu și nu mai este al lui, iar Eu îl fac păsărică și îl hrănesc cu grija Mea de el, și îi iau lui grija de el și îi dau grija de Mine, ca să am cu cine să Mă sprijin pe pământ cu împărăția Mea, cu taina împărăției Mele. Pe cel ce vine la Mine Eu îl primesc și îl învăț să Mă primească. O, de

M-ar primi cel ce vine așa cum îl primesc Eu și îi dau alin din cer ca să crească și să fie! O, cât aș voi să cresc Eu în om, și omul să se micșoreze atât cât Îmi trebuie Mie! O, de ar voi omul să învețe de la Mine tainele vieții, și apoi să lucreze peste el viața veacului ce va să fie!

Acum, cuvântul Meu rostește prin voi, cei unși peste ieslea Mea, binecuvântare peste apa slujită azi de voi și de îngeri, ca să fie spre putere, spre curățire și spre bucurie pentru voi și pentru cei ce se așează pe potruva Mea. Nu-i de ajuns să creadă omul că ce fac Eu aici este adevărat și bun și din cer. O, nu-i de ajuns, ca să se strecoare apoi sub binecuvântarea Mea. Îi trebuie haină nouă omului care vine să-și ia de la Mine. Una este să-și ia omul, și alta este să i se dea.

Am spus să veniți la izvor. Și ați venit. Am spus să vină să ia de la Mine cei ce Mă cer. Cine este cel ce Mă cere? Este cel ce Mă așteaptă veghind. O, e mare lucrare de taină să știe omul să vină când Eu îl chem la izvor. V-am dat izvorul Meu. Mângâiați-vă! Să fii și Eu mângâiat de cel mângâiat de Mine. Amin.

Fiilor, fiilor, învățați poporul să știe să vină, să știe să fie. Fiilor de la iesle, lucrați ceea ce vă dau, lucrați pe poporul Meu cel mic, ca să-l am după voia Mea, și zidiți-vă cu el veac nou, pentru ca să fiți, și să vă am la venirea Mea. Amin.

Și iarăși vă voi da și vă voi hrăni, ca să fiți bogați și să dați, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2001

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Raiul este mângâierea cea pierdută de om. Dorul după veșnicie o va aduce pe ea pe pământ. Iubirea de Dumnezeu nu poate face rană.

Cuvânt de Duh Sfânt Mă fac mereu peste ieslea Mea de pe pământ, că e sărbătoare din cer. Cea mai mare mângâiere vine de la cuvânt. Așa este și în cer, așa este și pe pământ, dar sărbătorile din cer au mângâierea cea adevărată. Ea vine de la cuvântul cel curat, cel adevărat, din Dumnezeu Cuvântul, Care are pe Duhul Sfânt, Mângâietorul Care mângâie. Fără mângâiere nu este putere, nu este viață, nu este rai. Raiul este chiar mângâierea, și voiesc să-i dau omului raiul, ca să aibă putere pentru cer, căci cerul este veșnic, precum Eu sunt. Cuvântul este veșnic, precum Eu sunt, iar cuvântul Meu este mângâierea. Amin.

Mă las iar cu mângâierea din cer. Cerul poartă în el numai mângâiere. Dacă omul ar avea mereu cerul în el, ar avea mereu mângâiere, și ar avea putere și n-ar mai fi slab, și n-ar mai fi neputincios omul. El însă ia în el pe cele ce nu sunt din cer, că de când omul a căzut din veșnicie, a căutat să-și facă el mângâiere, dar nu ca mângâierea din rai, care era de la Mine și din cuvântul Meu cu care-l mângâiam pe om. O, cât îl mângâiam și cât Mă mângâiam când aveam cuvântul între Mine și om! Dar când el n-a mai împlinit cuvântul Meu cel mângâios peste el, nu i-a mai plăcut cu mângâierea cea adevărată și și-a luat din el mângâiere, dar aceea nu este din cer, nu este din rai, și omul nu mai știe de unde vine mângâierea lui. Mângâierea cea din rai vine de la cuvântul vieții, iar altă mângâiere nu e mângâiere. De șapte mii de ani umblă omul după mângâiere și n-o mai găsește, că a pierdut-o. Raiul este mângâierea omului. După ce Eu l-am făcut pe om, i-am făcut și mângâierea și l-am așezat în ea, ca să fie el ca Mine, cu putere pentru cer, căci mângâierea îi dă omului puterea cea pentru cer.

Nimeni nu poate fără mângâiere. Nici Eu nu pot fără ea, și de aceea am lucrat mereu cu omul de pe pământ, că Eu de șapte mii de ani caut mereu mângâierea, caut mereu pe om ca să Mă mângâi cu el, ca să grăiesc cu el și să Mă mângâi. Am făcut raiul cu cuvântul Meu și am așezat în el mângâierea Mea. Omul era mângâierea Mea, și după ce l-am făcut, l-am așezat în rai. Cuvântul Meu poartă în el taina mângâierii, și el era între Mine și om. Cuvântul Meu poartă în el mângâierea cea din rai, dar pământul e prea străin de cuvântul mângâierii din rai. S-a învățat omul cu mângâierile lui, și pe cele din Mine nu le mai știe. N-are omul mângâierea cea adevărată, iar Eu pentru om lucrez între cer și pământ ca să-i dau iar mângâierea și să Mă mângâi cu omul, și el să se mângâie cu Mine, precum era taina cea din rai a mângâierii.

O, taina mângâierii este cu omul care pune peste el cuvântul Meu, cea mai mare mângâiere. Iar acum, în zilele cele din urmă, am adus mângâierea pe pământ, am adus taina raiului, cuvântul Meu cu omul, ca să-l mângâi Eu. Însumi pe om și să-i dau putere să se întoarcă în taina mângâierii, căci raiul este chiar mângâierea, taina mângâierii, grădina vieții și viața cea din grădină, viața cea veșnică peste om, și Eu o aduc acum pe pământ la om. Amin.

Ioan M-a mângâiat în ziua botezului Meu. A grăit cu Mine Ioan, și Eu M-am mângâiat, căci cuvântul este mângâiere. Am vorbit unul cu altul, și duhul mângâierii a fost între noi în ziua de Bobotează. Cuvântul sfințește totul. Apa spală și mângâie cuvântul, căci botezul este taină dulce și plină de mângâiere. Botezul este foc și apă, și amândouă curăță pe om, și amândouă mărturisesc. Cine-l face pe om să vină spre botez? Cuvântul. El este ca focul care curăță răul din om, și omul se înnoiește prin cuvântul care curăță. Iar apa este mângâierea cuvântului, semnul spălării, semnul care mărturisește taina botezului, viața cea de sus peste om.

O, copii ai venirii Mele! V-am făcut mângâierea Mea. Dacă Mă iubiți, mângâiați-Mă, fiilor. Când era omul în rai, era cuvântul între Mine și om. Iată, încă o dată, la sfârșitul timpului omului, iarăși este cuvântul Meu între Mine și om. Taina raiului este cuvântul, mângâierea care vine prin cuvânt. Cuvântul este iubirea cea din rai, dintre Mine și om. Fără cuvânt nu este iubire. Iubirea este numai din cuvânt, și unde nu este iubire, nu este nici fapta ei, și dacă este faptă fără de cuvânt cu ea mereu, fără de iubire, aceea nu este fapta iubirii, căci faptele iubirii sunt chiar raiul, iar taina raiului este cuvântul, fiilor, cuvântul iubirii. Iubirea cuvântului are ca faptă mângâierea omului, iar omul poate, și este frumos prin iubire și poate pentru el și pentru cei din jurul lui care seamănă cu el. Dacă omul stă între cei ce nu seamănă cu el, el nu poate, căci puterea vine de la mângâierea raiului.

V-am spus, fiilor copii, să vă faceți mângâiere unul pentru altul, să vă faceți rai unul altuia, că aveți nevoie de mângâiere ca să aveți putere pentru cer, fiilor copii. Voi trebuie să aveți toată puterea cea de la Mine, căci sunteți mângâiați mereu. Vorbirea Mea este cu voi mereu.

Iată, în ziua ce a trecut am fost cu voi în cuvânt de Bobotează, iar acum iarăși stau cu voi și vă dau mângâiere ca să vă îndemn la mângâiere, fiilor copii. Acum două mii de ani M-am făcut om ca și voi. Am nevoie de mângâiere, că M-am făcut ca voi ca să vă mângâi și ca să Mă mângâiați. Stau cu voi întru toate, și așa sta și mai mult dacă M-ați simți mai mult, dacă M-ați mângâia, fiilor, dacă v-ați mângâia mai mult cu Mine și de la Mine. Eu la aceasta voiesc să ajung: să vin și să stau mereu cu voi, și voiesc să învățăm această veșnicie și,

stând în taina ei, ea să ne cuprindă deodată pentru vecie, căci așa va veni viața cea veșnică. Amin. Foamea voastră de ea o va aduce la voi, și ea vă va cuprinde în ea pe veci, și mulți vă vor căuta atunci din cei de jos, și nu vă vor mai vedea, că veți fi cuprinși în cele de sus, care nu se văd de cei ce sunt cu cele de jos. O, Eu aceasta voiesc: să vin tot mai mult la voi, să stau tot mai mult cu voi, și apoi mereu să rămân cu voi, cuprinși în taina veșniciei, în taina raiului, taina mângâierii. Amin.

Iată ce taină mare este cuvântul Meu de peste voi. Cea mai mare taină între cer și pământ, între cele ce se văd și cele ce nu se văd, este cuvântul Meu care grăiește cu omul, și omul care grăiește cu cuvântul Meu, cu Mine, fiilor copii.

Dau când și când să vă deprind prin cartea Mea cu vorbirea voastră cu Mine, cuvântul Meu și al vostru alături pentru mângâiere. Sunt oameni pe pământ care vă judecă pe voi că îndrăzniți până la Mine și grăiți cu Mine în loc să vă smeriți și să vă știți mărginiți ca tot omul. Dar Eu caut mângâiere la voi când vă cer să grăiți cu Mine, și dau să fie mărturisită mângâierea Mea de la voi. Pentru mângâierea Mea vă cer cuvântul vostru. Caut mereu să Mă mângâi cu voi și să vă mângâiați cu Mine. Să fie și de la voi și de la Mine la fel mângâierea, că ea ne dă putere unii spre alții, copii ai venirii Mele.

Am venit cu mângâierea pe pământ. Taina raiului este cuvântul, iar raiul este chiar mângâierea. Vai celui ce aude această mângâiere și se satură apoi de ea și se duce și se smulge din taina raiului și își caută apoi răspuns împotriva adevărului tainei cuvântului care a venit pe pământ în zilele acestea, și zice că nu e Dumnezeu această venire a mângâierii. Acela zice așa ca să-și îndreptățească pe dumnezeul poftelor sale, care-l mângâie cu mângâiere păcătoasă pe cel ce fuge de taina raiului, de taina curăției și a veșniciei omului.

O, copii mângâiați! Ioan, botezătorul Meu, M-a mângâiat. Am vorbit amândoi la Iordan și Ne-am mângâiat unul pe altul. Această mângâiere s-a făcut rod al credinței omului care a cunoscut că Eu eram Dumnezeu și că am lăsat prin Ioan botezul pentru om. Fără botez omul nu se naște. Fără botez nu are început omul. Iar cine are început prin botez, acela rămâne cu acest început și nu se mai pierde din el și nu se mai strică, ci se face mângâiere a Mea, și Mă ia și Mă dă din el la cei ce însetează după adevăr. Amin.

Sunt iar la voi, ca și în ziua ce a trecut. Eu prin cuvânt sunt cu voi. Voi prin cuvânt sunteți cu Mine. Cu cuvântul ne mângâiem, că el este mângâierea și taina vieții, taina care mângâie și care este ruptă din viața cea de veci.

O, fiilor copii, Mi-e duhul sfâșiat după mângâiere. Sunt ars de dorul ei. Sunt rană vie, și rana doare, fiilor. Caut la voi ca să-Mi alin această rană. Omul cel din rai după ce s-a ascuns de Mine nu M-a mai mângâiat. Eu l-am rugat să se facă iar mângâierea Mea și să rămână pentru Mine, iar el n-a mai vrut, și s-a oprit pentru sine. O, fiilor, ce este și cum este omul care se oprește pentru sine? Dar cel ce se dă Mie și nu lui? Vreau să Mă mângâi cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

— **O**mul care nu răspunde iubirii lui Dumnezeu sau iubirii omului îndumnezeit nu poate răspunde din pricină că s-a oprit pentru sine. El și le ia din el pe cele ale lui pe care le are, că nu are în el pe cele pe care le poate da dacă nu le ia ca să le aibă și să le dea. El nu știe unde să fie da și unde să fie nu; nu știe unde este locul pentru da și pentru nu. Această știință își are izvorul în iubirea de Dumnezeu, care nu poate face rană, care nu știe să zică nu nici lui Dumnezeu, nici omului îndumnezeit, ba chiar nimănu nu-i poate spune nu. Așa este cel ce se oprește pentru sine

și stă în sine și din sine lucrează și se dă. Iar cel ce se dă lui Dumnezeu, acela este deprins prin Dumnezeu să se dea, la cererea iubirii inimii omului, așa cum Dumnezeu Se dă omului ca să-l deprindă pe om să stea în Dumnezeu și nu în sine și nu să se oprească pentru sinele lui. El nu poate purta durerea celui respins de el, și caută mereu să-l bucure pe om și pe tot trupul care are în el duh de viață. Cel ce nu se oprește pentru sine își ia mereu mângâiere și bucurie din iubirea lui, care răspunde fără oprire la orice dor din jurul lui, la orice cuvânt care-i cere lui, care-l cere pe el să se dăruiască și să zică: da. Amin.

— **O**, fiilor copii, cum să nu Mă mângâi Eu de la cel care nu se oprește pentru sine? Cum să nu Mă mângâi cu voi când voi Mă mângâiați cu cuvântul pe care vi-l cer ca să-l dau la toți cei care aud că Eu grăiesc cu voi, și voi cu Mine? O, de s-ar învăța omul să vină la Mine cum ați venit voi! Vreau, fiilor mângâioși, să învățăm pe poporul cel mic să trăiască taina mângâierii, și Eu să iau din ea. Să nu se oprească pentru sine copilul acestui popor; să nu stea în sine, ci să se dea, ca să primească de la Mine cu multul, și să aibă și să fie și să se dăruiască cu cele de la Mine, cu cel mai frumos dar, cu cerul din el să se dea. Cerul e plin de mângâiere pentru om. Să ia copilul acestui popor, să ia cerul în el și să-l dea, ca să fie numai cer pe pământ, numai rai pe pământ să fie. Amin.

Am adus la voi deslușirea tainei mângâierii. Taina raiului este cuvântul, mângâierea care vine din cuvânt. Cuvântul este iubirea cea din rai, dintre Mine și om, iar fără cuvânt nu este iubire. Amin. Iubirea este numai din cuvânt, iar fapta iubirii este chiar mângâierea, cuvântul care are în el taina mângâierii între Mine și om, între om și Mine, și între om și om. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2001

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Fiii oamenilor stau sub numele de creștin fără să-l merite. Cel nefăcut nu este. Creștinii sunt cei sfinți care lucrează cu sfinții.

In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, un picuț Mă las azi în sfat cu voi, copii lucrători de la ieslea Mea. V-am dat să lucrați cu bucățița poporul, ca să fie el după voia Mea, iar voi să lucrați, fiilor. Amin, amin, amin. Cel ce vine ca să fie lucrat de Mine prin voi, acela este făcut, și rămâne plăcut Mie și celor ce sunt ai Mei. Iar cel ce vine ca să fie cu poporul acesta și nu stă la lucrat, acela nu este al acestui popor.

Astăzi lucrăm, fiilor, cu cei mai mici, cu cei ce vin să se facă fii ai acestui popor. Iar Eu am zis: fericit este cel ce știe să vină, și Eu să-l fac apoi fiu al acestui popor. Cel ce vine, acela se lasă făcut după tiparul fiului acestui popor. Dar cine este cel ce vine? Este cel ce lasă țarini, ranguri, părinți, frați și rude ca să fie pentru Mine apoi, iar Eu îl iau și îl lucrez prin voi și îi dau înfățișare pe plăcerea Mea, și el intră sub crucea Mea, sub crucea venirii Mele și își lasă crucea lui și o ia pe a Mea pe umerii săi, și pe acela vi-l fac vouă cunoscut și vi-l dau să-l puneți cu cei ce sunt poporul Meu.

Lucrați cu toată atenția, copii de la iesle. Cel ce vine, să știe să vină, că e mare știință venirea la Mine a omului care se voiește al Meu. Nu Eu să fiu al lui, ci el să fie al Meu, ca să fiu Eu Dumnezeul lui. Creștinii din lume nu știu această

știință și stau sub numele de creștin fără să-l merite. Dar voi luați-i pe cei ce vin de mult la izvor și întăriți-le statornicia și așezați-Mă pe Mine în ei. Câte doi, câte trei, câte patru, luați-i și lucrați-i după voia Mea, și apoi Eu îi scriu fii ai poporului nou, copii ai Ierusalimului îi scriu.

Fiți mari cu veghea, că Eu vă învăț cu amănuntul. Pe cei ce au lăsat orice legătură de pe ei, lucrați-i, fiilor. Poporul cel mai de la începutul lucrării Mele de cuvânt n-a venit să stea, căci ca să stai înseamnă să nu mai ai nimic decât în Dumnezeu, să nu mai vrei nimic decât din cer, să nu mai știi nimic decât să ai viață, și mereu să ai. Dar cei de la început și de la mijloc aveau de toate, și așa voiau să vină, și s-ar fi voit ucenici ai Mei. Eu le spuneam ce înseamnă ucenic, dar ei nu aveau pentru Mine pricepere, și aveau pentru ei. Eu voiam să le fiu Eu Dumnezeu, dar ei nu voiau să se dea ai Mei cu totul, că aveau soți, aveau soții, aveau copii, aveau părinți, aveau casele și averile lor, aveau nume, aveau țarini, aveau serviciu la stăpân și nu puteau să-Mi slujească Mie și lucrului Meu, și nu puteau să fie ucenici ai Mei, ucenici ai cuvântului Meu cel nou. Dar acum vă am pe voi începătură nouă, fiilor. Pe cei ce sunt poporul Meu țineți-i ai Mei. Pe cei ce vin ca să fie ai Mei lucrați-i ca să fie, că nelucrat nu poate nimeni fi. Cel ce se lucrează pe sine ca să fie cu Mine, acela nu este bun pentru acest popor. Eu sunt Cel ce fac omul. Amin, amin, amin.

Pun peste voi binecuvântarea Mea pentru lucrul de azi. Azi, doi, trei, și apoi iar, și veți fi găsiți lucrând la via Mea cea nouă, căci am înnoit via, ca să am vie, ca să am cules și să-l dau Tatălui. Amin. Pentru toți cei care vin și iar vin și nu are ce-i opri și nu are ce-i despărți de Mine, Eu, Domnul, binecuvintez lucrul Meu prin voi peste ei. Picuț cu picuț, bucățiță cu bucățiță, petecuț cu petecuț, și vom face pământ nou din loc în loc și cer nou din loc în loc.

Mă doare de cei ce au venit până acum și n-au înțeles ce înseamnă să vină și să fie ai Mei. Mi-e rana cât trupul de mare, cât cerul și cât pământul de mare, și Eu o împart cu voi. Dar prin voi voiesc să-l lucrez bine pe om și să-l am întreg, și mereu numai al Meu, ca să-i dau plata, să-i dau venirea Mea și veacul cel veșnic și să-l cuprind în el pe cel ce stă la făcut acum. Celui ce vine ca să fie, să-i spuneți, fiilor, că trebuie să se facă sfânt, căci creștinii trebuie să fie sfinții cei de pe pământ lucrând cu sfinții din cer pentru venirea Mea pe pământ cu viața veacului ce va să fie, și să-i spuneți că Eu sunt sub greu cu voi, și să nu se așeze greu ca să-Mi slăbească mersul Meu prin voi. Cine vine nu mai este greu, și asta înseamnă să vină. Amin.

O, copii lucrători, Mă uit la voi și la lucrul Meu cu voi. Sunt în voi, fiilor. Tot lucrul vostru este din Mine. Să aibă rod lucrul Meu din voi, că Eu vin curând ca să Mă bucur de rodul viei Mele și să le dau vierilor Mei rod din rodul Meu și să-i bucur. Curând, curând se vor vedea cerul cel nou și pământul cel nou și poporul cel nou. Acesta este rodul pentru care Eu lucrez cu voi. Hai, că lucrul este cu putere, fiilor. Vă dau ogor prielnic, și el va rodi și va aduce rod. Amin. Voi sunteți mari, că Eu v-am lucrat, căci ați știut să veniți când v-am chemat să fiți ai Mei și să Mă sprijin pe voi.

Binecuvântat să fie lucrul zilei peste poporul care crește din Mine. Pacea Mea v-o dau. Dați-o și celor ce se așează ca să fie făcuți, că-i vreau mai sus, îi vreau din Mine și din lucrul Meu cel nou pentru cei ce se fac sfinți ai venirii Mele. Amin, amin, amin.

15/28 ianuarie 2001

Duminica vameşului şi a fariseului

Haina celui credincios este cămaşa curăţeniei. Omul neînnoit rămâne fire veche. Cei ce vin la izvor, să nu-L ispitească pe Dumnezeu. Pocăinţa nu este întristare, ci este vindecare. Lecţia vieţii veşnice este Duhul Sfânt în minte sfântă. Venirea Domnului vine şi tot vine, şi ea nu va mai pleca de pe pământ.

Sunt Domnul, fiilor care-Mi primiţi cuvântul. Sunt Făcătorul omului, fiilor. Amin, amin, amin. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aduc la voi cuvânt de zidire, cuvânt pentru facerea omului, şi aduc la voi pe cei care se aşează la făcut, pe cei ce vin de mult la izvor şi care şi-au aşezat viaţa lângă a voastră, lângă Mine, fiilor, dar trebuie lucraţi, trebuie făcuţi, căci aşa v-am zis: *«Cel ce vine să fie cu poporul acesta al venirii Mele şi nu stă la făcut, acela nu este al acestui popor, că nu are formă, că nu are haină, iar haina este cămaşa curăţeniei»*. Amin. Acestei cămăşi nu-i trebuie multe pete ca să se numească pătată. Chiar una dacă are, ea este pătată, iar sfinţenia din om se şubrezeşte şi îi scade omului puterea pentru cele din cer. Iată, omul trebuie să stea la făcut, ca să ştie apoi ce fel de zidire este şi ce are de lucrat ca să fie al Meu.

Începem lucrul cel ziditor peste cei ce-i chem prin voi ca să le dăm formă cerească între oameni. Tot omul să ia învăţătura din cuvântul Meu cel de facere a omului nou pentru poporul Meu cel nou, care Mă va întâmpina la venirea Mea. Cu mare fericire de duh lucrez la facerea omului când am om peste care să lucrez. De când Mi-am început această lucrare de facere a omului prin Verginica, n-am putut să lucrez ca acum, că venea creştinul să fie cu Mine, dar nu pune peste el de la Mine. Cu cât îl rugam, cu cât îl strigam, el se răcea mai mult, până ce Mă ura şi pe Mine şi pe scula Mea prin care lucram pentru om, şi apoi pleca într-ale lui şi Mă părăsea.

Omul se alege pe sine în loc să Mă aleagă pe Mine. Se întoarce omul într-ale inimii lui şi se face de piatră pentru cele care sunt spre scăparea sufletului lui. Omul care nu-şi înnoieşte firea atunci când vine după Mine, el rămâne cu firea lui cea veche, şi cu ea se întoarce mereu la ea şi nu înaintează şi stă stană de piatră, care nu se mişcă înainte, aşa cum a stat Sarra lui Lot, care n-a vrut să ia învăţătura Mea şi chemarea Mea.

Iată, omul se alege pe sine în loc să Mă aleagă pe Mine. Când Pilat a întrebat pe cine să elibereze, între Mine şi Baraba, între Mine şi om, omul şi-a ales omul, omul l-a ales pe Baraba, şi pe Mine M-a dat de la el. Toţi şi-au ales omul, toţi l-au ales pe Baraba, oaia cea rătăcită, şi iată, pentru o oaie pier cele nouăzeci şi nouă de oi, căci Dumnezeu le lasă şi pe acelea. Eu venisem să aduc înapoi oaia cea pierdută ca să dau turmei întregirea trupului, ca să nu piardă cea pierdută pe cele nouăzeci şi nouă. Dacă între apostolii Mei a fost unul care şi-a făcut mintea duh rău, acela a lucrat lucru rău şi a risipit toată turma Mea dând-o spre ispită. De aceea spun pentru tot omul care vine să se unească în trupul poporului Meu cel nou: dacă vine, să stea la făcut şi să nu caute să se facă singur, căci am zis: *«Cel ce se lucrează pe sine ca să fie apoi cu Mine, acela nu este bun pentru acest popor, căci Eu sunt Cel ce fac omul»*. Amin.

Cel ce vine, să nu Mă ispitească pentru partea sa însăşi, să nu aibă gând ascuns, plan ascuns, iubire ascunsă, voie ascunsă, să nu caute cuvânt de la Mine spre folosul planului lui, că acela e cuvântul lui, nu al Meu. Cel ce a făcut aşa după ce a venit, a rămas jos de tot, că Eu nu M-am lăsat ispitit, şi fiecare s-a ispitit prin însăşi pofta sa, prin însăşi voia sa.

Când Eu îl lucrez pe creştin, el nu trebuie să se închidă, nu trebuie să-l doară, ci trebuie să-i placă şi să aştepte aceasta cu bucurie şi să lucreze cu Mine la facerea lui şi să nu-Mi dea peste mână când îl lucrez. O, e mare înţelepciune să nu-Mi dea omul peste mână când Eu îl lucrez ca să fie, când Eu bat ca să-Mi deschidă şi să intru la el ca să-i spun cum este el şi ca să-l aşez să fie. Cel ce vine la făcut, să aibă de la Mine înţelepciune, să poarte mare grijă de paza vieţii lui, adică să nu alunge pe îngerul cel păzitor de lângă el şi din el; să aibă grijă să nu plângă îngerul, că e păcat, fiilor, să plângă îngerul, să fie alungat îngerul. Cel ce-Mi este Mie fiu, acela are mereu în el şi cu el pe înger, şi aşa Îmi este mereu fiu. Îngerul fără de casă plânge. Păcat, fiilor, să plângă îngerul. Fiţi atenţi în toată clipa pentru îngerul păzitor, ca să aveţi mereu viaţă vie, fiilor.

O, copii care veniţi la făcut şi la crescut! Copilul cel făcut nu se mai mâhneşte, nu se mai întristează, nu se mai închistează, nu mai stă singur, nu mai stă în sine, nu mai stă nepăsător pentru pacea lui şi a fratelui lui, ci toate acestea le lucrează pentru pocăinţă, pentru duhul pocăinţei care trebuie să-l însoţească pe creştin ca să nu cadă. Pocăinţa nu este întristare cum s-ar crede că este, căci întristarea cea din pocăinţă e dulce, e stare dulce şi duioasă şi caldă şi frumoasă şi plăcută în jur şi vindecătoare ţie şi în părţi, căci cu duhul pocăinţei din tine faci omul să se aplece şi să se aşeze în duhul vieţii, în duhul pocăinţei, iar nepăsarea de suflet, adică lipsa duhului pocăinţei, îl face pe creştin să greşească, şi îl face şi pe cel din jur să greşească sau să-l facă părtaş la roadele nepăsării lui. Numai viaţa duhovnicească îmbogăţeşte pe om şi pe Dumnezeu, căci ea îi dă omului sfinţenia şi paza ei, şi omul se dă Mie cu cele din zi şi cu cele din noapte ale lucrării lui duhovniceşti. Acela îndulceşte cerul în el, căci cerul se îndulceşte în cel duhovnicesc şi se face lumină peste pământ din om. Lucrarea duhovnicească este cea mai dulce trăire a omului, cea mai mângâioasă viaţă, căci mintea omului este cu cele sfinte, cu cele mari şi dulci pentru suflet, iar sufletul poate, căci el este viaţa cea din trup. Amin.

Lecţia vieţii veşnice este Duhul Sfânt stând în mintea omului care s-a dat Mie. Când Duhul Sfânt stă din lucru în mintea omului, când El Îşi vede locul din om ameninţat, atunci îngerul omului plânge, căci mintea omului se face duh rău, care-L goneşte pe Dumnezeu din om. Mintea omului îl cade pe om ori prin desfrânare, ori prin semeţia care poartă în ea părerea de sine a omului. Iată, Duhul Sfânt Învăţătorul învaţă pe cei ce se aşează la făcut şi la crescut, iar viaţa cea veşnică are învăţătura ei. Mereu, mereu trebuie lucrată viaţa, căci ea este raiul în care stă omul, şi Eu i-am zis omului să lucreze şi să păzească raiul. Amin. Cel ce stă în rai nu mai stă în lume, şi iese şi îşi lucrează raiul, şi îl păzeşte apoi. Iar Eu am zis: *«Fericit este cel ce ştie să vină la Mine, şi Eu să-l iau şi să-l fac apoi fiu al poporului nou, şi să vi-l fac vouă cunoscut ca pe unul care ştie să vină la Mine»*.

O, fiilor copii, mulţi au venit la Mine cu totul, numai de la un cuvânt al vieţii veşnice sau al judecăţii veşnice. Aşa au venit Zaheu şi Maria Egipteanca şi atâţia ca ei care s-au lăsat prinşi în năvodul Meu. Iar alţii, atât de mulţi, aud mereu prin biserici Evanghelia Mea şi a apostolilor Mei care au avut de la Mine, şi nu vin nici ei, nici mai-marii lor, preoţii, care stau în zadar în faţa oamenilor, că iată, oamenii nu vin la Mine, nu ştiu să vină la Mine, nu ştiu ce înseamnă să fie omul cu Dumnezeu şi să lucreze pentru Dumnezeu. O, nu ştiu oamenii să se facă copii, nu ştiu să se facă sfinţi. Cel ce nu se face copil, aceluia nu-i place sfinţenia, nu-i place smerenia,

nu-i place adevărul vieții. Cel ce Mă ascultă, acela este copil, și este copilul Meu apoi, căci cei sfinți sunt fiii cerului. Iar cel ce nu Mă ascultă își face mintea duh rău, ori pentru semeție de sine, ori pentru desfrânare.

Voi, cei care veniți la Mine pentru venirea Mea, pentru cuvântul vieții care pregătește pe om pentru venirea Mea, dați Duhului Sfânt locașul minții voastre dacă ați scăpat din închisoarea lumii. Lumea îi dă omului ranguri și averi și țărini și familie și rude și însurat și măritat, dar cei ce vin după Mine se fac îngeri, se fac copii purtați de îngeri și se fac purtători de îngeri și luminează pe pământ și sare și apă și hrană și veșmânt celor goi de viață, dar care dau să vină după viață. O mulțime de trupuri sunt pline de avuții și de ranguri care-l pierd pe om, dar sunt goi de viață aceia. Aceia aleg omul și nu pe Mine, iar Eu stau în răstignire prin ei, căci așa Mi-au făcut și cei care M-au dat pe Mine la moarte cerând eliberarea omului, cerându-l pentru ei pe Baraba.

Cuvântul cel de azi este zidire, fiilor. Se poate omul zidi din el, numai să se lase zidit. Eu așa știu să-l zidesc pe om. Eu așa îl învăț să fie: să-și facă mintea Duh Sfânt și să se facă apoi copil și să ia de la Mine lucru sfânt pentru sfinți și să lucreze venirea Mea, că iată, la acela Eu vin și cinez cu el și Mă arăt lui și Îmi fac casă la el, după cum Eu am rostit făgăduința pentru cei ce știu să vină după Mine. Pe toți cei pe care Eu vi-i fac cunoscuți dați-le înfățișare sfântă înaintea Mea și adăugați-le mereu de la Mine, ca să-i am fii ai poporului Meu cel nou. Eu pe câți îi cunosc vi-i fac vouă cunoscuți, și aceia sunt cei ce se fac vouă cunoscuți, ca să-i cunosc Eu apoi, și să-i învăț de la Mine pe cei ce iau din viața Mea.

Eu iar le spun celor pe care vi-i dau ca să-i am ai Mei: când Eu îl lucrez pe creștin, el să nu se întristeze, el să nu se teamă, el să nu se închidă și să nu-l doară, ci să-i placă și să aștepte și să se bucure și să lucreze cu Mine la facerea lui, și să nu-Mi dea peste mână când îl lucrez, căci cei ce sunt copii se pleacă, fiindcă ei nu păcătuiesc. Cine nu se pleacă, acela păcătuiește în el, și de aceea nu se pleacă, pentru că păcatul aceasta face din om: neplecare face, ascundere face. Cel ce vine la Mine nu mai are cu ce să se ascundă, căci cămașa curată este cinstea lui, și el stă deschis și stă frumos și stă în haina nunții. Haina nunții îl face pe om să fie copilul Meu. Haina nunții este fără de pată, iar cel ce o poartă este umilit și este blând, și este. Cel ce vine, cel ce știe să vină, acela nu mai pleacă, adică nu mai păcătuiește și stă în haina nunții, în haina cea albă a vieții.

Haina albă este bună, dar puțini o iau pe ei, că ea arată orice pată dacă are pată, și îl vedește pe cel pătat, căci cămașa pătată nu-i trebuie multe pete ca să nu mai fie curată, ci e de ajuns o pată ca să nu mai fie curată. De aceea fericesc Eu pe cel ce știe să vină când vine la Mine, că acela știe să nu mai plece, să nu mai păcătuiească. Amin.

Eu iubesc mult de tot pe omul deștept, pe cel ce nu păcătuiește, îl iubesc cu multă iubire, iar de cel păcătos, care nu știe venirea la Mine, Mă scârbesc, și stau răstignit de el și de faptele lui, și stau ca în mormânt în cel ce Mă ia fără să Mă aibă.

O, ce frumos a știut Zaheu să vină la Mine! S-a suit în pom să Mă vadă, și M-a văzut cu adevărat. Și pentru că a știut să vadă, a zis apoi: «Doamne, dau jumătate din ce am, la săraci, și dacă am năpăstuit pe cineva, întorc împătrit». O, el numai a năpăstuit, că a fost vameș, și din asta și-a făcut averea din care a dat jumătate la sfinți, și jumătate nevoilor Evangheliei, lucru împătrit lucrat. I-a fost de ajuns lui Zaheu să Mă vadă dacă a voit să vadă bine, dar omul care nu vrea să vină

la Mine, oricât M-ar vedea, oricât M-ar auzi, nu vine, căci se are pe sine, și nu vine.

Astăzi este așezată peste biserică învățătura Evangheliei despre pilda vameșului și a fariseului. Amândoi au dat să vină la Mine, dar cel semeț a rămas în semeția lui, iar cel umilit pentru păcatele lui a plecat mai îndreptat, mai luminat decât fariseul cel întunecat de semeția din el, căci scris este: «Înțelepciunea îl îngâmfiă pe omul semeț din fire și îl cade de la fața Mea». Dar cei ce vin acum la Mine când Eu vin, aceia să vină ca și copiii, căci numai copiii sunt ai Mei. Să se facă mai întâi copil cel ce voiește să fie, și numai apoi să vină. Învățătura Mea de azi aceasta îl învață pe om, să se facă întâi copil, să se facă fiu și să stea în lucrarea de fiu, ca să se vadă lucrarea lui de fiu al Meu, și ea să înțeleptească în jur pe tot omul, căci iată, învățătorii cei ce s-au pus peste lume în numele Meu nu sunt copii, nu s-au făcut fii ai Mei și nu are putere de viață peste om învățătura cea prin ei.

Dar voi, fiilor copii, voi și cei ce vin ca să fie copii ca și voi, cei ce-Mi primiți cuvântul facerii Mele peste om, fiți locașul Meu cel sfânt în care Eu intru și ies pentru ca să dau viață lumii. Luați-i pe cei pe care Eu vi-i fac cunoscuți și cunoașteți-i, ca să-i cunosc apoi și Eu, și să-i iau și să-i fac după Mine, ca să-i am apoi, și să le dau din cina Mea cu voi. Lucrarea Mea cu voi sunteți voi. Nimeni să nu vă ia după înfățișare, căci voi sunteți slabi și mici, ci să vă ia după Duhul Meu din voi cu Care Eu lucrez la facerea omului nou, ca să am o mână de popor viu la arătarea Mea cea din ziua venirii Mele cu cerul pe pământ pentru voi și pentru cei ce vor fi numiți sfinți, pentru cei ce vor fi sfinți și poporul Meu cel nou, care va fi și va sta într-o întâmpinare Mea. Amin.

Cina Mea cu voi este nouă, căci Eu sunt cu voi și vă hrănesc cu trupul, dar și cu cuvântul Meu cel curat pentru cei curați. Eu și cu apostolii Mei stăm și cinăm din cină nouă și curată, din Paști nou în împărăție nouă și neamestecată, vin nou, făcut de Mine, nuntă cerească și vin nou, căci în lume e lume, nu e Dumnezeu, și Eu nu stau la masă cu cei întinați, ci stau cu copiii, stau cu fiii, și Eu i-am deosebit pe ei pentru Paștele Meu cel nou cu voi și cu cei din cer.

Lucrați cu Mine pe omul cel nou. Lucrați, copii lucrători, om nou, ca să rup din Mine și să Mă dau, ca să aibă omul viață veșnică precum Eu am, iar viața Mea este trupul Meu cu care Mă dau celor curați spre viața lor și spre venirea Mea la ei cu cină nouă, cu vin nou, căci iar și iar rostesc și zic: fericiți și sfinți sunt cei ce au minte de la Duhul Sfânt, ca să știe să vină la Mine copii, și în chip curat să vină, și Eu să-i am pe ei sfinți ai Mei, sfinți ai venirii Mele cu sfinții, căci iată, venirea Mea vine și tot vine, și ea nu va mai pleca de la voi. Amin, amin, amin.

22 ianuarie/4 februarie 2001

Duminica fiului risipitor

Fericirea omului este tristețea care îl înșeală pe om. Păcatul îl bate de șapte mii de ani pe om. Omul-copil este bucuria Domnului. Cel ce stă în haina nunții se face cale a Domnului spre om. Izvorul se dă fără de plată celui ce bea din el.

Să vă sculați și să auziți cuvântul Meu, fiilor copii. Vorbirea Mea cu voi vă ține ai Mei, și Mă ține pe Mine cu voi. Aceasta este statul Meu cu omul. Amin. Așa trebuia să rămân Eu cu omul după ce l-am făcut. Dar iată, fericiirea omului l-a deprins pe om să nu mai tragă spre fericiirea Mea cu el. Nu mai este omul învățat să fie cu Mine, iar feri-

cirea lui este cea mai mare tristețe care îl înșală pe om și îl face să uite de bucuria Mea cu el.

O, fiilor copii, urechea Mea se deschide în voi ca să se deschidă urechile voastre și să auziți cuvântul Meu. Aduceți în cartea Mea cuvântul Meu, că el e hrană vie pentru tot sufletul care iubește statul lui cu Mine, adevărata fericire a omului. Una este să vin Eu la om, și alta este să vină omul la Mine. Una este să Mă dau Eu omului, și alta este să Mă cumpere omul de la cei ce Mă vând.

E jale mare pe pământ. Nimeni nu veghează, nimeni nu se teme, și dacă se mai teme cineva ca să alerge la Mine, omul știe un singur drum spre Mine, și se duce la cei ce Mă vând, și așa dă să vină spre Mine la durerea lui. Când omul n-are dureri și încercări, nu caută spre Mine, că își are fericirea lui, dar ea este dușmană pe om. Un singur dușman are omul: păcatul. Păcatul îl bate pe om de șapte mii de ani. Păcatul îl pedepsește pe om în vremea păcatului, căci omul fără de veghe e om pedepsit de păcat. Nimeni nu-l pedepsește pe om decât păcatul, dar iată, omului nu-i este teamă de păcat, căci păcatul are față ascunsă, dar el este pedeapsă pentru rătăcirea omului. Fiul cel rătăcit când și-a luat partea lui de avere și și-a risipit-o în desfrânări, aceasta a fost pedeapsa lui pentru lipsa de veghe, pentru lipsa de iubire, căci nimeni nu poate pedepsi pe om pentru lipsa iubirii decât păcatul, care se face plată pentru semeția din om.

O, fiilor copii, Mă doare de omul care este necăjit la suflet. Omul necăjit aleargă la Mine și nu Mă găsește. Cei ce Mă vând nu Mă pot da omului necăjit. Fecioarele care n-au vegheat dacă s-au dus la cei ce Mă vând ca să-și cumpere untdelemn pentru candelă, au rămas afară din odaia nunții. O, cei ce Mă vând nu Mă pot da omului. Omul necăjit de păcate nu mai are unde să Mă găsească, căci cei ce Mă vând nu Mă au. Rar om păcătos care să-și zică în sine: „*Mă voi întoarce la Tatăl meu, că e foamete pe pământ*“. Rar om care să se lase de păcat, fiilor copii. Omul nu trebuie să dea să Mă cumpere, ci trebuie să se lase de păcat, ca să Mă dau lui apoi, și să Mă fac fericire a lui, căci necăjit este omul păcătos, fiilor. Adevărata fericire a omului este starea cea de umilință care vine de la sfințenia duhului și a sufletului și a trupului omului. Cel ce stă cu Mine nu se crede și nu se dă sfânt, că acela are ca pază smerenia minții. Cel sfânt nu cade cu mintea, că el stă cu Mine, și nu cade cel ce stă cu Mine. Cine cade, cu mintea cade, și când cade, își face mintea duh rău, și așa cade.

O, fiilor copii, Eu am zis că am venit să fac din om, copil, căci omul-copil scapă de pedeapsă. Și am zis: nimic și nimeni nu-l pedepsește pe om decât păcatul, dar omul-copil scapă de pedeapsă. O, nu știe omul de ce vă zic Eu fii-copii. Mă sprijin cu voi pentru venirea Mea. Îmi desfac urechea Mea din voi ca să se desfacă urechile voastre și să auziți cuvântul venirii Mele și să-l puneți pe pământ, și vă numesc fii-copii. Omul-copil este omul curat la simțuri și la minte, și pe acela îl folosesc Eu pentru Mine și pentru venirea Mea la oameni, căci calea Mea de la Tatăl la oameni trebuie să fie cale sfântă ca să pot Eu merge pe ea. Iată, nu copiii sunt cei ce-Mi plac Mie, ci omul-copil este cel ce Mă bucură, cel ce Mă mângâie cu statul Meu în el.

Omul-copil nu-Mi este dator, că este fiul Meu, fiu-copil este, iar fiii sunt scutiți de datorii. L-am întrebat pe Petru: «*Cine dau dări împăraților? Fiii lor, sau străinii?*», iar el Mi-a răspuns: «*Străinii, Doamne*». «*Așadar, fiii sunt scutiți*».

Iar Eu am spus: E jale mare pe pământ. Se duc oamenii necăjiți la cei ce Mă vând, la cei ce iau dări de la oameni, și

oamenii sunt străini de Mine și sunt străini de împărății lor care Mă vând lor pe bani așa cum M-au vândut iudeii când M-au dat să mor pentru viața lor, că ei n-au auzit de la Mine când am spus: «*Cel ce caută să-și scape sufletul, acela și-l va pierde*».

O, fiilor-copii, oftez cu mare durere, cu mare jale. Nimeni nu-și mai pierde, nimeni nu-și mai pune sufletul pentru Evanghelia Mea, pentru viața Mea ca s-o dea oamenilor și să aibă oamenii viață și lumină și ridicare și mângâiere de la Mine prin cei ce-și pun sufletul pentru viața Mea în om. Cei ce Mă vând și-au făcut prăvălii peste tot și s-au așezat cu ele în calea oamenilor, iar cei necăjiți pentru păcate se duc la prăvălie să caute mângâiere de la Mine, dar nu să caute întoarcere așa cum a căutat fiul cel risipitor după ce a fost pedepsit și bătut de păcat. Cei ce Mă cumpără de la cei ce Mă vând nu pot intra în sala nunții Mele, căci Eu cât am stat pe pământ n-am primit la Mine pe cei ce Mă aveau de la negustori, ci i-am primit pe fii, iar fiii nu sunt datori, și ei nu cumpără și nu vând, căci sunt fii. Amin.

Să audă omul de la voi cuvântul Meu care se dă în dar celui ce aude ca să vină și să se facă copil pentru împărăția Mea dacă vine. Iar voi stați copii, căci copiii sunt scutiți de datorii, sunt scutiți de vină și nu mai caută să-și cumpere nevinovăția, iar Eu am grijă de ei și lucrez cu argații Mei și Îmi țin fiii la sân și îi mângâi, căci fiii-copii sunt mângâierea Mea. Cine stă în haina nunții se face Mie cale de la Tatăl la oameni ca să-i strig și să-i îndemn să se întoarcă la Tatăl. Cine sunt cei ce-L recunosc pe Tatăl? Sunt fiii, fiii care-L bucură pe Tatăl, fiii care șterg lacrimile Tatălui, durerea Tatălui, care vine de la cei ce rătăcesc fără de veghe, fără de iubire. Fii-copii voiesc să am, și să-i iau și să-i pun pe ranele Mele ca să Mi le vindec. Amin.

O, de s-ar întoarce păcătoșii la sfințenie, M-aș da lor cu zile de nuntă, așa cum a dat Tatăl vițelul cel mai gras pentru ospăț când s-a întors la El fiul cel fugar, care n-a mai voit vrednicie de fiu, și a voit să fie primit ca un argat, ca să aibă ce mânca. O, de ar veni să mănânce de la Mine cei păcătoși, le-aș da din hrana Mea și M-aș bucura cu voi de întoarcerea lor.

O, fiilor copii, dați păcătoșilor din hrana Mea cu voi, ca să vadă că-i chem și să vină cu umilință, și Eu să le dau de la izvor. Izvorul nu-i cere omului nimic când bea din apa lui, dar omul care ia de la izvor ca să vândă, acela nu Mă poate da pe Mine omului.

O, fiilor-copii, dați izvorul Meu oamenilor, că Eu Mă dau celor necăjiți ca să-i îndemn spre Mine. Amin, amin, amin.

29 ianuarie/11 februarie 2001

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan

Omul sărac nu este cel lipsit de pâine și de haine și de bani, ci este cel lipsit de Dumnezeu. Numai cel ce știe să sape dă de bogăția cuvântului vieții. Cei ce se așează peste oameni și peste mări și țări, sunt orbi de tot, și orbii îi aleg. Preot este cel ce se jertfește nu cel ce ia jertfă. Biserica înseamnă oile, nu zidurile.

Mă așez în carte cu cuvântul sărbătorii de azi. Amin. Eu, Domnul sfinților, îi mângâi pe sfinți în cer și pe pământ, în cele ce nu se văd și în cele ce se văd, căci sfinții au fost și sunt mângâierea Mea în cer și pe pământ. Amin.

Mare minune este să-Mi dea omul casa lui și viața lui. Casa omului e trupul lui, iar viața omului e lucrarea lui. Când omul se dă Mie, Eu vin și Mă așez în el și îl fac casă a Mea și stau în ea cu ale Mele și le înmulțesc ca un gospodar iscusit și le împart la săraci și dau să-i vindec de lipsuri ca să aibă cine mărturisi despre Mine și despre sfinții Mei care se fac casă Mie pe pământ. Lipsurile omului sărac nu sunt pâinea și haina și banul. Acelea sunt lipsurile omului leneș, care nu vrea să lucreze nici pentru hrana lui, nici pentru haina lui. Omul sărac este omul lipsit de Dumnezeu și de cele de la Dumnezeu. Omul îmbogățit de Mine cu cele ale Mele este cel ce face adevărata milostenie când le împarte pe ele în jurul său. Cel ce miluiește este miluit, căci știe să miluiască. Adevărata pâine cu care omul poate să miluiască pe om este pâinea cea din cer, pâinea cea pentru sfinți, hrana cea tare a sufletului.

Mă fac hrană pentru viața omului și Mă deșert în vasele Mele și Mă dau. În dar Mă dau, căci izvorul nu-i cere nimic celui ce bea din el. Dacă este sau nu cine să bea din el, izvorul curge fără să se oprească. Așa voiesc Eu să curgă cuvântul Meu peste pământ, și să bea din el omul, căci omul este flămând și însetat și gol și sărac de toate cele. El își strânge mereu pe cele ce se strică, pe cele ce-l sărăcesc de viață. Pe toate și le mai face omul, dar viață nu-și face. Eu, ca un milostiv ceresc ce sunt, îl chem pe om ca să-i dau viață, că el nu-și poate face viață. Ale Mele dintru ale Mele voiesc să-i dau și să i le înmulțesc și să-l fac milostiv ca și pe Mine, că de aceea îi dau; îi dau ca să dea, căci izvorul curge și nu se oprește și se varsă peste tot în calea lui. Eu sunt izvorul, și Mă vărs în sfinții Mei, și ei se varsă în sfinți din loc în loc și Îmi adună Mie rod de sfinți, căci sfinții au viață, iar viața este rodul care rămâne pe veci.

O, mare minune este să-Mi dea omul casa lui și viața lui, și ca să fac Eu din el râu de apă vie precum Eu sunt. Nu cunoaște omul fericirea aceasta, că dacă ar înțelege omul această fericire, s-ar face râu din râul vieții și ar adăpa și ar hrăni și ar împodobi pe cei săraci. Cel ce miluiește, acela este cel miluit, dar dacă omul nu miluiește pe om cu această milă, de aceea nu are omul. Cine dă, lui își dă, căci izvorul nu seacă, și aceasta este taina izvorului care curge. Eu sunt izvor de viață și M-am dat cu ea, și dacă M-am dat, am viață și izvor de viață și Mă dau mereu, că așa este izvorul. Mă vărs peste pământ cu cuvântul vieții, cu taina vieții, și chem săracii să vină să ia viață și să aibă, și din belșug să aibă. Amin.

Eu când l-am făcut pe om, l-am făcut după chipul și asemănarea Mea, nu l-am făcut cum este el acum. Și după ce l-am făcut, omul și-a pierdut viața prin neascultare, și de aceea el nu poate da viață. Dar Eu am venit iar în calea lui ca să-l fac iar și să așez în el viața. Amin, amin, amin. Nu sunt negustor de cuvinte, ci sunt adevărul cuvântului care dă viață omului. Amin. Cine nu crede ce spun, să Mă pună la încercare, să se dea Mie casă, să-și dea Mie viața și lucrul vieții lui ca să lucrez Eu și nu el, și să vadă apoi că Eu sunt Cel ce dă viață omului, că Eu sunt cuvântul adevărului, Omul cu Duh dătător de viață. Amin. Cel ce nu-Mi dă Mie viața lui ca s-o fac Eu, acela pătrunde cu greu cuvântul Meu care dă viață. Tainele cuvântului nu sunt la suprafața lui, ci sunt în adâncul cuvântului. Numai omul care știe să sape dă de bogăția cuvântului Meu cel tainic. Numai cel ce iubește viața Mea în el, numai acela are cu ce să pătrundă în adâncul cuvântului Meu cel plin de taina lui. Când omul se dă Mie, numai apoi începe să știe, începe să vadă, începe să poată, începe să dea, căci

sfinții așa lucrează și așa se împart făcându-Mă pe Mine izvor din ei pentru viața oamenilor. Amin.

Duhul Meu și al sfinților Mei se odihnește în grădina cuvântului, spre tămăduirea neamurilor. Treime de arhieriei sfinți am făcut Eu în cer din cei trei sfinți care s-au dat oamenilor în numele Meu, păstori cu milă de oi, păstori care nasc miei dându-le viață din viața Mea; păstori care au pătruns taina cuvântului ca să învețe cu el pe oameni. Viața lor cea sfântă a bucurat lucrarea Mea în ei, căci omul care se dă Mie casă se face lumină peste pământ ca să meargă oamenii pe drum cu lumină. Rari de tot au mai fost păstori cu milă de oi, de la ei până azi. Antichrist era și atunci băgat în biserică și Îmi prigonea turma, iar apoi s-a îmbrăcat în haină de sfânt și și-a făcut lucrarea până azi, căci lucrarea lui cea omenească are ce are cu lucrarea Mea, cu biserica Mea. De două mii de ani de când el s-a pitit în biserică și și-a tot făcut fii cu trupul ca să-i prigonească pe cei ce se nasc cu duhul pentru Mine, el s-a îmbogățit de slavă pe urma bisericii. O, puțină, puțină de tot a fost biserica Mea, iar biserica lui abia mai încapă în casa ei. Asuprit și strămtorat a fost cel ce M-a urmat cu adevărat. În biserica lui n-a încăput omul care a călcat pe urmele Mele. Așa este și azi, că el n-are nevoie de om sfânt, căci la rugăciunea omului sfânt au căzut mereu zidurile necredinței care ascund în ele pe omul minciunii, pe antichrist, care-și are viața în biserică. Cine se face păstor trebuie să aibă bani, și acela se face păstor pentru ranguri, pentru bani se face păstor. Adevăratul păstor nu-și strânge nimic decât oi, ca să îngrijească de ele, și ele să prăsească oi și să le dea păstorului, iar el să le dea Mie.

O, cum de nu s-a trezit de două mii de ani lumea care a dat să se facă biserică a Mea? O, cum de n-a văzut omul că este înșelat în numele Meu? Am spus prin cartea Mea din zilele acestea că biserica Mea n-a fost pe pământ, ci numai sub pământ și numai în ascuns, iar cea care se așează cu zidurile ei pe înălțimi ca să prindă sub ea robi, aceea e biserica omului ascuns care lucrează taina fărădelegii cea proorocită de apostolii Mei că se va lucra în biserică spre dărâmarea ei.

Se miră omul pe pământ de ce am venit Eu cu cuvântul în lume acum, după două mii de ani. O, dacă ar ști omul ce lucrare face păruța biserică de pe pământ, n-ar mai sta nepăsător omul, și ar alerga la Mine așa cum a alergat fiul risipitor de viață la tatăl său ca să-i dea să mănânce. Sunt frânți de jale sfinții din cer care au fost pe pământ păstori de la Mine puși pentru turma cea risipită. Am spus că nici un om nu poate înșela pe om și pe Dumnezeu ca și omul care se așează de la el citire sau de la oameni citire peste oameni în numele Meu ca să păstorească, zice el. O, păstorul cel adevărat nu se mai are pe sine. Dar unde să mai găsești așa ceva? Astăzi nu mai este nici un păstor în afară de Mine. De aceea am venit acum, după două mii de ani, să fiu Păstor pe pământ. Am venit că nu mai sunt păstori de oi. Am venit că Mi-e milă de om. Cei ce se așează mai mari peste oameni și peste mări și țări, sunt orbi de tot, dar nu sunt orbi, ci le place lucrarea de orb, și de aceea o lasă ca să fie. Cine-i alege pe orbi? Orbi îi aleg. Sunt orbi toți oamenii și nu vor să se trezească din orbire. Nu boala este vinovată, ci bolnavul este vinovat.

Am venit Păstor pe pământ, că Mi-e milă de om. N-are omul povățuitor, n-are omul preot, căci preot este cel ce se jertfește, nu cel ce ia jertfă. Preotul care ia de la oi, acela nu este preot. Eu n-am făcut așa, ca să sug de la oi. Mi-era milă de ele și le dădeam Eu. Eu n-aveam nici casă, nici masă, nici țărini, nici avere, dar aveam ce să dau la oi. Aveam putere să

le dau. Cu cuvântul le făceam mâncare și hăinuțe de har și adăpost de la Tatăl, și ele uitau de frig și de foame și de jale și se țineau după Mine cu dor, și Eu le dădeam. Dar când au aflat păstorii cei plătiți, care pândeau după Mine și după oile Mele, s-au sculat și Mi-au răsfirat toate oile și le-au făcut să strige la Pilat să Mă pună pe cruce, ca să nu-și piardă păstorii oile de la care sugeau ei. Așa este și azi. Eu păstoresc cu pășune cerească și adăp cu izvor dulce pe oi, și păstorii cei vicleni s-au supărat și Mi-au răs de oile pe care Eu le-am strâns la pieptul Meu ca să le dau viață din viața Mea. Dar ei s-au tăiat și se vor tăia în sabia pe care ei au scos-o împotriva venirii Mele și a turmei Mele cea curată, cea curățită de Mine ca să fie, și ca să nu piară biserica Mea dintre pământ și cer. Nu este biserică aceea care stă zidită de om pe înălțimi. Acea este prăvălie pe care scrie „Dumnezeu“, și se duce omul să Mă ia de acolo și Mă plătește. Nu e om să încapă în biserica aceea dacă nu are bani. Toți slujitorii ei zic că banul e pentru biserică, și omul nu știe ce zice mai-marele lui, care-i ia lui banul și îl cheltuie în plăceri trupești și pământestești și trecătoare. Iată, nu este pentru biserică banul pe care-l dă omul la această prăvălie. Biserica înseamnă oile, nu ziduri înseamnă, nu altceva înseamnă. Oaia slabă n-are trecere în templul omului; oaia stearpă, nici atât. Dar oaia grasă încapă, că are lapte și are lână și are miei. Nu preotul trebuie să umble cu banii dacă e nevoie de bani pentru viața bisericii, ci iconomii care au în grijă lipsurile oilor. Oaie pe oaie se ajută prin iconomii cei dreپți, care se fac împărțitori cu nevinovăție, precum scrie Scriptura. Iar preotul trebuie să păstorească, trebuie să hrănească și să panseze și să păzească oile Mele, și el să nu aibă oi, de vreme ce se așează păstor al oilor Mele, iar Eu nu le cer nimic la oi, și le dau din viața Mea. Amin.

Mă plâng cu cuvântul. Sunt orbi toți oamenii, și Eu nu mai pot scăpa de robie, căci omul minciunii M-a scris pe casa lui ca să trăiască pe urma numelui Meu, dar Eu nu i-am spus să facă așa. Eu nu M-am dat nimănui să Mă vândă decât lui Iuda, ca să se implinească Scriptura cu Mine, Păstor vândut de om.

Iată, așa a fost mereu cu păstorii minciunii. Văduva cea săracă s-a împrumutat ca să-i ajungă să dea păstorilor partea cea de la oi. Când am văzut-o cum a dat, Mi-a fost milă de ea. Nimeni n-a cercetat-o dacă are, ci dacă a dat. N-avea decât puțin de tot, și nu s-a mai gândit la viața ei, ba a mai și împrumutat, și iată cât a dat. O, de ce nu fac așa și păstorii? De ce nu-și pun și ei viața pentru oi așa cum oile și-o pun pentru ei?

O, biete oițe, multă milă am de voi. Am venit după voi ca să vă scot de sub robie. Păstorii cei de peste voi vă sug vloga, vă irosc timpul. Voi munciți la stăpâni străini ca să vă țineți viața, iar păstorii de peste voi vă mânăncă laptele, și voi nu mai știți să nașteți și să creșteți miei pentru Mine. Să știți că păstorii cei de peste voi nu sunt de la Mine, ci sunt vânzătorii Mei. M-au scris pe prăvălia lor și și-au făcut argați și strângători de bir și Mă vând vouă, zic ei, iar pe voi vă cumpără cu numele Meu, scris pe prăvălia lor. Iată, vânzare și cumpărare, și unde este aceasta, acolo este lucrare anti-christă, pecete mincinoasă. Nimeni nu poate vinde pe Dumnezeu, nimeni nu poate cumpăra oi până ce nu are scris pe el acest nume tainic: „*antichrist*“, omul fărădelegii, care stă pitit în haină de sfânt de două mii de ani. Biserica Mea nu este așa, și unde ea este, nu este vânzare și cumpărare, nu este păstor plătit, care dă oile la lup dacă vine lupul; nu este Dumnezeu vândut și nu este oaie cumpărată pentru ca să argă-

țască păstorul, ci este iubire și jertfă sfântă, așa cum Eu am arătat la oi, așa cum Eu am lucrat înaintea oilor ca să ia oile de la Mine învățatură de biserică. Dar acest fel de biserică nu și-a găsit loc niciodată printre oameni, căci oamenii sunt orbi și nu caută să cunoască Duhul Adevărului ca să vadă apoi prin El.

O, Mă doare pentru minciuna de pe pământ și pentru casa ei și pentru numele Meu, scris pe această casă. Mă doare. O, Tată al Meu, Mă doare, și Îți spun Ție, căci sunt Fiul Tău: Mă doare, Tată!

— **D**e când l-ai pierdut pe om Te doare, Fiule. Când am văzut cât Te doare, Te-am trimis după el ca să-l faci iar, dar omul n-a stat la făcut, Fiule făcător al omului. Ai voit să mori pentru durerea oilor fără păstor, că Te durea risipirea lor, iar după ce ai murit, ai înviat, ca să vadă oile că ești Păstorul lor. Dar păstorii minciunii s-au arătat iar, și stau de două mii de ani în locul Tău peste oi și Te vând, zic ei, pe viața oilor, pe laptele de la oi, și Te doare de două mii de ani, și nimeni n-are milă de durerea Ta cea de șapte mii de ani. De când l-ai pierdut pe om Te doare, tată, și așa Mă doare și pe Mine, că ești Fiul Meu Cel durut de la om, dar scris este: «*Șezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe toți vrăjmașii Tăi așternut sub picioarele Tale*». Amin. Un picuț, și tot omul de pe pământ Te va avea de Păstor, căci toți păstorii minciunii pier curând, curând. Le voi cere viața oilor și îi voi pedepsi că Te-au vândut, Fiule. Ca iudeii Te vând toți pe bani și cu banii de pe Tine își fac ale lor și s-au umplut de lăcomie și de minciună în numele bisericii, Fiule, dar biserică nu este, că biserică este numai ce este al Tău, numai Tu, cu oile Tale, Fiule Păstor.

Te-am trimis iar Păstor pe pământ după două mii de ani. Cheamă-Ți oile și le dă viață, că n-au; n-au viață, n-au vlagă, n-au cunoștință, n-au mângâiere, n-au, Fiule, n-au. Numai pe Noi Ne doare de oi, dar oile nu știu. Nu știu oile unde este mângâierea lor și alifia lor, că s-au pus păstorii minciunii între Tine și oi și s-a astupat calea cea cu lumină, Fiule Păstor.

O, nu mai plânge, tată. Ești Fiul Meu și Mă doare pentru Tine. Hai să păstorim omul de pe pământ și să-i dăm și putere să Ne ia și să Ne aibă și să Ne cunoască bine, ca să nu se mai lase omul înșelat de minciună. Hai, Fiule, copilul Meu, că Tatăl poate în Tine, și Tu vei zdrobi sub mersul Tău pe pământ pe toți cei care s-au folosit de numele Tău și de haina Ta pentru câștig nedrept și pentru ranguri și pentru slavă. Hai, că timpul e pe sfârșite și tot ce este al timpului se duce, iar Noi vom câștiga pe om, Fiule. Hai, că avem popor care Ne cunoaște și căruia îi facem cunoscută taina vieții și taina fărădelegii, și el va propăși pe pământ cu adevărul cel din cer. Amin, amin, amin.

— **Ș**i noi, Tată bun, și noi, arhierii din Arhierul Cel veșnic, Îți mângâiem Fiul, că e copilul Tău Cel moștenitor, Care știe să-Ți dea Ție toată moștenirea Lui când Și-o va dobândi din nou de sub om pe deplin. Și noi sunăm în zi de sărbătoare din trâmbița cuvântului cu care ne-a insuflat Hristos, Păstorul Cel din Tine, Tată. Strigăm oile sub mantia Lui, că păstorii de peste oi sunt lupii care trăiesc din oi. Să vină oile la izvor! Să vină! Amin, amin, amin.

A venit Hristos la voi, o, oițelor! Auziți-L cum cântă cu fluierașul ca să vă adunați și să-I cunoașteți glasul. Este Cel ce Și-a pus viața pentru voi. A venit să vă dea pășune fără plată. Veniți la El, că adevărul nu mai este în oameni. Nu le mai spunem lor, păstorilor de peste voi, să vă lase să veniți la izvorul vieții. Ei vă pun spini în cale ca să vă spună că drumul

e greșit, iar în calea spre ei pun minciuna lor pe care ei scriu numele lui Hristos. Aduceți-vă aminte că Domnul n-a încăput cu oile Lui în casa păstorilor de atunci. El le păstora prin grădini, pe malul apelor și prin munți, și le păzea de lupi, că și atunci erau lupii ca și azi, îmbrăcați în haine de sfinți. Veniți spre grădinile Domnului ca să vă dea El hrană, ca să vă înmulțească viața și mângâierea cea din cer, că pe pământ omul minciunii vă duce spre tăiere. Fiți după chipul și asemănarea lui Hristos, Cel ce a făcut omul. Nu vă purtați după chipul și asemănarea păstorilor voștri care vă sug laptele, care vă închid calea spre cer ca să rămâneți pe pământ. Veniți cu cerul, căci cerul este veșnic. Veniți la izvorul cel din cer care curge în mijlocul oamenilor, căci Domnul l-a coborât pe pământ ca să aibă cel ce ia din viața lui, din cuvântul cel dătător de viață.

Strigăm oile sub mâna Ta de Păstor, Doamne. Dă-le mâna și le dă putere ca să vină. Amin, amin, amin.

— **E**u vin cu mântuirea oilor. Smochinul a dat muguri, și via Mea s-a copt, și primăverile vin și se așază peste pământ. Eu sunt Cel ce Mi-am pus viața pentru oi, ca să aibă oile viață. Să vină oile să le dau viață, căci am ieșit în calea lor și Mă dau lor Păstor. Și pe câte vor veni Eu le voi păstori. Pe munții Mei Eu le voi păstori și pe veci le voi mângâia pe munții Mei. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2001

Praznicul Întâmpinării Domnului

Vai celui ce își ascunde în sine gândurile lui. Oamenii răstălmăcesc Evanghelia pentru ca să-și acopere păcatele. Trăirea cu ascultare îl păzește pe om ca în rai. Omul drept este cel ce nu se îndreptățește pe sine, ci numai pe Dumnezeu. Tot omul spune: „Dumnezeu m-a făcut“.

Izvorul Meu curge mereu, că așa este izvorul. Apă vie este izvorul Meu cel ce dă viață. Voiesc să ia omul din el și să se facă sănătos de orice boală este el cuprins. Amin, amin, amin.

Numai într-o sărbătoare aș sta cu voi, fiilor-copii care-Mi auziți cuvântul ca să-l puneți în carte. Voi Ne sărbătoriți pe Noi, cei din cer, iar cei din cer vă sărbătoresc pe voi, că sunteți taina venirii Mele cea de după două mii de ani, și sunteți casa Mea de oaspeți, și Eu vă voi plăti când voi veni. Un ceas, și voi veni cu slava pe care o am la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii. Amin.

Mă așez iar în cartea venirii Mele. Cerul se face sul de carte, căci cuvântul Meu este cerul cel plin de tainele lui, Eu și tot ce este în cer, în cele ce nu se văd. Dar omul se vede, căci face parte din cele ce se văd. Tot ceea ce este trup se vede. Voiesc ca pe tot omul care este fiu al Meu să-l fac taină de necuprins între cele ce se văd, căci cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice, așa cum este scris în Scripturi. Amin.

Slava lucrării Mele cu voi nu se vede, fiilor copii. Cuvântul acoperă slava ei. Și Eu sunt învelit în cuvânt, și venirea Mea, și lucrarea Mea, și voi, cei ce Mă aduceți în carte ca să Mă dau omului cu venirea Mea. Sărbătoarea venirii Mele se așază mereu în calea omului, ca să-l îmbie pe om să se așeze în sărbătoare, să se așeze în odihnă, să se odihnească de toate ale lui ca să Mă odihnesc și Eu cu el. Voiesc să se odihnească omul de toate ale lui, și să le ia pe ale Mele să le lucreze, căci cele ce nu se văd sunt veșnice. Pe acelea să le lucreze omul, și să intre el în tainele lor, căci cele ce se văd sunt trecătoare,

și omul se vede, că face parte din cele ce se văd. Tot ce este trup se vede, dar duhul dă viață și lucrează tainic pentru om ca să-l răscumpere, ca să fie înghițit de veșnicie omul, căci așa este scris.

Eu M-am făcut Om, dar am venit din veșnicie. Am venit să lucrez veșnicia peste om, ca să fie omul înghițit de veșnicie, să fie omul mântuit. Așa a spus bătrânul Simeon: *«Văzură ochii mei mântuirea Ta pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor noroadelor; lumină spre luminarea neamurilor; Doamne. Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora, și ca un semn care va stârni împotriviri».*

Trupul Meu era din veșnicie, căci după Mine l-am făcut pe omul cel zidit de mâna Mea. Taină de necuprins este trupul Meu, și cu el am venit și M-am arătat pe pământ. M-am micșorat de am intrat în om ca să-i arăt omului cum trebuia să fie nașterea lui pe care Eu i-am proorocit-o la început când i-am zis: *«Fiți roditori și vă înmulțiți și umpleți pământul».*

Trupul Meu era din veșnicie, ca și Duhul Meu cu Care am suflat peste om de i-am dat duh de viață, duh de veșnicie. Am voit să-l am mereu pe om și să Mă mângâi cu el și să-l înmulțesc și să fie veșnic ca și Mine. El însă n-a rămas în trăire cu ascultare așa cum eram Eu și cu Tatăl în același duh, în același gând, în același lucru. Omul s-a smuls din Dumnezeu. N-a mai lucrat omul cu ascultare, n-a mai avut omul gândul lui Dumnezeu, și și-a făcut gândul lui și și-a ascuns gândul, dar Eu am văzut și l-am strigat ca să-l întreb de ce s-a ascuns, și așa l-am întrebat: *«Unde ești?»*. El dacă a văzut că l-am întrebat, s-a temut și Mi-a răspuns: *«Sunt gol, și m-am ascuns»*. Am lucrat cu durere și cu grijă mare ca să nu-i măresc teama. Am căutat să-l apropii cu cuvântul și l-am întrebat: *«Cine ți-a spus ție că ești gol?»*. O, cel ce se ascunde iese cu greu ca să fie văzut, că ascunderea aduce temere, aduce ascundere, și el a dat iar să se ascundă și a zis: *«Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom, și eu am mâncat»*. Și dacă el s-a ascuns după femeie, M-am purtat după el și după ea, după cum a fost lucrarea lor, și i-am zis ei: *«Pentru ce ai făcut aceasta?»*, și apoi s-a ascuns și ea dând vina pe șarpe.

Iată, omul s-a ascuns după ce s-a rupt din Dumnezeu, după ce n-a mai avut gândul lui Dumnezeu; și-a făcut gândul lui și s-a ascuns cu el, căci simțul vinovăției aduce teamă peste om, și omul dă să fugă de judecată. Dar n-a avut unde să fugă omul, căci Eu sunt veșnic și nu este nimic ascuns pentru Mine.

Am voit să-l am mereu pe om și să Mă mângâi cu el și să-l înmulțesc și să fie veșnic ca și Mine și să stea în trăire cu ascultare. Neascunderea este trăire cu știre, adică cu ascultare, că iată, vai de omul care-și ascunde în sine gândul lui! Acela își pierde mintea din viață dacă dă să se ascundă cu ea. Eu l-am învățat pe om să nu se ascundă, și l-am învățat să trăiască, nu să moară. Cel ce trăiește nu se ascunde, iar cel ce moare se ascunde. Vin și acum și îl învăț pe om să trăiască, îl învăț să fie ca să nu mai aibă de ce să se ascundă, căci dacă se ascunde, nu mai este, fiindcă cel ce moare se ascunde. Îl învăț pe om să aibă viață. Să trăiască cu ascultare îl învăț, adică cu știre. Dacă omul ar fi vrut să-Mi spună când a dat să ia din pom, Eu i-aș fi spus să nu ia, i-aș fi spus din nou. Nu M-aș fi săturat să-i spun orice M-ar fi întrebat, orice Mi-ar fi adus de știre, iar Eu l-aș fi povățuit mereu, și Mi-aș fi împărțit gândul cu el ca să știe de la Mine și să Mă iubească, și Eu să-l iubesc.

O, nu e bună voia liberă. Iată, ea îl ascunde pe om; pentru ea se ascunde omul. De șapte mii de ani îi spun omului să

nu mănânce singur, să nu-și ia singur, să nu se ascundă, dar el și-a pierdut mintea și nu cunoaște greutatea acestui păcat, pofta, care este zămislirea păcatului care se naște apoi. Cel ce are voie liberă așa face, iar cel ce trăiește cu ascultare este viu, este sub știre și nu este singur, căci Eu am zis: «Nu este bine să fie omul singur». Dacă omul este singur, se ascunde, iar cel ce se ascunde este cel vinovat.

Omul cel dintâi trebuia să fie cu Mine, nu singur, căci aceasta este cădere. De aceea vin azi și zic: să nu-Mi dea omul peste mână când vin spre el ca să-l fac; să nu se ascundă dacă vrea să-l fac, și ca să fie apoi. Să vină singur și să-Mi dea de știre ce face ca să-i spun dacă e bine sau dacă nu e bine să facă, și să nu facă nimic fără știre omul, să nu facă nimic cu ascundere, căci cele mici se fac multe și se face ascundere multă, și din ea se naște păcatul ascunderii, căderea cea mare.

Omul trebuie să se micșoreze ca să intre în Mine, ca să trăiască cu știrea Mea, ca să-Mi dea Mie viața lui și duhul lui, că aceasta înseamnă să intre omul în Mine, să știu Eu de el mereu. Eu M-am micșorat de am intrat în om și i-am dat lui toată taina Mea, tot gândul Meu, ca să-i arăt omului cum trebuie să fie nașterea lui din Mine și trăirea lui în Mine, iar el să Mă întâmpine mereu, ca să nu fie singur, iar când Eu îl întâmpin, el să-Mi deschidă, el să nu se ascundă.

Când omul Mă întâmpină cu viața lui cea de ieri, acela vine cu cele ascunse, cu cele de ieri. Dar dacă el vine la Mine cu cele de azi, el vine și Îmi spune ce va face, nu ce a făcut, iar Eu îi spun, Eu îl sfătuiesc ce să facă pe cel ce trăiește cu ascultare. Măcar să-Mi spună, chiar dacă are de gând să facă tot ca el. Măcar să fie cu știre ceea ce face, căci pofta nu poate fi oprită, și ea își face lucrul ei. Fiul cel risipitor i-a spus tatălui său să-i dea partea lui de avere, căci avea poftă de plăceri, și tatăl i-a dat-o. Cu știrea tatălui a făcut el ce a făcut, și nu-l ura pe tatăl lui, ci îl numea tată, iar după ce a fost bătut de păcat, a ajuns flămând și gol și i-a spus aceasta tatălui: «Tată, am greșit la cer și înaintea ta». Singur a venit și și-a cunoscut păcatul în fața tatălui. Nimeni nu i-a zis să vină să spună. El n-a ascuns nimic, ci a lucrat cu știrea tatălui, și a adus tatălui de știre greșeala lui apoi. Această pildă este adâncă, dar omul n-a pătruns-o nici până azi, și vorbește ce vrea el în dreptul ei. Toate cuvintele Evangheliei Mele cea de acum două mii de ani le răstălmăcește omul cel ascuns, poate-poate s-ar ascunde sub ele pentru acoperirea păcatelor lui cele ascunse și cele propovăduite. Numai Eu am deslușirea cea tainică a cuvintelor Mele, și îl prind pe om sub ele ca să fiu îndreptățit întru cuvintele Mele și să biruiesc când judec cu ele.

O, nu e bună voia liberă. Ea îl ascunde pe om. Pentru ea omul trebuie să se ascundă. Am adunat pe poporul Meu cel nou în buchețele mici ca să poată el să trăiască viață cu ascultare, lucrare cu știre, și am zis să-l am după voia Mea și să Mă zidesc cu el veac nou și să am popor la venirea Mea. Trăirea cu ascultare e trăire dulce, e viață cu iubire în ea. Ea îl păzește pe om ca în rai. Eu prin ea am voit să-l pun pe om în rai, și ea să-l păzească și să-l lucreze și să-i fie rai omului, ca să nu cadă omul din rai. Fără acest rai nu are omul inimă dulce, iubire dulce, viață dulce. Omul îndărătnic nu cunoaște această dulceață. Omul ascuns, nici atât, dar omul cel dulce o cunoaște, căci din ea el se îndulcește și se păstrează și se păzește, și este. Ea este taina vieții raiului. Dacă omul ar fi înțeles această taină, n-ar mai fi căutat să-și facă viață din alt fel de viață. Iată, cel ce-și iubește viața, acela și-o pierde, iar cel ce și-o dă spre lucru, acela și-o dobândește și și-o păzește și

și-o păstrează, iar cel ce face aceasta întru Mine, acela are viață veșnică. Amin.

Fericit este cel ce vine la Mine ca să cunoască viața, taina vieții de obște, căci scris este: «Acolo unde sunt doi și trei în numele Meu viețuind și dându-se Mie, acolo sunt Eu, acolo este casa Mea și viața Mea și cina Mea și slava Mea cea văzută». Amin. Cei ce se adună doi și trei ca să se dea Mie, aceia sunt cei ce cunosc taina vieții, și unul pe altul se dau Mie prin duhul iubirii veșnice. Iar cel ce nu cunoaște iubirea cea veșnică, să nu se încumete să strice pe cei mai mici ai Mei, ci să stea să crească dacă nu este crescut, căci scris este: «În poporul Meu vor fi numai drepti». Amin.

Omul drept este omul care nu se îndreptățește pe sine, ci numai pe Dumnezeu prin tot ce lucrează. Eu pe voi vă învăț toată taina cuvântului Meu, copii ai poporului sfânt, și de aceea vă și deslușesc ceea ce vă învăț. Poporul sfânt își lucrează sfințenia numai dacă o înțelege, numai dacă știe ce este ea și ce face ea în om și cu omul. De unde să știe omul de pe pământ tainele cuvântului Meu cel de acum două mii de ani?

Îl mai aud pe om că nu-i mai trebuie altă Scriptură, că îi este de ajuns cea de acum două mii de ani și că aceea are totul. Are, omule, dar nu ai tu din ea. Nu te mai împotrivi când vin să ți-o deslușesc pe cea de atunci prin cea de acum. Nu te mai îndreptăți, că n-ai cu ce, de vreme ce nu calci pe urmele Evangheliei Mele de atunci, că iată, n-a încăput pe pământ cartea Mea de atunci, n-a încăput peste viața ta cuvântul Meu cel făcător al omului nou așa cum am voit Eu să-l fac pe om prin Evanghelia Mea de atunci. Iar acum vin și îți amintesc că n-ai călcat pe urmele Mele. Și dacă acest cuvânt de azi îți arată judecata faptelor tale cele împotriva învățaturii Mele, tu te ridici să bagi sub minciună cartea Mea de azi și zici că nu-ți trebuie și că o ai pe cea de atunci. O, unde o ai? Pe hârtie o ai? Dacă o ai așa, aceea este cartea judecății tale. Ești judecat, că n-ai lucrat după ea. Măcar umilește-te. Dar nu, tu nu poți, că ești în voile tale și nu poți să ți le frângi. Le frângi pe ale Mele și zici: „Nu-mi trebuie“. Așa zici și cuvântului Meu de azi, și cuvântului Meu cel de acum două mii de ani. Nu-ți trebuie nici unul. O, dacă nu-ți trebuie, de ce trăiești de pe urma lui? De ce câștigi tu bani de pe urma Evangheliei Mele cea de acum două mii de ani? Eu am spus că ea va câștiga suflete și trupuri pentru împărăția cerurilor, iar tu câștigi bani pe lângă munca Mea cea de atunci și îți faci voia ta cu ei. Dacă nu-ți trebuie cuvântul cel de azi al învierii morților și al învierii tale și dacă cel de atunci are totul, oare, n-ai găsit în el ce trebuie să faci și tu? O, cel ce trăiește prin voie liberă, acela nu trebuie să vorbească de Dumnezeu, căci scris este: «Cel ce nu lasă pentru Mine totul nu poate să fie ucenicul Meu»; acela să nu se bage sub lucrarea Mea nici s-o facă, nici s-o spună altora, căci vai de cei ce zădărnicesc Evanghelia Mea înaintea oamenilor!

Acum am venit să spun la tot omul adevărul, că este vremea judecății, vremea adevărului. Aceasta înseamnă judecata: adevărul. Amin, amin, amin. Cuvântul Meu este adevărul. E vremea lui, și de aceea vine pe pământ. Să Mă întâmpine omul și să ia cuvântul Meu și să-l pună peste el și să-și vadă statura și să vină să-l fac din nou pe el, căci omul este nefăcut. N-are cine să-l facă pe om ca să fie. Eu sunt Făcătorul omului, și am venit să-l fac. Tot omul spune: „Dumnezeu m-a făcut“, dar Eu nu spun tot așa. Dacă l-aș face Eu pe om, ar fi omul după chipul și asemănarea Mea, nu ar fi cum este

el acum, iar cum este el acum, el singur mărturisește cine-i este tată, căci fiecare seamănă cu tatăl său. Amin.

Să Mă întâmpine omul și să ia peste el cuvântul Meu cel de facere a omului. Și după ce se lasă făcut, și după ce e făcut, numai apoi să zică „Dumnezeu m-a făcut“.

O, poporul Meu! O, popor al venirii Mele! Arată-i omului facerea ta din mâna Mea. Să vadă omul la tine om făcut de Dumnezeu, căci zic: fericit este cel ce vine la Mine ca să cunoască viața și taina ei și duhul iubirii veșnice, ca să stea în el și să crească și să fie, căci în poporul Meu vor fi numai drepti, vor fi numai sfinți. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2001

Duminica înfricoșatei judecăți

Evangelia cea nouă este semnul venirii Fiului Omului. Umiliința este darul sfânt al omului cel mai frumos. Oamenii bisericii zic: „Nimeni în afară de Tatăl nu știe ziua venirii Domnului“. Omul caută mângâiere în loc de pocăință. Și va suna ultimul glas de trâmbiță.

Acest cuvânt sunt Eu. Tot cuvântul care iese de la Mine Eu sunt. Am venit cu el ca să adun în fața lui toate neamurile pământului. Amin. Vor, nu vor ele, Eu pe tronul slavei Mele, stau înaintea lor cu cuvântul Meu, cu cartea venirii Mele căci scris este în cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, și așa am zis atunci: *«Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va șede pe tronul slavei Sale, și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile, și îi va despărți pe unii de alții precum desparte păstorul oile de capre, și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stânga»*. Amin, amin, amin.

Mi-a fost dor de venirea Mea cea de după două mii de ani. Am așteptat cu mare dor să vin și să adun neamurile înaintea Mea. Am venit să-i dau omului viață fără de păcat dacă vrea omul. Nu-l împilez pe om ca să vrea, dar așez pe pământ cuvântul dreptății, cartea judecății, scrisă înăuntru și pe afară, așa cum a văzut-o Ioan, apostolul Meu cel viu, și a zis: *«Am văzut în mâna Celui ce șade pe tron o carte scrisă înăuntru și pe afară, pecetluită cu șapte peceți»*.

Mi-a fost atât de dor să vin să Mă așez pe tronul slavei Mele și să adun neamurile la cuvântul Meu și să le dau viață fără de păcat dacă vor. Cuvântul Meu este minune fără de asemănare, căci scris este: *«Înaintea Lui înțelepciunea înțelepților se pierde și istețimea celor isteți pierde»*, precum a proorocit proorocul care zice: *«În vremea aceea cei surzi vor auzi cuvintele cârții, și ochii celor ce nu văd vor vedea fără umbră și fără întuneric, iar cei smeriți și săraci se vor veseli de Domnul. Cei rătăciți cu duhul vor căpăta înțelepciune, iar cei cârtitori, învățatură»*. Amin.

Numai omul nebun mai zice că acest cuvânt nu este Dumnezeu. David așa a zis: *«Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu“»*. Dar Eu zic așa: acest cuvânt sunt Eu, și am venit cu el ca să adun în fața lui neamurile pământului. Amin. Le adun și le spun venirea Mea și le arăt cărarea Mea pe care vin, ca s-o știe și să vină să-Mi aducă slavă, și să-Mi aducă duh de credință și să ia de la Mine viață fără de păcat și să intre sub crucea Mea, de sub care Eu vestesc vestea venirii Mele. Întâi aduc crucea, greul Meu sub care trudesesc fără ajutor trudind să vin, căci sunt mici cei ce Mă ajută să vin, și cu ei trudesesc din greu. Întâi aduc crucea și chem sub ea pe cei ce vor să deschidă venirii Mele ca să pot veni tot mai mult, ca să chem tot mai mult omul, și cu cuvântul să-l chem. Și pe câți

vor veni să Mă ajute să vin, și pe câți Mă vor cerceta întru venirea Mea, Eu le voi spune apoi: *«Veniți și fiți binecuvântații Tatălui Meu, căci am fost străin și gol și însetat și flămând și apăsător, iar voi M-ați cercetat»*. Iar dacă ei vor zice: *«Când, Doamne?»*, Eu le voi răspunde: *«Când i-ați ajutat pe cei mai mici ai Mei, pe cei ce Mă ajută să vin, pe cei de sub greul crucii venirii Mele»*. Amin.

Venirea Mea de acum e cruce grea pentru cei ce s-au pus punte ca să vin. Evangelia venirii Mele este cruce, este semnul Fiului Omului, după cum este scris când am zis: *«Se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și vor plânge toate neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu slavă multă. Și va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiță și vor aduna pe cei aleși ai Lui»*. Amin.

Cuvântul Meu este trâmbița și sunetul ei, iar Eu stau pe tronul slavei Mele și trimit cuvântul Meu de la margini la margini și chem omul la viață fără de păcat, căci păcatul e moartea omului, iar Eu chem omul de la moarte la viață, chem omul la Mine ca să-i dau viața Mea, și să fie omul. Amin.

Venirea Mea se face învățatură de viață. Cel ce și-a strâns învățatură de pe pământ e plin de sine și nu întinde mâna să ia de la Mine. Cel ce nu are umiliință nu poate să vadă, nu poate să se uite în taina aceasta, în cuvântul Meu care vine să adune înaintea lui neamurile pământului. Umiliința este darul cel mai frumos din om dacă omul are acest dar care-l face frumos pe om pe pământ și în cer. Ea îl face pe om să poată totul pentru viață, căci viața are ca temelie a ei umiliința. Dar ce este ea? Ea este puterea cea din cer a omului frumos, darul cel mai dulce, care îndulcește viața omului, pacea cea mai sfântă, căldura care încălzește în jur, căci ea împarte în jur liniștea cea plină de taină, cea plină de putere. Numai omul deștept o are pe ea, căci ea este chiar înțelepciunea care-l înțelepțește pe om, care-i dă omului viață din viață. Ea îl înalță pe om pe culmile științei ei, și omul se îmbogățește din ea. Nici un om nu poate propăși mai mult între cer și pământ ca și omul care are acest dar: umiliința. Cel ce o are pe ea este ocrotit de orice rău, căci răul nu trage la cel ce o are pe ea, că ea este armă ocrotitoare care nu rănește răul, dar îl ține departe ca să nu rănească. Ea îl ține pe om curat și sfânt, căci darurile ei sunt din lumină și sunt lumină din Lumină. O, nu se oprește omul lângă această bogăție, căci omul este plin de sine. Nu-i place omului sfințenia, iar umiliința este izvorul sfințeniei. Veniți, voi, oameni, la izvorul ei, și veți fi roditori apoi. Eu am venit să vă chem la Mine, și vă pun înaintea darul umiliinței, izvorul sfințeniei, căci viața cea din cer are ca temelie umiliința, puterea care-l face pe om să poată pentru viață. Amin.

Venirea Mea cheamă la ea pe tot omul, căci scris este: *«Se vor aduna înaintea Lui toate neamurile»*, dar cuvântul Meu cel de atunci adaugă și spune: *«Va despărți pe unii de alții precum desparte păstorul oile de capre, și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stânga»*. Amin. Venirea Mea îl îndeamnă pe om de-a dreapta Mea, dar întunericul din lume îi aduce omului nepăsare și îl minte pe om că Domnul nu vine. Și dacă nu vine Domnul, omul trebuie să stea în întuneric? Cel mai mare întuneric este păcatul, iar întunericul este din iad. Dacă nu vine Domnul cu cerul, e numai iadul pe pământ.

De ce, oare, zice omul că Domnul nu vine? Ca să aibă vreme pentru păcat? De aceea zice așa? Durerea venirii Mele

e fără de margini, căci cel ce-i zice omului că nu vine Domnul, este chiar cel ce s-a făcut slujitor în numele Meu peste oameni. El zice: „Nu știe nimeni când vine ziua Domnului. Ea va veni ca un fur. Nu știe nimeni decât Tatăl. Nu știe nici Fiul“. Iată, așa repetă omul slujitor în numele Meu, așa zice el la om, iar omul rămâne în întuneric, căci Eu am zis: «Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze».

O, nimeni nu mai lucrează venirea Mea. Nimeni nu mai spune de ea. Nimeni. Nu vrea nimeni să vin. Nu vrea omul să audă așa ceva, că el iubește întunericul, el iubește păcatul.

Vreau să-l fac pe om. Nu este omul făcut de Mine, și de aceea nu poate cu Mine. O mulțime de oameni vor cu Mine și cu mângâierea Mea, dar nu sunt făcuți de Mine. Eu îl mângâi pe cel făcut, pe cel făcut de Mine. Dacă nu-i făcut, nu-l mângâi; nu-l mângâi Eu, și se mângâie el, că el nu poate dacă nu este mângâiat. Fuge omul de pocăință, și mai degrabă caută mângâiere, că dacă omul este iubit sau mângâiat, poate, fie spre păcat, fie spre Dumnezeu, după cum își alege omul calea și mersul. Dacă omul nu este iubit și mângâiat și încurajat, se supără și pune totul jos, că zice că nu poate. El poate prin voie bună, prin ajutor, prin mângâiere, prin compătimire. Numai prin pocăință nu poate omul.

O, cel făcut de Mine e cel făcut din pocăință, și apoi Eu îl iau și îl cresc cu cele adevărate ale vieții omului, cu cele care se lămuresc prin cuptor, prin foc. Așa încerc Eu omul când lucrez la facerea lui. Îl încerc până ce văd că este făcut, până când îl lămuresc pe el. Amin.

Vreau să-l fac pe om, că nu este omul făcut de Mine și nu pot începe cu mângâierea dacă-l fac. Nașterea omului nou se face din pocăință și din Duh Sfânt, prin cuvânt. Omul se naște din păcat și prin păcat, și Eu vreau să-l scot pe om din păcat și să-l nasc din Duhul Sfânt, prin pocăința lui, să-l nasc de sus pe om, că omul e născut de jos.

O, greu mai lucrez la facerea omului, greu de tot, căci omul este învățat cu mângâierea, cu voia bună, nu cu durerea care vine de la pocăință. Durerea pocăinței este cea mai adevărată mângâiere, căci ea îl naște pe om pentru cer. Dar omul nu poate așa. El vrea să-l nasc din mângâiere, căci altfel Îmi dă peste mână omul. Cum vrea el să-l fac, aceea nu e facere, și stă omul nefăcut dacă nu-i place facerea cea adevărată. Sunt gata să vin să sun din trâmbiță ultimul sunet și să vin să îmbrac totul în viață, în nestrucăciune, și omul încă nu stă la făcut. Am venit cu haina nestrucăciunii, ca să-l îmbrac în ea pe om, dar trebuie să-l fac pe om pentru haina aceasta. Amin.

Nimic nu-i mai uituc decât omul. Toate celelalte făcute de Mine nu Mă uită, și nu uită să-și dorească ziua nestrucăciunii lor, și toate așteaptă pe omul cel făcut de Dumnezeu. Omul însă e uituc de tot; uită de azi pe mâine de Dumnezeu, uită omul să aibă grijă de ziua nestrucăciunii lui. Nimic nu-i mai uituc ca omul. Uită omul să-Mi dea Mie ziua facerii lui. Uită omul de pocăință și fuge de ea ca de cea mai mare tristețe în loc să fugă spre ea ca spre ziua lui de mântuire, ca spre haina nestrucăciunii lui. Un ceas, și Eu aduc pe pământ haina nestrucăciunii când totul va fi înghițit de viață. Atunci omul nu va mai avea timpul înainte și nu-i va mai folosi atunci pocăința decât numai pentru osânda lui cea de veci. Pocăința va fi osânda cea de veci a omului dacă omul n-o folosește pe ea mai înainte ca Eu să vin pe pământ cu haina nestrucăciunii când totul va fi înghițit de viață și de veșnicie.

O, dacă ar ști omul că adevărata mângâiere a lui este pocăința cea de dinaintea venirii Mele cu nestrucăciunea omu-

lui, ar da omul toată mângâierea din calea lui și și-ar alege ziua facerii lui, pocăința cea pentru viață, cea pentru mângâierea de după ea. Pocăința cea de după viață nu mai are în ea mângâiere, ci are numai durere, durere pe veci.

Amintește-ți, omule, de ziua facerii tale și vino cu ea spre Făcătorul tău. Am venit cu darul facerii omului. Vreau să-l fac pe om. Nu este omul făcut de Mine, și de aceea nu poate cu Mine și cu cele din cer care dau viață. Această mângâiere pot să-ți dau, omule: facerea ta. Amin. Nu este prunc ca să nu-l doară trupul și duhul când se naște din mama lui. La fel ca și pe mamă îl doare și pe prunc când se naște, că uneori nici să plângă nu mai poate, iar după ce se naște, încețază numaidecât durerea și începe bucuria și pacea.

Mă doare facerea omului și nu pot să-l fac, că el fuge de durerile facerii și nu voiește să se nască și uită de ziua facerii lui și nu vine cu ea la Mine ca să Mi-o dea, și Eu să-l fac apoi. Durerea venirii Mele e fără margini, căci omul nu se lasă făcut pentru venirea Mea, iar «Eu vin să adun toate neamurile, și îi voi despărți pe unii de alții precum despart păstorii oile de capre, și voi pune oile de-a dreapta Mea, iar caprele, de-a stânga», precum Eu am spus acum două mii de ani despre venirea Mea.

Vreau să-l fac pe om. Vreau să-l pun de-a dreapta Mea pe cel făcut de Mine. Amin. Amintește-ți, omule, de ziua facerii tale și vino cu ea spre Făcătorul tău, ca să te pun de-a dreapta Mea în ziua facerii din nou a lumii. Un ceas, și Eu aduc pe pământ această taină, taina nestrucăciunii, facerea din nou a lumii când totul va fi înghițit de viață pe veci de veci, când dreptii vor merge la viață veșnică, iar cei păcătoși, la osândă veșnică. Amin.

Omule, tu pentru trupul tău te lași de Dumnezeu. Dacă faci așa, îți vei pierde trupul și îți-l vei duce în focul cel veșnic. Dă-Mi Mie trupul tău ca să îți-l răscumpăr din păcat și din foc și să îți-l dau înapoi pe veci, și ca să mergi apoi cu el în fericirea cea de veci. Păcatul trupului tău este focul în care-ți zace trupul, omule. Te-a ars de tot focul acesta. Dă-Mi Mie trupul tău să-l scap de focul lui și să-l fac iar, după tiparul cerului, și să îți-l dau nou, făcut din nou, și să-l ai pe veci pentru veșnica ta viață, pentru mângâierea cu care Eu voi mângâia pe cei ce vor fi găsiți după chipul și asemănarea Mea la venirea Mea cea pentru răscumpărarea trupurilor, pentru facerea din nou a lumii ce va să fie. Amin, amin, amin.

5/18 februarie 2001

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Cuvântul va fi scump și va fi căutat de toate neamurile pământului. Nu sunt lumină cei ce s-au pus soare și lună peste oameni. Smochinul cu muguri este noua preoție, prin duhul descoperirii. Nu au Duh Sfânt cei ce lucrează prin punerea mâinilor. De șapte mii de ani plânge Domnul moartea omului.

Scrieți, fiilor, cuvântul Meu, că el este scump, măi fiilor. El va fi căutat curând, curând de toate neamurile pământului, care vor alerga către Mine curând, curând, fiilor. De aceea Eu și cu voi lucrăm ca să avem foisoare, ca să avem corturi pentru întâlniri. Am spus aceasta din vreme. Am profetizat prin această lucrare de cuvânt că vom avea corturi de întâlnire și grădini pentru ele, dar n-am avut până acum cu cine și cum să împlinesc cuvântul cărții Mele de azi, carte nefăcută de mână, și pe care Eu o scriu cu voi în zilele aceste. Mi-a trebuit un popor cu care să vorbesc, care să-Mi audă

cuvintele cărții și să le pună pe hârtie, și să se întocmească pic cu pic cartea cea scrisă înăuntru și pe afară, și pe care Eu o țin în gura Mea și în mâna Mea, și ea e de la Tatăl. El Mi-a dat-o ca s-o pun pe pământ, ca s-o așez pe tron, și să judece cu ea toate neamurile pământului, precum este scris despre ea în Scripturi. Amin.

Să caute în Scripturi omul care-și zice deștept și teolog, să caute bine, să vină la voi să vă întrebe ca să știe să caute în Scripturi cartea aceasta în care sunteți voi scriși, că Eu cu voi vorbesc prin cartea aceasta, și așa o dau omului de pe pământ, și ea este drumul venirii Mele după două mii de ani. În zadar a pus omul care-și zice teolog, în zadar a pus în calea venirii Mele timp lungit ca să aibă omul necredință întru venirea Mea. Eu am venit, așa cum a fost scris în cartea lui Ioan, așa cum a fost scris în cartea proorocilor Mei din Scripturi. Iată, lipsa înțelepciunii îl face pe om să se lase înșelat de om, îl face pe om necredincios și păcătos până la venirea Mea, căci omul nu se lasă de păcat, iar venirea Mea este în prag. Să deschidă omul Scriptura și să vadă bine în ea cuvântul Meu care a spus: *«Privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când va să vină Mirele și nunta Lui»*. Amin.

Scrieți, fiilor care-Mi auziți cuvântul, scrieți cartea cuvântului Meu, că el e scump și tot mai scump, și va fi căutat ca aurul cel mai de preț. Moise a scris toate cuvintele Mele, iar poporul lui așa zicea: *«Toate cuvintele pe care le-a grăit Domnul le vom face și le vom asculta»*. Amin, amin, amin.

Iată ce vă spun: înviorați-vă! Mă uit la voi că aveți durere la inimioare. Lucrul Meu cu voi e greu. Lucrul vostru cu poporul e greu. Lucrul cel cu mâna e greu și e mult, dar îngerii Mei stau aproape de voi și suflă de la Mine în puterile voastre ca să puteți. Amin. Iar Eu vă spun: înviorați-vă! Durerile voastre sunt durerile Mele. Nu e nimic să nu Mă doară pe Mine din toate câte vă dor pe voi, și nu e nimeni să știe să vă mângâie pe voi, să știe cum să stea lângă voi sub sarcina Mea de peste voi.

O, mititeii Mei, lucrul Meu cu voi e greu de tot. Timpul omului presează peste venirea Mea ca să Mi-o înăbușe, dar Eu vă am pe voi și Îmi croiesc cu putere drumul și vin și adun pe cei ce vin la izvor, și Eu iau din izvor și împart. Să deschidă omul Scriptura și să vadă ce scrie în ea despre acest izvor care curge din tronul lui Dumnezeu Cuvântul ca să adapteze pământul. Să citească omul cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, că în el spune așa: *«Privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului, Mirele nunții»*. Ferice de omul căruia Eu îi sunt Mire, că acela așa Mă așteaptă, căci bucuria nunții e mare bucurie, iar dragostea dintre Mire și mireasă e cea mai mare bucurie de suflet. Dacă M-ar avea omul de Mire, M-ar și aștepta să vin și să aduc bucuria nunții veșnice, și cu ea, desfătarea bunătăților cele de veci. Dar nu știe omul cine sunt Eu, căci Lumina Mea este băgată sub obroc, fiindcă este scris în cartea Mea cea de acum două mii de ani: *«Soarele și luna se vor întuneca și nu-și vor mai da lumina, iar stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor se vor zgudui»*. Cei ce s-au pus soare și lună peste oameni, aceia nu luminează pe oameni, fiindcă Eu sunt lumina, nu ei. O, nu știe omul cine este Dumnezeu, căci lumina este băgată sub obroc, este băgată sub haină, iar haina Mea s-a făcut minciună din pricina celui mincinos care îmbracă haina Mea, lumina care nu ține lumină. Umblă omul prin acest întuneric și nu mai vede drumul bietul om. Eu cum să nu fi venit acum când omul nu mai dă decât de lumina care nu ține lumină? Dacă așa a fost scris în Scripturile Mele, Eu așa am făcut. Am

venit, că am găsit scris să vin, și așa am găsit scris: *«Vor ieși hristoși mincinoși și vor da să amăgească, de va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși, care Mă așteaptă să vin. Și îndată după strămtorarea acelor zile soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor se vor zgudui, și atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului, și vor plânge toate neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu slavă multă, și va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiță și vor aduna pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerului până la celelalte margini»*. Amin. Eu așa am rostit prin Scripturi acum două mii de ani, și am adăugat zicând: *«Învățați de la smochin. Când mlădița lui se face fragedă și odrăsește, cunoașteți că vara este aproape. Așa și voi, când veți vedea acestea, să știți că este aproape, la ușă. Privegheați, fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți vine Fiul Omului»*. Amin.

Citesc Eu Scripturile împreună cu omul, că este ceasul în care omul nu mai gândește, nu mai citește, nu mai aude venirea Mea și Evanghelia Mea, și când omul minciunii, îmbrăcat în haina Mea, zice: *„Nu știe nimeni când va fi venirea Domnului; nu știu nici îngerii, nu știe nici Fiul, darămite omul!”*, iar când omul aude așa, nu mai gândește la venirea Mea. Numai că Eu am spus atunci: *«În ceasul în care nu gândiți, vine Domnul»*, și am spus despre lucrarea Mea de azi, și așa am spus: *«Când mlădița smochinului se face fragedă și odrăsește, vara este aproape, la ușă. Învățați de la smochin pilda»*. Amin.

Cine este smochinul? Eu sunt, iar smochinul de pe pământ e fără roade. Eu sunt Smochinul Cel fraged, că a venit vremea frăgezeli Lui și El a odrăslit, și vara este aproape. Am așezat preoție nouă, am făcut totul nou. Muguri noi am făcut, căci smochinul de pe pământ este uscat și nu găsesc în el hrană pentru Mine. Nu mai vede omul calea, că nu mai sunt preoți de-ai Mei ca să-i arate omului venirea Mea și veghea pentru ea. Preotul i-a luat omului gândirea la venirea Mea, că el nu caută venirea Mea; el caută bani, bietul de el, și caută să nu aibă omul gândire la veghea cea pentru venirea Mea. Dacă omul ar avea minte, ar gândi la Mine, dar nu mai are omul minte pentru Mine.

Am făcut totul nou. Muguri noi am făcut, căci smochinul de pe pământ e uscat, și din el nu ies decât uscături. Când Petru punea mâinile peste cei botezați, aceia luau Duh Sfânt, iar Simon, care fusese vrăjitor, a adus bani ca să i se dea și lui puterea punerii mâinilor. Iar Petru i-a zis așa: *«Banii tăi să fie cu tine spre pierzare, că ai socotit că darul lui Dumnezeu se agonisește cu bani. Tu nu ai moștenire la chemarea aceasta, că nu este dreaptă inima ta pentru Dumnezeu. Roagă-te și te pocăiește de răutatea ta, doară ți se va ierta cugetul inimii tale»*.

Iată de ce am spus Eu că biserica omului este prăvălie pe care scrie „Dumnezeu”, de unde Se cumpără Dumnezeu și darurile Lui așa cum crede omul, așa cum este învățat omul să caute la darul lui Dumnezeu. De două mii de ani această minciună cu față de biserică a Mea vinde pe bani trepte și ranguri de preoți la cei care vor să cumpere. Așa sunt cei ce-și zic preoți ai lui Hristos, așa se fac ei preoți, iar Eu zic pentru ei: banii lor să fie cu ei spre pierzare, că au socotit că darul lui Dumnezeu se agonisește cu bani. Aceștia n-au moștenire la chemarea Mea. Amin.

Cei ce s-au făcut soare și lună peste neamurile de pe pământ, nu luminează pe oameni, fiindcă Eu sunt Lumina, nu

ei, iar ei au băgat lumina sub obroc, sub haina lor care seamănă cu haina Mea, și își zic că pot să vândă lumină, dar lumina lor nu ține de lumină, căci viața este lumina oamenilor. Oamenii însă n-au viață, că nimeni nu le-o dă, nimeni nu-i învață ce este viața, viața fără de moarte, viața fără de păcat. Nu este nimeni pe pământ să-l învețe pe om să se întoarcă în rai, să se întoarcă la viața cea fără de moarte. Numai Eu sunt fără de moarte și numai Eu pot să-l învăț pe om, căci învățător este cel care face el mai întâi cele ce învață pe om să facă. De aceea am făcut totul nou, căci smochinul de pe pământ e uscat, și soarele și luna s-au făcut ca un sac de păr și ca sângele, și cad stelele de pe cer, cad creștinii din cer, cad din Dumnezeu, că n-are cine-i lumina pe ei ca să nu cadă. Ca un sac de păr s-au făcut preoții, și slujitorii lor s-au murdărit de sânge și sunt plini de silnicie, și Eu nu-i aud pe ei, după cum este scris în Scripturile proorocilor despre aceștia: *«Când ridicăți mâinile voastre spre Mine, Eu Îmi întorc ochii aiurea, și când înmulțiți rugăciunile voastre, nu voiesc să le ascult, căci mâinile voastre sunt mânjite de sânge, iar prăznuirile voastre au ajuns pentru Mine povară»*.

Dar Eu ies ca un Păstor milos în calea oilor fără păstor, și le chem la izvor și așa le zic lor: haideți la înviere! Veniți de luați lumină! Amin. Haideți către cei ce i-am pus împărțitori de la Mine vouă! Le-am dat acestora lumina Mea ca să v-o dea. Ei n-au luat de la om nici darul, nici lumina. La aceștia le-am dat Eu, le-am dat ca să dea fără să ia plată pe Dumnezeu. Veniți de luați lumina Mea de la ei, că am făcut totul nou, fiindcă smochinul de pe pământ este uscat și nu poate rodi decât uscături și zgârieturi și răni, căci uscăturile zgârie. Cei ce s-au făcut apostoli sunt din lume, și s-au făcut cu bani, și pentru bani jupoaie oile cele bicisnice și sug grăsimea și laptele lor. Dar Eu îi voi hrăni pe aceștia cu pelin, fiindcă Eu așa am profetizat pentru ei prin prooroci și am zis: *«Îi voi hrăni cu pelin, căci de la ei s-a întins necredința peste tot»*.

Nu au Duh Sfânt cei ce lucrează peste om punerea mâinilor. Aceia au bani, nu Duh Sfânt. Aceia vor bani, iar Duhul Sfânt nu Se dă pe bani de către cei ce zic că-L au și că-L dau. Și dacă-L dau, de ce n-au Duh Sfânt cei cărora ei le dau? De ce nu se arată botezați cei botezați de cei ce botează plătind bani? Apostolii Mei le ziceau la cei botezați: *«Luați Duh Sfânt!»*, și luau cei botezați, și se vedea că luau. Iar cel ce n-a luat, văzând cum iau Duh Sfânt cei botezați peste care apostolii își puneau mâinile, a venit cu bani la apostoli și le-a zis să-i dea și lui puterea aceasta, ca pe oricine va pune mâinile lui, să primească aceia Duh Sfânt. Dar Petru a rostit lui și a zis: *«Banii tăi, odată cu tine să fie de pierzare, că nu se câștigă cu bani darul lui Dumnezeu, iar tu n-ai parte și nici sorți la chemarea aceasta, căci inima ta nu este dreaptă pentru Dumnezeu»*.

O, cum să nu ies în calea omului și să-i fiu Păstor? Cum să nu-l chem la lumină pe cel din întuneric care nu știe ce este lumina? Mi-e milă de om; de șapte mii de ani Mi-e milă. De când a murit omul Mi-e milă. Mi-e tare milă de cel ce moare. O, cine să-i dea viață celui ce moare? Cine de pe pământ să-i dea? Viața nu se câștigă cu bani. Viața este Duhul Sfânt. Amin, amin, amin. Duhul Sfânt este duh dătător de viață. Ce bine i-ar fi fost omului să asculte povața Mea! N-ar fi murit omul dacă ar fi rămas sub povața Mea care i-a dat lui viață. Povața Mea a fost Duhul Sfânt, Care i-a spus omului să nu moară. Povața Mea este mâncare prin care omul crește pentru povețele Mele cele ce dau viață. L-am făcut pe om, și apoi i-am dat din viața Mea, i-am dat viață fără de moarte și

i-am pus stăpân peste toate câte Eu făcusem pentru el, ca să le cunoască și să le numească și să le stăpânească. Dar el nu s-a mulțumit, el nu s-a umilit, ci s-a semețit și a căutat asupra Mea, asupra ființei Mele, și a vrut să fie el Dumnezeu, și a vrut să știe ca Dumnezeu, binele și răul, care erau sub stăpânirea Mea. Eu i-am dat omului să cunoască viața și atât. Nu i-am dat să cunoască binele și răul, nu viața și moartea, ci numai ascultarea pentru viața cea veșnică. Una este viața, adică binele, și alta este viața cea veșnică, în care era omul până în semeția lui, iar după ce s-a semețit, omul a clătinat cerul și pământul, căci s-a făcut mai greu ca ele, fiindcă s-a vrut el Dumnezeu, fiindcă a vrut să știe ca Dumnezeu binele și răul, care erau sub stăpânirea Mea. Eu pusesem sub cheie, pusesem sub cuvânt binele și răul, dar iată ce repede a stricat omul cuvântul Meu, cheia care-l ține pe om în rai, în locașurile raiului!

O, ce bine i-ar fi fost omului să asculte de povața Mea! O, ce bine i-ar fi omului să asculte de povața Mea! Ea este Duhul Sfânt dătător de viață. Cum să fac să-l împiedic pe om de la calea cea cu întuneric, de la ziua întunericului lui? Omul în vremea întunericului lui vede răul bine și îl face fără frică, fiindcă frica de rău este numai în vremea luminii omului, nu în vremea întunericului lui. Omul care nu ascultă de povața Mea se face lui întuneric, se face lui însuși zi de întuneric și de beznă, vreme în care vede răul bine ca să-l facă pe el. Cum să fac să-l împiedic pe om de la pierzare, de la calea cea cu întuneric pe ea?

Cum să fac, omule, cu tine? Cum, oare, să fac cu tine ca să te aduc la zi cu lumină? Ce să-ți fac, oare, ca să auzi chemarea Mea, chemarea ta la Mine? Eu sunt Omul cu duh dătător de viață. După ce tu ai dat cu piciorul la viața cea veșnică și după ce ți-ai înmulțit acest păcat în fii, Eu am făcut din nou omul, Omul Cel cu viață veșnică; L-am făcut din Mine, nu L-am mai făcut din pământ. Eu Însuși M-am făcut Om, Om din Dumnezeu făcut; din Dumnezeu și din om, ca să pot veni după om, ca să pot veni la tine, omule, și M-am făcut lumină peste întuneric ca să vezi tu calea spre Făcătorul tău, de la Care aveai viața sufletului tău și a trupului tău. Dar n-am putut pătrunde la inima ta cu taina vieții veșnice, că din tine, omule, s-a născut potrivnicul Meu, antichrist, cel care a lucrat taina fărădelegii și a pus-o între Mine și om, între Mine și tine, omule zidit de mâna Mea din pământ.

Acum întind din nou mâna după tine și după fiii tăi, dar iată, din tine s-a născut omul fărădelegii și fiii lui și supușii lui, omul care s-a băgat sub haina Mea ca s-o facă de minciună. Dar Eu îl vădesc, îl scot de sub haina aceasta și Îmi răscumpăr pe cele sfinte ale Mele, și voiesc să te învăț drumul spre Sfânta Sfintelor, omule pribeag, și vin din cer la tine ca să te fac Sfânta Sfintelor Mele, și Eu să intru în ea pe ușă. Amin.

Voiesc să știi, omule necăjit, că Eu sunt Stăpânul și Păstorul tău și viața ta cea veșnică. Tu și fiii tăi v-ați smuls din viața cea veșnică încă de la începutul tău. Dar Eu sunt Cel fără de început, și am venit după tine să-ți dau început, și tu să rămâi în el și să fiu Eu începutul tău, început fără de sfârșit, că Mi-a fost milă de tine când ai alunecat din viață căzând din grădina raiului, și Mi-a fost milă de Mine când am rămas fără tine. M-am bucurat o clipă după ce te-am făcut. M-am bucurat de când ți-am dat duh de viață și până ce ai murit prin semeție, până în clipa semeției tale. Te-am luat atunci cu ușorul, fiindcă intrase în tine frica. Dar tu te-ai ascuns, că-ți era frică. Eu însă eram de față și te-am strigat să stai înaintea Mea, iar tu te furișai. De ce, oare, te-ai furișat? De ce, oare? O, de ce

nu te-ai umilit? De ce, oare, nu te-ai umilit, omule? Nimic nu-ți trebuia să te umilești, nimic decât pocăință înaintea Mea, că tu știai că Eu sunt Făcătorul tău. Dar tu nu te-ai umilit, ci M-ai judecat. M-ai judecat pentru femeia pe care ți-am dat-o ca să te ajute să lucrezi și să păzești raiul. Eu te-am făcut bărbat și femeie când te-am făcut, și apoi ți-am zis „om”, iar tu apoi te-ai desfăcut în două și n-ai mai fost un singur trup, și ai păcătuit dacă ai făcut așa. Ai făcut din unul doi după ce te-ai semețit asupra Mea, iar unde sunt doi, nu mai este unul, nu mai este un singur trup, ci sunt două, și apoi Eu te-am pierdut, căci ai murit. M-am bucurat o clipă după ce te-am făcut, și apoi ai murit. Eu ți-am spus să nu mori, și tu nu M-ai ascultat, și ai murit. De șapte mii de ani plâng de moartea ta, plâng la moartea ta, căci fiii tăi mor ca și tine. Te plâng de șapte mii de ani, omule. Tu plângi după mortul tău o zi sau o lună sau un an, dar Eu plâng după mortul Meu de șapte mii de ani.

Am venit cu povața Mea ca s-o audă omul și să facă din ea Duh Sfânt peste el.

Cum să fac, omule, cu tine? Ce să-ți fac, oare, ca să auzi povața Mea, chemarea Mea, chemarea ta la Mine? O, până când te ascunzi de glasul Meu care te cheamă? Vreau să fac din tine Sfânta Sfintelor Mele. Auzi tu ce vreau? Au trecut cele șapte vremi despre care scrie în Scripturi. Auzi tu ce vreau? Eu, Domnul, te voi face să auzi. Te voi hrăni cu pelin și îți voi da pâinea îngrijorării, ca să Mă cauți și să Mă strigi să-ți dau viață, omule. Voi lua moartea de pe pământ, și tu Mă vei căuta să-ți dau viață. Voi lua toată moartea ta de pe pământ și o voi coborî în pământ arzând-o cu foc. Voi lua de pe pământ tot ce a omorât sufletul tău, tot ce ai făcut tu cu mintea și cu mâna spre moartea sufletului tău, spre moartea Mea în tine. Tu te-ai semețit și nu poți să te umilești, dar scris este: «*Ceea ce este cu neputință ție, pot Eu*». Eu te voi umili, omule, și tu vei vedea că nu ești Dumnezeu, că nu poți fi Dumnezeu. Tu te-ai semețit și nu poți să te umilești, dar pot Eu să te umilesc. Cum adică te-ai semețit? Adică n-ai făcut cum am zis Eu. Asta înseamnă că te-ai semețit și că te-ai ridicat să fii Dumnezeu. De șapte mii de ani te ridici să fii Dumnezeu, dar nu ești, că tu mori. Dacă ai fi Dumnezeu, n-ai mai muri. De șapte mii de ani te semețești și nu te mai umilești, și treci din neam în neam așa cum ești. Dar acum, lasă-te bătut. Acum umilește-te, omule, mai înainte să Mă vezi. Vreau să fac din tine Sfânta Sfintelor Mele. Auzi tu ce vreau? Eu, Domnul, te voi face să Mă auzi. Amin. Ce este la om cu neputință, este cu puțință la Dumnezeu, și Eu, Domnul, te voi face să Mă auzi. Amin, amin, amin.

Cuvântul Meu este scump, fiilor care auziți cuvântul Meu. El va fi căutat ca aurul cel mai de preț curând, curând de toate neamurile pământului. Pământul pe care stați voi, pământul pe care vi-l dau să-l stăpâniți va rămâne ca o corabie, și Eu Mă voi preaslăvi pe el în fața a tot pământul. Amin. Cartea Mea cu voi Eu sunt, iar locul pe care stați voi este tronul cărții Mele. Mi-a fost tare dor s-o iau din mâna Tatălui și s-o pun pe pământ, pe tronul ei, și să judec cu ea toate neamurile pământului. Să caute în Scripturi omul care-și zice deștept și învățător și teolog; să caute bine în ele cartea aceasta în care Eu Mă scriu cu voi peste pământ, că Eu cu voi vorbesc prin cartea aceasta așa cum grăiam și cu proorocii prin cartea proorociei din vremea lor. Cu voi grăiesc în ea, și o dau omului de pe pământ ca să ia din ea Duh Sfânt, și să vadă omul venirea Mea cea de după două mii de ani, căci omul nu se lasă de păcat că nu știe unde sunt Eu cu venirea Mea, iar

păstorii de peste ei Îmi lungesc timpul venirii. Eu însă vin, și am venit, și zic tuturor: privegheați, că iată ziua venirii Mele și cartea ei care judecă făptura! Învățați de la smochin pilda. Mlădița lui a odrăslit, și vara este aproape. Privegheați, fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Eu vin.

Și am venit. Și vin ca un Mire sau ca un Judecător, după cum îl voi afla pe fiecare om în ceasul acela. Amin, amin, amin.

12/25 februarie 2001

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Nu-i trebuie daruri omului, ci dăruire. Răul din om îl învață pe om să se ascundă. Nu lucrul cu mâna, ci dăruirea este lucrarea omului care se dă spre facere. Iubirea de aproapele nu este iubirea de Dumnezeu.

Bat, și Mi se deschide și intru. Intru cuvânt în carte. Amin, amin, amin. Cartea Mea cu voi este ușa prin care Eu intru la om. Eu sunt cartea. Eu sunt ușa. Tot și toate câte sunt, Eu sunt. Amin.

Eu sunt ușa oilor. Oile au ciobănaș, au păstor. El le scoate la păscut, el le bagă apoi în staul, el le mână la apă, el le păzește de furi, el cântă oilor, iar oile pasc, și dacă pasc, îl răsplătesc pe păstorul lor, și îi dau lui lapte, și îi dau lui miei, căci păstorul le dă pășune, le dă lor viață, le dă lor viața lui. Amin.

O, fiilor copii care-Mi puneți cuvântul în carte! Dacă Eu le dau pășune la oi, miere și lapte trebuie să curgă de la ele pentru Mine și pentru ele, căci această binecuvântare am rostit-o Eu pentru Israel, pentru poporul Meu cel pășunat de Mine, pentru cel ce trebuie să-Mi nască și să-Mi crească miei, cu pășunea de la Mine, cu mierea și laptele cel din cer.

O, poporul Meu de azi! Nu-ți trebuie daruri cerești ca să fii pentru Mine, ca să poți ce-ți cer Eu. Îți trebuie dăruire, asta îți trebuie, căci darul sunt Eu. M-a dat Tatăl omului, numai să se dăruiască omul, numai să vrea omul să iasă din sine și să se dea Mie, căci Eu Mă dau lui. Să nu spui că nu te pricepi, că nu poți, că nu știi; să nu spui așa, copil al pășunii Mele. Dacă te dăruiești, ai. Numai cel ce nu se dăruiește nu are, iar cel ce se dăruiește are ce am Eu, căci Eu sunt darul celui dăruit Mie și am în el cele ale darului Meu. Amin.

Toți cei care s-au dăruit Mie, aceia sunt cei ce au miere și lapte și miei pentru hrana aceasta, căci vai de oile sterpe, că acelea nu fac lapte. Dar omul nu știe ce înseamnă dăruirea și darul lui. Cine n-are daruri nu știe ce este dăruirea și nu se dăruiește, și de aceea n-are ce da, n-are ce lucra. Eu am fost Lumină din Lumină, și așa trebuie să fie și omul. Cel ce se dăruiește Mie ia lumină din lumina Mea și cu ea se face lumină, iar lumina se vede că este după roadele ei, fiindcă unde se vede ea, se strâng oamenii să umble în lumină, în mers cu lumină, căci întunericul nu ajută mersul.

Este scris în Scripturi despre «*cetatea Noului Ierusalim, care n-are trebuință de soare, nici de lună ca să o lumineze, căci mărirea lui Dumnezeu a luminat-o, și făclia ei este Mielul; și neamurile vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului aduce-vor la ea mărirea lor, și noapte nu va mai fi în ea. Nimic pângărit, nimic spurcat, nimic mincinos nu va fi în ea, ci numai Cartea Vieții Mielului și cei scriși în ea*». Amin.

O, poporul Meu care umbli în lumina Mea! Nu-ți trebuie daruri cerești ca să fii pentru Mine, ca să poți ce-ți cer Eu. Îți trebuie dăruire. Asta îți trebuie, căci darul sunt Eu, du-

pă cum este scris: «*făclia ei este Mielul, și neamurile vor umbla întru lumina ei*». Cel ce se dăruiește Mie, acela luminează în jur, încălzește în jur și poate totul prin Mine, că Eu sunt darul din el. Dacă nu iese acest rod din el, acela nu s-a dăruit încă. Dacă nu sunt Eu darul din om care se varsă în jurul lui, acela nu s-a dăruit și nu a luat ca să aibă și ca să dea și ca să fie. Cei scriși în Cartea Vieții Mielului sunt cei ce au știut să se dăruiască și ca să Mă aibă pe Mine ca dar în jurul lor, ca lumină în jurul lor.

Vin cuvânt în cartea Mea ca să-l învăț pe orice om ce este dăruirea și ce este darul cel pentru ea, că prea multă minciună stă ascunsă sub numele de popor al Domnului, sub numele de biserică. Biserica este nume sfânt. Cetate sfântă înseamnă biserică. Ea n-are trebuință de soare și de lună ca s-o lumineze, căci făclia ei este Mielul, și mărirea lui Dumnezeu o luminează pe ea. Amin. Biserica este omul dacă se dăruiește, iar Lumina ei este Domnul, și lumina luminează în întuneric, după cum este scris. Lumina este cuvântul, și întru el este viață, și viața este lumina oamenilor. Cine nu se face cuvânt, acela nu se face lumină în jur. Biserica este omul care luminează în jur cu făclia cea din ea, iar făclia ei este Hristos. Cel ce se dăruiește Mie, acela are lumină în el și cu ea luminează în jur. Amin.

Nu-i trebuie omului daruri. Îi trebuie dăruire, iar cel dăruit lucrează cu cele ale Mele așa cum am lucrat Eu. Dar ce este dăruirea? Ce face ea și ce aduce ea omului? Ea este viața cea plină de umilință și de iubire din cer în om, căci nu iubirea face umilința, ci umilința face iubirea. Dăruirea scoate din om iubirea de sine și aduce omului darul umilinței, iar aceasta îl așează pe om în iubirea cea care nu caută ale sale, ci numai pe cele ale lui Hristos ca să le dea în jur. Dăruirea aduce omului darul umilinței, care-l face frumos pe om, care-l păzește pe om de tot răul din el și din jurul lui.

Întreabă-te, copil crescut cu miere și cu lapte, întreabă-te dacă ești frumos prin acest dar care te face pe tine lumină și căldură și lapte și miere în jur. Întreabă-te dacă ești mic ca să te poată lua oricine în brațe. Întreabă-te dacă ești mare ca să poți sprijini pe cei ce învață să meargă. Întreabă-te dacă ești de folos lui Dumnezeu cu duhul, cu sufletul și cu trupul tău. Întreabă-te dacă ești mulțumit, căci adevărata mulțumire o cunoaște numai cel ce are darul umilinței, darul care-l face pe om să se dăruiască și să știe cele ce se cer să fie făcute.

Întreabă-te dacă ești frumos, copil al iubirii cuvântului Meu; frumos lui Dumnezeu și celor din jurul tău. Și dacă nu ești, nu te tulbura, ci umilește-te, ca să poți lucra prin umilință, și dăruiește-te. Amin. Dăruirea aduce după ea darul umilinței, care-l face pe om plăcut Mie și celor din jurul lui. Nu este umilință până nu este dăruire. Nu este dăruire până nu este umilință. Nu iubirea face umilința, ci umilința face iubirea. Altfel iubirea își dă aere și nu folosește nici omului, nici celor din jurul lui.

Iubirea este dăruire, este jertfă fără de plată. Ea nu-și cere plata, și aceea este iubirea. Iată ce face dăruirea și ce daruri îi aduce ea omului. Dar dacă omul nu are păstor ca să-l pască, nu știe omul cum să mănânce și ce să mănânce și de ce să mănânce. Cine mănâncă trebuie să nască, și apoi să-i crească pe cei mici, pe cei care se nasc. Iar cine nu-i crește pe cei ce se nasc, acela nu a crescut, acela nu este de folos lui Dumnezeu.

Cine iubește trebuie să se jertfească, iar iubirea este cea fără de plată, căci plata pentru ea este rodul cel pentru cer.

Amin. Omul credincios este omul dăruit, care nu se mai iubește pe sine, care nu mai caută ale sale, căci cel dăruit nu mai este al lui. Amin.

Fiilor copii, de ce-l face Dumnezeu pe om când îl face? E bine, oare, ca omul făcut de Mine să-și folosească lui însuși facerea lui? De ce-l fac Eu pe om dacă-l fac? Spuneți voi această lucrare a Mea, că voiesc să vă văd că știți ca Mine și că sunteți făcuți de Mine, fiilor. Amin.

— **A**șa cum omul se așează să facă un lucru de care să se folosească apoi, tot așa și Dumnezeu când îl face pe om, îl face să Se folosească de el, îl face să I se dăruiască Lui. Dacă omul este de folos lui însuși sau omului de lângă el și atât, acela nu este om făcut de Dumnezeu. Dacă omul își irosește viața în cele care nu sunt pentru cer și din cer, acela nu are chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Cel făcut de Dumnezeu are chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Acesta este semnul omului făcut de Dumnezeu. Amin.

Dacă omul cel făcut de Dumnezeu nu poate să așeze în alt om pe Dumnezeu și sfințenia cea pentru Dumnezeu, acela să-și caute înăuntru și să vadă de unde-i vine neputința aceasta și să ceară de la Dumnezeu Duh Sfânt, și să-L primească apoi, și cu El să-și lucreze umilință, și pe Hristos ca viață și ca lucrare a sa, căci cel ce nu-l este de trebuință lui Dumnezeu, de și-ar da trupul să fie ars, la nimic nu folosește acela. Amin.

— **A**min zic și Eu, Domnul, căci voi, cei ce grațiți cu Mine la voința Mea, sunteți Mie de folos, fiilor. Amin.

O, cum de nu poate omul cel făcut de Mine în zilele acestea? Am venit pe pământ cu cuvântul Meu care-l face pe om. Eu pot totul. Cum de nu poate și omul pe care-l fac ca să poată ca Mine? Oare, nu pot Eu să-l fac pe om de nu poate omul cel făcut? Cuvântul Meu este făcător. Toate prin cuvânt s-au făcut, iar Cuvântul Eu sunt, căci scris este: «*La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul, și toate printr-Însul s-au făcut*».

Omului îi este frică de Dumnezeu după ce face răul, și apoi se ascunde. Răul din om îl învață pe om să se ascundă. Iată, frica aceasta nu este cea pe care i-am spus Eu omului s-o aibă. Eu i-am spus omului să Mă aibă de Dumnezeu și să se teamă să facă rău. Această frică i-am spus Eu omului s-o aibă, frica cea care-i dă omului înțelepciune, nu cădere și apoi frică de Dumnezeu din pricina căderii. Frica cea din pricina căderii îl face pe om să fugă de Dumnezeu. Iată, dăruirea îl ajută pe om să fie. Să se dăruiască omul lui Dumnezeu, și să fie Dumnezeu darul omului, darul care poate face totul în toți și în toate. Amin.

O, copii ai poporului nou, să nu căutați cum stați cu omul. Să căutați cum stați cu Mine, fiilor. Să căutați să fiți fii-copii, fiilor. Nu vă trebuie daruri cerești ca să fiți de folos Mie, ca să puteți să fiți ca Mine și să lucrați ce voiesc Eu. Vă trebuie dăruire, fiilor. Să nu căutați să vă puneți bine cu omul cel pus de Mine între voi și Mine. Cel pus între Mine și voi, acela ia de la Mine și vedere și dreptate, și cu ele lucrează între Mine și voi. Să căutați să fiți plăcuții Mei, și așa să vă faceți plăcuți celor ce sunt puși de Mine între voi și Mine. O, să nu căutați să vă puneți bine cu omul cel de la Mine. Aceasta nu vă va aduce odihnă sufletelor voastre. Omul cel făcut de Dumnezeu nu lucrează așa. Fiți precauți pentru facerea voastră cea de la Mine. Cuvântul Meu pe care-l dau vouă prin cei din grădina are în el putere să-l facă pe om, și să-Mi fie omul

de folos apoi. Căutați să-i ajutați și să-i bucurați pe cei de la Mine lângă voi. Să-i bucurați cu facerea voastră cea de la Mine. Aduc mereu cuvânt de facere a omului. Lăsați-vă mereu făcuți. Lăsați-vă făcuți bine și dați-vă spre facere. Cu toate cele din zi și din noapte dați-vă spre facere. Cele ale trupului și cele ale duhului vostru să fie arătate cu cuvântul care iese din voi în gură, că altfel nu se cheamă că stați la făcut zi și noapte. Duh este lucrarea minții voastre. Ea se poate vedea prin cuvântul pe care-l roștiți voi despre cele dinăuntru vostru. Amin.

Dăruirea este lucrarea care vă face pe voi să vă dați Mie pentru facere. Nu lucrul cel cu mâna este dăruirea pe care o cer Eu de la voi. Nu asta înseamnă că vă dăruieți. Nimeni să nu spună că nu se pricepe ce grăiesc Eu. Cuvântul Meu este plin de putere. El de atâta vreme învață pe om. El își cere roadele lui acum, căci sămânța lui este sămânță de viață veșnică, și asta trebuie să iasă din omul peste care s-a semănat cuvântul Meu. Amin. Omul care zice că nu poate nu se îndreptățește prin acest cuvânt prin care zice că nu poate și că nu știe. Cine are dăruire poate totul apoi. Cine nu se iubește pe sine, acela se dăruiește, și poate totul apoi, prin dăruire. Ea îl învață pe om darurile cele de sus care sunt de folos lui Dumnezeu.

De atâta timp iubirea din biserici s-a învățat să iubească în alt fel decât aștept Eu de la omul care crede în Mine. Omul îl iubește pe aproapele lui și îi face bine cât poate de puțin sau de mult, și atât este puterea care vine de la iubirea din biserici, și își zice omul apoi că iubește pe Dumnezeu și că asta înseamnă iubirea de Dumnezeu. La Mine însă nu ajunge nici un strop de iubire, că lucrarea pe care o am Eu de așezat pe pământ, nu vine nimeni să o lucreze cu Mine, și omul iubește pe aproapele său și atât. Dar Eu am zis: «Să iubească omul pe Dumnezeu, din toată ființa lui și din tot cugetul și virtutea lui», și după aceea am spus: «și pe aproapele lui». Această poruncă nu este împlinită în nici un fel pentru Dumnezeu, căci omul își iubește pe cei asemenea lui, și nici pe aceia nu-i iubește, căci ca să iubești trebuie să-i dai omului viața cea veșnică dacă tu o ai mai întâi prin dăruirea ta lui Dumnezeu, și numai așa se poate spune că știe omul să iubească pe aproapele său. Amin.

Cuvântul Meu este făclia care te luminează, care te încălzește pe tine, popor al cuvântului Meu de azi. Tu n-ai trebuință de soare, nici de lună, ca să te lumineze, căci mărirea Mea te luminează, și făclia ta este Mielul. Amin. Arată-te Mie ca să te văd, ca să-ți văd creșterea și să-ți spun și ție: «Iată israelitean în care nu este viclesug». Amin.

Omul nu știe ce este postul când vorbește despre post, că dacă ar ști, ar posti omul de tot răul care-l desparte pe el de Mine. El vrea să se apropie de Mine prin postul lui de bucate, dar așa nu ajunge el la Mine. Iată, omul nu știe ce este lumina și din ce se face ea ca să aibă omul lumină. Iar Eu zic: luați lumină de la cuvântul Meu cel făcător, o, fii ai oamenilor! Luați facerea voastră de la Mine prin acest cuvânt care curge de atâta vreme peste pământ pentru facerea omului. Dați-vă lui Dumnezeu Făcătorul ca să vă facă. Amin. A venit vremea înnoirii lumii, și trebuie om nou pentru vremea aceasta, că vine Fiul Omului, vine ca să-și așeze masa împărăției Sale pe pământ cu oamenii. Fiii nunții nu vin, căci singuri s-au făcut fii ai nunții Mele, și dacă-i chem, nu vin la masa nunții.

Să vină toți cei care n-au putere, să vină toți cei slabi, să vină să-i fac Eu, prin lucrarea Mea de facere a omului nou; să vină să-i fac și să moștenească viața cea de veci apoi, căci fiii împărăției s-au dus afară, și acolo au rămas. Iar Eu am

venit, și vin, și îi întăresc pe cei slabi, și fac din ei neam sfânt, și Îmi aștern masa Mea de nuntă cu ei, și stau cu ei la masa Mea, la cina Mea de nuntă. Amin, amin, amin.

19 februarie/4 martie 2001

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Omul nu înțelege taina împărăției cerurilor pe pământ. Preoții lumii sunt vânători de creștini.

Copilași de la iesle, faceți-Mi intrarea la voi. Amin. Cartea Mea cu voi e mângâierea Mea peste voi, e cuvântul puterii Mele peste toate neputințele voastre. Am zis prin prooroci: «Eu dau tărie celui obosit, și celui slab îi dau putere mare». Am zis: «Cei ce nădăjduiesc în Mine, voi întări puterea lor; le vor crește aripi ca ale vulturului, vor alerga și nu-și vor slăbi puterea, vor merge și nu vor obosi». Amin.

Fiilor copii, nădăjduiți în cuvintele Mele și dați-vă putere unul altuia și aveți grijă de voi, fiilor. Nu numai Eu să am. Și voi să aveți, că Eu am nevoie de voi ca să hrănesc cu Duhul Meu Cel Sfânt pe omul de pe pământ de care se lipește șoapta Duhului Sfânt, că voiesc să nu mai stea nepăsător omul pentru păcatul său, și voiesc să se scoale și să strige după iertare ca să-l văd că se îngrijește de suflet, și apoi să-l îngrijesc și Eu pe om. Eu voiesc să aduc pe pământ veșnicia, dar mai întâi trebuie să-l fac pe om să lepede tot răul din el, ca să nu pățesc iar cum am pățit cu Israel, care păcătua în omul cel dinăuntru. Îi făcusem nestrucioase și haina și hrana, dar el Mă dărâma dinăuntru lui, din omul cel dinăuntru. O, de ce, oare, n-a vrut să se facă nestrucios și el ca să-l fi avut pe veci popor?

Iată, fiilor copii, e greu omul la minte. Greu mai înțelege omul taina împărăției cerurilor. Eu i-am spus omului că împărăția cerurilor nu este pe văzute, nu vine în chip văzut. Dacă ea nu împărățește în om, nu poate omul s-o vadă și s-o pipăie altfel. Toate cele cerești nu se fac văzute, dar se fac, și sunt, și se fac.

Voiesc să am popor sfânt, și să se hrănească unul pe altul cu sfințenie fiul poporului Meu, și să fie sănătos poporul Meu, că scris este în profeți: «Cei ce locuiesc în Sion nu vor zice „Sunt bolnav“, căci poporul acesta va dobândi iertarea păcatelor, și veselia cea veșnică va încununa capul lor, iar lauda și bucuria îi vor ajunge pe ei, și vor fugi de la ei durerea, întristarea și suspinarea».

Vă hrănesc cu nădejde, fiilor copii. Dați poporului putere de la Mine, dați Duh Sfânt Ierusalimului, căci Ierusalim înseamnă fii și fiice sub mângâierea Duhului Sfânt. E calea grea, dar Eu sunt sub greu cu voi. Duhul rău are supărare mare pe voi, dar fiți atenți și aveți grijă de voi, ca să vă am calea cuvântului Meu peste oameni. Cuvântul Meu liniștește zbuciumul Meu din om și îl călăuzește pe om la vreme de greu, dar vreau să-l fac pe om să nu mai păcătuiească în omul cel dinăuntru, și să fie el cel ce Mă iubește, să fie curat cu trupul, și cu sufletul nespurcat de cele din afară, că Eu am venit cu împărăția cerurilor ca s-o ia omul înăuntru său și s-o verse în lături. Amin.

Mare înțelepciune îi trebuie omului care caută să împlinească în el împărăția cerurilor. El nu trebuie să înceapă cu cele din afara lui, ci cu cele dinăuntru lui, ca să poată apoi avea pe deasupra acestora pe cele de slujire a vieții cea de toate zilele. O, nu am povățuitori pe pământ ca să-i povățu-

iască pe oameni. Am lipsă de om cu înțelepciune pentru împărăția cerurilor, care este sfințenia și iubirea de Dumnezeu și viața lui Dumnezeu înăuntrul omului. Eu am atâta de lucru la zidirea împărăției cerurilor, și nu este om descurcat de sinele lui și de cele legate de el, căci omul este rob pentru cele ce și-a dobândit în viață. Mulți vor da să alerge după această fericire în care Eu v-am așezat pe voi, dar vor fi pândiți și vor fi vânați ca să nu fugă. Eu am spus prin cartea Mea cu voi că vine o vânătoare de creștini, și, iat-o, fiilor. Creștini cu dor de cer și de fericire dacă dau să vină după cuvântul Meu, sunt opriți de păstorii lor, sunt amenințați, sunt vânați înapoi, așa cum s-a întâmplat cu mulți care au venit până la Mine, și apoi s-au întors de unde au venit. Dar cine este creștin după adevăr, acelaia Eu îi pun calea sub picioare, și el umblă pe ea, și nimeni nu mai poate să-l smulgă de pe ea, căci cei de pe ea nu smulg pe nimeni spre înapoi.

Iată, povățuitorii oamenilor nu-i lasă pe oameni să vină după această fericire în care Eu v-am așezat pe voi. Dar Eu vă spun azi mare taină: Duhul Sfânt Se va îndulci în cuvântul Meu din zi în zi mai dulce și mai cu dor, și va încălzi toată inima rece și va umple de fericirea Mea sufletul omului, de cuvântul fericirii care-l cheamă pe om la Mine. Pe pământ e numai greu, e numai durere, dar Eu Mă voi mări tot mai mult, chemând omul la Mine ca să-i dau mângâiere, ca să-i dau putere să poată cu Mine și pentru Mine și pentru tainica lui fericire, pe care n-o va găsi omul pe nicăieri decât numai cu Mine. Amin.

Vă dau, fiilor copii, vă dau putere, că ați slăbit cu trupul și cu sufletul, dar să nu slăbiți cu duhul, că Eu sunt mereu cu voi și vă fac să puteți. Vă vindec neputințele toate, că scris este: *«Eu celui slab îi dau putere mare»*, căci cei tari nu vin la Mine, nu stau cu Mine, că aceia se păstrează pe ei într-ale lor și nu se pot da Mie cei tari. Aveți grijă de trupurile voastre, că ele sunt temple ale Mele și ale Duhului Sfânt. Aveți grijă de voi, fiilor copii, că și Eu am. Și aveți grijă de tot Ierusalimul Meu pe care l-am sfințit cu cuvântul și cu Trupul Meu, spre iertarea păcatelor, că Eu am zis de cei ce se sfințesc că vor dobândi iertarea păcatelor. Amin. Întăriți-vă cu totul, ca să pot veni prin voi și să-l înviu pe om suflând cu cuvântul Meu peste el.

Așez peste voi sănătate întru toate. Luați, ca să aveți, fiilor copii. Luați, că Eu sunt viața cea din voi, dar lucrați și dați putere Ierusalimului, căci Ierusalimul înseamnă fii și fiice, ceruri noi pentru venirea Mea pe nori, precum este scris despre venirea Mea. Amin, amin, amin.

5/18 martie 2001

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta

Cei din morminte aud glasul Domnului și îi judecă pe cei vii care nu aud. Împărăția cerurilor este omul care desăvârșește ființa lui Dumnezeu în el.

Sună îngerul Meu din trâmbița venirii Mele, iar Eu, Domnul, Îmi găsesc alaiul de sfinți și de îngeri și Îmi fac intrarea în cartea Mea de pe pământ, că e sărbătoare de sfinți mărturisitori, și îi iau cu Mine la ieslea cuvântului Meu cea din mijlocul României. Amin.

Bucurați-vă cu Mine, sfinți ai cerului sfânt! Zilele nunții Mele sunt răsplata pe care v-o dau pentru iubirea ce Mi-ați dat-o de M-ați mărturisit pe Mine Dumnezeu adevărat în cer și pe pământ. Zilele nunții Mele sunt venirea Mea pe pământ

cu sfinții, căci despre venirea Mea așa scrie: *«Vine Domnul cu sfinții în zeci de mii»*. Amin, amin, amin.

Împodobesc venirea Mea cu strai de nuntă, și voi nunti pe pământ cu voi, copilași care-Mi primiți cuvântul, care-Mi primiți venirea. V-am îmbrăcat în haină de mireasă și v-am așezat la masă de nuntă ca să audă și să vadă oamenii de pe pământ zile de nuntă cerească și să se facă din trupești duhovnicești, așa cum v-ați făcut voi la chemarea Mea, la vestea venirii Mele cea după două mii de ani.

Împărăția Mea nu vine în chip văzut, așa cum își închipuie omul neștiutor. Ea se încuiează înăuntrul omului, și omul o află înăuntrul său și ia din ea bucurându-se, și nu știe de unde-i vine bucuria. Bucuria nu vine din cer. Ea vine dinăuntrul inimii care are în ea împărăția cerurilor. Bucuria este împărăția cerurilor care se bucură în om, iar altă bucurie a inimii omului este deșertăciune care se sfârșește.

O, cum de nu vrea omul să cunoască și să guste din bucuria împărăției cerurilor și să rămână apoi în ea? O, cum să-l fac pe om să cunoască această taină a Mea în om: împărăția cerurilor?

Nimic nu-i veșnic din cele ce iubești tu, omule pribeag. Ia și gustă din veacul cel veșnic și vezi-i dulceața și taina lui cea dulce, și vino apoi să fii, căci ca să fii e taină mare, e taină dulce, omule. O, cine să te învețe, cine să te dezmiere cu cele ce sunt ca să le simți gustul și veșnicia lor? Nu e nimeni să te învețe acestea în afară de Mine. Ia și bea din fântâna aceasta, omule obosit. Ești nemâncat, ești nebăut, ești gol, ești mut și surd, ești orb, ești schiop, ești fără de putere, ești fără de viață. Ia de la Mine ca să fii, omule. Vreau să te dezmiere făcând ființa ta, că altfel nu stai la făcut ca să fii. Vreau să fii, omule, precum Eu sunt. Dacă acum două mii de ani am plătit cu viața Mea viața ta ca s-o am în mâna Mea și să îți-o pot da, iată-Mă venind acum așa cum am spus atunci că voi veni ca să dau viață oamenilor și înviere morților. Amin.

Te judecă morții din morminte, omule de pe pământ, că a venit ceasul să audă ei glasul Meu cel de peste tine, vestea învierii, omule, vestea învierii celor de pe pământ și a celor din morminte care așteaptă tainica Mea venire, tainica Mea împărăție în om, descoperirea fiilor lui Dumnezeu care poartă în ei împărăția cerurilor cea plină de taină.

Dar ce este împărăția cerurilor? Iată, ea este omul cel dinăuntru, omul care se lasă făcut după chipul și asemănarea Mea ca să fie apoi, precum Eu sunt. Ea este omul care se desăvârșește desăvârșind ființa Mea în el. Ea este raiul în care Eu stau cu omul cuvântându-ne unul altuia cele veșnice, cele ce sunt. Iată împărăția cerurilor. Ea este voia Mea cu totul în om, precum în cer așa și pe pământ. Ea este locul odihnei Mele, în care omul face mereu curat pentru Mine, pentru statul Meu în el, pentru sărbătoarea Mea cea veșnică cu omul.

Mă doare cu mare durere, Mă doare pentru om, Mă doare omul. N-are omul povățuitor, și Mă doare că n-are. N-are cine să-l ajute pe om spre Mine, și Mă doare că n-are. Dacă s-ar uita omul la cele ce sunt, nu la cele ce pier, M-ar vedea omul în toate câte Eu le-am făcut și le fac și s-ar mângâia în calea lui cea grea și M-ar descoperi în taina cea dinăuntru lui așteptându-l cu răbdare. Eu stau în mare taină înăuntrul omului, așteptându-l cu răbdare să se întoarcă și să se uite în casa sufletului lui și s-o curețe ca să-Mi trezesc Eu odihna în casa lui.

Când i-am dat omului raiul, i l-am dat ca să-l lucreze și ca să-l păzească, și cu poruncă i-am dat aceasta, și așa am zis lui: *«Din toți pomii grădinii vei mânca, dar din pomul cunoș-*

tinței binelui și răului să nu mănânci, fiindcă în ziua când vei mânca din el, vei muri». Omul însă n-a păzit această taină a raiului. Aceasta avea el să lucreze și să păzească: să mănânce și să nu mănânce. Când i-am zis: «Din toți pomii raiului vei mânca», aceasta îi era lucrarea ce i-o dădusem s-o facă. Și când i-am zis: «dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci», aceasta era lucrarea ce i-o dădusem s-o păzească. Îl așezasem în taina raiului, dar el n-a lucrat-o și n-a păzit-o.

Acum, după șapte mii de ani, din nou am venit și i-am zis omului ca și atunci, și Mă doare cu mare durere omul. Mă doare omul, și el nu știe cum vine aceasta. Aștept de șapte mii de ani cu mare taină înăuntrul omului. Aștept în casa lui, îl aștept pe om, și el Mă doare, și el e durerea Mea. Mă doare omul, și el nu știe ce-Mi face, și el nu știe cât Mă doare în el. El mănâncă mereu din pomul cunoștinței binelui și răului, și moartea lui Mă doare în el. O, cum să-l fac pe om să înțeleagă durerea Mea în el? Cum să-l fac pe om să Mă mărturisească, și Eu să Mă scol în el întru odihna Mea? Omul este muncit de truda de a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Dar ca să mănânce din pomii raiului din care i-am spus Eu să mănânce și să fie, o, nu face omul această lucrare și nu se păzește omul să nu mănânce din cele de la care l-am oprit. Numai când îl opresc Eu se oprește. Mai devreme nu se oprește omul ca să lucreze și să păzească raiul așa cum Eu i-am poruncit.

Îți trebuie dragoste, omule pribeag, omule uituc. Proorocirea și darul limbilor și știința se vor sfârși curând, căci sunt frânturi, și vine ce este desăvârșit, și rămâne, și atunci vei cunoaște pe deplin. Când tu vei fi cunoscut pe deplin, atunci vei cunoaște pe deplin, căci toate vor pieri, și acestea trei rămân: credința, nădejdea și dragostea. Dar mai mare între ele este dragostea. Amin, amin, amin.

Îți trebuie dragoste, omule; dragostea Mea, care așteaptă înăuntrul tău, și de aceea spun Eu că Mă doare, că Mă doare omul. E greu omul peste Mine. Ființa Mea din om stă apăsată de cunoștința omului, care-l îngâmfă pe om. Dar iată, cunoștința nu zidește pe om, ci îl îngâmfă, iar îngâmfarea lui este durerea Mea în om.

Îți trebuie dragoste, omule. Ea zidește, ea te zidește, ea Mă zidește pe Mine în tine și Mă scoate de sub durere în tine. Oprește-te de la rodul cunoștinței binelui și răului! E fructul morții. Oprește-te! Amin. Și întoarce-te în tine, și Mă vei găsi așteptând după tine ca să vii înăuntrul tău și să zidești cu dragostea. Amin. Împărăția Mea așteaptă înăuntrul tău de șapte mii de ani. Ea nu vine din cer în chip văzut. Ea vine dinăuntrul inimii care are în ea împărăția Mea. Bucuria este împărăția cerurilor care se bucură în om, iar altă bucurie a inimii omului este deșertăciune care se destramă.

Îți trebuie dragoste, omule. Vreau să te dezmierd lucrând la ființa ta, la omul cel dinăuntrul tău. Vreau să fii, omule, căci împărăția cerurilor este omul cel dinăuntru care se lasă făcut după chipul și asemănarea Mea, ca să fie apoi, precum Eu sunt.

Iată împărăția cerurilor! Ea este voia Mea cu totul în om, precum în cer așa și pe pământ. Amin. Dragostea este cea care îl zidește pe omul cel dinăuntru. Ea are în ea pe toți pomii din rai din care trebuie să mănânce omul și să fie omul. Atunci, acestea trei rămân: credința, nădejdea și dragostea. Dar mai mare între ele este ea, dragostea, dragostea Mea în om, dragostea Mea care așteaptă înăuntrul omului ca să zidească în el împărăția nestrăciunii, taina învierii omului. Amin.

Și iată, se împlinește cuvântul învierii, cuvântul Meu cel de acum două mii de ani prin care am grăit și am spus:

«Vine ceasul, și a și venit, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și ei vor învia», și ei vor mărturisi venirea Mea și vestea învierii. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2001

Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului Ioan Scărarul

Cei fără de rugăciune sunt prinși de diavolul. Omul nu crede în viața ce va să fie.

Mă vărs peste pământ cu râul vieții care curge din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Eu Însumi sunt, căci a zis Ioan pe cele ce i-am arătat, și a zis: «Am auzit din tron glas puternic care zicea: iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni, și va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei, și va șterge lacrima lor, și moarte nu va mai fi, și fac totul nou». Amin, amin, amin.

Cartea Mea este râul vieții care curge din Mine. Izvorul ei este tronul Meu. Eu Însumi sunt cartea aceasta. Dacă ea este cuvântul Meu, Eu sunt cartea aceasta. Eu sunt tot și toate câte sunt și care seamănă cu Mine. Voiesc să-l fac pe om să semene cu Mine și să fac din el tronul Meu și să curg din el în lături, și să se vadă slava aceasta. Să se vadă! Amin, amin, amin.

Împărăția Mea să fie omul și să-i dau lui toate câte sunt, toate câte pentru el le-am făcut, și să știe omul să le stăpânească și să nu le mai strivească, ci să fie omul făcător, așa cum Eu sunt. Amin. Bucuria omului ar fi mare dacă el s-ar face împărăție a Mea, dacă s-ar face el bucurie a Mea. O, ce frumos era când grăiam Eu cu omul, și omul cu Mine până când el nu căzuse din Mine! După ce omul a văzut căderea lui din Mine, el n-a mai avut bucurie. Bucuria o are numai omul care trăiește în Mine, și acela biruiește ca și Mine și rămâne pe veci al Meu și bucuria Mea este în el. Amin.

Fiilor copii, am coborât la iesle cuvânt ca să hrănesc pe vii și pe morți, că mare este lucrarea Mea cu voi. Celor adormiți li se descoperă bucurie mare, alinare multă și nădejdea învierii și a vieții veșnice, căci cei ce nu mai sunt în trup văd bine, căci văd cu duhul, cu adevărata vedere a omului; Mă văd pe Mine cuvântând cuvântul învierii făpturii; Mă văd pe Mine cu voi pe pământ, iar Eu le descopăr lor lucrarea Mea cu voi, taina învierii lor prin Mine, jertfa cea de fiecare zi cu care Mă las la voi pentru iertarea păcatelor făpturii. Jertfelnicul de la voi pe care Eu Mă așez zi cu zi și la care v-am așezat să pomeniți toată făptura care a fost și care este, acesta este râul de foc care spală pe cei care au fost și pe cei care sunt pe pământ. Noapte de noapte și zi de zi spală focul Meu de la voi, iar Duhul Cel Sfânt al cuvântului Meu care este din Tatăl face judecata faptelor omului, ca să vină omul la pocăință, și la înviere apoi, și la veșnicie apoi. Mi-e milă de voi când vă văd înconjurați de oameni care nu iau pentru ei din râul Meu de la voi ca să-și spele fața, ca să-și spele viața. Din când în când merg cu voi între oameni așa cum mergeam și cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. Mergeam prin cetăți după câte unul pe care-l vedeam drept, și îl luam în mâna Mea pe acela, și apoi el venea după Mine și lucra împărăția Mea în el și în jurul lui, și Îmi făceam mărturisitori din loc în loc. E mare suferința celor sfinți când ei trec prin mijlocul oamenilor, dar mila Mea de om e mare și sufăr pentru el și vreau să-l chem la bucuria care rămâne și îl chem mereu, poate-poate va veni. Cei ce sunt în trup nu-și lasă duhul spre

cele ce nu se văd și spre Mine. Eu sunt vederea omului, și dau să-l iau cu ușorul pe om, ca să-l fac pe el vedere a Mea, și cu ea să se uite la Mine și să vadă bucuria lui.

E greu să-l fac pe om să vadă. E greu, că omul nu Mă ajută când Eu vin spre el. Cel ce rămâne într-ale lui după ce Mă aude pe Mine bătând la ușa lui, e greu să-l fac să-Mi deschidă. Mă aud cei din morminte și vin când îi chem. Vin așa cum a venit Lazăr când l-am chemat afară din mormânt. Dar cei ce sunt în trup nu ies din mormintele lor ca să vină și să-i fac ai Mei, și stau aceștia morți în trupurile lor și nu vin la viață ca să guste din bucuria lor cu Mine. Să-i fac de frică să vină la viață? Să-i fac cu pedeapsă să vină? O, iubirea de nevoie nu poate mângâia Duhul Meu, nu poate să-l facă pe om frumos pentru cer.

Omul la început era frumos ca și Mine, că Mă iubea. Și după ce s-a iubit pe sine de și-a făcut voia, s-a făcut urât omul, și n-a mai putut rămâne în rai cel ce n-a mai semănat cu Mine, cel ce n-a mai fost frumos. Omul cel frumos este omul care grăiește cu Mine, care trage la Mine ca să ia pe cele ale Mele.

Trecea odată un preot spre biserică și a văzut la ușa unui frate mulțime de diavoli, căci era văzător. Diavolii se făceau femei necuviincioase, se făceau oameni batjocoriți de păcat, care își schimonoseau chipul în fel și chip. El a suspinat și a zis: „*Fratele acesta stă întru lenevie și diavolii se bucură și îl împresoară*“. Și după ce și-a făcut el slujba bisericii, a bătut la ușa fratelui lenos și i-a zis lui: „*Sunt prins de necazuri, frate. Cred că îmi va fi de folos să faci rugăciuni pentru mine ca să-mi ușurez necazul din inimă*“. Iar el a zis: „*Părinte, eu sunt nevednic să mă rog pentru tine*“. Dar preotul a zis: „*Nu mă duc de la tine până nu-mi vei da cuvântul că în fiecare noapte vei face o rugăciune pentru mine*“. Și i-a zis lui fratele: „*Voi face așa*“. Dar pe când el se ruga în miez de noapte pentru preot, s-a umilit și și-a zis: „*Suflete ticălos, pentru preot faci rugăciuni, iar pentru tine nu te rogi. Fă și pentru tine, suflete al meu*“. Și așa a făcut apoi, una pentru preot, și una pentru el, noapte de noapte rugăciune. Și când preotul a trecut iar la biserică, i-a aflat triști pe diavoli, stând lângă chilia fratelui, și a cunoscut ascultarea cea pentru rugăciune și a zis fratelui: „*Mai adaugă, frate, și altă rugăciune pentru mine*“. Și i-a zis lui să nu se lenevească. Iar diavolii, văzându-i petrecerea în vorbire cu Dumnezeu și în osteneală, s-au dus de la el. Iată, omul cel frumos este cel ce are petrecere cu Mine și osteneală pentru Mine și pentru el cu Mine. Cel frumos este cel ce Mă iubește pe Mine, și acela petrece în mulțumire, că scris este: *«Nu este pace fără Domnul»*.

Voiesc să fac din om tronul Meu, tronul lui Dumnezeu și al Mielului, împărăție a Mea în duhul, în sufletul și în trupul omului. Eu asta voiesc. Nimic nu-i poate da omului bucurie decât statul Meu în el.

S-a învățat omul să fugă de Mine, să fugă într-ale lui. O, nu știe omul să aleagă. Și după ce și le alege pe ale lui, acestea se fac amare pentru om, și omul nu mai are înțelepciunea cea din cer, și numește amarul dulce, și dulcele amar, și așa stă, bietul de el. Nu este nimic de făcut cu omul îngâmfat, și el piere prin toate ale lui, și cade ca orbul în cele ce nu sunt, ca omul cel fără Dumnezeu cade el.

Scoală-te, omule, și te roagă pentru Mine Tatălui ca să ies din necazul pe care tu Mi-l faci cu voia ta deșartă. Scoală-te, omule, și te roagă pentru Mine la Tatăl, că Mi-e inima plină de durere de la tine. Spune-I tu Tatălui să Mă scoată din durere. Vreau să cred că rugăciunea ta va putea la

Tatăl și va așeza pacea între Mine și tine. Cere la Tatăl pacea Mea în tine, cere-I Lui să-Mi vindece durerea pe care Mi-o faci și să nu mai fiu durut în tine, și să fiu cu bucurie peste tine, pentru Mine și pentru tine, omule. O, tu te-ai învățat să fugi de Mine și să-ți alegi voia ta și s-o simți dulce, dar ea te duce la nepăsare de suflet pentru Mine și pentru tine. O, cum să fac să-ți stărnesc vorbirea ta cu Dumnezeu și să-I ceri Lui bucuria Mea în tine, adevărata bucurie a ta și a Mea în inima ta? O, nu fugi de Dumnezeu! O, nu mai zi că ești cu Mine când tu fugi de Mine pentru voile tale! O, nu te lenevi, omule, pentru binele tău, pentru bucuria ta, pentru pocăința ta! Cu ochii plini de lacrimi îți grăiesc acest cuvânt. Sunt Fiul Tatălui și plâng înaintea ta cu durere, omule. Nu mai fugi de Mine. Hai să zidim iubire între Mine și tine, și fericire care nu trece, omule dorit de Dumnezeu. Cere la Tatăl pacea Mea în tine, omule dorit de Dumnezeu. Cere, și vei primi. Amin, amin, amin.

O, copii cu care-Mi sprijin venirea Mea, Mi-e milă de voi când merg cu voi în mijlocul oamenilor care nu iau pentru ei din râul Meu de la voi ca să-și spele în el fața și viața. Mă văd disprețuit de om când îi dau lui cuvântul Meu și el nu-l ia ca să-l pună peste el. Dar cei ce-l iau, dați-le povață mereu, ca să știe cum să ia acest cuvânt, ca să se așeze în el cel ce vine la Mine prin voi. Mi-e milă de voi când Mă port cu voi printre cei îngâmfaiți care dau să vă iubească pe voi pentru ei și nu pentru Mine. Voi sunteți comoara Mea de pe acest pământ, și sunteți scumpi pentru cer și pentru omul de pe pământ, fiindcă v-am făcut cale a Mea de la cer pe pământ ca să vin după om și să-l îmbiu la fericire, fiilor copii. Am făcut din voi copii ai Tatălui, precum Eu sunt copilul Lui. V-am dat puterea să vă faceți copiii Lui. Și v-ați făcut. Iar Eu Mă vărs prin voi peste pământ cu râul vieții din care iau și beau neamurile pământului. Dau să lucrez cu dor și cu foc, ca să bea cu folos omul care bea din râul cuvântului Meu.

Mare mângâiere îi trebuie omului ca să vrea să se nască și să crească și să vadă bine calea vieții veșnice și să nu mai plece de pe ea. E mare apăsarea timpului. E dureroasă vremea. E vremea venirii Mele, dar rătăcirea omului e prea mare. Nu crede omul în viața ce va să fie; n-o vede ca să creadă în ea. Dacă s-ar ruga Mie ca să i-o arăt, o, ce nu i-aș da Eu omului din ea dacă Mi-ar cere! Dar nu-Mi cere omul, nu vorbește cu Mine ca să-Mi simtă părtășia și bogăția mângâierii care stă în mâna Mea ca să i-o dau celui ce Mi-o cere. Voi însă cereți, ca să vă dau, fiilor. Cereți viața veacului ce va să fie, și pe care o așteaptă cei din morminte ca să se scoale, și s-o aibă apoi. Cereți să vină mângâierea. Cereți viața veacului ce va să fie pe veci, căci veacul omului nu mai este, și se duce cu totul. Cu dor și cu drag voiesc să vă ascult. Cu dor și cu drag să-Mi grațiți, și să nu stați fără grai între voi și Mine, între Mine și voi, între voi și voi, fiilor. Tot Ierusalimul Meu să fie numai mângâiere. Amin. Duhul mângâierii este Duhul Meu. El dă putere, el dă bucurie și iubire și vedere celui ce vede cerește. Dați mână cu mână pentru mângâiere și fiți sănătoși întru toate prin duhul mângâierii. Luați-l de la Mine și dați-i viață vie între voi. Mereu, mereu să trăiți prin el, să respirați prin el, să fiți prin el, fiilor. Amin.

Vă dau cer nou și pământ nou ca să le lucrați și ca să le păziți. Bindecuvântată să vă fie truda pentru acestea. Vă dau puteri din cer ca să lucrați cu ele și prin ele tot ce mai e de lucrat și de terminat la zidirea casei întâlnirii și a grădinii întâlnirii. Pe voi și pe toți cei care trudesc pentru Mine și în numele zilelor Mele de nuntă cu voi pe pământ, pe toți îi

învăluiesc în puteri din cer ca să lucreze la planul venirii Mele după om. Tot lucrul mânuțelor voastre să fie slujit de îngeri, copiii ai Ierusalimului. Socotiți-vă bine tot lucrul și folosiți timpul cu mare chivernisire, ca să vă văd destoinici, și să poată în voi îngerii. Amin. Lucrăm la șiragul de mărgăritare pe care Eu l-am profetizat că va fi în jurul ieslei Mele de aici. Voiesc să-Mi desfac mantia și să iau în ea pe cel ce știe să vină la Mine și să fie. Hrăniți-vă duhul cu mângâierea Mea cea multă. Fiți numai iubire, precum Eu sunt, căci scris este: «*Dumnezeu este iubire*». Nu știe omul să înțeleagă acest cuvânt, și îl ia și îl folosește pentru el. Dar cuvântul iubire trebuie să-l folosească omul pentru Mine, căci Eu sunt iubirea, iubirea cea care se jertfește, iar altceva nu este iubirea. De unde să știe omul taina și lucrarea acestui cuvânt dacă nu are peste el păstor de la Mine? Iată, sunt Eu Păstor, și îi dau omului pășune și dau să-l învăț cu ea și să se vindece de neputințe, căci cea mai mare neputință a omului este lipsa lui de Dumnezeu, lipsa vieții Mele în om.

Să vă fie ușoară truda voastră cea pentru Mine peste om, fiilor. Fericit este cel ce-Mi lucrează Mie, căci iată, poporul cel de la începutul Meu cu Verginica a avut lucrul lui și nu l-am putut lua să fie al Meu. Voi însă v-ați dat Mie și lucrului Meu, și vă am, și Mă dau cu voi oamenilor, căci jertfa voastră cea de zi și de noapte Îmi lucrează Mie venire ca să vin după om și să-l strig să vină să-i dau viață și să-i dau mângâiere. Pace vouă! Și veți putea totul. Tot ce am Eu de lucrat peste pământ veți putea, în numele Meu veți putea, căci Eu pot în voi; Eu și nu voi. Eu, fiilor, Eu. Amin, amin, amin.

12/25 martie 2001

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Înălțarea minții este boală grea peste om. Creștinul este cel ce este. Cel ce se întoarce de la întuneric la lumină se face învățător peste mulți.

O, copiii ai dragostei, deschideți cartea Mea și așezați-Mi în ea cuvântul Meu. Cu el vă îmbrățișez mereu și vă strâng la piept, că-Mi sunteți de ajutor și Îmi sunteți de mângâiere în durere, căci durerea Mea cea de la om e rană fără mângâiere peste Mine. Dar vouă v-am dat har, ca să-Mi fiți plăcuți prin el și să vă dau mereu pâine din cer, copiii ai dragostei. Cu ea să vă hrăniți, cu ea să vă întăriți puterea și mersul vostru cel pentru Mine, că vin din toate părțile valuri care dau să sufle în puterea Mea din voi, în făclia Mea din voi. Dar voi așezați mereu pe pământ cartea Mea, cartea cea deschisă, fiilor copiii. Cei credincioși sunt fii-copiii, sunt Mie credincioși, adică se dau Mie cu totul, cu trupul, cu sufletul și cu duhul, în toată vremea, iar Eu Mă sprijin pe ei cu planul Meu cel de la Tatăl. Amin.

Voiesc să fie tot poporul cel nou ca voi, fiilor copiii. Tot poporul Meu, poporul cuvântului Meu, să fie carte deschisă precum Eu sunt, și să fie plăcut Mie tot copilul. Cine vrea să fie copil, să fie, căci aceasta este mare har peste om, și mult stat Îmi dă Mie în el acela care Mă primește în el cu împărăția Mea.

O, copiii care-Mi așezați cuvântul în carte, o, copiii ai dragostei! Mult veghez Eu peste puterea Mea din voi. Smereția minții și a inimii voastre cea plină de harul Meu Mă face pe Mine cu putere în voi, fiilor copiii. Dacă ați fi din fire deprinși să vă înălțați cu mintea și cu inima, Eu n-aș putea să Mă sălășluiesc în voi cu venirea Mea, cu puterea venirii

Mele. Dar nici mici să nu vă lăsați în fața celor ce apasă peste voi, că voi aveți mereu de lucrat lucrare mare, și omul e îndărătnic și e ascuns în sine și e semeț în sine, căci înălțarea minții e boală grea, și creștinul care o folosește pică din har și pierde mângâierea Mea, că Eu nu pot petrece în cel ce face așa. Omul cel cu har de sus e om plăcut Mie și vouă, fiilor copiii. Despre harul inimii vorbesc, despre harul cel de sus, nu despre harul minții sau al mâinii. Harul cel de sus îl umple pe om de dragostea cea de sus și îl poartă întru toate și îl face unul și înăuntrul și în afara lui, și e unit trup și suflet cel ce are de cârmă harul cel de sus. O, rari creștini din cei care au fost, din cei care vin și nu știu să vină când dau să vină, rari sunt din aceștia, rari care știu să se uite la voi și să Mă vadă pe Mine mai mult decât pe voi. Și iată, mulți au lovit în voi și s-au sfârâmat de tot, s-au dus de tot, căci s-au lovit în Mine și în dragostea Mea din voi, care nu trebuie să fie împărțită celor ce nu au duh umilit, celor ce au iubire de sine. O, cel ce vrea să-și facă dreptate înaintea Mea, acela învinuiește pentru el pe cei din jur, și aceasta este cădere. Și iată-i pe cei ce au lovit în voi, s-au sfârâmat de tot, s-au dus de tot, căci cel ce-și face singur dreptate Îmi este Mie urât, și defăimător Îmi este. Mă defăimă cel ce-și face dreptate, fiilor copiii.

Aș voi să învăț pe poporul cel nou să știe să aibă har, ca să fie plăcut inimii Mele fiul cel mângâiat de cuvântul mângâierii Mele pentru cei ce au har de sus. Pe drumul Meu cu voi Eu trebuie să am numai om cu lumină în el, ca să se poată merge pe drum, și să vadă și orbii drumul Meu, și să le fie și ologilor drum cu mers, căci asta înseamnă drumul Meu. O mașină care merge printre mașini dacă i se strică lumina, ea trebuie trasă în lături, că altfel strică mersul mașinilor de pe drum. Așa și pe drumul Meu, trebuie numai om cu lumină în el, că altfel se încurcă mersul celor ce luminează drumul Meu, celor ce sunt învățători pentru cei ce vin să învețe să meargă cu lumină pe drum. La școală când se duce omul, se duce ca să facă școală, și apoi să fie pus la probă dacă a învățat. Și dacă nu trece proba, el e întors din nou la învățat, o ia din nou de la capăt cu învățatul, și apoi iar este pus la probă pentru cele ce are de învățat, și nu i se dă dreptul să meargă decât dacă cunoaște toată lumina cea pentru drum cu lumină. Iar cel ce greșește pe drum, moare; moare că nu are umilință de duh; moare că lovește cu învinuire pe altul pentru el. Moare cel ce se semețește căutându-și dreptate, și cine-și face dreptate cade. Creștinul nu trebuie să cadă, dar cei ce-și zic creștini cad, și Eu așa le-am zis: «*Sunteți dumnezei, dar voi ca niște oameni cădeți*».

Te învăț, poporul Meu, să ai har și să nu uiți să fii. Cine uită să fie nu mai lucrează cele ale vieții, și cel uituc cade din har și pierde pâinea cea din cer, care nu se mănâncă așa cum vrea omul s-o mănânce, ci se mănâncă așa cum vrea Dumnezeu, căci Dumnezeu o face, și o face pentru fii și pentru cei ce vor să se facă fii. Creștinul care vine să fie trebuie să fie zi și noapte și să nu moară cu nici un chip, căci cel ce rămâne fără lumină strică mersul celor de pe drumul luminii. Cel ce voiește să fie și să nu cadă din har, acela nu trebuie să uite să fie, fiindcă cel ce este nu cade nu moare niciodată, și se dă Mie cu totul și în toată clipa, și stă, și rămâne întru Mine, căci Eu sunt Cel ce sunt, și așa îl numesc și pe creștin, și zic: creștinul este cel ce este. Amin, amin, amin. Numai cel ce moare nu este, iar cel ce este viu este în veci, căci Eu am zis: «*Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și sunt Cel Viu în vecii vecilor*», și așa trebuie să fie și creștinul; fie că veghează, fie că doarme, viu trebuie să fie. Amin.

Fac lecții cu creștinul așa cum face la școală învățătorul cu școlarii lui. Dacă harul cel de sus nu se așează în creștin, el nu poate să Mă iubească pe Mine, și se iubește pe sine cu cele ale Mele, și se înalță cu mintea înăuntrul lui, și apoi rămâne pe întuneric și încurcă harul și mersul celor din jur.

O, mare Scriptură este aceea care spune: «*Iată ce frumos este, și nimic nu este mai frumos decât a locui frații împreună. Acolo a poruncit Domnul binecuvântarea și viața până în veac*». O, acolo unde dau să se strângă frați împreună pentru Mine, acolo este de Mine poruncită viața, binecuvântarea pentru viață. Aceasta este temelia pe care trebuie să se așeze frații împreună, toți pentru lumină, iar dacă n-au dragoste, să nu se așeze împreună, căci cine n-are dragoste face întuneric peste cei cu lumină, peste cei cu dragoste în ei, fiindcă unde pătrunde întunericul, el învinuiește apoi, și acolo trebuie să vin Eu să fac dreptatea Mea pentru cei ce sunt lumină Mie.

Dragostea cea pentru viață este mai presus de orice putere, căci ea are în ea viața. Să fugă creștinul de vrăjmașul dragostei. De înălțarea minții să fugă, căci ea aduce moarte și alungă pe Dumnezeu din om.

Dar ce este înălțarea minții? Ce face ea în om atunci când ea este în om? Vă dau har, fiilor copii, vă dau vouă din Mine, ca să grațiți peste pământ și să-i spuneți creștinului de pe pământ ce este înălțarea minții. Amin, amin, amin.

— **C**el ce știe ce este ea, acela are har de sus, și cu el știe ce este ea, și o ține departe și n-o primește, căci înălțarea minții este cădere din har, din veghe, din stat. Cine o are pe ea, aceluia i se pare că stă, și nu duce grijă să nu cadă. Iar cel ce nu are această grijă, „*să nu cadă*“, acela stă cu nepăsare pentru statul lui, și cade apoi. Și cum cade? Cade în părere de sine și își face mulțumire de sine după ce-și pierde umilința inimii, și apoi pierde harul, pierde vederea cea de sus și se lasă spre nepăsare și slăbește în el viața, adică veghea, adică frica de Dumnezeu, și apoi vine duhul rău care se îndulcește în om spre patimă trupească, spre cădere din har, spre plata celor ce se înalță cu mintea după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu și viața cea cu har, făcătoare de minuni și de puteri cerești în om. Cel ce slăbește cu harul nu mai poate fi drept nici pentru sine, nici pentru altul, căci înălțarea minții face întuneric peste vederea cea dinăuntru. Înălțarea minții este hrănirea sinelui care-l face pe creștin să fie mândru de el însuși, îngâmfat cu virtuțile, și apoi vine duhul slavei deșarte, care risipește harul cel de sus și locul lui din om, umilința inimii. Amin.

— **O**, copii ai dragostei care dă har, mai multă umilință și-au lucrat păcătoșii care s-au întors la viața cea de sus decât dreptii care stau departe de păcat. Cine se întoarce de la moarte la viață, aceia nu se mai încearcă în coasa morții care seceră viața din om, aceia nu au de ce să se semețească, fiindcă ei au cunoscut boldul înălțării cu mintea, care i-a ținut pe ei în întuneric. Iar când ei trec de la întuneric la lumină, se pot face învățători și pot îndrepta pe oameni la viață. Amin.

Tot cerul se bucură atunci când un păcătos se întoarce cu pocăință de la moarte la viață, că acela știe să se agațe cu totul de cele ale vieții și să nu le mai scape. Maria Egipteanca s-a făcut sfântă într-o clipă, umplându-se de dorul după Mine și luându-Mă pe Mine de dragoste a ei. Iar Eu M-am desfătat în ea ca într-o casă nouă și M-am slăvit în ea, dând de știre aceasta prin preotul care a povestit apoi iubirea ei de păcat, și iubirea ei de Dumnezeu apoi, și viața ei cea plină de har, care a dus-o pe ea în grădinile cele mai dulci ale vieții cea de veci,

căci viața ei era cerească încă de pe pământ. Dorul ei de Mine a mistuit în ea dorul de păcat.

Dar cine vrea să audă această minune a dorului, dorul de Dumnezeu, pe care dreptii nu-l dobândesc în toată viața lor de drepti atât cât îl dobândesc cei păcătoși care scapă de la moarte la viață? Cel ce vine la Mine și nu se hrănește cu dorul de Mine, și pe care și-l hrănește mereu apoi, acela nu vine pentru Mine, și vine pentru sine dacă vine la Mine. Dar cel ce vine cu dor, pe acela Eu îl iau și îl umplu de har prin dorul lui de Mine, și îl fac împărtitor, și îl fac învățator, și îl fac pildă a vieții Mele în om, căci Eu Mă așez cu toată împărăția Mea în cel ce o dorește tânjind zi și noapte pentru ea înăuntrul lui. Aceasta este mângâierea cea adevărată a inimii omului: împărăția Mea desfătându-se în el. Altfel, oricât ar căuta omul, nu va găsi mângâierea inimii lui. Cine vrea să aibă mângâiere, aceasta este ea: împărăția Mea în om, umilința inimii omului în care Eu încap cu împărăția Mea. Amin.

Puțin câte puțin; puțin, puțin și va pieri toată liniștea omului, și aceasta va fi mare durere pentru om, căci omul n-a căutat pacea dintre Mine și el. Dar voi, copii ai dragostei, păstrați-vă pentru Mine, iar dragostea să n-o risipiți, ci dați-Mi-o Mie, fiilor copii. Vă învăț din vreme, măi fiilor, că vor da oamenii să vină să vă stoarcă pentru neliniștea din ei, dar aceasta va fi pedeapsa lor, agoniseala lor. Voi însă fiți precauți. Eu niciodată nu Mă voi face ghicitor în voi, după cum și-ar închipui omul așa învățat. Eu nu Mă bag pentru cei ce păcătuiesc așa cum nu M-am băgat pentru femeia cea păcătoasă pe care au adus-o la Mine fariseii ca s-o judec. Le-am dat-o lor s-o judece, iar Eu nu M-am băgat nici s-o osândesc, nici s-o îndreptătesc față de ei. Se agață omul de cuvintele Evangheliei ca să-și caute îngăduințe pentru cele rele ale lui și iertare pentru acestea, și își zic oamenii că nu-i voi judeca precum n-am judecat pe femeia cea prinsă în păcat. Iată, omul păcătos răstălmăcește Scripturile ajustându-le peste el după viața lui. Puțini de tot caută sfințenia în Scripturi ca s-o pună peste ei și să fie vii prin ea. Aceștia în curând își vor pierde liniștea în care stau acum, și vor alerga după liniște, căci neliniștea e grea pentru om. Voi însă păstrați-vă viața, fiilor, căci viața trebuie păstrată, nu trebuie tulburată. Eu eram Dumnezeu și Îmi slăbea puterea lângă omul păcătos, iar lângă cel ce se întorcea din rele Îmi creștea puterea cea de la Tatăl și Mă bucuram de întoarcerea lui cea plină de pace, căci omul care se întoarce la Dumnezeu, se întoarce după ce-și capătă pacea cea de sus prin pocăința care lucrează nădejde și dragoste în om. Amin.

Stați buchet toți cei ce sunteți ai Mei. Stați ca focul și ardeți pentru Mine la fel toți cei ce gândiți la fel. Nu cu lucrul mâinilor să nu te oprești pentru tine, ci cu lucrul duhului tău care se dă Duhului Sfânt cu lucrare pentru ca să ardă focul acesta, și Eu să Mă încălzesc la el cu tot cerul care tânjește după căldura Duhului Sfânt, arzând de pe pământ spre cer, cu slavă văzută din cer și de pe pământ. Amin.

O, copii care așezați pe pământ cartea Mea de azi, cartea venirii Mele! L-aș învăța mereu pe om, ca să aibă omul de unde lua. E lipsit omul de înțelepciune, fiilor copii. E lipsit omul de cunoștință și Mi-e milă de om. Dar de cel ce cunoaște bine calea Mea și voia Mea și n-o face, de acela nu-Mi mai este milă. Nu mai pot să-Mi fie milă și de acesta. Acesta Mă disprețuiește, acesta Mă face de râs înaintea diavolilor și a îngerilor, și Eu nu mai pot sta biruit de cei ce-Mi cunosc puterea, și apoi Mi-o sfărâmă în ei.

Mă ascund cu voi și la voi în taina iubirii veșnice, și hai să-i hrănim cu ea pe cei mici care pun umărul cu Mine pen-

tru venirea Mea. Hai să dăm iubirea cerului la cei ce s-au dat Mie cu dor și cu ascultare și cu veghe. Hai să ne împărțim celor ce mănâncă cu folos. Hai, fiilor, hai. Eu pot în voi pentru cei ce sunt, pentru cei ce au viață sfântă și minte sfântă și dragoste sfântă. Eu dau viața Mea celor ce Mi-o dau pe a lor, și unii altora ne dăm, căci aceasta înseamnă Dumnezeu cu oamenii. Amin.

O, cât de mult s-a dat Mie Maria Egipteanca, și tot atât M-am dat și Eu ei. Cu multul să se dea Mie tot cel ce Mă iubește luându-Mă de la voi. Să știe să se dea Mie cel ce Mă iubește. Amin. Să știe să Mă iubească cel ce se dă Mie. Amin. Și de unde să știe? De la Mine și de la voi, căci Eu M-am dat vouă precum voi v-ați dat Mie. Și v-ați dat, și Eu Îmi sprijin pe voi drumul venirii Mele și am grijă de voi, că e greu drumul venirii Mele, e cu greu, e cu greutate, fiilor. Când voi ați venit la Mine, nu v-ați mai făcut nici o socoteală pentru voi, ci numai pentru Mine v-ați făcut. Eu când am văzut că ați știut să veniți la Mine, M-am umplut de dragoste pentru voi, că și voi erați plini de dragoste pentru Mine, și M-am unit cu voi și v-am numit prin Verginica și v-am scris ca să vă am, și apoi v-am așezat înaintea Mea și v-am îngrădit cu puteri de sus și v-am îmbrăcat cu har și cu viața Mea vă hrănesc.

Hai, fiilor, hai. Eu dau viața Mea celor ce Mi-o dau pe a lor. Eu Mă ascund cu voi și la voi în taina iubirii veșnice, și hai să-i hrănim cu ea pe cei ce știu să vină. Amin.

Împerspătez binecuvântarea și harul și lucrul pentru voi, cei ce lucrați cu fiii poporului Meu tot lucrul ce mai este de lucrat pentru gătirea casei întâlnirii și a grădinii întâlnirii, podoabele cele din jurul ieslei slavei cuvântului Meu.

Să fie timp cald și frumos pentru voi, cei frumoși care-Mi gătiți Mie zile de nuntă, zile de slavă a Mea cu voi între oameni. Fiți frumoși, fiilor copii. Și fiți frumoși, fii ai Ierusalimului, căci Ierusalimul înseamnă fii și fiice, inimi sfinte și trupuri sfinte, hrănite din slava Duhului Sfânt, Care Se împarte între fii așa cum fiii își împart pâinea. Dați-vă unul altuia cu Mine în voi spre mângâierea Mea și a voastră, fii ai Ierusalimului, și veți avea putere multă și veți călca pe șerpi, și ei nu vă vor vătăma, dar stați întru puterea cea de sus. Amin. Să aveți de toate pentru Mine și pentru voi. Să aveți toată slujirea de care este nevoie și tot ajutorul din cer și de pe pământ pentru lucrul Meu cu voi, pentru casa Mea cu voi, pentru slava Mea cu voi. Chemați soarele să vă dea ce are de la Mine bine și fiți soarele cel de pe pământ care să lumineze până în cer, căci soarele la soare trage. Chemați ploaia să vină la vreme potrivită, și apoi să se retragă și să dea loc soarelui pentru tot lucrul ce-l aveți de lucrat la săvârșirea casei întâlnirii și a grădinii întâlnirii, căci Eu soare vă dau. Amin.

Eu dau viața Mea celor ce Mi-o dau pe a lor. Eu pot pentru voi. Eu pot în voi. Eu pot din voi mai mult decât din cer, și aceasta-Mi este bucuria: să pot în voi, fiilor. Amin, amin, amin.

19 martie/1 aprilie 2001

Praznicul Bunevestiri

Iubirea de Dumnezeu este paza fecioriei inimii și a trupului omului. Cel ce nu știe să se dea Domnului, nu se dă. Nu este mântuire fără mărturisire.

Mă las peste voi cu praznic de bunăvestire, copii binevestitori din partea Mea peste pământ, că frumoși sunt la Mine cei ce Mă binevestesc pe Mine peste pământ. Nu vreau să-l iau pe om cu rău și cu bătaie ca să-l fac

să-Mi asculte strigarea Mea cea de pe urmă, și vreau să-l iau cu bunăvestire, ca să-l fac să Mă iubească, fiindcă iubirea este vindecarea omului. Ea este doctoria care-l mai poate face sănătos pe om. Vreau să-l fac pe om să Mă iubească și să se dea Mie casă, și să zică apoi ca David: «*Mistuitu-s-a inima mea după casa Ta, Doamne, după curțile Tale, Doamne*». Amin.

Mă aduc la voi mereu bunăvestire peste pământ, ca să-i dau omului putere să Mă iubească, și să se facă Mie casă omul. Amin. Am trimis pe îngerul Meu la Fecioara care avea să Mă nască, și a cerut-o pe ea să se facă Mie casă. Ea Mă iubea, că Mă găsisse vestit prin prooroci, și Mă aștepta să Mă arăt precum era scris, iar Eu am cerut-o pe ea să fie ea casa Mea. Când ea a aflat de la înger că Duhul Sfânt Mă va aduce de la Tatăl în casa ei ca să iau ființa în ea și din ea, atunci ea s-a dumerit bine și s-a învoit să-Mi fie Mie casă și a zis: «*Iată roaba Domnului!*». Cea mai mare virtute a inimii ei a fost fecioria întru totul, și așa a rămas inima ei pe veci de veci, și ea s-a făcut vecia Mea, casa Mea de veci. Amin.

Virtutea fecioriei se păzește prin multă dragoste de Dumnezeu în inima omului. Trăirea Mea înăuntrul omului se face o hrană, o masă mereu întinsă pentru inima din om. Dacă această masă se strânge, pentru ce se strânge? Pentru ca omul să se ocupe și cu altele în afară de această masă. Dar cel ce voiește să rămână pe veci întru Mine, și Eu întru el, acela nu mai strânge masa Mea cu el, și rămâne mereu cu Mine la masă nesfârșită și în feciorie de neclintit, de veci, fiilor.

Dragostea de Dumnezeu în inima omului este doctoria care-l face pe om sănătos de orice neputință, de orice vrăjmaș din afara și dinăuntrul omului. O, dacă ar ști omul să vină la Mine când dă să vină, ar fi mare minune venirea lui la Mine. Cel ce știe să vină la Mine, acela știe să se jertfească cu cele dinăuntru și cu cele din afara lui și știe să se facă Mie casă. Acela nu-și alege nici o bucurie în afară de Mine, și se face ca Mine, spre bucuria Mea, bucurându-Mă cu ea.

O, cu câtă bucurie M-am dat Eu celor din Emaus după ce Eu am călătorit cu ei pe cale! I-am văzut mergând pe drum cu dragostea de Mine în suflet și M-am apropiat de ei în chip de călător tâlcuindu-le cele despre Mine, ale răstignirii și ale învierii Mele, și apoi M-am dat lor făcându-Mă masă pentru ei, masă întinsă pe veci, masă de veci între Mine și ei. Iar ei, de bucuria Mea cu ei, și a lor cu Mine, s-au dus cu inima aprinsă la apostolii Mei la Ierusalim să le povestească. Și pe când ei le povesteau, Eu iar am stat înaintea lor și le-am zis: «*Pace vouă!*», și le-am tâlcuit Scripturile proorocilor Mei cei de demult.

Masă de nestrâns M-am făcut peste pământ de-atunci, dar cel ce mănâncă din masa Mea, și o strânge apoi, ca să mănânce din masa lui și a vrăjmașului Meu și al lui, acela este altceva. Acela a aflat cum am mâncat Eu la masă cu cei ce ardeau după Mine, cu cei ce au știut să se dea Mie casă. Și dacă acela a aflat, își ia și el de pe masa aceasta, dar Eu îi voi cere socoteală pentru că nu rămâne pentru masa Mea. Masa Mea cu omul este cina cea din Emaus, pâinea pe care i-o dau Eu omului în care arde iubirea Mea, ființa Mea în om.

Voiesc să-i binevestesc omului să se pregătească pentru masa Mea, căci masa Mea e veșnică și nu se strânge între Mine și om dacă ea este. Ea este pentru cei înfometați de ea, pentru cei înfometați după Dumnezeu care se fac Mie casă și masă, căci trăirea Mea înăuntrul omului se face hrană, o masă mereu întinsă pentru inima din om.

O, copii care-Mi primiți cuvântul bunevestiri pentru om! Omul se dă deștept și mare și vestit întru toate îndeletni-

cirile lui. E plină lumea și pământul de vestirile de la om, de îndeletnicirile de la om, dar în iubirea de Dumnezeu nu este omul deștept. Cea mai mare înțelepciune a omului asta ar fi: iubirea de Dumnezeu, dar pe ea n-o alege omul ca să umple apoi pământul cu ea și cu vestea ei.

Cui să Mă arăt Eu cu venirea Mea de acum așa cum M-am arătat Eu apostolilor Mei cu învierea Mea cea de-acum două mii de ani, și cu care Mă voi arăta curând, curând la toată făptura, spre învierea ei? Dacă se apropie sărbătoarea învierii Mele, omul se pregătește cu altceva pentru ea; se pregătește cu mâncare, cu băutură, cu haine noi, cu care noi, dar nu cu înviere. Sărbătoarea învierii trebuie să fie întâmpinată cu înviere, așa cum au întâmpinat-o apostolii Mei cei de acum două mii de ani, căci stăteau lipiți de Ierusalim, așa cum le-am spus Eu să stea și să aștepte pe Duhul Sfânt, Care-i va învăța pe ei, ca să se ducă ei apoi cu vestea învierii Mele peste tot pământul și să rămână ea peste veacuri prin propovăduirea lor, prin buna vestire a lor. Iată, și acum, ca și atunci, nu Mă pot arăta cu învierea Mea și cu venirea Mea decât celor ce Mă așteaptă cu trăirea Mea înăuntrul lor, cu masa Mea de cină între Mine și ei.

O, fiilor care-Mi primiți venirea, omul se îmbată de vin și de toate băuturile pe care și le face pentru masa lui, dar de iubirea de Dumnezeu nu se îmbată omul așa cum s-au îmbătat din masa Mea cu ei cei ce au petrecut cu Mine pe pământ până în răstignirea Mea și după învierea Mea.

O, masa învierii e goală, fiilor. Masa învierii e altceva decât a învățat omul luându-și singur din masa Mea. Nu se face omul casa Mea. Nu se dă omul Mie casă și masă. Nu știe omul ce este învierea, fiilor copii. Învierea este viață fără de moarte, este dragostea de Dumnezeu în inima omului, masa Mea cu omul, masă care nu se strânge între Mine și om. Aceasta înseamnă învierea și masa învierii la care am stat Eu cu apostolii Mei după ce am înviat. Eu prin învierea lor am înviat, căci ei Mă așteptau înviați, Mă așteptau cu Duhul Sfânt, pe Care-L promisesem lor. Întâi i-am înviat pe ei dându-le lor Trupul și Sângele Meu mai înainte de răstignirea Mea, și după aceea M-am dat jertfă pentru ei, și după aceea am înviat. Am înviat prin învierea lor. Amin.

O, dacă Eu nu am om care să se așeze întru Mine, Eu nu pot să-Mi fac lucrarea cea proorocită prin prooroci. Dacă mama Mea Fecioara nu ar fi păzit în ea dragostea ei cea multă pentru Mine și casa Mea în ea, cum aș fi putut să-Mi fac prin ea venirea Mea între oameni? Dragostea de Dumnezeu este paza inimii, este fecioria inimii, căci fecioria trebuie păzită de dragostea de ea, iar dragostea de ea este dragostea de Dumnezeu în inima omului. Nu numai să facă omul voia Mea și cuvântul Meu. Nu numai atât, ci să și ardă de dragoste, căci dragostea este foc care arde și care nu se stinge. Numai focul care arde, numai acela nu se stinge. În Fecioara mama Mea ardea focul dragostei, și el nu s-a mai stins nici ziua, nici noaptea, și prin el Eu trăiam în ea nestins, și prin el ea se păzea în fecioria inimii, care înfeciorește trupul cel fecior și îl ține întru Mine și pentru Mine. Cine se dă Mie casă, trebuie să Mă și aibă în casă, dar omul creștin de azi nu are frică de Dumnezeu, nu are frică fără Dumnezeu și stă fără Dumnezeu și nu se teme să stea așa. Dar Eu fac azi peste om bunăvestire și zic: îngrijește-te, omule, de statul Meu în tine și dă-te Mie ca să te văd, că nu e mântuire fără Mine. Creștinul trebuie să se așeze în mâinile Mele în toată vremea, prin rânduiala pusă între Mine și om. Cu cele de bine și de rău ale lui trebuie să se așeze creștinul în mâinile Mele lucrătoare, și cu dragoste și

cu dor să facă aceasta în toată vremea, și să ia de la Mine binecuvântare și dezlegare de cele neputincioase ale lui, căci altfel nu este creștin creștinul, și altfel Eu nu-l cunosc, și altfel Eu nu-l am fiu, și altfel nu este al Meu. Dar nepăsarea omului e mare, și își lasă omul sufletul nedat Mie în toată vremea. Iată, cel ce nu știe să se dea Mie nu se dă. Cel ce nu vrea să se dea Mie nu se dă, și rămâne în el, și nu vine la Mine dacă rămâne în el. Iar Eu vin curând, și nu voi mai găsi pe nimeni pe pământ, pentru că Eu îl iau pe om din mâna cuiva dacă-l iau. Iar dacă el nu se dă mereu ca să am cum să-l iau, el rămâne neluat, și iată Scriptura care spune: *«Unul va fi luat, și altul va fi lăsat»*.

O, nu mai are omul cui să-și mărturisească viața în toată vremea ca să am Eu de unde să-l iau și să-l am pe om. Nu mai am duhovnici pe pământ ca să Mi-l dea Mie pe om prin lucrul lor de duhovnic. Duhovnicul dacă nu este duhovnicesc ziua și noaptea, nu poate fi de folos Mie sau omului.

O, cum să fac să-l pot pe om atrage la Mine, să-l trag pe om pe drum? El nu e pe drum, și e pe margini? Vin curând, curând, și iată, încă n-am cum să-l scap pe om de cele rele ale lui de demult și de azi. Nu este mântuire fără mărturisire. Nu este. Cum să fac să-l ajut pe om să vină la Mine și să-și pună sarcina jos? Nu mai am slujitori unși de Mine, nu mai am ca să-Mi slujească Mie și omului care caută drumul. Mi s-a înfundat drumul spre om, și i s-a înfundat drumul omului spre Mine, căci pe drum stau slujitorii mincinoși, care par ai Mei după arătare, dar după omul cel dinăuntru nu sunt ai Mei ca să-i poată face bine omului.

Să vină omul la Mine, și Eu îi voi da povățuitor. Cel ce a murit, să se dea deoparte din drum, dar cel ce înviază din moartea cea de până acum, să se scoale și să vină să-l curăț și să-l însemnez și să-l binecuvintez, că Eu vin curând, și omul nu este cunoscut de Mine și n-are cine Mi-l da ca să-l am și să-l însemnez. De iertat l-aș mai ierta pe om prin pocăința lui cea de ajuns de mare, dar de însemnat n-am prin cine să-l însemnez, și să Mă însemnez Eu în el cu pecetea învierii Mele, cu moartea și cu învierea Mea, cu lucrarea Mea cea de mântuire a omului, pe care am lăsat-o peste toți cei ce ardeau după Mine așa cum ardea inima în cei cu care am cinat în Emaus.

Îngrijește-te, omule, de ființa Mea în tine și dă-te Mie ca să te văd bine prin vederea ta asupra ta, și apoi să te curăț de tine, și apoi să te umplu de Mine, și apoi să fii în Mine, și Eu în tine, că nu poți să fii în Mine până ce nu sunt Eu în tine. Eu vin curând, curând, și tu nu ești ca să fii luat și să nu fii lăsat, că Eu când vin, îl iau spre salvare pe cel ce Mă are pe Mine și pecetea Mea în el și pe el, iar pe cel ce nu le are pe acestea nu-l iau. Îl las dacă el nu este. Îl las pe cel ce nu vrea să fie. Dar Eu voiesc să fie, și de aceea binevestesc omului învierea lui prin moartea și prin învierea Mea, și prin masa Mea de cină cu el după înviere, așa cum am făcut și acum două mii de ani cu ucenicii Mei, cărora le-am dat cina învierii, hrana cea de veci, masa Mea cea întinsă pentru vecie. Amin.

Acum două mii de ani, cu șase zile înainte de Paști, M-am dus în Betania și M-am lăsat cu praznic în cetatea aceea și am stat la masă cu Lazăr cel înviat, iar Maria, cea plină de dragostea Mea în ea, Mi-a uns picioarele cu mir și Mi le-a șters cu părul ei. A doua zi norod mult, venit la praznic în Ierusalim, auzind că vin și Eu, M-a întâmpinat cu stâlپări de finic și cu osanale, ca pe Unul Care vine în numele Domnului, ca pe Împăratul lui Israel, căci venise Duhul Sfânt de la Tatăl peste ei ca să se îplinească Scriptura care spune: *«Din gura pruncilor vor ieși laude pentru Domnul»*. Iar Eu am

spus celor ce întrebau de Mine: «*A venit ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului, că acum este judecata acestei lumi, și stăpânitorul ei va fi aruncat afară*». Amin.

O, copii de la iesle care-Mi primiți cuvântul când vine! Măine în zori intru din nou cuvânt în carte. Să-Mi deschideți, să stați deschiși, fiilor. Eu sunt Împăratul lui Israel, iar voi sunteți în fața poporului Meu cel nou ca să Mă dați lui, și el să Mă primească și să Mă aibă ca pe Împăratul lor Cel ceresc. Amin. Iubirea poporului Meu cel nou să fie ca mirul cel mult mirositor și să-Mi spele cu ea ranele așa cum Maria Mi-a spălat picioarele Mele cele obosite, care Mă purtau spre jertfă și spre înviere după jertfă.

O, cui să Mă arăt Eu cu venirea Mea de acum așa cum M-am arătat acum două mii de ani apostolilor Mei cu învierea Mea de atunci? Când voi veni spre vedere, Mă vor vedea oamenii înviați, căci Eu și acum sunt după înviere, sunt Cel înviați Care dă omului înviere. Voiesc să-l găsesc pe om când voi veni, căci vin curând, curând. Voiesc să găsesc omul la masa Mea cea care nu se strânge în veci; să-l găsesc însemnat de pecetea Mea înăuntrul lui și în afara lui, ca să-l cunosc și să-l iau spre salvare și să nu-l las necunoscut ca pe cel ce nu este.

Fericiți sunt cei ce vor fi găsiți scriși în cartea Mea, în cartea învierii, în care sunt scriși cei înviați, căci Eu sunt în ei, și ei în Mine, și așa sunt fiii învierii. Amin.

Întăresc peste voi binecuvântare mare și puteri sfinte și lucrare îngerească pentru lucrul vostru de pregătire a zilelor Mele cu voi în mijlocul mulțimilor care vin la praznicele Mele cu voi pe pământ. Pace vouă, și peste tot lucrul ce mai este de lucrat și de sfârșit pentru casa întâlnirii și pentru grădina întâlnirii, locașurile Mele de poposire între cer și pământ pentru vestea venirii Mele și a învierii făpturii care va să fie. Pace vouă, și celor ce ajută Mie și vouă pentru ca Eu să vin lucrând la calea venirii Mele!

Pace, fiilor! Pace celor ce iubesc drumul venirii Mele ca să vin, că Eu prin învierea lor vin. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2001

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Nașterea îl face pe om să fie. Domnul îl plânge pe Israel cel după trup. Biserica de zid este peșteră de tâlhari. Ierusalimul nou este zi de Florii.

Să fie zi de slavă ziua aceasta, căci cuvântul Meu este slava Mea peste pământ. Amin. Cu el și prin el M-am slăvit acum două mii de ani. Cu el lucrăm lucrări mai presus de fire, și tot așa lucrez și azi cu voi, copii prin care Eu Îmi desăvârșesc cuvântul Meu cel rostit la voi. Tatăl Meu S-a preaslăvit din cer peste pământ prin cuvânt. Glasul Lui cuvânta din cele ce nu se văd, cuvânta peste Mine când Eu grăiam cu El în durerile Mele sau din mijlocul slavei cu care El Mă slăvea înaintea ucenicilor Mei.

Intru cuvânt în carte. Cartea Mea e deschisă, căci voi Mă așteptați. Voi cunoașteți cele ce sunt spre pacea voastră, căci Eu v-am învățat pe voi să cunoașteți vremea, fiilor, și s-o dați de știre Ierusalimului, poporul care s-a născut prin cuvântul Meu de azi. Cel ce se naște crește apoi, numai să se nască, numai să vină spre nașterea cea din cer, ca să fac apoi din cel născut mădular al Ierusalimului. Amin.

Nașterea îl face pe om să fie, dar iată, azi nu mai sunt adevărate locașuri în care să vină omul să se nască și să fie

apoi, și să aibă doici apoi, care să-l îngrijească și să-l hrănească, și omul să crească și să stea la crescut. Pruncii cei născuți din oameni sunt dezmiertați, sunt dădăciți în fel și chip, și sunt hrăniți și sunt îmbăiați și sunt înfășați și sunt ocrotiți și sunt iubiți, și ei cresc. Dar cei ce vor să se nască din cer și să fie, aceștia nu mai găsesc case de naștere și îngrijire pentru creștere. Eu am venit după om acum două mii de ani ca să-l iau în Mine, și să-l nasc apoi cu naștere nouă și să-l am iar al Meu, și am lucrat sub cerul liber, și M-am făcut doică pentru cei ce s-au lăsat spre naștere. Dar Ierusalimul cel de atunci n-a cunoscut cele spre cercetarea lui, spre pacea lui, n-a cunoscut vremea nașterii lui cea de sus așa cum biserica cea de azi nu cunoaște și nu crede și nu pricepe minunea cuvântului Meu care curge ca râul peste pământ din grădina aceasta în care Eu Mă sălășluiesc cu cuvântul spre nașterea din el a omului.

Eu vreau să fac să crească vie nouă, căci via care este a rodit aguridă, și îi voi strica gardul ei, căci scris este: «*Poporul este rob și nu pricepe nimic. Cei mari și cei mici pier de foame și se usucă de sete, iar șeolul și-a lărgit gura peste măsură; acolo se va coborî mărirea Sionului și vuietul lui și veselia lui*». Dar Eu trebuie să am vie și să Mă bucur de ea și s-o îngrijesc, și ea să rodească struguri pentru masa Mea, să fac din ei vin pentru masa Mea. Amin. Aceasta vreau să fac, că iată, cei ce vor să se nască din cer și să fie, nu găsesc casă, nu găsesc îngrijire și creștere, nu găsesc calea. Vreau să fac din cuvântul Meu de azi soare strălucitor și binefăcător ca să lumineze și să încălzească tot pământul. Cuvântul Meu din zilele acestea să fie ploaia care face să crească via cea nouă, și să se ivească de la el naștere nouă, om nou, îngrijit de îngeri, ca să crească omul și să fie.

Am voit să fie pacea pământului izvorul cuvântului Meu de azi, dar pământul este plin de uscăciuni, și acestea vor fi adunate de îngeri așa cum își curăță omul grădina de uscături primăvara, și acestea vor fi date spre foc, ca să fie curat pământul, și apoi pregătit de însămânțat. Și voi începe să fac omul, că el nu se dă spre facere. E prea vechi în rele și nu vrea să se dea la înnoit, iar Eu am ajuns cu lucrul Meu la înnoirea lumii, la nașterea din nou a lumii, la cer nou și la pământ nou. Sunt Împăratul Cel veșnic, iar împărăția Mea are în ea cer nou și pământ nou și om nou și popor nou, curățat prin jertfa Mea și prin învierea Mea.

E cerul plin de suspin după nașterea din nou a lumii, după înnoirea pământului care cere să fie curățat și lucrat. Iar tu, popor al nașterii de sus, ești via Mea cea nouă, și din tine voi altoi și Îmi voi face totul nou, cu cuvântul Meu cel de peste tine. Aceasta este vestea Mea cea bună de care se bucură îngerii și sfinții în cer sus, și pe pământ jos, căci tot ce este în cer așteaptă înnoirea, așteaptă împlinirea făgăduinței de cer nou și de pământ nou. Amin.

Să fii, Ierusalime mic, să fii mereu nou. Să fii ziua Mea de Florii în care Eu să Mă slăvesc cu sărbătoare de Sion ceresc pe pământ. Să stai întru întâmpinarea Mea, că aceasta este lucrarea ta, și să Mă primești ca pe Împăratul tău, Israele nou.

O, ce Mi-a făcut Israel cel de atunci! S-a temut să nu-și piardă slava în care Eu îl așezasem în mijlocul neamurilor pământului, dar el nu era vrednic de slava lui cea de la Mine. Și pentru că nu era vrednic, s-a temut de Mine. Dacă ar fi fost învățat cu duhul umilinței, s-ar fi slăvit prin el Israel. Dar el, fiindcă era nevrednic de slavă, a dat să se slăvească prin duhul îngâmfariei, și s-a mărit, dar și-a pierdut slava mărindu-se

împotriva Mea, căci Eu așa am zis: *«A venit ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului, și acum este judecata acestei lumi, și stăpânitorul ei va fi aruncat afară»*. Și așa a fost, că Eu după răstignirea la care M-au dat ei, stăpânii lumii, Eu am înviat, iar ei s-au făcut de ocară veșnică fiindcă au iubit mărirea omenească mai mult decât mărirea lui Dumnezeu. S-au mărit pe ei înaintea noroadelor, și pe Mine M-au micșorat și au dat să Mă ascundă prin moartea la care M-au supus. Ei n-au iubit mărirea Mea, și cine face așa, rămâne în întuneric așa cum a rămas poporul Israel de atunci și până azi. Numai că Eu am avut grijă să nu stârpesc venirea făgăduințelor Mele, și Mi-am pus din timp deoparte o rămășiță aleasă prin har ca să aibă cine-l judeca pe Israel, din mijlocul lui.

O, nu e chip să-Mi fac loc pe pământ cu mărirea Mea, căci mărirea cea omenească a omului care-și zice stăpân peste via Mea e mărirea care nu merită să fie, și omul se teme de dreptatea cea de sus și se luptă cu ea pentru statul lui cel mare așa cum au făcut stăpânii lumii de atunci când Eu în chip smerit M-am coborât din cer între ei ca să le aduc lumină, doar-doar o vor iubi și vor umbla întru ea.

Iată, și azi, ca și atunci, cei ce se simt stăpâni ai lumii v-au certat pe voi ca să tăceți cu cuvântul Meu. Dar toate cele ce sunt au fost cu voi, și Eu v-am întărit cu har și v-am îmbrăcat în el, și prin lucrarea Mea cu voi a fost iarăși judecat stăpânitorul lumii de azi și a fost aruncat afară. Amin.

Eu însă plâng cu amar pentru Ierusalimul cel de atunci și pentru cei de azi care stăpânesc lumea prin biserica cea de azi, căci pentru nelegiuirile lor sunt ascunse de ochii lor cele spre pacea lor. Curând, curând îngerii Mei cei tainici îi vor arunca pe ei afară din casele lor pe care Eu le-am numit încă de pe atunci peșteri de tâlhari. Îi voi arunca așa cum ei M-au aruncat pe Mine după ce Eu le-am spus pilda lucrătorilor viei care au omorât pe Moștenitorul ca să-I ia moștenirea, iar ei s-au înrăit împotriva Mea atunci, și au împlinit așa. Și pentru că Eu le-am profețit că *«va veni iarăși Stăpânul viei și va pierde pe lucrătorii aceia și va da altora via»*, așa a și fost, căci harul Meu a lucrat prin ucenicii Mei, și bunavestire a împărăției cerurilor a înnoit via și a pus-o deoparte pentru cei curați, până azi, căci de atunci și până azi cărturarii și fariseii vor să înșele cu slava lor omenească mulțimile, ca să nu caute ele cu slava Mea. Cum să mai înțeleagă aceștia că umilința este slava și nu mărirea cea omenească? Cum să-și mai simtă ei orbirea dacă fug de lumină, dacă ei nu dau să se spele și să se lase de deșertăciune și de păcatele ei? Și iată Scriptura care spune: *«Iadul și-a lărgit gura fără de măsură, ca să coboare în el mărirea Sionului și viuetul lui și veselia lui»*. Dacă n-aș fi venit cu acest cuvânt nou ca să strig de la moarte la viață pe cei mari și pe cei mici, dacă n-aș fi coborât acest râu de viață dătător ca să se spele în el cei vii și cei morți, ar fi avut aceștia îndreptățire în căile lor. Dar acum cuvântul acesta stă față în față cu ei și îi aruncă afară precum este scris: *«Stăpânitorul acestei lumi va fi aruncat afară»*. Amin. Iar cei ce sunt vii prin viața Mea în ei, vor moșteni cu Mine în vecii vecilor, căci M-au iubit când lumea M-a urât, și M-au primit când toți M-au alungat, și M-au înviat când toți M-au răstignit prin mărirea lor cea omenească împotriva mării lui Dumnezeu pe care n-au iubit-o, iar mărirea lui Dumnezeu este umilința cu care Eu Mă zidesc în om, în casa umilinței, în inima cea plină de iubire pentru Mine și pentru mărirea Mea în ea. Amin.

Tu, Ierusalime, tu, moștenirea Mea, să fii ziua Mea de Florii, să fii asinul pe care Eu călătoresc de la margini la

margini cu cuvântul bunevestiri a venirii Mele și a mării lui Dumnezeu peste pământ. Aceasta să fii tu, Ierusalime nou. Popor de ucenici ai venirii Mele, aceasta să fii tu. Să fii ziua de Florii a sfârșitului timpului omului și să-Mi cânti, fiule, și să zici: *„Vine Domnul! Bine este cuvântat Domnul întru venirea Sa, întru slava Sa cea de sus și cea de jos, întru cei de sus și întru cei de jos, sus în cer, și jos pe pământ!”*.

O, poporul Meu, vine Domnul, Împăratul Sionului ce va să fie, Împăratul și Stăpânul tău, Ierusalime, Sionul Meu cel nou, slava și mărirea Mea, Ierusalime nou și drag Mie, și cu care Eu Îmi zidesc vecia ta cea pentru Mine, Ierusalime, ziua Mea de Florii. Amin, amin, amin.

26 martie/8 aprilie 2001

Praznicul Învierii Domnului

Învierea este taina după care tânjește toată făptura care a fost și care este. Fiecare zi de viață trebuie să fie întregă pentru răscumpărarea ei. Omul frumos este cel ce poartă chipul lui Hristos.

Îngerul învierii Mele Mă vestește de două mii de ani la cei vii cu trupul și la cei adormiți cu trupul, și zice tuturor: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Aceasta este vestea bucuriei pe care Eu, Domnul Cel înviat, am împlinit-o și am împărțit-o prin învierea Mea, care aduce viață și început de viață. Amin.

Bucurie și pace ție, Ierusalime de azi, căci Eu te-am întocmit cu cuvântul Meu cel plin de dor după om. Bucură-te întru învierea Mea! Bucură-te întru învierea ta! Bucură-te întru mărirea Mea și a ta, căci Eu îți zic: pace ție! Pace și zi de înviere, poporul Meu de ucenici, căci așa le-am zis și ucenicilor Mei cei de atunci cu care dusesem greul vestirii împărăției cerurilor peste pământ. Învierea este bucuria cea mai presus de orice bucurie, căci ea este biruința cea peste toate. Pe ea o iubește și o dorește și o așteaptă tot și toate. Ea este taina după care tânjește toată făptura care a fost și care este, căci ea aduce omul la viață fără moarte, la viața cea de veci. Amin.

Mă aduc pe Mine Însumi înviere. Cuvântul Meu înviază morții, și fericiți sunt cei vii cu trupul, și care rămân întru cuvântul Meu. Cel ce rămâne întru cuvântul Meu, acela se numește creștin. Creștinul ia în el chipul și asemănarea Mea pentru învierea lui, pentru viața lui cea de veci, care este chipul Meu în om, că Eu sunt gata să plinesc întru totul taina învierii peste om, taina Mea cu omul. Amin.

Trec prin grădină și Mă vărs peste tine cu râul cuvântului, Ierusalime al venirii Mele. Pentru toată făptura grăiesc când grăiesc cu tine din grădină. Taina iubirii de Dumnezeu este pentru cel ce rămâne întru cuvântul Meu, întru iubirea Mea. Viața de creștin e dulce, numai să se îndestuleze cu ea creștinul. Nu să-și zică omul că e creștin, ci să se și îndestuleze cu această avere pe care nici molia, nici rugina nu o strică, ci ea rămâne pe veci averea omului creștin. Amin.

Dar cum este această bogăție, această îndestulare? Omul care se înhârniceste pentru această bogăție își întărește îngerul ca să poată pentru el. Cine nu-și întărește îngerul, acela este slab de înger, adică nu este ajutat de înger. Dacă îngerul care te îndeamnă mereu la viață și la veghe pentru viață, dacă el nu biruiește întru tine ca să te îndemne, și apoi să faci, atunci el pleacă de la tine, și cazii apoi sub puterea potrivnicului tău, trupul cel potrivnic sufletului. Îngerul îl îndeamnă pe creștin la cele pentru Dumnezeu, la veghe sfântă și la rugăciune pentru ea. Dacă creștinul se lasă și nu face așa, atunci

îngerul slăbește și se depărtează, iar duhul rău, cu faptele lui, prinde loc în om și îl slăbește spre partea cea fără Dumnezeu, și apoi vine amarul, căci viața fără înger se face amară, se face grea, se face povară pentru suflet, se face durere pentru om.

O, viața de creștin e dulce. E atât de dulce, numai să se îndestuleze cu ea creștinul și să se facă locaș îngerilor, care aduc învierea în creștinii care țin mereu azi vestea învierii. Cine vrea să fie viu, acela nu se lasă spre moarte, căci n-o iubeste, ci o biruiește și nu este cu ea. Aceasta este învierea care poate în om pentru viața lui cea de veci. Amin.

O, dulce este viața de creștin! Ea nu aduce nici durere, nici întristare, nici suspin, căci îngerul este tare și este cu toate cele din cer în cel ce trăiește în iubire. În creștin e dulce și suspinul, iar durerea este mângâiere. Suspînul cel dulce și durerea cea mângâioasă sunt îngerii cei mai veghetori ai vieții cea de veci în om, sunt ca apa la rădăcina pomului și ca lumina la coptul roadelor lui, și viața de creștin e dulce. Orice durere, orice tristețe aduce cu ea bucurie și mângâiere, și viața de creștin e dulce, numai să se îndestuleze cu ea creștinul.

Când îngerul cel rău și-ar dori în creștin libertatea, atunci creștinul trebuie să se îndulcească în rugăciune și în trezie și în iubire și în unire cu Mine, Domnul Cel fără de moarte, Domnul mângâierii. Eu, creștinilor le dau biruința ca să fie cu ei, numai să se îndestuleze ei de dulceața vieții de creștin. Fiecare zi de viață trebuie să fie întreagă, să înceapă și să se sfârșească prin răscumpărarea ei, căci altfel îngerul cel rău își agonisește și el avere, și apoi își cere dreptul în creștin.

Eu vouă, copii ai Ierusalimului, vă spun adesea că sunteți copii frumoși și vă spun să fiți frumoși. Dar ce este omul frumos cu frumusețea pe care o pun Eu pe voi și pe chipurile voastre? Ea este iubirea de Dumnezeu, care aduce în creștin chipul Meu și viața Mea și lucrarea Mea cu care Mă înfățișăm Eu înaintea Tatălui în vremea lucrului Meu pe pământ. Eu Tatălui Mă rugam mereu pentru Mine și pentru cei ce Mi-i dădea ca să fie cu Mine în lume. Mă rugam pentru pază, pentru veghea Tatălui asupra Mea și a lor, și Îi dădeam Tatălui iubire cu cuvântul, că eram dator cu ea, fiindcă Tatăl Mi-o dădea ca să am ce să-I dau, ca să am cu ce să fiu cu Tatăl.

O, prin ce poate să fie cu Mine creștinul? Prin iubirea pe care i-o dau ca să Mi-o dea, prin împărțirea ei între Mine și om, între om și Mine. Cine vrea să fie viu și veșnic viu, să învețe această taină a iubirii care se împarte, căci iubirea, aceea este: cea care se împarte, cea care miluiește ea însăși prin dăruire, și toate ale ei se lucrează cu cuvântul. Amin.

E praznic de înviere în tine, Ierusalime nou, și voiesc să împart prin tine înviere și viață plină de bunătăți peste om, căci omului îi trebuie multă mângâiere. Cel ce-Mi dă mângâiere are mângâiere, dar cel ce nu-Mi dă, acela nu are. Și dacă ea nu face rod când omul o primește, atunci omul stă în nepăsare de suflet, și iubirea îi va cere socoteală. O, când un om cade în vreo greșală față de legile de pe pământ, vine temnicerul și îl ia pe om pentru pedeapsă. Atunci omul și toți ai lui dau să plătească, dau să despăgubească vina și să-l scape pe cel vinovat. O, cum de nu înțelege omul că pentru viața și libertatea cea de veci trebuie luptat cu mult mai mult și mereu mult? Cine nu vrea să lupte împotriva păcatului, acela să nu facă păcatul, dar cel ce-și îngăduie să păcătuiască, acela să pună mâna și pe armă și să tragă cu ea în păcat, ca să-l vadă Dumnezeu că face așa cu toată puterea, ca voievodul care dacă vine vrăjmaș în țara lui, el se scoală și se înarmează și scoate pe vrăjmaș din hotarele lui.

O, duhul rău aduce în om păcat, și apoi se lasă în om cu nepăsare, cu răceala care-l face pe om să se închidă înăuntrul său ca într-un nor de întuneric. Dar Eu străbat de două mii de ani cu vestea învierii peste toată făptura. Îngerul învierii Mele se împarte până azi cu urarea cea de bucurie pentru cei ce Mă iubesc, pentru cei ce s-au bucurat și se bucură pentru Mine de învierea Mea.

Sunt atâția oameni pe pământ care se bucură pentru ei, și cu bucuria lor în ziua de serbare a învierii Mele. Dacă dădeam astăzi soare și căldură, se umpleau poienile verzi de oameni cu cârnuri pe jar și cu veselie omenească și cu ospăț lumesc, și cu durere pentru Mine și pentru sfinți și pentru îngeri. Dar am slobozit din cer vreme ploioasă ca să opresc bucuriile omenești care se zic bucurii în numele creștinismului. Dar neamul creștin este neamul cel plin de umilința bucuriilor sfinte care se urcă până la Mine întru miros de bună mireasmă pentru mângâierea cerului, că e cerul plin de suspin de sfinți și de îngeri care nu se mai pot apropia de oameni din pricina necurățiilor și a desfătărilor omenești și trupești care-i fac pe oameni să se îngroape în propriile lor trupuri spre despărțirea lor de Dumnezeu. Vouă însă, vouă și celor ce dau să semene cu voi prin păzirea cuvântului Meu, vă dau mângâiere și înviere ca să le lucrați între voi spre venirea Mea cu înviere, spre păzirea vieții sfinte pe care Eu o cer de la fiecare fiu care-și dă Mie iubirea și paza vieții lui și lumina lui cea pentru Mine, ca să aibă bogăție de har și să poată prin har, căci harul este cel ce-l face pe creștin, harul Meu cel dătător de viață. Amin.

E praznic de înviere, fiilor copii care-Mi puneți în carte cuvântul vieții, și voi, fii ai Noului Ierusalim care stați sub lumina Mea. Aveți grijă, fiilor, cum luați harul cel din grădină. Luați-l și propășiți în har, ca să aveți lucrare sfântă în tot și în toate, în voi și între voi, copii ai Ierusalimului, căci Eu, Domnul învierii, vă zic: har vouă, fiilor! Înviere multă peste voi, măi fiilor, căci viața de creștin e dulce și face dulceață așa cum fac albinuțele în căsuțele lor adunând numai miere din tot ceea ce face miere, din toate florile care au dulce în ele. Se țin după voi creștini care vin după miere la voi. Pe aceștia trebuie să-i îndemnați să se facă miere, precum Eu sunt, și să știe să trăiască întru Mine și să Mă îndulcească cu viața lor, cu duhul lor, cu harul lor cel lucrător de înviere, căci învierea se întâmpină cu înviere. Amin.

Nu vă sculați și nu vă culcați și nu lucrați fără rugăciune. Jertfa cea pentru Mine a mânuțelor voastre să fie dată Mie alături cu rugăciunea cea pentru viață veșnică, cea pentru pază de îngeri, căci îngerii nu stau lângă voi decât dacă aveți putere pentru ei și pentru Mine. Fiecare mișcare a minții și a inimii și a trupului să aibă înger, fiilor frumoși.

V-am spus adesea să fiți frumoși, măi fiilor. Oare, știți voi cu toții, știți ce trebuie să fiți ca să fiți frumoși? Dacă Eu vă numesc copii frumoși, ce este copilul frumos? Cine poate să se scrie în cartea Mea cu această taină a copilului frumos?

Bucurați-vă, voi, cei ce-Mi scrieți Cartea Vieții, și scrieți-vă în carte de câte ori vă cer. Scrieți-vă cu taina copilului frumos. O, ce este copilul frumos? Spuneți voi Domnului ceea ce vă întreabă, că v-am crescut cu harul Meu, copii frumoși. Amin, amin, amin.

— **C**ine poate fi frumos decât cel care poartă în el, în faptă și în cuvânt, chipul Celui frumos, chipul lui Hristos, Omul Cel cu duh dătător de viață? Chipul și duhul creștinului trebuie să fie ca al lui Hristos. Statul cu Hristos în toată clipa îi dă îngerului omului putere lângă om, iar depărtarea de Hristos îi dă omului duh slab, trup

slab, veghe slabă, iubire slabă și rugăciune mică și goală. Cel ce citește rugăciunea cea pentru viață și mereu viață, trebuie s-o și facă, nu numai s-o citească; trebuie s-o și ducă la Domnul, nu numai s-o citească cu ochii. Atunci va fi frumos cel ce citește rugăciunea, atunci va fi umilit cel ce se roagă.

Cel umilit aduce rugăciunea în inima lui, că acolo îl așteaptă Hristos pe om. Atunci omul este frumos precum rugăciunea lui care-L găsește pe Hristos în inimă, fiindcă omul petrece în el cu Hristos. Cine nu petrece cu Hristos sau ca Hristos, acela nu este om frumos, iar cine știe această petrecere cu Hristos, la acela vin îngerii și sfinții spre petrecerea lui Hristos; la acela privesc păcătoșii spre a lor pocăință, spre a lor înviere, căci lângă cel viu înviază totul. Omul cel frumos este omul care iubește rugăciunea cea pentru viață, iar rugăciunea este petrecerea cu Hristos, mângâierea de o parte și de alta, duhul mângâierii pe care l-a dat Hristos celor ce-L iubesc pe El ca să fie cu ei în veci. Amin, amin, amin.

— **S**i acum, Eu, Domnul, v-am scris cu mâna voastră în Cartea Vieții, căci așa am voit Eu, și așa voiesc Eu de câte ori voiesc să Mă mângâi cu voi, cu creșterea Mea în voi înaintea oamenilor care vin și iau miere de la voi. O, să aveți sare între voi, fiilor frumoși. Să aveți miere între voi, măi fiilor. Să aveți pâine și lapte, căci Eu vă dau să aveți hrană și pentru mari, și pentru mici, și pentru sugari, căci voiesc să ridic din voi neam împărătesc între pământ și cer. Amin. Cuvântul Meu cel de peste voi păstorește pământul și cerul, dar cine înțelege această taină adâncă? N-am alții mai mari ca și pe voi pe pământ, că Eu din cei mici Îmi fac neam mare, fiindcă cel mai mare neam este neamul cel sfânt de pe pământ. Amin.

O, să aveți sare și miere și pâine și lapte și apă și har între voi, copiii frumoși, și să fiți frumoși pe veci. Iar cel frumos este cel plin de har și de sfințenie și de duh lucrător de cer pe pământ, și în mijlocul neamurilor, și înaintea lor, spre pocăința și învierea lor. Amin.

Acum, pace vouă! Eu am înviat acum două mii de ani spre pacea și spre mângâierea celor ce Mă iubesc cu înviere. Zi de Paști v-am dat, ca să aveți mereu Paști nou și sfânt, fiilor, Paști pentru sfinți. Amin. Îngerul învierii Mele vă bucură cu vestea cea de acum două mii de ani a învierii Mele dintre cei morți: Hristos a înviat! E mare înviere în locuința morților. Acolo e multă bucurie, iar cei vii nu știu să se bucure de înviere și cu înviere.

Hristos a înviat! Învierea Mea dă viață celor din morți, și le dă învierea.

Hristos a înviat! Iar voi dați îngerului învierii Mele bucurie și putere în voi, că taina îngerului omului e taină care trebuie să ia viață și tot mai multă viață în voi, fiilor frumoși, copiii ai învierii. Iar Eu voi fi cu voi, înviindu-vă mereu cu învierea Mea, cu Paștele cel nou al venirii Mele cea de acum, cu întoarcerea Mea de la Tatăl pe pământ, ca să fac pământul masă de înviere pentru Paștele venirii Mele la voi. Și voi cina cu voi și cu sfinții pe veci de veci, și Îi vom da Tatălui bucuria. Amin, amin, amin.

2/15 aprilie 2001

Sfintele Paști, ziua a doua

Fiii învierii trăiesc laolaltă cu îngerii și sunt trupul îngerilor.

Să fiu și azi cu voi în cuvânt, copiii ai Ierusalimului nou. Să petrecem praznic de înviere ca să-i bucurăm pe sfinți și pe îngeri, ca să-L bucurăm pe Tatăl,

fiilor, căci Tatăl mult Se bucură de bucuria Mea, iar bucuria Mea este omul, omul înviat, fiul învierii. Amin.

Îngerul învierii Mele este sărbătorit odată cu învierea Mea. Ziua Mea de înviere este și ziua lui, căci el are ca vestire învierea Mea și vă spune de lângă Mine: Hristos a înviat!

O, copiii ai Ierusalimului cel de sus! Voi nu trebuie să uitați nici o clipă că sunteți fiii învierii și că împreună cu îngerii trebuie să trăiți în toată clipa. Iar ca să fiți cu ei, trebuie să fiți ca ei, ca îngerii, fiilor, ca fiii învierii și nu ca oamenii de pe pământ. Cei de pe pământ sunt fiii veacului acesta, iar cei ce trăiesc ca îngerii sunt fiii veacului ce va să fie. Amin.

Fiii veacului acesta se însoară și se mărită, așa cum le-am spus Eu saducheilor care nu cred în înviere și care cred în veacul acesta. Dar Eu le-am spus lor de cei vii care se învrednicesc de veacul ce va să fie, și care nu se însoară și nu se mărită, ci sunt toți ca îngerii, la fel cu îngerii, și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fiii învierii. Eu v-am învățat pe voi cum este fiul învierii, cum este fiul lui Dumnezeu. Și dacă v-am învățat, voi trebuie să fiți fiii învierii, la fel cu îngerii să fiți, și să fiți trupul îngerilor, că Eu vă dau îngeri mulți pentru toate câte am Eu de lucrat pe pământ cu voi. Amin.

O, fiilor cerești, Mă aud îngerii că vă spun să fiți voi trupul îngerilor, și se pregătesc îngerii spre voi ca să puteți voi fi la fel cu îngerii, să fiți ai lui Dumnezeu, precum îngerii sunt. Voiesc prin voi să fac îngeri mulți și din fiii veacului acesta, și să-i zidesc apoi în taina veacului ce va să fie, și să fie ei zidire nouă, seminție fără de moarte, așa cum sunt fiii lui Dumnezeu, căci scris este în cuvântul Meu cel de atunci: *«Cei care se vor învrednici să dobândească veacul acela și învierea cea din morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită, căci nici să moară nu mai pot, că sunt la fel cu îngerii, și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiii învierii»*. Și am mai spus atunci că morții înviază, și că Dumnezeu nu este al morților, ci al viilor, și că Avraam și Isaac și Iacov trăiesc în Dumnezeu. Iată, veacul acela este. A fost și este, de vreme ce morții înviază.

Când îngerul Meu s-a arătat lui Moise în para de foc care ieșea din rug fără să-l mistuie, atunci Moise s-a minunat de aceasta că rugul nu se mistuia și și-a zis: „Mă duc să văd“. Și dacă Moise s-a apropiat, îngerul Meu l-a strigat pe nume. Și Moise a răspuns: *«Iată-mă, Doamne!»*, iar glasul din rug a zis lui Moise: *«Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov»*.

Fiilor, fiilor, veacul acela este, și trăiesc aceștia în el, căci Dumnezeu nu este al morților, ci al viilor, și toți cei vii trăiesc, trăiesc în Dumnezeu. Amin. În Dumnezeu să trăiți și voi în toată clipa, și să nu puteți să muriți, și să fiți fiii învierii, fiii lui Dumnezeu. Aceasta să fiți voi, și să se ivească din voi sămânță de înviere, și ea să fie luată de vânt, de vântul Duhului Sfânt, care suflă din Mine și din voi peste pământ, și să plouă apoi peste sămânță, și sămânța să facă trup nou, și să se facă fii ai învierii mulțimi multe din fiii veacului acesta, căci curând, curând nu va mai fi însurat și măritat, fiindcă ceea ce este acum pe pământ se numește desfrânare, nu însurat și măritat.

O, nu mai este însurat și măritat, nu mai e de multă vreme. Aceasta este taină mare, precum spune apostolul, dar nu mai este taina aceasta pe pământ. Apostolul Pavel a zis celor de atunci că din pricina desfrânării fiecare să-și aibă femeia lui, și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei. El a spus aceasta fiindcă știa de desfrânarea omului, și îi spunea omului să se ferească de desfrânare că ea îl dărâmă pe omul cel dinăuntru, ea este potrivnică statului lui Dumnezeu în om, ea strică tronul lui Dumnezeu din om. Toate păcatele îl costă pe

om, dar desfrânarea Îl depărtează cu totul pe Dumnezeu din om, căci scris este: «*Cel ce va strica templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe acela*». Iată veacul acesta, și iată veacul acela. Veacul acela va avea în curând sărbătoarea învierii, căci acolo sunt fiii învierii, sunt fiii lui Dumnezeu și sunt la fel cu îngerii. Amin. Așa și voi, copii ai învierii să fiți și așa să rămâneți pe veci, și la fel cu îngerii să trăiți și să fiți trupul îngerilor, copii ai Ierusalimului, că avem, fiilor, de zidit Ierusalimul care este și care crește ca să fie. Să se bucure îngerii de trupurile voastre înviate prin jertfa și prin învierea Mea, iar duhurile voastre să nască numai înviere pentru voi și pentru cei ce vor tânji să fie ca voi. Amin.

Tatăl Se bucură de bucuria Mea. Voi sunteți bucuria Mea. Tatăl și voi. Viața veacului ce va să fie este viața celor vii care întocmesc veacul, veac nou pe pământ, învierea celor vii, răscumpărarea trupurilor lor prin cei ce sunt în trup, prin cei ce sunt vii în trup, și prin care îngerii lucrează lucrarea Mea de veac nou și învierea cea din morți.

Îngerul învierii Mele vă umple de vestea învierii Mele, ca să dea ea pe afară: Hristos a înviat!

O, deschideți-Mi și mâine în zori, copii ai învierii. Am lecții de înviere pentru multe noroade. Am, și vă dau ca să dați, și să se prindă vestea învierii. Învierea cea din morți să se prindă de cei ce mai au încă un strop de iubire, un strop de viață în ei.

Hristos a înviat! Eu și îngerul învierii Mele, Hristos a înviat! aceasta spunem. Pentru învierea multora, de aceea spunem. Iar vouă vă dau pacea, pacea învierii Mele. Pace pentru ucenici, pace, fiilor! Pace ucenicilor Mei! Amin.

Dați mângâiere celor ce înviază. Dați venire celor ce vin. Lucrați lucrare de ucenic, că are pământul nevoie în lung și în lat de înviere, de ucenici, fiilor. Ucenicul naște ucenici și îi așează la lucrul Meu cel de înviere, că mulți se vor învrednici de învierea cea din morți ca să dobândească ei veacul acela, veacul ce vine, și care va să fie. Amin.

Hristos a înviat! Pace celor înviați! Pace pentru ucenici! Pace, fiilor! Pace ucenicilor Mei! Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 2001

Sfintele Paști, ziua a treia

Nașterea de sus a omului este învierea. Cel ce vine la învățat este vânat înapoi. Omul a făcut din trăiri păgânești obiceiuri creștinești. Domnul dă vâlul deoparte stricând casa care își zice casa Domnului și strigând: „Ieșiți din ea, poporul Meu!”.

Cuvântul Meu este suflarea gurii Mele peste voi ca să aveți voi viață din viața Mea, o, copii ai venirii Mele! Eu ucenicilor Mei cei de atunci le-am dat viața cea veșnică și i-am învățat s-o aibă. Viața cea veșnică este să-L cunoască omul pe Dumnezeu, să-L cunoască cu adevărat, Dumnezeu adevărat. Cel ce nu împlinește cuvântul Meu, acela nu face din Mine Dumnezeu adevărat, iar cel căruia Eu îi sunt adevărat, la acela totul este cu puțință în numele Meu și poate acela tot ce pot Eu. Amin.

Cereți, și veți primi, copii ai venirii Mele. Cereți, fiilor. Așa le-am spus și ucenicilor Mei cei de atunci, și ei așa au făcut, și am făcut prin ei lucrări peste fire, și prin ele Eu îi păzeam pe ei, și prin ele îi sculam pe mulți ca să Mă cunoască Dumnezeu adevărat.

Cereți, fiilor, cereți Tatălui în numele Meu, și veți primi, și vă veți bucura de credința voastră în Mine, căci cel ce se bizuie pe Mine, acela este mare și ia de la Mine și are.

Cereți îngerii pentru tot ce aveți de lucrat în numele Meu, și Eu vă voi trimite îngerii, iar voi îi veți primi, că Eu îi dau celui ce-Mi cere. Fiți cu inimă mare și dați-Mi-o Mie ca să pun în ea putere și credință și dăruire, că Eu voiesc să Mă slăvesc prin voi pe pământ și să-i rușinez pe cei ce nu pot pentru Mine.

Învierea aduce omului viața cea veșnică, îl face pe om să Mă cunoască Dumnezeu adevărat, venit de la Tatăl, să Mă numească omul Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut și nu făcut, una cu Tatăl, Făcătorul a toate. Amin.

Îl ajut pe om să ia în el învierea lui și să creadă în Mine și să Mă ia în el și pentru el în toate ale lui, și apoi în toate ale Mele, că Eu am lucrare mare de lucrat, lucrare care rămâne pe veci. Iată ce taină dulce: să Mă ia omul în el pentru el în toate ale lui, și apoi în toate ale Mele; să fiu Eu în el, și apoi să fie el în Mine, căci cu cel ce este întru Mine Eu lucrez lucrul Meu pe care-l am de împlinit de la Tatăl pe pământ; să-l ajut Eu pe om în toate ale lui cele pentru viață, și apoi să Mă ajute și el pe Mine în toate ale Mele, că multe Mi-a dat Tatăl să le împlinesc peste pământ, și nu pot fără om.

Cine Mă cunoaște pe Mine Dumnezeu adevărat, acela se uită la Mine și se face asemenea Mie în cuvânt și în faptă, și aceasta este credința lui, și așa înseamnă că omul crede în Dumnezeu. Când omul ia în el viața cea adevărată pe care o învață de la Mine, așa înseamnă că face el faptă din credința lui în Mine. Sunt mulți care au din fire darul de a Mă putea face pe Mine viață în ei, dar nu au propovăduitor care să-i aducă la viața aceasta. Voiesc să aduc pe mulți la viață, și de aceea Mă pregătesc cu voi de zile de naștere pentru ei, și apoi să Mă fac cu cuvântul creștere peste ei, că lucrul învierii suspină ca să fie lucrat și să aducă cu el ridicarea multora, și de la unii la alții să se întindă ridicarea lor spre viața cea veșnică, spre cunoașterea lui Dumnezeu, spre a-L cunoaște pe Tatăl în Mine Dumnezeu adevărat. Amin.

Fiilor lucrători, pe cei pe care voiește să Mi-i dea Tatăl prin voi, pe aceia voiesc să-i ridic și să-i învăț viața cea veșnică și s-o ducă cu ei peste tot. Fapta credinței în Dumnezeu trebuie să aducă în om viața cea veșnică, trăire cerească în om pe pământ, sfințirea pământului. Din loc în loc peste tot pământul voiesc să am om cu trăire cerească pentru sfințirea pământului. Amin. Cel ce zice că are simțire cerească în inimă, și nu se face ea apoi trăire cerească în trup, acela este cel mai mare vrăjmaș al Meu și al omului și al lui însuși. O, cât Mă doare de la cei ce știu calea Mea și se pretind că sunt pe ea numai pentru că o știu, numai pentru că o slăvesc cu buzele și cu haina cea pentru calea aceasta! O, cât Mă doare de la aceștia, că de la ei s-a întins peste tot neveghearea, netrăirea, și mână întinsă odată cu Mine în blidul de pe masa Mea, căci prin netrăirea acestora Eu cad în mâna hulitorilor care Mă hulesc pentru cei ce nu fac voia Mea pe calea cea cunoscută a fi calea Mea cu omul.

Hai să luăm vâlul acesta! Hai să-l dăm deoparte, fiilor lucrători, și să vadă oamenii care ar putea să se scoale spre viață veșnică, să vadă că nu Eu sunt sub vâlul acesta, și că sub el stau cei ce sug din oameni, cei ce mănâncă pâinea și duhul omului ca să nu poată omul învia prin învierea Mea.

Hai să aducem învierea cea pentru viață, că așteaptă neamurile pământului viață și n-au de unde s-o ia. Viață le dau Eu numaidecât, dar să le arătăm că drumul cu care sunt ei învățați spre Mine e plin de scorpioni veninoși, care nu numai că le sug oamenilor pâinea și duhul, dar îi și omoară cu

mușcătură veninoasă. Că iată, cel ce dă să vină să învețe de la Mine viața cea veșnică și s-o trăiască apoi, e tras acesta înapoi, e vânat înapoi de cei ce sunt învățați să mănânce pâinea și duhul omului și înțelepciunea din om. Propovăduirea vechii acesta îl învață pe om să se facă creștin de modă nouă, și omul se duce pe apa sâmbetei, adică spre moarte, iar duminica, viața cea înviată în om, se strică și nu mai are în ea învierea omului, căci toate cele sfinte sunt călcate în picioare de tot omul. Omul a făcut din trăiri păgânești obiceiuri creștinești, zice el, și așa îl va găsi venirea Mea pe cel ce face așa. Zilele Mele de praznic ceresc au fost luate de oameni și călcate în picioare pentru poftetele inimii lor. Mă doare de la acești batjocoritori care nu Mă așteaptă să vin, care nu se așteaptă să vin. Aceștia n-au de unde să învețe viața cea veșnică, n-au de unde să Mă cunoască pe Mine Dumnezeu adevărat.

Vreau să stric casa care înșeală pe oameni sub numele de casă a Mea. Dau vâlul de pe ea, și așa o stric, că vreau să-l trag pe om la Mine și la Tatăl. I-am bătut atunci cu biciul pe neguțătorii din templul care pusese peste el numele Meu. Din nou voiesc să spun oamenilor adevărul cel despre casa Mea, și despre casa care-și zice a Mea. Mulțimi de oameni sunt plini de lacrimi înăuntrul lor și caută după Mine ca să-i vindec și să le dau pacea, dar vai, nu dau aceștia de calea Mea cu omul, ci dau de omul care Mi-a răpit calea ca s-o pună pe calea lui și să-Mi fure cu ea pe om, pe omul pentru care Eu am plâns pe cruce ca să-l răscumpăr pentru înviere.

Acum, stric casa care înșeală pe om sub numele de casă a Mea, și zic: *«Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă împărtășiți din păcatele ei și să nu luați din pedepsele ei, fiindcă păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nedreptățile ei, că s-a găsit în ea sânge de prooroci și de sfinți, și sângele tuturor celor înjunghiați pe pământ»*. Și apoi iarăși voi rosti și voi zice: *«Veselește-te de ea, cerule, și voi, sfinților, și voi, apostolilor, și voi, proorocilor, pentru că Domnul v-a făcut dreptate în judecata ce ați avut cu ea»*. Amin. Atunci învierea multora atunci va veni, și noroade multe vor învăța calea învierii din morți, calea cerului pe pământ cu omul, sfințirea pământului. Amin.

Îngerul învierii Mele vă spune vouă: Hristos a înviat, copii ai învierii! Și hai să pregătim calea învierii din morți peste noroade; hai, că suflarea gurii Mele peste voi se face cuvânt de viață veșnică peste mulțimi, fiilor, și vom întâmpina curând, curând făptura cea nouă, omul care intră sub taina învierii din morți. Amin, amin, amin.

4/17 aprilie 2001

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Vai celui ce are nume mai mare decât viața lui și fapta ei! Răul începe cu cele mici ale omului, și ele se fac mari și îl doboară pe om. Domnul va sădi pe pământul curat crini și trandafiri și busuioc. Lacrimile pocăinței sunt izvor tămăduitor.

Petrecerea Mea cu voi în cuvânt, s-o așteptați, și apoi s-o lucrați peste voi, copii ai venirii Mele. Amin. Dacă Eu n-aș veghea mereu cu cuvântul peste voi, voi ați cădea din veghe, iar iubirea v-ar adormi, și Eu aș suferi adânc. Când văd că voi sunteți slabi sau îndurerați, sau când grijile vă biruiesc iubirea și puterea și sănătatea care-Mi face Mie bine în voi ca să lucrez cu voi peste pământ, Eu atunci sufăr adânc, și vin și suflu peste voi cu cuvântul înviorării, că n-are cine să mai sufle peste voi, fiilor. Toți așteaptă de la

Mine și de la voi, iar pe voi n-are cine să vă întărească pentru Mine, iar Eu sufăr în voi jertfindu-Mă cu puterea din voi, cu lucrul Meu din voi peste pământ și peste poporul pe care-l am aproape cu voi ca să Mă sprijin cu el pentru planul Meu. Mă așez mereu să-l cresc pe fiul acestui popor și să-l desăvârșesc și să-l fac mare ca să simtă greul Meu cel de peste voi și să vă întărească și el duhul și puterea, numai să vrea să aibă și să dea, că pe voi n-are cine să vă întărească pentru Mine. Dar Eu pe voi și pe poporul Meu cel nou cu care Mă sprijin, și pe toți cei care se nasc și cresc ca și voi, și pe toți cei ce se vor naște prin acest cuvânt de înviere, vă învăț izvorul tămăduirilor. Amin.

Învățătura de viață și dragostea pentru ea este cea mai mare tămăduire, fiilor. Dau acest izvor la tot omul care se apleacă să bea de la Mine, că Eu cu dragostea cea veșnică îl înconjoar pe om și îl învăț cu ea, și îl chem la ea, ca să se tămăduiască de el însuși omul și să Mă așeze pe Mine în el cu smerenia Mea care dă oamenilor mântuirea, căci vai celui ce are nume mai mare decât viața lui și fapta ei! Cine are smerenie, acela fuge de numele lui și Îmi dă Mie fapta lui, cu smerenie. Nu și-o dă lui, ci Mi-o dă Mie. Amin.

De aceea vă învăț Eu pe voi învățatură tămăduitoare, că vreau să aibă omul de unde să ia învățatură. Omul smerit nu se înalță cu mintea, ci numai cu bucuria cea întru Mine sau cu suspinul cel pentru umilință. Un așa om îl are mereu cu el pe înger. Iar Eu așa îl învăț pe omul care Mă aude, și îi spun: să ai, omule, îngerul cu tine, să-l faci să se țină după tine precum umbra ta te însoțește în vreme de soare. Așa să-l știi tu pe înger cu tine, și să-l faci să fie cu tine prin smerenia minții tale și prin fapta ta, căci vai omului care are numele mai mare decât fapta, că acela are cu el pe diavolul, iar diavolul îi strică mintea, căci semeția omului este diavol.

O, vino, omule, spre smerenia cea mântuitoare, că dacă tu îți pomenesti păcatele înaintea Mea cu izvor de lacrimi, apoi Eu mai mult nu ți le mai pomenesc, numai să vii la Mine să te vindec prin umilința ta, numai să vii la Mine să te văd și să-ți dau doctorie pentru vindecare, pentru tămăduirea de tine, omule, căci trupul trebuie pedepsit ca pe un vrăjmaș dacă el trage spre moarte, fiindcă răul începe cu cele mici ale lui până se face mare și îl doboară pe om sub el. Iar învățătura de viață este izvor de tămăduire și Eu îl vârs peste pământ ca să-i dau omului vindecare. Învățătura Mea este înger care-l îndeamnă pe om la viață, care-l scoate pe om din sine, căci cu cât omul se ascunde în sine, cu atât se măresc relele lui, și ele se învechesc în el, iar cele descoperite fug de la om, dar greu îi este omului lucrarea smereniei, lucrarea învierii. Cariul dacă rămâne în lemn, mănâncă mereu din el, dar dacă se dă deoparte coaja de pe lemn, se strică lucrarea cariului. O, așa să facă și omul, căci cel ce se închide în sine este om cu duh de mândrie, dar smerenia cea ieșită din om este izvor de tămăduire. Amin. Valul de apă mușcă din mal, mușcă mereu din el până îl cade, dar omul păcătos care se smerește ca să-l văd, acela oprește bătăile cele înspre el și le face hotar prin umilință, și răul se sfârșește și nu mai bate spre om.

Am lecții de înviere pentru toată făptura și Mă vârs cu ele în lături, numai să se aplece omul să ia din izvorul tămăduirii care curge de la Mine trecând prin grădina aceasta. O, Eu voiesc să fac curat pe pământ, dar omul nu vrea, și nu mai este învățator care să lumineze omul la minte. Cei ce-și zic învățatori de ai Mei peste oameni, de la aceia se ridică fum greu spre Mine și spre oameni, căci până nu se face foc, nu iese fum. Fuge Duhul Meu Cel Sfânt de lângă ei precum albinu-

tele fug de fum, precum porumbelul fuge de mizerie. Duhul Sfânt este Călăuzitorul Care-l poate purta pe om ca să-i fie omului bine, dar nu mai sunt vase purtătoare de Duh Sfânt, iar cei cu miros de fum alungă binecuvântarea de pe pământ.

Să se trezească oamenii și să-și caute tămăduirea, că Eu voiesc să fac curat pe pământ și să sădesc crini și trandafiri și busuioc, ca să-l umplu pe om de mirosul Duhului Sfânt și să iubească omul curățenia și sfințenia, și cerul pe pământ să-l iubească.

Să nu-și mai facă omul nume, că numele îl va judeca. Și să-și facă omul viață, iar viața îl va mântui. Amin. Să nu-și mai facă omul rang în numele Meu și haină pe deasupra faptelor lui rele, căci vai celui ce-i este numele mai mare decât fapta! Să-și facă omul umilință și cu ea să-și îndulcească înțelepciunea, și să plângă omul temându-se de pedeapsa păcatelor lui, și să vină să-l vâd, și mai mult nu-l mai pedepsesc pe el, căci precum păcatul iese din trup spurcându-l, așa și lacrimile, tot din trup ies și îl curăță pe om. Lacrimile sunt izvor de tămăduire, și mai mult Eu nu-i mai pomenesc omului păcatele dacă vine să-l vâd, dacă-i vâd venirea lui la Mine. Și apoi, aducerea-aminte a păcatelor să fie temerea pentru pedeapsă, și atunci omul nu mai face altele și se tămăduiește omul, căci izvorul tămăduirii, acesta este: lacrimile care ies din om pentru spălarea vinei. Amin.

Mama Mea Fecioara aduce puteri și tămăduiri de toate neputințele de peste voi, copii ai Ierusalimului. Fiii și fiicele Ierusalimului sunt izvorul tămăduirii durerii Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, sunt tămăduirea durerii celor din cer.

O, mama Mea cea tămăduitoare peste Ierusalim! Deschide-ți brațele și cuvântul și dă-le și tu, mamă. Amin, amin, amin.

— **O**, Fiule tămăduitor, minunea care se ridică la cer în zilele acestea este tămăduirea venirii Tale la fii, căci aceștia Ți-au tămăduit-o. Toți Ți-au lovit-o, toți Ți-au depărtat-o ca să nu vină, dar ei Ți-au tămăduit-o și Te-au adus cu ea pe pământ la om, și aceasta este minunea pe care au făcut-o ei, cei ce Ți-au făcut cu putere venirea, și apoi Te-au primit, și de aceea vii. Vii, că ei Te-au primit. Te-au primit așa cum este să fie venirea Ta de azi și nu oricum. Venirea Ta este adevărată peste cei ce Te au pe Tine Dumnezeu adevărat. Dar noi, Fiule, voim să se întindă tămăduirea aceasta peste mulți, căci cei tămăduiți sunt vii și Te primesc și Te cunosc când vii. Cei ce au numele mai mare decât fapta, mai mare decât viața, aceia se fac mari în ei înșiși și în lături, și aceștia nu Te cunosc când vii, căci Tu celor semeți le ești potrivnic, că nu poți Tu, Cel blând, Cel umilit, Cel aplecat, Cel smerit cu inima, nu poți să stai cu cei căzuți din cer prin semeție. Noi, Fiule, pe aceia îi chemăm spre plecaciune și spre tămăduire prin smerenia care aduce lacrimi de umilință și de pocăință și de înviere, Fiule umilit. Umilința Ta cea de veci Te-a făcut Împărat a toate câte sunt, și de pe tronul umilinței Tu păstorești cu milă pe cel ce se pleacă spre Tine.

O, câtă putere de viață și de adevăr are umilința! O, și cât de puțin pot oamenii cu ea! Până și creștinii pot fără ea, până și ei n-au dat de acest gust dulce care le îmbogățește ființa și îndumnezeirea ei. Învățătura Ta este umilința Ta care dă să-l învețe pe om să iasă din sine, căci cu cât omul stă ascuns în sine, cu atât se dă mai mare ca Tine, stând împotriva Ta cu relele care se învechesc în el. O, răul pe care și-l descoperă singur omul prin temere de Dumnezeu, răul acela fuge de la om, căci teama pentru pedeapsa lui îl oprește pe om să facă răul.

Voi, cei ce auziți glas din cer! Să știți că Fiul meu le dă har celor smeriți, iar celor semeți le stă împotrivă. Voi, care luați din grădina aceasta, veniți și luați, și vedeți că Fiul meu este drept și cu cei buni și cu cei răi. Izvorul tămăduirii curge peste pământ. Căutați-l și luați din el, că în urma lui vine Domnul, și va fi Domnul cu cei tămăduiți. Amin.

Iar voi, fii și fiice ale Ierusalimului, fiți tămăduitorii celor din cer, că așteptarea lor e mare. Aduceți-i la voi pe pământ, că așteptarea lor e mare. Sfințiți pământul cu cuvântul venirii Fiului meu, că e mare așteptarea venirii Lui cu sfinții. Eu sunt mamă dulce așa cum am fost și pe pământ, dar neamul omenesc aduce amar cerului. O, cât de dulce mamă aș fi eu, nu pot să fac din amar dulce ca să-l mai pot ajuta pe omul care Îl amărăște pe Dumnezeu; nu pot, fiilor, dar pot cu toată tămăduirea peste cei dulci care alină durerea Duhului Sfânt, căci Duhul Sfânt plânge în Tatăl și în Fiul și în sfinți și în îngeri și nu află tămăduire decât de la cei dulci care alină durerea Duhului Sfânt.

Îmi așez iubirea și mantia și mâna mea peste voi, că sunteți osteniți de truda cea pentru venirea Fiului meu cu zile de nuntă cerească pe pământ. Să se țină cu voi și după voi îngerii cu miile așa cum umbra voastră se ține lângă voi, că aveți de trudit, fiilor micuți. Tot ce am mai dulce vă dau. Am iubire mare pentru Fiul meu. V-o dau s-o aveți și voi și să-L alinați cu ea de pe pământ, că El Se uită la voi mereu, și așteaptă ca un cerșetor să puteți pentru El, să faceți milă cu El, fiilor, să aibă de la voi casă și masă și haină și apă și mângâiere, măi copii tămăduitori.

O, mulți au fost râvnitori cu viața, dar puțini din ei au fost și cu smerenia râvnitori. Lucrul vostru pentru cer este aplecarea voastră către Dumnezeu, Căruia nu Îi cereți plată și daruri și nume, ci Îi cereți tămăduirea în toate, și izbândă de la El și pentru El. Mă uit la voi că nu vă place slava. O, așa v-a zidit Fiul meu, iar voi sunteți harnici pentru El. Fericiți sunt cei umbriți de harul cel din cer, că aceia nu sunt tari prin ei, ci sunt prin harul Domnului. Amin.

Îmi așez mâna peste voi. Fiți tari, copii ai venirii Domnului. Îndulciți durerea Duhului Sfânt, Care plânge în Tatăl și în Fiul și în sfinți și în îngeri. Faceți cale bucuriilor sfinte între voi, că are Domnul casă la voi, și cină și stat la voi. Să fie hrană de o parte și de alta la masă; voi de la cer, și cerul de la voi. Mâna mea de mamă vă dă putere la lucru, căci voi sunteți trupul îngerilor care lucrează peste voi pentru gătitul zilelor Fiului Omului, Care este Fiul meu. Har vouă de la El, fiilor! Amin, amin, amin.

— **O**, slavă ție, mamă, slavă cerească, mamă! O, nu știe omul, mamă, nu știe că slava cea pământescă îl zdrobește pe om sub ea. Slava cerească este a celor umiliți și smeriți, și niciodată nu se ține ea cu cei ce au numele mare, mai mare decât viața și fapta lor. Iată, cu aceia Eu nu pot lucra nimic mântuitor, nimic tămăduitor, nimic viu, mamă. Ce să fac Eu bun cu cei ce sunt plini de mărirea slavei deșarte înăuntrul lor și în afara lor, mamă? Aceștia dau să-și zică ai Mei, mamă, și omul pierde lumina cea adevărată din pricina aceasta. O, cât Mă doare, mamă! Mă doare, și voi strica toată munca lor, toată slava lor, că au pierdut oamenii cărarea spre Mine din pricina acestora care se îndestulează cu slava cea deșartă pe pământ, iar Noi suntem ai slavei cerești, mamă. Amin.

Mama Mea Fecioara vă dă tărie ca să îndulciți voi durerea Duhului Sfânt, Care plânge în Tatăl și în Fiul și în Duhul Sfânt, copii ai Ierusalimului. Aduceți Domnului jertfă.

Aduceți Domnului mila voastră de El, fiilor. Cerul sfânt stă tot pe lângă voi ca să voiați și ca să puteți pentru Mine, și fiți trupul îngerilor, aceasta să fiți. Amin. Umilința și smerenia minții și a inimii să le puneți spre lucrul lor cu Mine pentru mângâierea Mea, că Eu întrec binecuvântarea Mea peste voi ca să aveți putere și spor și dreaptă socoteală și înțelepciune și căldură sufletească și credință întreagă pentru împlinirea celor două mângâiere la care lucrați: casa și grădina înălțării Mele cu omul care vine la izvor ca să bea și ca să ducă cu el împărăția cerurilor și s-o așeze pe pământ din loc în loc, căci împărăția cerurilor, din om strălucește și se slăvește, numai s-o ia omul în el.

Îngerul învierii Mele este cu Mine. *Hristos a înviat!* vă spune el, iar voi fiți adevărați pentru Mine. Fiți adevărați precum Eu pentru voi sunt, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Amin.

Pace vouă și puteri sfinte, care să poată în voi! Amin. Am dat învățatură de tămăduire tuturor care se apleacă să ia, căci lucrarea pocăinței și a umilinței este izvorul tămăduirii în om și peste om. Nu numai cu ochii să plângă omul, că mulți plâng cu ochii, dar nu e tot plânsul plâns de tămăduire.

Învăță de la Mine, omule, ce este izvorul tămăduirii tale, și așa să faci, precum te învăț Eu; și așa să plângi, precum te învăț Eu, că adevăratul plâns este plânsul care-l tămăduiește pe om de tot răul din el, de toată depărtarea lui de Mine, și aceasta înseamnă izvorul tămăduirii care curge din om spre tămăduirea lui și a Mea. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 2001

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

*La azul cuvântului, cei din cer sunt trei de șapte ori mai mult.
Toaca adună cerul și pământul laolaltă pentru rugăciune.*

O, fiilor, în cer nu e ca pe pământ. O, fiilor, sfinții cei de sus nu sunt ca sfinții de jos. O, fiilor care-Mi primiți cuvântul în carte! Cuvântul Meu care grăiește din Mine în zilele voastre este așteptat de cei din cer cu mare înfiorare de duh, cu mare iubire, cu mare, mare dor. Cuvântul Meu de azi, și cu care vă însoțesc Eu pe voi și pe mulți care-l iau de la voi, acest cuvânt este biruința Mea pe care am dat-o Eu celor din cer, biruința așteptată de șapte mii de ani. Când cuvântul Meu de azi se aude la voi, toți cei din cer sunt trei de șapte ori mai mult și se încălzesc în iubire și în mângâiere, că așteptarea lor e mare, fiilor. Voi sunteți în trup, și nu puteți pricepe cât ați fost voi de așteptați ca să fiți și ca să dați Ierusalimului cel de sus cuvântul Meu din zilele venirii Mele după două mii de ani, după șapte mii de ani după om, fiilor. Dar, cum așa? Oare, cei din cer nu aud dacă Eu grăiesc din mijlocul lor, și dacă ei trăiesc în Mine? O, fiilor, așa este. Aud cei din cer când Eu grăiesc, dar dacă n-aș avea cu cine să grăiesc pe pământ, ar auzi cei din cer cuvântul Meu de azi care Mă aduce pe pământ după două mii de ani de la învierea Mea?

O, fiilor, Eu sunt Hristosul Cel de după învierea Mea din morți. Amin. Acum două mii de ani, după ce am înviat din morți, M-am arătat de câteva ori ucenicilor Mei, grăind cu ei, prânzind cu ei și binecuvântându-i, dându-le Duh Sfânt prin suflarea Mea peste ei, și trimițându-i apoi la oameni să le ierte păcatele, și așa le-am zis: *«Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele le vor fi iertate, și căroră le veți ține vor fi ținute»*.

Ei, apostolii Mei, erau atunci sub fiorul bucuriei învierii Mele și erau calzi cu duhul, și Eu încălzeam în ei fiorul ca în cei din cer care atâta vreme au așteptat să vină răstignirea și învierea Mea pentru izbânda vieții cea de veci a sufletelor și a trupurilor lor.

O, fiilor, nu fiți greoi la minte. Tainele Mele sunt adânc cerești. Oamenii zic mereu de învierea Mea, dar nu se înfioară cu duhul de trupul Meu cel de după înviere, trup care n-a mai stat mereu cu apostolii cu care petrecusem până la jertfa Mea cu trupul, ci s-a mai arătat lor de câteva ori, și apoi s-a dus în Tatăl ca să fie locaș sfinților în cer, sfinții care au așteptat răscumpărarea trupurilor lor prin moartea și prin învierea trupului Meu.

Tatăl a voit să-Mi fie pipăit trupul Meu înviat, ca să creadă omul apoi în taina răscumpărării trupurilor. Iar după cina Mea cea de după înviere cu cei din Emaus, M-am dus iar la apostolii Mei și am stat în mijlocul lor și le-am zis: *«Pace vouă! Nu vă temeți! Sunt Eu»*. Dar ei crezând că văd duh s-au înspăimântat, și Eu le-am zis: *«Nu vă tulburați, nu vă înfricoșați cu inima și cu gândul. Eu Însumi sunt. Pipăiți-Mă și vedeți. Duhul, carne și oase nu are cum Mă vedeți pe Mine că am»*. Apoi le-am arătat mâinile și picioarele Mele și le-am zis: *«Aveți voi aici ceva de mâncare?»*, și ei Mi-au dat pește și faguri cu miere, și am mâncat înaintea lor ca cel ce are trup, și ca să-i învăț să creadă în taina răscumpărării trupurilor și să le deschid mintea să priceapă Scripturile cele despre Mine, ale lui Moise, ale proorocilor și ale lui David, Scripturile morții și ale învierii Mele, și să propovăduiască ei în numele Meu pocăința și iertarea păcatelor în Ierusalim și peste tot pământul.

O, i-am arătat apoi și lui Toma mâinile și picioarele Mele și i-am pus degetul lui în coasta Mea ca să întăresc credința omului în răscumpărarea trupurilor, care a venit și vine prin învierea Mea, prin întruparea Mea cea de a treia oară, fiilor. Iată, vă dau taine adânci, ca să vă întăresc înțelepciunea. Eu M-am întrupat o dată din Tatăl, și încă o dată din om, din Fecioară, fiilor, și, iarăși, încă o dată, dintre morți. Amin. Din pământ Mi-am ridicat iarăși trup ca să-l răscumpăr pe omul cel ieșit din pământ la facerea lumii. Și l-am răscumpărat. Amin. Căci David a zis: *«Eu, Doamne, întru fărădelegi am fost zămislit, iar mama mea întru păcate m-a născut»*. O, fiilor, cel ce iese din omul cel ieșit din pământ, așa se naște, întru păcate, fiilor. Dar Eu voiesc adevărul și îi arăt omului cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Mele așa cum le-am arătat apostolilor Mei trupul Meu cel întrupat din nou acum două mii de ani prin învierea din morți. Și dacă M-am întrupat iar, apoi am mâncat ca omul care are trup și am dovedit adevărul tainei răscumpărării trupului.

O, fiilor, vă cer morții de mâncare ca să învieze și să mănânce cu voi așa cum am mâncat Eu cu ucenicii Mei pâine și pește când Eu M-am arătat lor și le-am spus să scoată pește din mare atunci când ei nu găseau să scoată. Iar Petru a scos numai pești mari, ca să creadă că Eu îl voi face pescar de oameni cu credință, de oameni credincioși și împliniți în credință și în faptă, iar lui să-i întăresc întoarcerea la Mine și lucrarea lui cea pentru apostolie. Iată, așa am petrecut Eu cu ucenicii Mei după învierea Mea și după întruparea Mea din morți. Iar azi petrec cu voi și dau să-Mi întind petrecerea măcar pentru fiorul cel mângâios pe care-l au sfinții cei de sus, fiilor, că în cer nu e ca pe pământ, măi fiilor.

O, sfinții cei de sus nu sunt ca sfinții cei de jos. Cuvântul Meu cu voi este mâncat cu mare înfiorare și cu mare mân-

gâiere și cu mare dor de către sfinții cei de sus. Când cuvântul Meu de azi se aude la voi, toți cei din cer sunt trei de șapte ori mai mult și se încălzesc în focul acestei mângâieri. Voi sunteți în trup și nu pricepeți această taină a hranei sfinților de sus după două mii de ani, și după șapte mii de ani de așteptare a Paștelui lor, a Paștelui Meu cu voi, care se face răscumpărare a lor. Când se aude la ei toaca de la voi, ea pe toți îi adună la rugăciune, iar ei își inflăcărează rugăciunea pentru voi și pentru ei și pentru Mine către Tatăl. Toți vin atunci lângă voi și se așează în rugăciune pentru lucrarea Mea cu voi, care este biruința cerului și a pământului pentru taina veșniciei. Amin.

O, fiilor, când bate toaca la voi, toți sfinții și toți îngerii vin și se așează în rugăciune. Nu vă spun aceasta ca să vă întristez, ci vă spun ca să vă bucur și ca să treziți de șapte ori mai mult vremea rugăciunii, duhul rugăciunii, iubirea cea din rugăciune, fiilor, mâncarea sfinților. Amin.

Vă dau și întărirea poruncii care este pentru împlinirea mesei de praznic sfânt cu voi, a celor din cer și a celor ce așteaptă în locuința morților ziua de serbare a sfințelor Mele mironosițe, ucenițele învierii Mele, fiilor. Atunci, voi dați-le să mănânce, că și Mie Mi-au dat ucenicii Mei după ce am înviat. Faceți-le lor loc la masă, și binecuvântată să le fie și să vă fie hrana cea pentru suflet și hrana cea pentru trup, că mare este taina întrupării trupului Meu prin învierea Mea din morți, iar taina aceasta se lucrează peste tot trupul care a fost și care este, că Eu de aceea am așezat-o pe pământ; am așezat-o ca să vină și ca să fie, iar voi dați-le să mănânce, fiilor. Amin, amin, amin.

Iubirea cea din rugăciune este hrana sufletelor sfinților care curând, curând se vor arăta cu voi și vor cina cu voi și cu Mine precum Eu am cinat cu ucenicii Mei, iar această sărbătoare de veac nou să vă găsească, fiilor, încălzindu-vă la focul mângâierii la care se încălzesc cei din cer în vremea când Eu grăiesc cuvântul Meu peste voi.

Pace vouă! Vouă și sfinților din cer, ca să fie la voi ca și în cer și nu ca pe pământ, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 aprilie 2001

Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Dușmanul care oprește apa în cetate supune cetatea. Venirea Domnului pe pământ este plata sfinților. Mironosițele își mărturisesc iubirea pentru Mirele ceresc.

Deschid zăgazurile cerului ca să curgă râul vieții peste Ierusalimul Meu cel nou, și el să bea. Amin. Să bea cerul și pământul, să bea și să aibă viață din râul cuvântului Meu; să bea și să nu piară poporul Meu. Amin.

O, Ierusalime, să bei din apa aceasta, să bei mereu, că Eu îți dau mereu. Mereu îți dau, că dacă nu ți-aș da mereu, tu te-ai usca așa cum se usucă floarea și iarba în vreme de secetă. Mereu îți dau, ca să nu se găsească dușman biruitor pentru tine, că dușmanul când vede că Eu te adăp mereu și că tu crești și că tu ești, el nu poate peste tine, el nu se scoală să-ți facă rău. Când un dușman voiește să supună o cetate, el caută să-i oprească apa, și apoi cetatea se supune vrăjmașului ei. Dar cu tine nu e tot așa, o, cetate a Domnului, căci izvorul tău este de sus, nu este de jos, și cine bea de sus, acela este de sus. Amin.

O, pace ție, cetate a Domnului, pace ție de la Domnul Dumnezeuul tău! Eu sunt mare peste tine și te adăp cu cerul ca să fii tu cer pe pământ, și Eu să Mă sălășluiesc întru tine și să

Mă dau ție, și să Mă dau săracilor care caută spre Mine mângâierea și pacea lor și viața lor. Amin.

Îngerul învierii Mele se vestește și azi peste voi cu vestea bucuriei și vă spune vouă: *Hristos a înviat!* Iată, se adună cei din cer pentru sărbătoare de înviere. *Hristos a înviat!* sună iar îngerul învierii Mele. Glasul lui îi adună pe cei din cer, pe cei chemați la masa Mea de Paști cu voi, copii ai Ierusalimului.

Hristos a înviat! se aude peste voi prin glasul sfințelor Mele mironosițe. Iată-le cu Mine pe pământ, la masă cerească cu Mine și cu toți martorii învierii Mele, și toți vă spun vouă: *Hristos a înviat!* Iar Eu le spun: hai, hai la masă, hai la izvor! Așezați-vă cu cei mai mici ai Mei, cu cei din urmă, la masă de Paști, la masă de cuvânt sfânt, ca să mănânce viii și morții la masa Mea, la masa venirii Mele cu înviere peste făpturi. Cei ce au îmbrățișat cerul pe pământ, aceia sunt cei vii cu care Eu am lucrat și lucrez pentru învierea făpturii. Amin.

Acum, ne așezăm. Binecuvântată să fie masa de pomenire a sfințelor mironosițe care au mărturisit și mărturisesc îngroparea și învierea Mea din morți. Ele au fost mângâierea Mea, ca unele care au rămas cu Mine în vreme de strâmtorare. Credința lor în Mine le-a ținut vii cu nădejdea, iar când am înviat, le-am dat mângâierea învierii, așa cum le-am promis înainte de patimă că Eu după îngroparea Mea Mă voi scula și voi învia a treia zi. Ele au fost mângâierea Mea după învierea Mea. Ele au fost ajutorul Meu pentru vestea învierii, iar Eu le-am învăluit în taina bucuriei, căci bucuria este chiar biruința cea peste moarte. Amin.

Numai cel ce biruiește moartea, numai acela are adevărata bucurie, și aceasta este taina bucuriei. O, cum să-l fac pe om să afle taina aceasta, taina după care el aleargă în toată vremea lui cea din trup? Cine nu biruie moartea în trupul său, așa cum am făcut Eu, acela nu poate cunoaște taina învierii, taina bucuriei, biruința morții. Să audă de tine toate neamurile de pe pământ că Eu sunt în mijlocul tău cu taina bucuriei, cu biruința cea peste moarte, Ierusalime. Cel ce biruie moartea în trupul său, acela cunoaște taina învierii, taina bucuriei, biruința cea peste moarte, taina împărăției cerurilor în om, iubirea dintre om și Dumnezeu. Amin.

O, Ierusalime, te-am făcut bucurie pentru cei vii din cer și de pe pământ, că Eu vin la tine și Îmi pregătesc venirea cu sfinții așa cum Mi-am pregătit cu cei ai Mei de acum două mii de ani învierea din morți. Sunt la masă de Paști sfânt cu cei din cer și cu cei de pe pământ. Cei din cer mărturisesc pe pământ învierea Mea, iar cei de pe pământ mărturisesc în cer și pe pământ venirea Mea despre care Eu am grăit atunci. Venirea Mea este plata sfinților Mei, care Mă așteaptă de șapte mii de ani, și de două mii de ani. Pentru cei ce au strigat de atâta timp: *«Până când, Doamne?»*, de aceea Mi-am întocmit venirea Mea. Pentru ei, o, copiii Mei de azi, pentru ei am făcut Eu din voi popor de ucenici ai Mei în zilele acestea. Pentru ei, fiilor, pentru ca să dea pământul înapoi trupurile lor înviate așa cum din mormânt am răsărit Eu trup viu pentru învierea celor adormiți. Amin.

Învierea naște în om dorul după sfințenie, iar aceasta aduce viața cea de veci peste om. Să ia omul în el înviere spre viață, că omul a luat și a mâncat moarte, și a murit apoi. Așa a pățit Adam. N-a răbdat să nu ia să mănânce, și după ce a luat și a mâncat, a poftit păcatul și l-a luat în el, și a murit omul cel făcut de Dumnezeu. Mâncarea naște pofta păcatului, și omul nu vrea să învețe de la Mine ce să mănânce și cum să mănânce ca să vină spre Mine, ca să Mă cunoască omul și să caute după Mine apoi.

O, ce frumos am lucrat Eu cu ucenicii și cu ucenițele învierii Mele! Le-am dat lor toată taina cea ascunsă în veacuri, și pe care nici îngerii din cer n-o știau. Le-am dat-o ca să rămână ea cu oamenii și să creadă ei în ea, și apoi să se așeze în ea așa cum s-au așezat în ea ucenicii și ucenițele învierii Mele. O, ce frumos am lucrat Eu cu ei și peste ei taina veșniciei! O, ce frumos, fiilor! O, câtă bucurie îi dă omului această taină, omului care caută cu taina aceasta!

M-a desprins Tatăl de la sân și M-a dat oamenilor, iar oamenii, prin necredința lor în Mine că sunt de la Tatăl, M-au dat răstignirii. Dar răstignirea Mea era chiar taina pentru care Mă trimisese Tatăl pe pământ ca să rămân cu oamenii prin taina aceasta, ca să-Mi las trupul Meu spre hrană omului. Trupul Meu cel răstignit s-a făcut hrană de înviere pentru tot omul care se apleacă spre taina învierii trupului Meu. Eu dacă am înviat cu trupul, i-am dat omului credința în învierea lui, dar mai întâi l-am învățat pe om prin răstignirea Mea să aibă credință în răstignirea lui, care-i aduce învierea duhului și a sufletului și a trupului lui. Iată ce frumos am lucrat Eu această taină, și pe care le-am dat-o de atunci și până azi ucenicilor și ucenițelor Mele. Cei ce M-au aflat, aceia M-au iubit, și apoi M-au dorit fără de sfârșit, iar dorul lor de Mine a biruit în ei moartea și le-a dăruit bucuria, biruința morții din om.

O, cum să-l fac pe om să afle taina aceasta, taina după care aleargă el în toată vremea lui cea din trup, taina bucuriei care biruiește moartea din trupul omului, și prin ea să ia omul învierea cea de veci? Cei ce au aflat și au iubit și au dorit taina aceasta, iată-i, sunt vii și sunt cerul Meu și locul Meu de odihnă, așa cum sunt mironosițele răstignirii și învierii Mele din morți. O, cât au așteptat ele învierea Mea! Trupul Meu cel răstignit le-a unit pe toate într-un el, iar ele se strângeau lângă trupul Meu ca să-l ungă cu mirese, ca să-l mângâie între morți. N-a fost iubire ca a lor pe pământ ca să iubească atâta trupul Meu, trupul lui Hristos, trupul cel sfânt și curat al lui Dumnezeu. Omul iubește trupul omului. Ele însă au iubit trupul lui Dumnezeu, Cel de trei ori întrupat: din Tatăl, din Fecioară, și din morți.

O, iubitele Mele, mironosițele Mele cele mari cu iubirea! Stăm la masă de cuvânt și de iubire cu cei mici de pe pământ. Bucurați-vă cu ei, o, ucenițelor! Amin, amin, amin.

— **T**rupul Tău cel înviat, Doamne și Mire al nostru, îl mărturisim noi de două mii de ani. Toate slujbele bisericesti cântă cântările învierii, iar noi suntem pomenitele și binecuvântatele învierii Tale. Slavă creștinilor de pe pământ, Doamne, că mărturisesc mărturisirea noastră despre învierea trupului Tău pe care noi l-am uns cu mirese și l-am șters cu părul capului nostru spre mângâierea Ta și a noastră, Doamne iubit. Iubirea mironosițelor Tale e iubire sfântă și multă și bine mirositoare, e mir care înmiresmează iubirea, Doamne iubit. Cea mai mare iubire în noi a fost iubirea celor trei zile când Tu ai stat ascuns între morți, când noi Te căutam printre morți, Doamne, până când îngerul învierii Tale ne-a spus să nu Te mai căutăm între morți, că Tu ai înviat. Ne-ai lăsat cuvânt la îngeri ca să ne spună ei că ai înviat și că vei merge în Galileea la ucenici ca să-i mângâi cu învierea Ta. Noi însă Te căutam, și Tu vedeai căutarea noastră. Mare ne-a fost fiorul iubirii când Te-ai arătat nouă înviat. N-a mai fost bucurie mai mare pe pământ ca bucuria aceea când noi Te-am cunoscut înviat, Doamne. Ne-ai umplut inimile de iubire după Tine, căci cine poate, în afară de Tine, să umple de iubire inima omului? Ai plecat apoi la Tatăl, iar noi, ucenicii și ucenițele Tale, am rămas cu mângâierea mărturisiri-

rii învierii Tale la toată făptura. Ne mângâiam mărturisindu-Te și Te promiteam la toți cei care primeau mărturisirea răstignirii și învierii Tale, mărturisirea dumnezeirii Tale, Doamne. Când erau oameni care Te primeau și Te iubeau prin mărturisirea noastră, noi eram fiii și fiicele bucuriei cea pentru Tine, că mult Te iubeam, și mult doream să Te dăm tuturor și să ne mângâiem dându-Te. O, grea este iubirea de Tine; grea și plină de dor și de suferință cu dor. Le spunem celor ce vor să Te iubească, celor ce dau să Te iubească, le spunem că grea și plină de neliniște este iubirea de Tine, căci cine Te iubește nu mai poate fără Tine, și e plin de dor mângâios ca să poată, căci iubirea de Tine e rană plină de dor, rană care-l ține pe om în Tine, în trupul Tău și în duhul Tău, Doamne.

Iubirea de Dumnezeu e cea mai mare putere, cea mai mare mângâiere în om, cea mai mare biruință, o, oamenilor, o, creștinilor, o, fii ai lui Dumnezeu! Auziți, voi, oamenilor! Auziți și voi, creștinilor! Și auziți, voi, fii ai Domnului! Voi, cei chemați, și voi, cei aleși, și voi, cei credincioși și sfinți, auziți iubirea mironosițelor! Iubirea de Dumnezeu este mir pentru Domnul. Mare a fost iubirea noastră pentru Domnul. Ne purtam din loc în loc și din zi în noapte, și din noapte în zi cu lacrimi pe obraz și pe suflet de dorul lui Hristos Cel înviat, Care S-a dus la Tatăl și ne-a lăsat cu dorul. Când El Se așează cu dor de El în om, dorul de El se face rană, iar inima din noi a fost rană vie pentru El, rană care ne-a ținut în trupul Lui și în Duhul Lui până sus în cer, până sus în Domnul Cel văzut de sfinți. Sfinții din cer sunt asemenea Lui, căci ei Îl văd pe El cum este din pricina asemănării lor cu El pe pământ. O, fericiți sunt cei de pe pământ care iau chipul și asemănarea lui Hristos din mâna lui Hristos!

O, nu vă mirați că nouă S-a arătat întâi Domnul Cel înviat. Domnul este Mirele, și El iubește mult femeia, căci Mirele iubește mireasa și mult o iubește. O, cine poate iubi pe Mire mai mult decât mireasa? Iată de ce iubește Domnul pe mireasă. Ea este simbolul iubirii cea pentru Mire, precum Mirele este simbolul iubirii pentru mireasă. Mirele și mireasa sunt iubirea. Aceasta înseamnă iubirea. Amin, amin, amin.

O, iubiții Domnului, o, copii ai venirii Lui după două mii de ani! Suntem cu voi la masă dulce, la masa Domnului cu voi, iar noi tânjim după El. Iubirea noastră e cântată de Scripturi, iubirea miresei care plânge căutând pe Mire și zicând: *«Căutat-am noaptea pe Acela după Care inima mea tânjește și nu L-am aflat. M-am sculat și am cutreierat cetatea, pe ulițe și la răspântii am căutat, că după El inima-mi tânjește, dar nu L-am aflat. M-au întâlnit paznicii și i-am întrebat: ați văzut, oare, pe Acela după Care inima-mi tânjește? Dar abia mă despărțeam de ei, și am găsit pe Alesul inimii mele și m-am prins de El și nu l-am mai dat drumul»*.

O, așa a fost cântat dorul mironosițelor învierii, care-L căutau pe Cel drag până ce El S-a arătat lor. Și de atunci, noi am fost casa dorului, altarul pe care se mistuie dorul nostru de El, căci iubirea după Dumnezeu e mare suferință, și e dulce suferință, și nu e pe pământ om mai dulce și suflet mai frumos ca cel ce are vie iubirea de El. Cine-L iubește pe El, după dreptate Îl iubește. O, fii și fiice ale Ierusalimului venirii Domnului! Cine-L iubește pe El, după dreptate Îl iubește, și altfel nu se poate această iubire. Nu se poate iubire fără dreptate, iar noi l-am făcut Lui dreptate prin toate faptele noastre văzute și nevăzute și l-am făcut nouă Stăpân. Cine nu-L are pe El de Stăpân, nu-L poate iubi după dreptate, că El îi zice aceluia: „*Du-te*“ și el se duce, sau îi zice: „*Vino*“ și el vine, ca să facă acela după voia Stăpânului lui. Amin.

O, Mire înviat, cine Te iubește, după dreptate Te iubește. Cine Te iubește urăște fărădelegea. Adună-i pe toți aceștia care urăsc fărădelegea, că noi, miresele Tale, mărturisim învierea Ta din morți ca să crească în oameni dorul după Tine și după viață și după mângâiere, Doamne. Cântă fiii Ierusalimului cântarea învierii, și pe noi, martore lângă mormântul cel gol care a purtat în el trei zile trupul Tău cel răstignit. Le spunem și noi iubirea noastră de Tine. Le-o dăm și lor s-o aibă și s-o ducă așa cum am dus-o noi și să sufere pentru ea cum am suferit noi, cu ea în inimi. Dorul lor după Tine este dorul Tău de ei ca să lucreze ei pentru Tine ca să vie pe pământ cu învierea morților, Doamne.

Slavă Ierusalimului cel nou de azi pentru pomenirea sfinților Tăi care stau la masă pe pământ cu fiii Ierusalimului nou. Zi de zi mâncăm de la masa Ta cu ei, Doamne, iar ei zi de zi mâncă cu sfinții la masa trupului Tău, din hrana trupului Tău. Iar noi, mironosițele învierii Tale, îi ungem cu mir ceresc și le spunem că iubirea de Tine este cea mai mare mângâiere, cea mai mare putere pentru fiii lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— **I**ar Eu, ca și pe voi, îi umplu și pe ei cu iubire, o mironosițele Mele, că mai mirositoare decât mirul cu care ați uns trupul Meu a fost iubirea voastră pe care ați dus-o din greu în voi după plecarea Mea la Tatăl, că grea și plină de neliniște este iubirea cea de sus în om, dar ea este puterea și mângâierea și calea cea de veci a vieții celui ce Mă iubește. Amin.

Iată-i pe sfinți cu Mine și cu voi la masă cerească de pomenire, la care se adună și cei adormiți și pomeniți la altarul Meu de la voi, masă bogată în milă, fiilor, masa împăcării, măi fiilor.

Verginica e plină de mângâiere de la voi. Această masă de praznic sfânt Mi-o aducea ea Mie an de an când era cu trupul pe pământ. Acum ea e numai bucurie, și și-a adus poporul ei cel adormit ca să stea la masă cu poporul cel viu. Ea se bucură că are popor viu și spune:

— **P**rimește, Doamne, jertfa aceasta și binecuvintează moștenirea Ta, și mântuiește poporul Tău, Doamne, și îi dă biruință asupra morții de pe pământ. Și, Doamne, dă-i nestrăciunea. Amin, amin, amin.

— **L**e-o dau, Verginico, numai să Mi-o dea și ei pe a Mea în ei. Le-o dau, că asta este truda Mea și oful Meu și dorul Meu, că Eu vin, și sunt gata cu totul ca să le dau nestrăciunea, și prin ei să înnoiesc pământul cu viața cea de veci și să răscumpăr făptura și s-o dau nestrăciunii. Amin.

Vă aduc mulțumire, fiilor. Voi, de jos, și Noi, de sus, și am făcut masă cerul cu pământul laolaltă, cei de sus cu cei de jos, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Vă dau puteri peste puteri. Îngerii toți vi-i dau, ca să lucreze prin voi lucrarea ce o avem de sfârșit pentru întâlnirea Mea cu omul în zile de nuntă cerească pe pământ. Întindem iar masa Mea de nuntă cu voi, la care chem pe om să vină ca să ia din ea. Și omul va veni. Amin. Vă dau puteri peste puteri ca să împliniți voi jos pe pământ pe cele de sus din cer, ca să fie precum în cer pe pământ.

Veniți să vă dau. Cereți, fiilor, ca să vă dau, că pentru Mine cereți, și Eu vă dau. Amin.

Pace vouă vă dau! Tot ce am vă dau, că pentru Mine vă dau. Iar voi așa Mă iubiți: Mă iubiți dându-Mi Mie tot ce Eu vă dau. Amin, amin, amin.

Duminica a patra după Paști, a slăbănogului. Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Domnul are sfială înaintea celui fără de sfială. Cel ce nu învață rămâne dator timpului cel pentru învățat. Iubirea pentru Dumnezeu e floare rară. Adevărata milostenie este să se dea omul pe sine lui Dumnezeu.

Sunt plin de hrană pentru voi, fiilor copii, iar voi să Mă dați cu ea Ierusalimului Meu cel nou, ca să-l hrănesc pe el. Amin.

Cine nu mănâncă slăbește și se ofilește și își pierde frumusețea lui cea pentru Domnul și pentru îngeri. Cine nu mănâncă de la Mine cu folos, acela este ca școlarul care merge la școală, dar nu ia ca să facă și ca să aibă înțelepciune, și rămâne mereu în urmă și repetă anul de școală și nu se face om cu folos pentru om și pentru Dumnezeu. Dar cine mănâncă, acela este sănătos, este credincios celui ce-i dă să mănânce, și este de folos. Amin.

Dau să-i fac gust bun hranei, și așa să v-o dau, ca să vă fie drag s-o mâncați și s-o doriți și s-o luați cu mulțumire, ca să am și Eu mulțumire pentru truda Mea dintre cer și pământ, ca să-Mi fie ușoară venirea Mea la voi, pentru voi și pentru toți cei ce iau de la voi venirea Mea, fiilor care Mă primiți când vin.

O, dacă omului nu-i place când vin și cum vin, el nu dorește să vin, și se depărtează de Mine și se rușinează cu Mine și dă să Mă ascundă din calea lui.

E rău să stea mare omul în el, fiilor. Acela nu Mă primește pe Mine cu statura Mea în el, căci statura Mea este omul umilinței care se jertfește pentru om. Omul nu are sfială pentru Dumnezeu, și iată, are Dumnezeu sfială înaintea omului care nu are sfială pentru Dumnezeu ca să-L primească. Celui ce nu-i place să-L aibă pe Dumnezeu în ființa lui, acela nu are sfială nici pentru cei din cer, nici pentru cei de pe pământ.

O, fiilor, nu-i place omului vindecarea cea pentru sfială și pentru credință în Dumnezeu și nu dorește omul să vin și să vindec pământul de om mare în el.

L-am vindecat pe cel slăbănog cu trupul, că n-avea cine să-l vindece, n-avea cine să-l bage în apa vindecării când venea îngerul și făcea semn în apă. M-am dus lângă el și l-am întrebat cu sfială dacă vrea sănătatea. Dar el Mi-a răspuns că n-are și el pe cineva care să-l ajute să-l bage în apă la vremea potrivită, și ajunge altul înaintea lui în apa vindecării, și el rămâne mereu bolnav. Atunci Eu cu glas sfios i-am zis: «*Ridică-te, ia-ți patul și mergi!*», iar el M-a primit și așa a făcut, ca să se audă pe pământ despre venirea Mea de la Tatăl, ca să Mă primească iudeii de Dumnezeu al lor venit din cer pentru ei, pentru vindecarea lor, pentru ca să le dau viață adevărată și să aibă viață. Dar lor nu le-a plăcut venirea Mea și se rușinau cu faptele Mele și s-au hotărât să Mă omoare, că nu puteau auzi că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, nu puteau să se facă mici înaintea faptelor Mele mari care-i rușinau pe ei între oameni.

O, fiilor care Mă așezați pe Mine cuvânt pe pământ, cel ce vine în numele Tatălui, acela nu e primit de om, dar cel ce vine în numele său, acela este primit de om. Iată, oamenii nu-L primesc pe Dumnezeu cu faptele Lui cele mari. De aceea le-am spus Eu iudeilor care s-au supărat că l-am vindecat pe slăbănog în zi de sâmbătă: «*Cum puteți voi să credeți când primiți mărire unii de la alții, și mărirea cea de la Unul Dumnezeu nu o căutați? Iată, Moise vă va judeca pe voi, că dacă l-ați fi crezut pe el, M-ați fi crezut și pe Mine, Cel despre*

Care el a scris. Dar dacă voi nu credeți în cele ce a scris Moise, cum veți crede în cuvintele Mele?».

Iată ce taină mare: cine nu mănâncă, acela nu este sănătos. Cine nu merge la școală ca să învețe, acela nu știe, așa cum n-au știut iudeii cele scrise de Moise pentru Hristos. Cel ce nu învață rămâne dator când va fi întrebat de timpul cel pentru învățat. Tot omul care nu-L primește pe Dumnezeu, acela nu a învățat din Cartea Adevărului care vine împlinindu-se pentru adevărarea celor scrise despre adevăr, despre Dumnezeu. O, dacă omului nu-i place să vin, aceluia nu-i place cum vin, și caută mereu cuvânt de împotrivire peste faptele cele mari ale venirii Mele cea de două mii de ani. Dacă slăbănogul cel vindecăt de mila Mea era umilit prin slăbănogirea trupului lui, lui nu i-a fost greu să Mă primească să-l vindec. Dar cel ce stă mare în el, acela se rușinează să Mă primească și să Mă mărturisească apoi.

Mare umilință am adus Eu oamenilor mari în ei, prin cei ce Mă mărturiseau pe Mine între oameni. Judecata Mea cea peste om a fost mereu pusă pe pământ de cei ce Mă primeau în ei ca să fac prin ei faptele Mele cele mari, ca să-i umilesc pe toți cei care nu vor să se vindece de mărire, ca să aibă ei sfială și credință în Dumnezeu, și ca să pot Eu să vindec pământul de om mare în el.

O, nu are cine să-l vindece pe om, nu are cine să-l bage pe om în apa vindecării. Vin Eu și îl întreb cu sfială pe om dacă voiește să se facă sănătos. Eu știu că n-are cine să-l vindece pe om, și de aceea vin Eu cu venirea Mea la om, și îi spun să se scoale și să meargă apoi, căci omul este slăbănog. N-are omul nici mâini, nici picioare, nici cap, chiar dacă el zice că are, căci celui ce nu-i place să aibă sfială înaintea lui Dumnezeu și pentru cei din cer, n-are nici pentru cei de pe pământ. N-are omul vindecare de mărirea din el și nu voiește omul să Mă vindece de necredința lui, de nesfiala lui, să ia de la Mine și să aibă omul, că Eu sunt blând și smerit cu inima, iar bunătatea Mea îl îndeamnă pe om la pocăință. Dacă Eu întârzii cu dreptatea peste viața omului și peste faptele ei, aceasta este bunătatea Mea care-l așteaptă pe om să se ridice spre Mine, Cel plin de așteptare după om.

Aștept să Mă iubească omul din toată ființa lui, că Eu așa i-am dat lui poruncă și i-am zis: *«Să iubești, omule, pe Dumnezeu din toată virtutea ta, din tot sufletul tău, din toată ființa ta»*. Iată, aceasta trebuia să fie pe pământ, și aceasta trebuie să vină pe pământ. Amin. O, fiilor care dați ființă cuvântului Meu în cartea sa de azi! Vom putea, oare, Noi și cu voi să aducem pe pământ împlinirea aceasta peste om? Aceasta este ceea ce trebuie să vină pe pământ. Putea-vom, oare? O, fiilor-copii, încopilăriți pe poporul Meu cu această poruncă împlinită peste el și peste Mine. Amin. Țineți peste el mâna Mea și a voastră, ca să stea el împlinitor pentru aceasta ce am pus Eu peste om prin cuvântul acesta scris cu foc pe piatră și pe inima omului și pe inima Mea. Fericit este cel ce știe să iubească acest cuvânt: iubirea pentru Dumnezeu.

Iubirea de Dumnezeu o au mulți în felul lor și după măsura lor, dar iubirea pentru Dumnezeu e floare rară, fiilor copii. Iată cât se iubește omul pe sine! Toată iubirea și-o păstrează pentru el omul. Chiar și iubirea de Dumnezeu, tot lui și-o dă, căci omul dă să se folosească de Dumnezeu în nevoile lui omenești și trupești. Când M-am apropiat de slăbănogul care aștepta lângă apa vindecării, l-am întrebat dacă voiește să se vindece, și el s-a plâns că n-are cine să-l ajute pentru vindecare. Nimeni nu se uita la el ca să-i facă bine. Nimeni, fiilor, nimeni. Și dacă l-am ajutat Eu, el s-a așezat în iubire pentru Mine și M-a mărturisit după ce Eu i-am spus cine sunt,

și i-am spus să nu mai păcătuiească apoi, ca să nu-i fie iarăși mai rău pentru păcat.

O, este mare lucrare să vină pe pământ iubirea pentru Dumnezeu. Această hărnicie pentru ascultarea de acest cuvânt este cea mai frumoasă lucrare pe care o poate zidi omul între pământ și cer. Eu am avut sfială înaintea Tatălui și când l-am zidit pe om, și când i-am dat din Mine, și când l-am păstorit, și când l-am vindecat, și când l-am mângâiat, și când l-am dojenit, și când l-am iubit. Dar omul când Mă iubește, nu știe să aibă sfială, și își ia iubire de la Mine, și de aceea Mă iubește. Dar ca să aibă el iubire multă pentru Mine, ba. Iar Eu stau sfios de șapte mii de ani în slujba omului și îi dau din cer, și ia și cel bun și cel rău, dar Eu nu iau pentru Mine de la om, și ce este al lui nu este al Meu, că e al lui.

I-aș da omului vindecare, dar i-aș da pentru Mine, nu pentru el. I-aș da ca să am și Eu ceva în el pentru Mine. Omul așteaptă vindecare pentru el. De ce să-i dau dacă nu i-o dau pentru Mine? De ce să-i dau dacă el nu știe să-I dea lui Dumnezeu după ce Dumnezeu îi dă? Omul îi dă omului, și apoi își zice: *„Am făcut milostenie“*. Așa a învățat omul să-I dea lui Dumnezeu; așa știe el că se dă lui Dumnezeu. Nimeni nu poate să-I dea ceva lui Dumnezeu dacă nu se dă el mai întâi cu totul așa cum v-ați dat voi Mie, copii care aveți cu voi venirea Mea la voi. Iubirea pentru Mine îl face pe om să nu se mai oprească pentru sine nici un strop, ci numai pentru Dumnezeu și la cererea lui Dumnezeu. Amin.

Voi pe Mine, fiilor, nu M-ați căutat aici, dar v-am căutat Eu acolo unde erați și v-am cerut. Cui v-am cerut? Vouă, fiilor, iar voi v-ați dat cu totul. Nu omului v-ați dat, ci Mie. Aceasta înseamnă mare înțelepciune, și Mă bucur să văd pe cineva venind la Mine așa cum ați venit voi. Dar iată, puțini știu acest fel de venire la Mine și pentru Mine.

Mulți ar voi să vină la Mine, dar pentru ei, nu pentru Mine, fiilor. La cererea Mea sunt prea puțini care ar da să vină, dar sunt mulți care dau să vină la cererea lor, la dorința lor. Eu când i-am pețit pe apostoli, M-am dus Eu după ei, iar cei ce vin așa, sunt cei mai iubiți. De ce sunt cei mai iubiți? Pentru că răspund chemării pe care le-o fac Eu pentru Mine ca să le dau slujbă în planul Meu cel de la Tatăl peste pământ. Fericit și iubit și prea iubit este cel ce Mă aude zicându-i: *„Vino după Mine!“*, și el să vină, că de acela am Eu nevoie, și aceasta este iubirea cea pentru Dumnezeu. Amin.

Avem, fiilor, sărbătoare pentru pomenirea în cer și pe pământ a mărturisitorului Meu Gheorghe. Prin el Eu am judecat pe împărații pământului, pe cei de până la el și pe cei de după el. Pe cei orbi i-am vindecat prin vederea mucenicului Meu pe care l-am întărit cu îngerii ca să așeze el pe pământ adevărul cel despre Dumnezeu împotriva orbirii omului care se luptă cu adevărul. Inima omului e plină de deșertăciune și de dor de viață fără Dumnezeu, dar Eu din vreme în vreme M-am așezat judecător peste oameni prin cei ce au ascultat chemarea Mea pentru mărturisirea adevăratului Dumnezeu. El, mucenicul Meu Gheorghe, s-a făcut pentru Mine mai tare ca moartea, mai tare decât chinurile la care-l aduceau cei fricoși, cei ce se temeau de cei tari ai lui Hristos.

O, fiilor, tăria Mea din om se vede dacă este numai atunci când ea se dovedește. O, fiilor care-Mi auziți cuvântul peste Ierusalim și peste pământ! V-am dat să zidiți Ierusalimul. V-am dat să zidiți un popor cu cele de la Mine. Mă uit mereu la această zidire. Tot atât de mult să vă uitați și voi, căci o zidire trebuie mereu înnoită, mereu îngrijită, că altfel ea se strică, fiilor. O casă trebuie mereu întărită, curățată, măturată, lustruită, spălată și stropită cu miresme, ca să-i placă

în ea stăpânului. Iubirea pentru Dumnezeu, ea este cea care aduce veșnicie peste toate. Împrospătați cu această mireasmă duhul și trupul și sufletul Ierusalimului Meu din jurul vostru, și pe care Eu îl îngrijesc cu cuvântul vieții veșnice.

O, Ierusalime, să nu te sature de Dumnezeu. Dau mereu să-i fac gust bun hranei pe care ți-o dau spre ființă. Dau să-ți fie drag s-o mănânci și s-o dorești și s-o iei cu mulțumire, fiule poporului Meu. Tu ești zidirea Mea de azi, și cu tine lucrez la facerea omului. Amin. Și nu uita că Mi-e dor să Mă mărturisești la cei din cer și la cei de pe pământ Dumnezeuul tău, Ierusalime. Numai tu ai de Dumnezeu pe Dumnezeuul Cel adevărat. Iată, nu pot oamenii să aibă iubire pentru Mine și nu pentru ei. Dar tu învață mereu această mare minune, această măreție pe care o ai tu de la Mine pentru cei ce au iubire pentru Mine și nu pentru ei. Și dacă tu n-ai cunoscut până să fii al Meu iubirea de Dumnezeu, iată, Eu te-am învățat ceea ce este mai mult. Te-am învățat iubirea pentru Dumnezeu, poporul Meu, și prin ea Îmi ești tu Mie popor. Amin. Cine are iubire de Dumnezeu, se hrănește cu ea și și-o cântă și și-o vestește, dar cine are iubire pentru Dumnezeu, acela și-o jertfește pentru Dumnezeu, la cererea lui Dumnezeu. Amin. Îți dau mereu putere nouă, popor zidit de Dumnezeu, că Eu cu tine am început din nou facerea omului, nașterea din nou a lumii, facerea din nou a toate câte vor fi. Ridică-te mereu ca să poți mereu, ca să mergi mereu, căci cel ce stă jos, acela nu merge, iar cel ce merge la cuvântul Meu, acela a învățat iubirea pentru Dumnezeu. Amin.

Scrieți pe hârtie toate câte mai sunt de făcut, fiilor veghetori din partea Mea peste lucrarea Mea de azi, peste poporul Meu de azi. Așteptăm noi zile de nuntă Eu și cu voi înaintea oamenilor care vin la masa Mea, la nunta Mea. Fiți bine chivernisitori peste timpul care mai este până la sărbătoarea Mea cu voi și cu sfinții Mei. Și vom sărbători atunci duminica tuturor sfinților din cer și de pe pământ, iar cerul va umple de slavă toată sărbătoarea sus în cer și jos pe pământ și până la mari depărtări, căci totul va fi luat de vânt, de cele patru vânturi, ca să se bucure tot văzduhul și tot pământul de slava Mea cu voi.

O, copilași trudiți și zdrobiți sub grijile Mele pe care vi le-am dat să le duceți! Suflu acum, iar suflarea Mea peste voi vă dă haruri noi, și mângâiere vă dă, că pe voi nimeni nu vă mângâie, și cine nu știe să caute la Mine, acela caută la voi, iar voi sunteți plăpânzi de tot, și de peste tot vi se storc puterile voastre. Eu însă vă dau puteri noi, că am nevoie de voi, fiilor copii. Mănuțele și inimioarele voastre sunt scaunul pe care Eu Îmi odihnesc tot ce am de lucrat pe pământ acum, odată cu venirea Mea la voi. Învățați poporul care este cu voi să stea în hăinuță sfântă și să iubească iubirea cea pentru Mine. Și dacă voiește, să vă iubească și pe voi, dar nu pentru voi și nici pentru ei, ci numai pentru Mine. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2001

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Cel ce se lasă mic, acela crește, hrănit fiind cu cele de la Domnul. Numai oamenii au loc pe pământ, dar sfinții nu mai au. Semeția din om este necurăție. Fântâna samarinencei este loc de popas al sfinților.

Vă dau apă vie, copii ai vieții veșnice. Mă torn în cofițele din care Mă împart, și vă dau. Mă fac apă vie și Mă dau ca să Mă ia de la voi cei însetați și să-și ostoaie setea. Amin, amin, amin.

Curând, curând adun pe lângă voi pe mulți, și le voi da să bea, că Eu sunt izvorul cel veșnic al vieții, și Mă adun cu ei în jurul lui cu zile de nuntă între Mine și voi, și cu nuntași, fiilor copii. Să vină peste voi și peste zilele Mele cu voi, să vină soare și senin și cald și dulce în văzduhul cel de deasupra grădinilor pe care vi le-am dat să fie ale Mele cu voi, pentru poposirea Mea în cuvânt cu omul pe care-l chem să-i dau să bea din izvor și să-l învăț să bea, și să-l ajut să fie apoi. Vă dau, fiilor, multă, multă putere din puterea Mea și multă, multă iubire pentru lucrul vostru cu Mine, că iubirea Mea din voi e pentru Mine, și ea poate; ea și nu voi, că voi sunteți plăpânzi și n-ați putea atât cât am Eu să puteți.

Se apropie sărbătoarea duminicii tuturor sfinților, și voi fi cu voi în mare sărbătoare pe pământ între oameni, și Mă voi bucura încălzindu-Mă în inima omului care vine să Mă ia de la izvor, și îi voi da omului miros de flori cerești, că voi face din voi flori cu miros dulce și Mă voi arăta cu voi și cu darurile Mele în voi, pe care Eu le-am pus în voi pentru învierea omului, fiilor.

Stați strânși cu toții într-unul, că unde este unul în toți, acolo e mare binecuvântare, căci pot Eu acolo, fiilor, și am grijă ca să pot, și iată, pot în voi și pentru voi și pentru Mine, căci Eu, pentru Mine pot în voi. Amin.

V-am spus vouă taina iubirii de Dumnezeu și taina iubirii pentru Dumnezeu, iar voi le știți pe cele pentru Mine, și așa să Mi le dați, căci taina iubirii pentru Dumnezeu este în cel pe care Eu îl chem să-Mi lucreze Mie, și ca să pot Eu împlini cu omul lucrarea pe care Mi-a dat-o Tatăl ca s-o așez pe pământ, venirea Mea cea după două mii de ani și învierea făpturii și viața cea veșnică peste om. Cei care s-au făcut sfinți pe pământ cu iubirea și cu trăirea lor, aceia au ajuns la Mine și s-au făcut până acum ajutor pentru cei care cereau de la Mine prin ei. Dar acum ei vă văd pe voi, cei ce Mă ajutați pe Mine de pe pământ, pe Mine și pe ei, ca să vin cu ei în venirea Mea, fiindcă Scripturile scriu despre venirea Mea cu sfinții. Și dacă așa este scris, Eu așa împlinesc, și voi așa împliniți și Îmi faceți cărare Mie și sfinților Mei ca să vin cu ei și să împodobim pământul cu slava venirii Mele, cu lucrarea facerii din nou a lumii ce va să fie, fiilor lucrători. O, voi sunteți mici față de taina venirii Mele, dar dacă nu erați mici, Eu nu puteam să lucrez cu voi la această taină, la această Scriptură. Cel ce se lasă mic în mâna Mea, în brațul Meu, pe acela Eu îl pot hrăni cu cele de la Mine și îl pot crește ca să fie al Meu și ca să știe să fie și ca să nu cadă din viață, căci cine nu este al Meu și cu Mine, acela cade din viață, cade în lături, și apoi cade din Mine și rămâne fără taina vieții, fără lucrarea vieții.

Vă mângâi învățându-vă, fiilor. Dacă nu v-aș mai învăța, ce aș face Eu fără voi? Dacă nu v-aș învăța mereu, n-ați mai fi, și Eu nu v-aș mai avea. Vă mângâi învățându-vă, și așa să lucrați și voi unii peste alții cu învățătura pe care v-o dau mângâindu-vă cu ea. M-am întâlnit cu femeia samarineancă la izvorul lui Iacov și am mângâiat-o învățând-o pe ea, iar ea s-a lăsat mică și a luat, și s-a dus apoi să împartă de la Mine la cei din casa ei, și M-au luat aceia în casa lor și le-am dat învățatură.

Binecuvântată să fie ziua de serbare a fântânii casei întâlnirii, fântâna samarinencei. Și iată, lângă ea, casa întâlnirii. Puțin, puțin, și Eu voi intra în ea cu zile de nuntă, cu sărbătorile cerului pe pământ. Acum, samarineanca așteaptă lângă fântână să scoată și să dea sfinților și apostolilor și mucenicilor și proorocilor și cuvioșilor și tuturor din cer. Acum ea

vestește în cer venirea Mea pe pământ cu sfinții, așa cum a vestit acum două mii de ani, la cei din casa ei pe Mesia, Cel vestit de Scripturi.

Fântâna samarinencei. Fântâna întâlnirii cu Dumnezeu. Presărați flori la fântână, fiilor, și puneți băncuță pentru sfinți, și puneți cofițe pentru apă, că vin sfinții să bea din ea și să fie lângă voi.

Fântâna samarinencei, locul în care Eu Mă adun cu cei însetați ca să le dau din apa vieții și să se mângâie din ea, și să se vindece cu ea de toate apăsările lor, și să ia de la Mine și să poarte, că Eu port pe umeri venirea Mea la om, și vreau s-o pun și pe umărul omului s-o poarte, că dacă n-ar purta-o și omul, la ce ar mai folosi venirea Mea după om?

Mă întâlnesc cu omul la fântâna întâlnirii, în casa întâlnirii, în grădina întâlnirii și îi dau să bea din fântânile sfinților Mei, că Eu v-am pus pe voi să scoateți apă pentru sfinți în grădinile Mele cu voi, iar sfinții să-și lase în ele harurile, și să ia oamenii din ele și să se dea lui Dumnezeu. Amin.

Puneți cănuțe la fântâni, ca să bea sfinții, fiilor. Puneți băncuțe la fântâni, ca să se odihnească cei din cer la fântânile Mele de la voi. Să aibă sfinții loc pe pământ, că nu mai au. Numai oamenii au loc pe pământ, dar sfinții nu mai au. Peste tot numai oameni și atât, oameni ca oamenii, nu ca sfinții, și sfinții nu au loc cu oamenii. Dar la voi vin și poposesc sfinții și îngerii, că au loc, fiilor. Iar voi faceți-le loc, faceți-i să se așeze și să stea cu voi și să mănânce cu voi și să bea cu voi din apa Mea de la voi, că a venit vremea să aibă sfinții din cer nevoie de ajutor de pe pământ așa cum am Eu nevoie de ajutorul vostru cel pentru venirea Mea cu sfinții. Are Domnul și au sfinții nevoie de ajutor de pe pământ, dar Eu nu pot să spun așa ceva la cei ce se roagă la cer pentru ajutorul lor. Nu pot să cer ajutor la cei ce au nevoie de ajutor pentru ei. Dar vouă vă cer ajutor, vă cer și Eu, vă cer și sfinții, vă cer și îngerii, că Eu vin pe pământ cu ei și Îmi trebuie cale pregătită, fiilor, cale spre oameni, măi copii, că vreau să înnoiesc face-rea, de pe pământ și până în cer. Amin.

Vă mângâi cerându-vă mângâiere și ajutor, fiilor. Vă dau la cererea voastră tot ce am Eu nevoie în lucrarea Mea cu voi peste pământ, iar voi să-Mi dați ce vă dau. Vă dau, fiilor, timp cald, timp senin lucrului Meu cu voi și sărbătorilor Mele cu voi. Cereți, ca să dau, că multă mângâiere am când vă aud că-Mi cereți și pentru ce-Mi cereți. Vă am ca pe cei mai iubiți. Așa să Mă aveți și voi, și să-Mi dați stat între voi, și să-Mi fiți mireasă împodobită mereu, fiilor. Cea mai mare curăție a miresei este nesemeția ei, iubirea ei cu aplecare.

Fiilor, fiilor, semeția din om este necurăție. Fiți dulci între voi, fiți cu aplecare unii spre alții, fiți drepti unii pentru alții, unii cu alții. Fiți dulci între voi, fiți trei unii pentru alții, dar cu dulce și cu bucurie, fiilor. Aveți de lucrat pentru Mine, și tot lucrul trebuie să fie sfânt, că e pentru Mine. Duhul și trupul și sufletul vostru să fie în sfințenie zi și noapte, că sunt pentru Mine, fiilor. Cuvântul și lucrul să fie sfinte, că sunt pentru Mine. Faceți cu aplecare și cu bucurie sfântă lucrul Meu, că voi sunteți ai Mei și nu ai voștri, și aceasta să vă fie bucuria inimii, și pentru ea să creșteți în bucurii. Amin. Cereți de la cer. Vreau să vă dau ce-Mi cereți. Cereți timp cald, cereți soare dulce și lucrător cu voi, cereți ploaie dulce și bine-făcătoare și numai la vreme pentru hrana cea din grădină. Cereți puteri din Mine pentru voi, ca să puteți lucra lucrul Meu cel pentru sfârșitul zidirilor acestea: casa și grădina întâlnirii. Amin. Și apoi gătiți sărbătoarea Mea cu voi și deschideți porțile Mele, porțile prin care Eu intru cu cuvântul ca să

chem omul la Mine, și el să vină ca să-i dau ce vă dau și vouă, și ca să-l scap pe om de stricăciune, că asta vreau: să îmbrac omul în haina nestricăciunii. Amin.

Fiilor, fiilor, aduceți-vă zi și noapte aminte de făgăduințele Mele cele pentru voi și fiți numai o râvnă pentru ele și pentru împlinirea lor cea de la Mine peste voi, că ele sunt adevăr împlinit încă de la rostirea lor. Uitați-vă cum se împlinesc, și credeți bucurându-vă și dați-vă Mie bucurie și mângâiere, că Eu de șapte mii de ani lucrez la facerea voastră cea de acum, și iată, acum v-am dat-o, și vă numesc omul cel făcut de Mine la sfârșitul timpului, și vă numesc fructul biruinței Mele, că nu moartea și învierea Mea au fost biruința cea peste toate, ci omul cel făcut acum, el Îmi este Mie coroana biruinței pentru care Eu și cu Tatăl am trudit. Amin, amin, amin.

30 aprilie/13 mai 2001

Duminica a șasea după Paști, a orbului

Calea Domnului trebuie înnoită din temelii. Fericit este omul care se dă Domnului cu totul. Cei fără de lucru din cer se pierd în ei și în deșertăciuni. Iubirea pentru Dumnezeu e drumul între cer și pământ.

O, poporul Meu! Cel ce este Cuvântul nu poate să se sfârșească în cuvânt, că El este Cel veșnic, și este Făcătorul. Amin.

O, poporul Meu, te-am așezat la lucrul împlinirii cuvântului Meu, și ce este lucru mai frumos ca acesta pe pământ? Și dacă n-ai lucra cuvântul Meu, ce fel de frumos ai lucra tu pe pământ, poporul Meu? O, nu fi mândrit, o, nu fi ostentit! Nu te întrista că sunt Eu peste tine cu facerea Mea. Dacă n-ai lucra cuvântul Meu, ai lucra altceva, ai lucra numai pentru tine, așa cum lucrează orice om pentru el și pentru cei ce sunt ai lui. Dar tu lucrezi pentru Mine și pentru ce este al Meu, și lucrezi la cuvântul Meu, poporul Meu.

O, Ierusalime, Mă înmulțesc cu cuvântul peste tine. Îți înmulțesc binecuvântarea cea de la Mine. Îți înmulțesc pâinea și apa și pacea și puterea, poporul Meu. Îți înmulțesc credința și iubirea ta pentru Dumnezeu, și lucrez peste ele ca să fie ele pe plăcerea Mea, că nu mai am de unde lua de pe pământ credință și iubire pe placul Meu. Îți înmulțesc puterea în toate ale Mele, că am lucrare mare cu tine, Ierusalime, că Eu ți-am spus, fiule, că tu vei fi înălțimea pe care Eu Mă voi arăta pe pământ ca să chem pe om la voia Mea și la calea Mea, că numai calea Mea va mai rămâne, poporul Meu. O, nu te întrista că te-am așezat să lucrezi la calea Mea și la voia Mea. Calea Mea trebuia înnoită din temelii și Îmi trebuia om nou cu care să lucrez, căci omul vechi e burduf vechi, și orice aș pune Eu în el, se sparge și nu poate ține nimic. Tot omul de pe pământ lucrează numai pentru el și pentru cei ieșiți din el. Tot omul e legat pe drumul lui, din zori și până în zori, dar pe tine te-am răpit și te-am luat întru Mine, poporul Meu. Nu eram ieșit cu tine peste lume când Eu îți spuneam ție că voi face minuni fără seamăn cu o mânuță de popor și Mă voi slăvi prin el pe pământ și voi ieși cu el la capăt pentru tot lucrul Meu, pentru toată venirea Mea. N-a fost cuvânt rostit de Mine să nu-l împlinesc, și nu va rămâne neîmplinit nici un cuvânt de al Meu. Tu ești împlinirea aceasta, tu ești poporul care ascultă pe Domnul, iar cuvântul Meu este peste tine ca să-l împlinești întru totul. De aceea îți dau îngerii cu miile în ajutor, și ei te slujesc așa cum Mă slujesc pe Mine îngerii, fiule Ierusalime. Care părinte are și nu-i dă fiului lui? Așa și Eu îți dau. Îți dau,

că am, și nimeni nu are cum am Eu, căci Eu și toate câte am Eu sunt veșnice, iar tu ești tot ce am mai scump, și te iubește Tatăl, și te iubește mama Mea, și te iubește tot cerul cel veșnic, că Eu ți-am spus că vei fi scump și că va da omul pe tine tot aurul lui ca să te aibă. Dar tu ești al Meu, și ești de mare preț în cer și pe pământ, fiindcă așa a fost cuvântul Meu, și el se împlinește. Amin.

Fericit este, și fericit va fi omul care este al Meu cu totul. Iată de ce ești tu de mare preț la Mine, Ierusalime român. Tu ești cu totul al Meu. Amin. Tu nu mai ai al tău nimic, și ai numai ce este al Meu, fiindcă tu ești al Meu. O, mulți tânjesc, și tot mai mulți vor tânji la fericirea ta, dar greu se poate ajunge la ea, căci omul este al lui, și nu se poate așa pentru această fericire. Cel care este cu totul al Meu, acela este ca albina care adună în stupul Meu tot ce este mai curat și mai dulce și mai ceresc și mai sfânt pentru cer și nu pentru el însuși. Iată, așa este cel ce este cu totul al Meu, iar drumul spre această fericire e greu de găsit, căci omul este al lui și nu vrea să fie al Meu.

O, Ierusalime mic, să nu-ți fie greu cu fericirea aceasta, poporul Meu. Să te uiți la fiii lumii și să-i vezi cum trudesc din zori și până în zori pentru tot ce le place lor de fericire. Și dacă Eu te-am pus pe tine în fericirea cea pentru Mine, lucrează-o, fiule, și Eu ți-o voi da ție când ea va fi deplină, când ea va fi gata. Să nu te temi de lucrul acestei fericiri, căci cei fără de lucru din cer se pierd în ei, se pierd în deșertăciuni, se pierd în marea lumii.

O, poporul Meu cel mic, cei de la începutul acestei lucrări și cei de la mijloc n-au voit nici unul să fie al Meu. Eu le vorbeam, Eu îi mângâiam și îi chemam, Eu îi învățam împărăția cerurilor, iar ei auzind lucrau tot la împărăția lor, și nu-i puteam lua pe nici unul la lucrul Meu și numai la lucrul Meu, că ei și-l aveau pe al lor, iar Eu nu puteam să am din ei vreunul după chipul și asemănarea Mea, și plângeam fără popor, și tot un plâns a fost cuvântul Meu și statul Meu între cei ce nu se dădeau Mie. Și apoi te-ai născut tu, poporul Meu cel mic de azi. Din lucrarea cuvântului Meu te-ai născut, și fericit este cel ce se naște din cer, că acela are împărăția cerurilor, și cine o are pe ea, acela se dă Mie, că este liber și se dă Mie. Amin.

O, poporul Meu cel mic, te-am învățat să fii liber, fiule. Cel ce voiește să se dea Mie și nu este liber, acela nu se poate da Mie. Dar cel ce se liberează de sine și de toate ale lui, acela se face fiul Meu născut din cer, moștenitor în împărăția cerurilor, casa împărăției Mele și gospodar în ea. Numai cel liber se poate da Mie, căci cu jumătatea nimeni nu se poate da, fiindcă omul trebuie să fie întreg, fie pentru Dumnezeu, fie pentru sine.

O, poporul Meu, îți binecuvintez mereu nașterea ta din Mine, nașterea ta pentru Mine și numai pentru Mine, căci cine se naște din Mine, pentru Mine trebuie să se nască, și aceasta este iubirea cea pentru Dumnezeu, iar altfel nu este ea. Iubirea pentru Dumnezeu e viață fără de moarte, e drumul de pe pământ la cer și de la cer pe pământ, e lucrarea lui Dumnezeu care se varsă pe pământ din om. Așa să fii tu, Ierusalime trudit pentru Mine și pentru slava Mea peste pământ. Dacă Ierusalimul cel de atunci Mi-a pregătit calea morții Mele, tu, cel de azi, ales de Mine, Îmi pregătești calea slavei Mele cerești pe pământ, calea înnoirii lumii, poporul Meu. Așa să fii tu, și așa să trăiești între pământ și cer, că Eu îți voi da ție toată slava Mea la care tu trudești acum. Amin. Cuvântul Meu este împlinirea ta, este lucrarea ta, și apoi tu vei fi împlinirea Mea, rodul Meu pentru care tu ai trudit. Amin.

Și acum zic: toate zilele care mai sunt până la sărbătoarea Mea pe pământ cu tine, până la duminica tuturor sfinților, să fie zile de glorie cerească, presărate cu ajutor de îngeri și de sfinți și de puteri cerești, ca să pregătim sărbătoarea întâlnirii Mele cu omul în grădina întâlnirii, în casa întâlnirii, în corturile Mele cu voi. Soarele să vă însoțească de acum și până peste toată sărbătoarea, iar ploaia să asculte de voi, căci voi sunteți ai Mei. Amin. Să fie cald la sărbătoare. Așa să cereți voi de la Mine, că Mi-e drag și Mi-e dor să vă aud când cereți. Tot ce mai este de lucrat pentru casa și grădina întâlnirii vor fi la vreme împlinite, căci Eu prin voi pot, fiilor, și bucurați-vă că pot prin voi, că și îngerii Mei se bucură cu puterea lor în voi.

Chivernisiți-vă cu înțelepciune și cu dăruire timpul lucrului și împărțiți-vă cu folos pentru tot lucrul care mai este pentru pregătirea sărbătorii Mele cu voi și cu cei ce vor petrece cu noi zile de nuntă, căci împărăția lui Dumnezeu este asemenea unui împărat care face nuntă fiului său și care cheamă la nuntă. Amin.

O, fiilor trudiți, vă mulțumesc cu binecuvântarea Mea pentru toată truda voastră cea pentru Mine și pentru venirea Mea cu zile de slavă pe pământ. Vă mulțumesc vouă, fiilor trudiți, și la toți cei care se așează lângă voi pentru Mine ca să-Mi întocmesc lucrul cuvântului Meu cel pentru împlinirea casei și grădinii întâlnirii. La toți le mulțumesc, la toți câți Mă ajută pe Mine și pe voi, și le dau în dar bucurii. Amin. Iar voi gătiți-vă frumos și fiți plini de har, și fiți frumoși cu Mine în voi și nu fiți obosiți, că lucrul Meu este bun și este ușor și este veșnic. Mi-e duhul tot o dragoste cu voi și pentru voi. Mi-e inima locaș pentru voi, și toată firea se mângâie de la voi, și toți cei care v-au cunoscut și vă cunosc și vă vor cunoaște bine se vor bucura de voi așa cum Mă bucur Eu. Amin. O, e greu tot lucrul care este de făcut pentru cer, dar e dulce, că e pentru Domnul, fiilor. Bucuria dragostei pentru Dumnezeu e cea mai adâncă bucurie, e cea mai dulce iubire. Fiți cu putere în toate câte sunt de făcut, că mii și mii de îngeri și de puteri din cer se slăvesc prin voi în toată vremea lucrului cel de acum, care se zorește să îplinească cuvântul Meu: casa și grădina întâlnirii. Amin.

Și iarăși zic: să fie la vreme tot ce trebuie să fie pentru această împlinire. Aceasta este porunca Mea. Amin, amin, amin. Iar cuvântul Meu are în el împlinirea lui. Amin.

Cereți tot ce vă dau Eu. Cereți, ca să vă dau. Cere, Ierusalime! Tu ești poporul care ascultă pe Domnul, iar Eu la cererea ta voi împlini tot ce mai este scris în Scripturi pentru venirea Mea cu veacul cel nou, și acesta nu se va mai sfârși, și își va lua fiii la sân și îi va mângâia pe veci de veci, și aceasta va fi vecia care va veni pe pământ. Amin, amin, amin.

7/20 mai 2001

Praznicul Înălțării Domnului

Vrăjile, ghicitul și farmecele sunt mreajă peste fiii oamenilor. Cel mai frumos om este cel îmbrăcat cu putere de sus. Îngerii și sfinții îi așteaptă pe cei din urmă, care vor împărți împărăția la toți moștenitorii ei.

Pace ție, poporul Meu! Pace ție, Ierusalime! Pace vouă, fiilor! O, trudiții Mei copii, ce este mai frumos ca acolo unde sunt frații împreună; împreună lucrători în numele Meu și la cuvântul Meu? O, fiilor, cine și unde pe pământ se mai adună împreună frații la cuvântul Meu care zidește și hrănește, la glasul Meu care grăiește din cer peste

pământ? O, dacă glasul cuvântului Meu ar fi la îndemâna oricui, n-ar mai fi nimic de Mine sau de om, căci n-ar ști omul să stea mic în mâna Mea și să ia cu scumpete din gura Mea cuvântul Meu, că omului îi place să se dea mare cu darurile și cu Mine și cu mărire de la Mine și cu întâietate, fiilor. Dar glasul Meu este unul pentru toți, și nu-i poate fi sfâșiat veșmântul după cum e placul omului care vrea să-L împartă pe Dumnezeu.

O, poporul Meu, Eu știu să Mă împart, dar omul nu știe să Mă împartă așa cum Mă împart Eu. Când Eu eram cu Israel peste pământ prin Moise, s-au sculat frații lui cu mărire împotriva lui, cum că nu numai Moise, ci și ei sunt prooroci, și căutau să disprețuiască rânduiala Mea care venea de la Mine prin Moise, și a ieșit cu durere în Israel această neorânduială. Cuvântul Meu peste oameni e mare lucrare, și el trebuie să stea în mâna Mea, nu în mâna omului, iar omul să-l împlinească și atât. E plin pământul de vrăjitori și de fermecători, și aleargă oamenii la ei ca să le facă aceștia pe plac, căci dușmanul veacului acesta l-a învățat pe om să-și aibă placul lui. Dar la Mine, Dumnezeul Cel adevărat, nu se poate așa, nu se poate cu placul omului, ci numai cu placul Meu care este bun și care îl păzește pe om de moarte, de orice fel de moarte, căci semeția și voia omului și dorul după el însuși sunt moarte.

O, poporul Meu, cine și unde pe pământ se mai adună frații împreună la cuvântul Meu care curge din cer și care zidește și hrănește pe om? Am făcut cu tine minune mare, poporul Meu cel mic, că tu M-ai ascultat, iar Eu am putut prin tine, și iată, împart cuvântul Meu peste tot pământul, ca să-l ia oricine voiește și să-l împlinească, fiindcă de aceea vine cuvântul Meu peste pământ; vine ca să se împlinească. Amin.

Sunt în mijlocul tău, poporul Meu, cu prăznuirea înălțării Mele la Tatăl acum două mii de ani. Cine nu este umilit, acela se înalță și cade, iar cine este umilit, acela stă sus cu Mine și nu cade. Când Eu M-am înălțat, M-am înălțat ca să Mă duc lângă Tatăl, nu să Mă înalț și atât. M-am înălțat ca să nu stau lângă om și ca să nu Mă mai cinstească omul apoi cu cinstea cea pentru Dumnezeu, cu cinstea cea care-i face omului bine, căci dacă Domnul nu e cinstit de om, e tras de om la voile lui, și nu-și face omul bine dacă face așa cu Dumnezeu.

Iată, s-au ridicat din mijlocul oamenilor vrăjitori și ghicitori și fermecători care le fac pe plac oamenilor, umblând cu pipăitul și cu ghicitul peste oameni. Dar iată, Eu, Domnul, Eu și cuvântul Meu, ca să-l aibă omul și să nu mai întrebe pe cei morți. Să ia omul învățătură pentru umilință și să iasă de sub voia sa și să se înalțe la voia Tatălui ceresc, ca să fie pe pământ ca în cer, voia Tatălui. Amin. Când Eu M-am înălțat, le-am spus ucenicilor Mei că voi fi cu ei până la sfârșitul veacurilor. Ei dădeau să-Mi pună întrebări, iar Eu le promiteam lor pe Duhul Sfânt, căci doream cu mare dor să aibă ei înțelepciune din cer, și cu ea să le știe pe cele de la Mine și să le facă.

Se miră mulți de ce nu se pot pune întrebări aici la voi, căci oamenii așa sunt învățați. O, cel mai frumos om este omul cel îmbrăcat cu putere de sus prin voia Duhului Sfânt în el. Când Duhul Sfânt Își poate avea locaș în om, omul nu mai are nimic de întrebat nici în sine, nici în afara lui. Cine-i citește pe sfinții cei mari văd aceasta în ei. Duhul Sfânt este înțelepciune în om. El Îi dă scaun Domnului în om. Ce-ar mai avea de întrebat un așa om? Ce-ar mai lucra omul altceva decât pe Duhul Sfânt? De nimic nu mai are nevoie cel ce are pe Duhul Sfânt, Care știe și lucrează și împlinește după voia

Sa. Când Eu M-am înălțat la Tatăl, apostolii Mei dădeau să Mă întrebe de împărăția cea ruinată a lui Israel. Iar Eu le spuneam: *«Veți fi îmbrăcați cu putere de sus. Va veni Duhul Sfânt peste voi, și Acela vă va învăța toate, căci din al Meu va lua și vă va vesti vouă, și vă va învăța pe voi de la Mine voia Mea și împlinirea ei»*.

Iată de ce M-am înălțat Eu de pe pământ la cer, de la om la Tatăl. De pe pământ nu pot să fiu cu omul pe voia Mea, căci omul Mă întreabă, Mă ispitește și este neliniștit să știe. Dar din cer, îi dau Eu omului, și îl deprind să fie umilit și liniștit și să creadă că de sus Domnul are grijă de toate. Omul care vrea cu Mine nu are nimic de făcut decât să facă voia Mea, voia cea din cer, iar Eu îi dau lui înțelepciune și pâine și apă și sare și haină și pace și viață din cer. Ce-ar mai avea de întrebat omul? N-ar mai avea, că el ar trăi în Mine, și Eu în el, și i-aș da Eu ce ar fi să poarte și să știe mai mult. I-aș da după planul Meu, nu după planul lui.

O, ce frumos te învăț Eu pe tine, poporul Meu! O, de ar lua tot omul învățătura Mea pe care o pun peste tine, poporul Meu! O, de s-ar înalța omul până la voia Mea ca s-o facă așa cum o faci tu la cererea Mea și la cuvântul Meu, poporul Meu! Grijă ta una este: să împlinești voia Mea și lucrul pe care ți-l dau Eu. Unde mai este pe pământ așa ca și la tine? Unde mai e popor care ascultă pe Domnul, care are și face cuvântul Domnului? Iată, aceasta înseamnă să fiu Eu cu omul și prin om. Amin. O, ce-ar mai fi să am Eu mai multe feluri de voințe peste pământ și nu numai una, așa cum este la Dumnezeu? Omul însă nu înțelege aceasta, și ar vrea să fiu Eu la îndemâna oricui, căci omului îi place să se dea mare chiar cu Dumnezeu, și îi place întâietatea între el și ceilalți ca el, și îi place să fie mărit, și îi place să Mă împartă el la oameni. O, poporul Meu, Eu știu să Mă împart. Omul însă nu știe să Mă împartă așa cum Mă împart Eu, căci omul când Mă împarte pe Mine, își face parte ca unul care împarte, și iată, nu știe omul să Mă împartă, nu știe, și nu vrea să audă că nu știe. Să ia omul cuvântul Meu și să-l pună peste el și să-l vadă cei din jur îmbrăcat cu Dumnezeu și cu înțelepciunea Duhului Sfânt, că omul trebuie să facă, nu să spună, și omul trebuie să se jertfească, nu să se mărească pe sine, nu să caute mărire de la Mine sau de la oameni, nu, ci să se jertfească pentru cuvântul Meu punându-l peste el și împlinindu-l. Amin. Aceasta îl înalță pe om la Mine. Aceasta este înțelepciunea care-l ține pe om în Mine, și pe Mine în om, iar omul este plin de slava Mea și nu de a lui, și acela nu mai are nimic să Mă întrebe. Amin.

O, poporul Meu, când M-am înălțat întru slavă de lângă ucenici, M-am așezat întru cele nevăzute ca să-l ajut pe om să nu rămână în duhul ispitirii de Dumnezeu, dar le-am spus lor: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului»*. Așa le-am spus ucenicilor Mei care dădeau să Mă întrebe despre vremea împărăției lui Israel. Dacă împărăția lui Israel ar fi fost împărăția lui Dumnezeu, nu i-ar mai fi trebuit lui împărăție peste pământ așa cum voia el și așa cum și azi voiește și crede. Eu am spus lor că împărăția Mea nu e din lumea aceasta, dar aceasta nu i-a plăcut lui Israel. Lui i-a plăcut să fie împărat prin Mine, și așa vrea și azi. Numai că împărat nu poate fi decât cel care are împărăția lui Dumnezeu cu cuvântul și cu fapta, împărăția nestrucăciunii, împărăția sfințeniei. Aceasta înseamnă împărăție, și numai aceasta. Amin.

Împărăția Mea este cu tine și peste tine, poporul Meu. Să se uite lumea la tine și peste tine și peste lucrul tău și peste

taina pe care o porți tu, și să vadă și să înțeleagă tot omul ce înseamnă împărăția lui Dumnezeu, împărăția lui Israel. Împărăția ta este în Mine, nu este în lumea aceasta, poporul Meu. Și se va dezlipi lumea de împărăția cea stricăcioasă și va veni să ia împărăția nesticăciunii, și în ea omul se va da la facere și va intra în taina nesticăciunii, în taina fericirii cea care se jertfește pentru Dumnezeu.

Înalță-te, poporul Meu, cu împărăția Mea, de pe pământ și până în cer, căci îngerii și sfinții asta așteaptă, fiule mic. Ei îi așteaptă pe cei mai mici care împart de la Mine împărăția peste toți moștenitorii ei. Cei mici au mult de trudit, au mult de lucrat pentru calea Mea spre om. Cei mici sunt cei ce ostenesc mult pentru cei din cer. Cei mici sunt averea cerului pe pământ, și cu ei Își întinde Mirele ceresc masa de nuntă ca să cineze pe pământ cu sfinții. Amin.

Acest râu de cuvânt este în mâna Mea și Eu îl lucrez, și Eu îl dau. Cine vrea să aibă din el, să vină să-l ia de aici, că Eu aici Mă vărs peste pământ cu cuvântul. Aici este gura Mea, și mult am lucrat și mult am pregătit Eu ce am aici. Cuvântul Meu e mare lucrare, și el trebuie să stea în mâna Mea, nu în mâna omului, și vai celui ce dă să facă el cuvântul Meu fără ca Eu să așez! Iată, am așezat, și sunt cuvânt peste pământ. Cine vrea să aibă cuvântul Meu curat, să vină să-l ia, să vină să bea. Acesta este râul vieții care curge din tronul lui Dumnezeu peste pământ. Amin. Iar tu, popor așezat de Mine în taina și în lucrul cuvântului Meu, să fii voia Mea și să nu fii ostenit cu această fericire. Curând, curând, împărăția Mea din mijlocul tău va fi iubită mult și tot mai mult, că Eu ți-am spus să fii frumos, poporul Meu, și ți-am spus să fii, ca să rămâi tu nădejdea cea pentru tot omul care-și va pierde în curând toată agoniseala lui și va căuta la tine ca să te aibă și să te asculte pentru Mine și să te pună peste el din partea Mea, poporul Meu. Dar tu să stai întru înțelepciunea Mea, căci omul îngâmfat și cel nepocăit nu va găsi intrarea, și va băjbâi în gol, fiindcă Eu sunt Dumnezeul tău, Dumnezeul Cel adevărat, și Mă dau numai celui ce învață, și apoi să fie, căci fără învățatură de la Mine și fără fapta ei nimeni nu va putea să-și facă intrarea în împărăția Mea care vine pe pământ. Amin.

Înalță-te, poporul Meu, ca să Mă vadă lumea pe înălțimea ta, că Eu îți spun aceasta. Amin. Ridică-te în numele Meu deasupra tuturor înălțimilor pământeste, ca să Mă vadă omul pe Mine peste tine, că Eu îți spun aceasta. Amin. Tu ești poporul care ascultă pe Domnul. Nu este nimeni pe pământ care să-ți poată lua slava aceasta, slava celor ce ascultă pe Dumnezeu. Amin. Cei ce nu M-au ascultat au pierdut slava pe care o ai tu, iar tu M-ai ascultat și M-ai mângâiat și L-ai făcut pe Dumnezeu tată, căci tată este cel ce are fii. Amin, amin, amin.

Poporul Meu, pregătește-Mi, fiule, foisoare, că am în brațe cină mare, cină bogată, masă de nuntă între Mine și tine, și nuntași și doinași la nunta Mea cu tine, poporule mireasă. O, pune masa, că am de pus pe ea hrană ca să chem la masă.

Și zic: veniți la masă, voi, fii ai oamenilor! Vă cheamă Fiul Tatălui la masa Lui de nuntă. Veniți și vă îndeletniciți cu tainele împărăției care nu trece! Veniți să vă bucurați adevărat, să vă mângâiați adevărat și să înviați adevărat! Veniți, că Eu, Fiul Tatălui ceresc, vă voi hrăni pe voi. Amin, amin, amin.

11/24 mai 2001

Duminica a șaptea după Paști, a sfinților părinți

Casa întâlnirii este în mâna Domnului, și pic cu pic o așează pe pământ. Omul care își face toate voile zice că Dumnezeu este Tatăl lui. Cel ce se îngâmfă prin cunoștință, pierde înțelepciunea. Cine nu se naște din Dumnezeu, acela este dintre fiii oamenilor. Adevărata biserică muncește ea pentru ea, nu altul. Rânduiește pentru casa întâlnirii.

O, poporul Meu, Mi se deschid porțile ca să intru spre tine. Amin. Zi și noapte aș veni la tine ca să te încălzesc, ca să te hrănesc și ca să te iubesc. Scrie în Scripturi: «Porțile tale vor fi deschise zi și noapte». O, așa este, poporul Meu. Tu ești poporul care te aduci Mie mereu cu duhul tău și cu trupul tău și cu sufletul tău, căci cine mai e altul care să se dea Mie zi și noapte așa cum te dai tu? Cine se mai bagă argat la Mine așa ca tine? Cine mai lucrează pentru slava lui Dumnezeu pe pământ așa cum lucrezi tu la cererea Mea, la cuvântul Meu, poporul Meu?

Iată casa întâlnirii. Când Eu v-am spus s-o așezați pe pământ, v-am spus că o am în mână și pic cu pic o așez prin mânuțele voastre cele harnice, și apoi Mă voi slăvi în ea cu zile de nuntă, poporul Meu. Iată lucrul cuvântului Meu cel întocmit și cel împlinit. Numai un picuț mai e, și totul e împlinit, și casa întâlnirii este așezată pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, tu ești mâna Mea care este în lucru ca să-Mi fac cu ea cărare peste oameni. Tu ești unealta Mea. Tu ești ziua Mea de nuntă, care se zorește pentru Mine. Amin. Zi și noapte aș sta cu tine în cuvânt. Eu așa te-am învățat să fii, dar Eu sunt Dumnezeu și știu măsura în toate, că e de lucru și cu mâinile și cu picioarele și cu ochii și cu urechile și cu tot trupul, iar trupul este neputincios, și vine Duhul Meu și îi dă putere suflând peste el în zilele de odihnă, fiule.

O, poporul Meu trudit cu trupul, odihnește-te de ostenele mele. În zile de odihnă odihnește-ți trupul, că tu trudești zi și noapte cu Mine ca să-Mi împlinești cuvântul. Te văd cum te doare trupul când îngenunchezi pentru rugăciune în zori și în seară și în miez de noapte, poporul Meu trudit. Te doare trupul, dar sufletul ți se bucură, și Duhul Meu poate, și îți dă viață, poporul Meu. Trupul tău se sfințește zi și noapte pentru Mine, că te aud rugându-te pentru voia Mea în tine, poporul Meu. O, nu știu cum să-ți mulțumesc că te-ai băgat să-Mi slujești la cuvântul Meu, la cererea Mea, la chemarea Mea, fiule Ierusalime. Sfințesc pământul cu tine, poporul Meu. Te iau în mână și stropesc pământul cu binecuvântare așa cum ia preotul în mână busuioc și îl bagă în apă de stropște cu el peste pământ și peste om. Fac cuvânt nou pământul de sub tine, și fac cer nou petrecerea Mea cu tine în mijlocul oamenilor. Te-am învățat să fii răbdător și să nu te superi pe cei ce nu înțeleg lucrarea Mea cu tine. Pic cu pic se arată rodul cel adevărat al trudei mele cu tine, căci cu tine trudes, și cu tine lucrez cerul cel nou și pământul cel nou și duhul veacului cel nou și limba Duhului Sfânt, cuvântul gurii mele și al înțelepciunii mele și al celor ascunse de ochii celor ce nu văd.

Odihnește-te, poporul Meu, în zilele mele de odihnă și dă-I Domnului odihna ta, că tu ești fiul Lui. Tu L-ai făcut pe Dumnezeu Tată, căci Tată este cel ce are fii, fii ascultători și vii, care stau în Tatăl, și Tatăl stă în ei. Amin.

O, nu i-a plăcut omului să-L aibă pe Dumnezeu de Tată. Nu i-a plăcut omului să asculte cu ascultare din cer. Iată ce este omul pe pământ. El stă în largul inimii lui și își face

toate voile cât poate, și zice apoi că Eu sunt Tatăl lui. De ce mai zice, oare? Pentru ce ar mai fi să zică așa? Face omul fii și fiice și îi dă lumii, și apoi zice că i-am dat Eu copii. Eu cui am dat copii, i-am dat ca să Mi-i dea Mie să lucrez cu ei pentru Mine, așa cum am lucrat cu mama Mea Fecioara, așa cum am lucrat cu Ioan, fiul lui Zaharia și Elisabeta.

Se umple omul de cunoștință despre Dumnezeu și despre toate cele din Dumnezeu, și apoi se îngâmă că are cunoaștere, dar ca să facă voia lui Dumnezeu, nu se așează omul s-o facă. Ca să-L facă pe Dumnezeu Tată al lui, nu vrea omul, că omul este fiul risipitor, fiul cel rătăcit, care se cheltuie pentru el însuși și nu pentru tatăl. Fiul cel risipitor a plecat de la tatăl său și s-a dus într-ale sale, iar când a ajuns în trai rău, s-a vrut argat la tatăl său, s-a vrut sub ascultarea tatălui său, și l-a făcut iar tată.

O, poporul Meu, oare fiii oamenilor Îl vor mai face pe Dumnezeu Tată așa cum L-ați făcut voi? O, fiii oamenilor se duc să învețe carte unii de la alții și să-și strângă cunoștință, și apoi să se îngâmfe prin ea, dar ca să învețe să fie fiii lui Dumnezeu, nu caută fiii oamenilor. Fiii oamenilor sunt îngâmfați, și de aceea nu pot ei să aleagă calea umilinței pe care am mers Eu. Fiii oamenilor se îngâmă, și de aceea nu pot ei să Mă vadă pe Mine cu voi, și pe voi cu Mine. Dar cei atinși la inimă de glasul cuvântului Meu care este cu voi, aceia se smulg și vin să Mă audă și să Mă vadă slăvindu-Mă cu voi în mijlocul oamenilor, căci voi slava oamenilor n-o primiți, că o aveți pe a Mea cu voi, și I-o dăm Tatălui, că-I suntem fii. Amin.

Iată ce vă spun: toți cei care se îngâmă azi prin cunoștință vor pierde înțelepciunea lor, căci înțelepciunea Mea e mare, e cerească, e veșnică, și e alta decât cea a oamenilor înțelepți. Toți aceștia vor veni curând, curând spre izvorul Meu de la voi ca să-și stâmpere arsura sufletului, fiilor, căci va veni pârjol mare peste înțelepciunea cea omenească și va seca duhul omului, și își va căuta omul duhul și îl va găsi la Mine, și omul își va lua duhul înapoi, căci toate ale Mele, și pe care le-am dat omului, și pe care omul nu le-a păstrat și nu le-a folosit, acelea s-au întors întru Mine, și omul le-a pierdut și nu le-a mai căutat, și s-a găsit omul în altele care nu sunt din Dumnezeu, și omul și-a pierdut Tatăl și nu-L mai găsește, căci Tatăl este ascuns în duhul umilinței, în duhul cel plăcut lui Dumnezeu. Amin.

Când te-am născut Eu pe tine, poporul Meu micuț de azi, te-am îngrijit apoi, și te-am învățat să mergi în picioare, și să ai picioare te-am învățat. Cine nu se naște din Mine, cine nu învață de la Mine și numai de la Mine, cine nu merge întru Mine, cine nu este întru Mine, acela este dintre fiii oamenilor și n-are pe Dumnezeu de Tată. Cine se gândește că moare de foame, că suferă, că n-are ce-i trebuie dacă stă cu Mine, acela să nu vină după Mine, acela să stea întru ale sale. Dar cel ce voiește să-i fiu Eu Tată, acela să vină să-Mi fie fiu, iar fiul lucrează cu tatăl și pentru tatăl, nu pentru sine. Amin. Așa vă am Eu pe voi, copii ai poporului Meu, și se strânge lumea să se uite la voi și nu vă mai poate judeca, fiindcă Eu vă fac frumoși pe pământ, și vă fac cunoscuți prin voia Mea cerească în voi și peste voi, și cu slava Mea care îl slăvește pe om înaintea Mea și înaintea oamenilor. Și iarăși spun: toți cei care se îngâmă azi prin cunoștință se vor rușina și se vor umili curând în fața slavei Mele care este peste voi, și vor iubi această slavă și o vor pune în mare cinste și se vor închina Domnului Dumnezeului vostru și slavei Lui cea de peste voi,

căci slava lui Dumnezeu este adevărata slavă a omului slăvit. Amin. Cei ce se îngâmă prin cunoștință, aceia nu pot zidi nimic pentru Dumnezeu, ci numai pentru slavă unii de la alții. Aceia nu sunt zidari, căci numai iubirea zidește, iubirea care se jertfește pentru Dumnezeu și pentru facerea omului, facere ca a Mea. Amin.

O, poporul Meu, îți mulțumesc și îți dau din slava Mea, că M-ai ascultat de am așezat cu tine pe pământ casa întâlnirii. Am ținut-o în mâna Mea până ce am așezat-o pic cu pic pe pământ prin mânuțele tale. Tot ce mai este de terminat la ea ca să fie cu totul pusă pe pământ după cum este ea în mâna Mea, nu lăsa nefăcut, nu amâna, că lucrul nefăcut la timp pentru săvârșirea lui rămâne știrbit mult timp și se numește lucru neterminat. Să nu lăsați, fiilor, ce mai este de terminat la această casă. Uitați-vă peste tot. Vedeți cum este lucrat peste tot și faceți bine lucrul, ca să rămână bine, că voi sunteți copii cu gust bun, și așa să rămâneți, că Eu v-am dat har din harul Meu, și așa să rămâneți. Amin. Voi merge apoi cu voi și la cei ce au lucrat aici cu voi, ca să terminați și acolo lucrul care a rămas de mult timp neterminat, în cetatea Târgoviște, fiilor, că am strâns acolo copile cu care Eu Mă sprijin în lucrul Meu cu voi, mânuțe harnice de care Eu Mă folosesc gătindu-Mi slava Mea între oameni, masa Mea și casa Mea de zile de nuntă cu voi. Și vom munci, fiilor, și vom avea cum termina, căci cel ce este cu Mine nu trebuie să cerșească pâinea și ajutorul, așa cum fac bisericile lumii, ci trebuie să muncim și nu să căpătăm, fiilor. Adevărata biserică muncește ea pentru ea, nu altul. Fiți harnici, fiilor, căci voi sunteți biserica lui Hristos și Evanghelia lui Hristos din zilele acestea. Cu nimic să nu zădărniciți Evanghelia Mea de azi, ci să lucrăm pentru ea și pentru noi, așa cum este lucrarea bisericii lucrătoare și rugătoare jertfindu-se întru Domnul. Amin. Tot răul care încă mai dă să lovească în voi se va zdrobi de această piatră, iar piatra sunteți voi, căci Eu v-am zidit, și Eu sunt una cu voi, și tot răul care încă mai dă să vă lovească pe voi pentru Mine se va întoarce cu bine pentru voi, și Eu voi fi adevărat cu acest cuvânt. Amin, amin, amin.

Binecuvântată să fie zidirea casei întâlnirii, iar în ea să stea drept legea creștinească, legea cea pentru poporul Meu cel nou, și popor nou. Amin. Om crescut să se odihnească în ea, că ea e casă de creștin, e casa lui Hristos. Amin. Și în ea voi sta de vorbă cu omul și îl voi îmbia la voia Mea cea din cer pe pământ. Amin.

Binecuvântate să fie toate așezările Mele de peste voi, toate cuvintele Mele care așează ordine peste toate ale Mele cu voi. Amin. Iar voi, binecuvântații Mei, creșteți frumoși sub mâna Mea și stați sub ea, că L-ați făcut pe Dumnezeu Tată, și stați sub mâna Mea. Luați puteri din Mine, căci suflu peste voi. La orice greu de al Meu cu voi, Eu suflu peste voi ca să puteți ridica greul Meu. Suflați și voi peste Mine, ca să învățăm să ne dăm unii altora viață, unii pentru alții să ne dăm, ca să fim veșnici unii pentru alții, copii ai vieții Mele în voi. Amin.

Chemați la nuntă. Plătiți vorniceii și chemați nuntași și chemați doinași și împodobiți zilele nunții Mele cu voi. Iar Eu voi scoate vin bun, vin nou, și le voi da să bea, și ei vor zice: „De unde vin atât de bun, atât de dulce vin?“. Și vor bea, și se vor bucura de slava Mea, că Eu le voi da să bea. Amin, amin, amin.

14/27 mai 2001

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Biserica cea vie a strigat la cer pentru întoarcerea regelui românilor. Împărăția unsului Domnului nu este din lumea aceasta. Darul pentru rege este cerul cel nou și pământul cel nou pe pământul român.

Să se deschidă porțile cuvântului Meu ca să intru cu cuvântul în ieslea sa. Amin.

Fiilor care-Mi primiți cuvântul când el vine, Mă așez în iesle cuvânt pentru ca să-l mângâi pe cel înstrăinat atâta vreme, pe unsul României, Mihail, rege al țării Domnului, că e țara Mea România, țara întoarcerii Mele după două mii de ani de la Tatăl, țara Mea de nuntă, împărăția cerurilor, care se aseamănă cu un împărat care face nuntă fiului său. Amin.

Iată cuvântul Meu peste cel uns de îngerul Meu, peste unsul Meu.

Mângâierea Mea se apropie spre tine prin cuvântul Meu cel din cer rostit, și te mângâi, fiule îndurerat. Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, și îți șterg inimioara de lacrimi, și îți șterg fața de dureri, și îți mângâi ființa, că mult ai răbdat. Dar îngerul Meu a fost în toate zilele cu tine și te-a acoperit de orice fel de moarte și te-a păzit până acum, ca să fii tu acum din nou peste România cu binecuvântarea Mea, care este pusă pe creștetul tău pentru ea. Ea este țara Mea de nuntă și nuntesc în ea cu poporul Meu mireasă, poporul pe care Eu l-am răpit la tronul Meu ca să stea el la gura cuvântului Meu și să-l pună în cartea Mea de azi, cartea întoarcerii Mele de la Tatăl după două mii de ani.

Am un popor dulce și cu fii frumoși și curați, pe care Eu i-am răpit din lume ca să stea ei în voia Mea pe pământ și să-Mi audă șoapta întoarcerii Mele, cuvântul cu care îi mângâi pe cei ce Mă așteaptă să vin și să fac cer nou și pământ nou și Ierusalim nou pe pământ, pe pământul român, primul pământ ieșit din ape la facerea lumii, pământul din care am luat Eu cu mâna de l-am făcut pe omul cel întâi zidit.

Hai, odihnește-te de dureri, că am făcut mare biruință pentru întoarcerea ta. Biserica Mea cea vie și pusă de Mine rugătoare pe pământ strigă la cer de multă vreme pentru întoarcerea ta. Am aici jertfelnic de foc și fii rugători ca focul care arde și mistuie tot ce e pe foc. Ei au cerut la Mine așa cum Eu i-am învățat, și prin strigarea lor la cer voi împlini tot ce mai este scris în Scripturi până la venirea Mea cea văzută, cea cu slavă văzută.

Eu te prind la piept și te cuprind cu tot cerul Meu de sfinți și de îngeri, și te cuprind în cuvântul Meu cel mângâios, și te cuprind cu poporul Meu, poporul cuvântului Meu din mijlocul României, și îți dau iar cuvântul Meu. Să nu te clătini dacă mai e încă om îngâmfat care stă rece la șoapta cuvântului Meu care curge din Mine peste ieslea lui de aici, de unde-l împart peste pământ. Să nu te îndoiești. Eu sunt. Este cuvântul Meu, și mult este, e ca râul de mult, și el curge din tronul Meu, limpede cum e cristalul, dar cei ce nu sunt curați dau să-l bage la întuneric. Dar el este «râul vieții, limpede cum e cristalul», așa cum l-am arătat Eu lui Ioan, apostolul Meu cel iubit. Spală-te în el și răcorește-ți inimioara durută. Spală-te în râul vieții tu și toată casa ta, că Eu sunt acest cuvânt, și sunt Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii. Voiesc să-l vezi pe poporul Meu de la iesle, și el să te vadă. Voiesc să-Mi vezi fiii care strigă la Mine, la porunca Mea, pentru viața veacului ce va să fie, ce va să vină pe pământ curând, curând, odată cu învierea cea mare a celor adormiți. Voiesc, fiule scump, s-o trezesc bine pe România și să-i cânt Cântarea Cântărilor, că ea e țara strălucirii pe care i-am

arătat-o Eu proorocului Daniel și lui Ioan, apostolul Meu cel iubit.

Îți dau iar cuvântul Meu. Voiesc să te cuprind la piept prin fiii poporului Meu. Iată, îți trimit carte de iubire și de mângâiere. Odihnește-te de dureri și de lacrimi, că tu ești unsul Meu, iar îngerul Meu, Mihail arhanghelul, te ocrotește din partea Mea și îți întărește pecetea de rege de pe creștetul tău, că Eu așa voiesc. Să nu voiești măriri pământești, să nu voiești tron dat de oameni, că tu ești din partea Mea peste țara Mea, iar împărăția noastră e din cer, nu e din lumea aceasta.

Ia și bea din apa Mea cea vie. Cuvântul Meu este apă vie. Să te mângâi cu el, fiule, și să-l cauți, că Eu sunt. Caută-Mă, că mult te-am așteptat aici, și mult te-am chemat să vii și să fii, și mult am tânjit. Cu tot cerul am tânjit să văd această împlinire, venirea ta acasă, fiule vândut de frații tăi. Am profețit prin acest cuvânt că vei veni. Și am împlinit. Ți-am trimis de mult cuvânt că vei veni. Și am împlinit. Acum va să vină tot mai mult slava Mea. Tot mai mult Mă voi vărsa pe pământ cu cuvântul venirii Mele. Tot mai mult Mă voi slăvi cu fiii cuvântului Meu în mijlocul neamului român, iar vestea Mea cu ei va fi luată de vânt și va răsună pe tot pământul, căci sunt mereu în zile de nuntă, cu poporul Meu mireasă, și am nuntași, și am doinași la nunta Mea. Sunt Fiul Tatălui, și El Îmi face nuntă, că Mi-a făcut mireasă în neamul român, în țara regină peste popoare.

Te prind și te cuprind în cuvântul Meu, și zic: binecuvântată să fie întoarcerea ta în casa Mea și a ta, în țara Mea și a ta, și ea va fi împărăția cerurilor și a sfinților și a îngerilor, împărăția mângâierii și a păcii și a iubirii veșnice. Amin.

Și iarăși, binecuvântată să fie și întărită întreit să fie ungera ta, pecetea Mea de pe creștetul tău, că tu ești uns de Dumnezeu peste pământul român.

Pace ție! Pace ție! Pace ție! Cer nou și pământ nou voiesc să-ți dăruiesc ca dar al întoarcerii tale. Aceasta voiesc să fac din pământul român. Eden dulce voiesc să așez peste el, căci taina venirii Mele se odihnește peste el și am în mijlocul lui munte sfânt, popor de fii cu care Eu aprind făclia venirii Mele pe pământ după două mii de ani de așteptare.

Pace ție, unsul Meu! Dacă tu ai venit, vin și Eu, că este scris în Scripturi să vin. Și iată, vin, și voi veni, și moarte nu va mai fi, și va fi mângâiere.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt pecetluiește acum prin acest cuvânt întoarcerea ta, și zice peste ea: Amin, amin, amin, pe veci amin.

15/28 mai 2001

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Cel ce nu are lucrare de Duh Sfânt, acela nu este. Dragostea care nu vatămă este dragostea lui Dumnezeu în om. Noi rânduieli pentru casa întâlnirii.

Sunt Eu, Cel ce vă port de grijă de lângă Tatăl și de lângă voi. Sunt Domnul Mângâietorul. Amin.

E sărbătoare, fiilor din grădină. Se slăvește Duhul Sfânt în cuvântul gurii Mele care suflă peste voi. Duhul Sfânt este mângâierea voastră, iar ființa Lui vă dă din ea ca s-o aveți în voi, că acum, nimeni nu mai este pe pământ, nimeni decât cel ce are în el ființa Duhului Sfânt, iar ceilalți nu sunt, că e greu să știe omul să fie.

O, greu se mai lasă omul spre facere, fiilor copii. Greu se mai lasă omul mic ca să poată crește apoi, căci creșterea e pentru cei mici care stau la crescut.

Duhul Sfânt este ființă. Cel ce are în el această ființă, acela este mângâierea Mea, că are în el pe Mângâietorul, Cel de o ființă cu Tatăl și cu Mine, Fiul Tatălui, Care vă grăiește vouă din cele ce nu se văd. Cele ce nu se văd sunt cele adevărate, sunt cele ce sunt. Iar cele ce se văd sunt cele neadevărate care acoperă pe cele adevărate, pe cele ce sunt.

Dacă omul ar simți de ajuns durerile nașterii lui atunci când dă să se nască din Dumnezeu, ar avea omul apoi ființa Duhului Sfânt în el, și ar iubi-o și ar păstra-o ca pe viața lui însăși, și toată lucrarea lui ar fi a Mea și pentru Mine, și ar fi omul mângâiat de Duhul Sfânt Mângâietorul.

O, copii apăsați de durerile Mele cele pentru nașterea din nou a lumii! Mă deșert în voi cu durerile Mele, cu durerile facerii, că iarăși le fac pe toate. Amin. Ferice celui care vine să fie cu Mine și cu voi, și care simte ca și voi durerile voastre cele pentru Mine, cele pentru ființa Duhului Sfânt în om. O, copii duioși, unde să găsec Eu om pe pământ să-l aduc printre voi și să vă mângâie ca Mine și să vă creadă durerile Mele în voi și să nu vă mai facă dureri omul de lângă voi? Voi aveți nevoie de multă mângâiere, de multă iubire de la cei din cer, că e grea povara venirii Mele, și pe care Eu v-am pus-o pe umeri. Eu sunt Cel ce vine, și truda pentru venirea Mea e lucrare multă și grea, iar voi sunteți mici și trudiți de peste tot. Vă strâng apăsări și griji și de sus, și de jos, și din lături, și dinăuntru, și din afară, copii trudiți de peste tot. Dar Eu vă dau mângâierea. Duhul Sfânt este mângâierea voastră, iar ființa Lui vă dă din ea, ca s-o aveți în voi și să puteți prin ea. Amin.

A intrat pe poarta cerului jertfa de rugăciune și de pomenire a celor adormiți. Vin cu cetele cei adormiți, vin la voi, că voi pomeniți aici tot neamul omenesc care a fost și care este. Când cei ce au murit păcătuiind văd locul scăpării, locul de aici în care Eu lucrez cu voi scăparea omului, când văd ei biruința Mea prin voi, se umplu de durere și de remușcare și plâng spre Mine cu jale să am milă de ei și să le șterg păcatele, că ei în zilele cele de pomenire a lor văd raiul, care este odihna sfinților, și văd iadul, care este locul osândei în care se vor munci cei păcătoși după învierea morților. Tot neamul omenesc cel adormit a venit la pomenirea lor de la voi, iar acum ascultă glasul ființei Duhului Sfânt, care grăiește din Mine peste voi pregătind învierea morților și venirea Mea cu viața veacului ce va să fie. Amin.

O, poporul Meu, dragostea cea nevătămătoare plânge în urma omului ca s-o ia omul în el și să-i dea ființă în el. Tot ce iubește omul este dragoste care-l vatămă pe om, și omul n-o mai poate lepăda de la el. Dragostea care nu vatămă este dragostea Mea în om, dragostea care-i dă omului trăirea cea de veci, viața cea de veci, care nu întunecă vecia omului.

Trăirea cea de veci, aceasta este ce vreau Eu să-ți dau, omule, că Eu așa am spus: «*Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată*». Amin. O, Eu n-am mințit prin acest cuvânt pe care l-am spus cu toată iubirea Mea cea pentru om. Eu n-am spus prea mult cu acest cuvânt, ci am cuprins în el tot adevărul cel despre viața cea de veci. Dar cine este cel ce crede în Mine ca să nu moară niciodată așa cum n-a murit Enoh și Ilie și Ioan cel iubit și alții mulți de după ei, care sunt cu trupul, fiind cuprinși de cele ce nu se văd între cele ce se văd? Dragostea cea nevătămătoare îl aduce pe om la viață de veci și Mă aduce pe Mine în om ca să trăiască omul în Mine și să fie el mișcarea Mea și casa Mea și vecia Mea în om. Cine mai este pe pământ casa Duhului Sfânt, în care să se mistuie de dragoste căldura ființei Duhului Sfânt? Cel ce are pe Duhul Sfânt în el, acela are și pe Tatăl și pe Fiul, căci Cei trei, nedes-

părțiți sunt în tot locul lor și în toată vremea lor dacă sunt în om, căci una sunt, iar acest nume este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin, amin, amin. O, dacă ar bea omul din această cupă, s-ar îmbăta de Dumnezeu. Dacă oamenii și-ar da unii altora cupa aceasta a fericirii cea de sus, ar fi beție de Duh Sfânt peste oameni și s-ar găsi oamenii în Mine și s-ar aduna să bea și să-și caute fericirea în această beție.

Vreau, fiilor copii, să împart dulceața fericirii omului, s-o împart tuturor în zilele Mele de nuntă cu voi. Vreau să bea omul din cupa fericirii care rămâne peste om, care nu se pierde ca fericirea cea care înșeală viața omului. Grija omului ar trebui să fie Eu și nu el. Dacă aș fi Eu grija inimii și a minții și a lucrării omului, l-aș pune pe un așa om pe ranele voastre, fiilor trudiți de grijile Mele în voi. Dar omul care dă să vină se face sare pe ranele Mele din voi, și ranele vă ustură, și Eu vă văd, și Eu vă ung cu alinul Meu cel prin cuvânt.

Mă împart prin voi oamenilor pe care-i chem la izvorul mângâierii care dă viață de veci celui ce vine să bea cu folos. Îi dau omului cunoștința dragostei care nu vatămă. Cei ce cu adevărat știu să se iubească unii pe alții, nu sunt cei ce se iubesc între ei pentru mângâierea lor, ci sunt cei ce se iubesc unii pe alții pentru bucuria Mea, pentru mângâierea Mea. Amin. Cei ce se iubesc unii pe alții pentru mângâierea lor, aceia se duc spre dragoste care vatămă trupul și sufletul și care murdărește taina ființei Mele în om. Când dragostea cea vătămătoare se bucură în trupul și în duhul omului, ingerii cei stricători de viață fac sapă din omul cel vătămat și largesc cu ea adâncul în care se cufundă pic cu pic viața omului până ce ea se sfârșește de tot. Omul însă nu are cum să priceapă lucrarea cea rea care iese de la dragostea de sine care-l mângâie pe om pentru vătămarea vieții lui. Dar Eu, Domnul, Cel plin de milă și de îndurare, Mă țin după om și strig în urma lui și îi spun cu cuvântul să se oprească și să asculte suspinul ființei Duhului Sfânt, Care strigă acum, la capătul puterilor omului, chemându-l pe om la scaldătoare, la nașterea din Dumnezeu, la viața cea de veci. Amin.

Deschideți porțile nunții Mele cu voi, copii ai vieții! Sunați din trâmbiță, să vină cei chemați, să vină să le dau să bea din cupa iubirii care nu se sfârșește în veci. Amin. Omul caută iubirea. Omul caută viața. Să vină să-i spun Eu ce sunt acestea și unde sunt ele, că el caută în gol. Omul se găsește pe sine în toate căutările lui, că el nu știe ce trebuie să găsească. El trebuie să Mă găsească pe Mine, nu pe sine, că el nu poate să-și dea viață. Viața omului Eu sunt, și de la Mine o are cel ce o are.

Deschideți întâlnirii Mele cu cei chemați de Mine la izvorul vieții cea de veci. Deschideți porțile sărbătorii Mele cu voi în mijlocul oamenilor. Să vină oamenii să guste din cupa fericirii veșnice. Eu voi fi ca râul care răcorește arșița din om și Mă voi slăvi cu mângâierea peste cei ce se vor aduna ca să bea. Mâna Mea e plină de mângâiere. O desfac și Îmi las mângâierea să curgă și să ia din ea cei ce Mă caută la voi. Amin.

Puneți-vă strai de sărbătoare, fiilor copii. Îmbrățișați-vă unii pe alții în mare pregătire și dați dragostea Mea oamenilor, dragostea care nu vatămă viața omului. Dați-vă cu dragostea Mea din voi, cu frumosul Meu cel de peste voi. Vă dau ca să dați. Mă dau vouă ca să Mă dați. Amin.

Scrieți pe văzduh că e sărbătoare, ca să vadă omul, ca să audă omul și ca să vină, că Mă desfac cu mângâierea Duhului Sfânt pentru ca să încălzesc în om iubirea lui cea pentru Mine și să-Mi desfac calea și s-o așez în calea omului. Amin.

Binecuvântate să fie casa și grădina întâlnirii, corturi pentru slava Domnului. Să fie cald în ele, să fie soare peste

toată sărbătoarea care Mă aduce pe Mine la voi, sărbătoarea duminicii tuturor sfinților, duminică lungă, sărbătoare de trei zile, Noul Ierusalim în cer și pe pământ în sărbătoare. Cereți vreme dulce, soare mângâios, văzduh cald, care să mângâie pe cei ce se vor aduna pe lângă voi pentru slava Mea cu voi. Cereți pace din cer peste toată sărbătoarea. Cereți îngeri întru toate câte sunt de așternut înaintea oamenilor pentru sărbătoarea lor cu Mine și cu voi. Cereți îngeri pentru puterile voastre trudite, că ați trudit fără odihnă, copiii trudiți, care ați învățat jertfa în locul iubirii, jertfa care nu cere, ci numai se dă. Iar Eu vă dau viața cea de veci, răsplata celor ce se jertfesc fără plată, și vă dau ființa Duhului Sfânt, care Mă mângâie pe Mine în voi, ca să fiți voi mângâiați așa cum sunt și Eu.

Iată, am ieșit cu bine și cu pace și cu iubire la împlinirea cuvântului Meu pentru casa și grădina întâlnirii. Acum dăruieți-vă cu slava voastră cea de la Mine pentru ca să vadă cei ce vin lucrul Meu prin voi pentru învierea Mea în om. Sculați-vă și vă gătiți. Îngerii Mei vor fi prin voi, iar voi vă veți arăta oamenilor cu slava Mea în voi, cu taina Mea din voi și prin voi. Amin.

Fiilor, fiilor, aveți grijă de rânduielile Mele cele creștinești pentru voi. Nu amestecați trupurile. Casa întâlnirii să odihnească în ea om crescut, copil din poporul Meu cel viu, și altfel să nu se schimbe această rânduială, că Eu v-am învățat să faceți cruce peste toate locurile pe care vă așezați voi să vă odihniți, iar crucea să nu fie înjosită de trupuri care nu sunt ca trupurile voastre. Voi sta de vorbă cu omul în casa aceasta, dar pentru altfel de poposire a omului în casa pe care am pus-o Eu acum pe pământ prin voi, nu este rânduială. Această casă este sub lege creștinească, fiindcă duhul și trupul Meu au nevoie de odihnă aici, fiilor veghetori din partea Mea peste averea Mea.

Acum învăluiesc în taina binecuvântării cea de sus această împlinire, casa și grădina întâlnirii, și zic: să fie sărbătoare pentru împlinirea aceasta. Să fie sfințite prin cuvânt și prin apă sfințită. Iar voi, copiii ai tainei cea de nou Ierusalim, să fiți coroana Mea de slavă pentru zilele de sărbătoare care sunt în prag. Să vină nuntași, să vină doinași, să vină cei ce iubesc slava Mea cu voi, și să vină cei ce nu cunosc taina Mea cea de peste voi, și apoi s-o cunoască, și cu ea să se lumineze și să caute lumina și să caute viața cea de veci, dragostea cea nevătămătoare care iubește pe Dumnezeu dinăuntrul inimii omului. Amin.

O, fiilor frumoși, pace vouă! Vă dau multă pace, iar voi să stați în ea și s-o înmulțiți între voi. Ființa Duhului Sfânt vă mângâie și vă umple de ea așa cum i-a umplut pe ucenicii Mei acum două mii de ani, după ce Eu M-am înălțat la Tatăl, de unde le-am trimis mângâierea pe care le-o promisesem: ființa Duhului Sfânt, focul care se mistuie în om pentru slava Mea peste pământ.

O, fiți frumoși, fiilor copii. Fiți dulci, copii și copile, și fiți slava Mea. Duhul Sfânt este ființă. Cel ce are în el această ființă, acela este mângâierea Mea, că are în el pe Mângâietorul. Acesta este Cel ce vă învață pe voi, copiii ai mângâierii. Acesta este Cel ce vă hrănește pe voi. Iar cel ce-L are pe El, râuri de ape vii curg din el, și iarăși va ieși pământul din ape, din apele vii ale râurilor Duhului Sfânt Mângâietorul, Care este una cu Mine și cu Tatăl, și cu voi, copiii ai mângâierii. Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 2001

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua întâi

Omului îi este teamă de calea cea sfântă pe pământ. Bogații pământului sunt săraci de Dumnezeu. Dulceața păcatului a adus moartea Domnului în om. Rana Domnului este multă cât două mii de ani. Plânsul dumnezeiesc îndeamnă omul la pocăință. Cei veniți la izvor învață de la Domnul.

O, fiilor de la ieslea coborârii cuvântului Meu, sculați-vă din așternuturi, că vine Mirele vostru ca să iasă cu voi și cu zile de nuntă, că se adună nuntași. Hai să punem masa, că e nuntă! E Mirele cu mireasa, e Hristos cu tine în zile de nuntă pe pământ, poporul Meu mireasă. Iată nuntașii! Au venit, și vin. I-am chemat ca să-i iubim. Noi îi putem iubi cel mai mult. Le putem da ce nu pot ei găsi pe nicăieri. Le dăm mângâierea cea adevărată, cuvântul cel mângâios care se lasă din gura Mea peste voi ca să-l dăm la cei ce vin și la cei ce nu vin să-l audă, și să-l ia cei ce vin și să-l ducă cu ei în casele lor. Amin.

Eu Însuși mângâi omul. Eu sunt acest cuvânt. Sunt Fiul Tatălui Savaot și din Tatăl grăiesc. Sunt Domnul, Mângâietorul. Amin. Cine nu are nevoie de această mângâiere care se lasă ca râul cel răcoros din gura Mea, acela nu s-a născut din Mine, și este încă stârpitură, om care trăiește fără viață, și tot așa și moare și se duce fără viață pe drumul cel de veci, în somnul lui cel vremelnic și cel de veci. Eu îl mângâi pe om lăsându-l să-și îplinească dorințele dacă asta este bucuria lui, iar răbdarea și bunătatea Mea îl îndeamnă pe om la pocăință și la iubire ca a Mea. El Îmi cere Mie ajutor să-și aducă la împlinire voile lui, iar Eu Mă umilesc și nu mai caut pentru voia Mea în el, căci omul se iubește pe sine, și tot pentru sine Mă iubește și pe Mine. Iar Eu sunt Mângâietorul și Mă scutur cu mângâierea Mea și îl mângâi pe om.

Sculați-vă bine, copii străjeri, că avem oaspeți la masă. Iată-i, au venit, și vin.

O, sculați-vă și voi, cei ce ați venit la nuntă! Sculați-vă și auziți glasul Mirelui Care grăiește miresei, împărțindu-vă din vinul nunții, din iubirea nunții. Amin. O, să nu se tulbure inimile voastre. Vă dau învățătură tare, bucate tari vă dau, ca să vă întăriți trăirea și ca să Mă treziți în voi, și ca să prind Eu rădăcina în voi, căci rădăcina acestui cuvânt care vă mângâie Eu sunt. Credeți sau nu, Eu trebuie să spun cine sunt. Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt aici și Mă fac cuvânt și Mă împart peste pământ. Nicăieri pe pământ nu găsesc om care să vrea numai ca Mine pentru cuvântul Meu de azi pe care-l cobor aici cu tot întregul lui. Dacă aș grăi și aici așa cum zic atâtea oameni că grăiesc Eu în atâtea locuri pe pământ, aș fi iubit și de aici, aș fi crezut și de aici, aș fi primit și de aici cu calea Mea spre oameni. Dar calea Mea e cale cerească, e cale dreaptă și sfântă, și omului îi este teamă de ea. Și dacă-i este omului teamă de calea cea curată, i-ar place să fie minciună această venire a Mea în cuvânt ca să-Mi desfac cu el calea venirii trupului Meu cel înălțat la Tatăl acum două mii de ani. Nu M-am înălțat ca să nu mai vin. Ba, din contra, am zis atunci: «Mă duc ca să vin; Mă duc să pregătesc loc» și să vin după ce-l pregătesc. Iată, l-am pregătit, și omul e prea îngâmfat ca să creadă ce spun Eu, că Eu spun că tot cuvântul Meu cu care Mă cobor în locul acesta pregătit de Mine cu trudă, îl judecă pe cel ce nu-l ia să-l pună peste el. Iată, de la om ia omul, dar de la Dumnezeu, ba. Am fost și Eu om pe pământ, și am fost înțelept din Tatăl, și am lăsat învățătura vieții veșnice peste om. De ce nu ia omul și de la Mine, și ca să fie ca Mine apoi? O, de ce ia omul numai de la om? De ce, oare?

Omule care citești numai ce zice omul, numai ce scrie omul! S-a răstignit pentru tine omul de la care ieși tu învățatură de crezi atâta în el, de te hrănești atâta de la el? Cum de nu ești obosit de atâta învățatură care-ți ia din suflet, ca apele mari, tot ce mai e în tine veșnic și adevărat și din cer? O, omule, te întâmpin în alergarea ta și îți cercetez ființa și nu mai ai ființă de neam bun. Adunătura din mintea ta M-a lăsat orfan de tine, omule obosit de truda ta, de povara ta. Eu ți-am spus să ieși povara Mea, că jugul Meu este bun, că sarcina Mea este ușoară. Așa ți-am spus. Tu însă te-ai făcut uriaș, și duci poveri pe drumul tău, iar drumul Meu e sărac de oameni. Drumul tău nu este drumul Meu. Ce este al tău nu este al Meu, și tu trăiești fără viață. O, cum să te fac să-Mi deschizi la bătaia Mea în ușa ta? Iată cum Îmi desfac izvorul și cum te chem să vii și să bei și să-i vezi gustul și să-i vezi adevărul, căci izvorul acesta Eu sunt. Acest cuvânt Eu sunt, iar trupul Meu este învăluit în acest cuvânt și stau înaintea ta învăluit în cuvânt. Cuvântul acesta este venirea Mea cea după două mii de ani de la Tatăl, ca să-Mi pregătesc cu el mireasă, și să Mă las apoi lângă ea cu trupul Meu văzut, cu care M-am înălțat de lângă ucenicii Mei acum două mii de ani ca să pot iarăși veni la vremea venirii Mele din nou de lângă Tatăl.

O, să nu se tulbure inimile voastre întrebându-vă de acest glas care este cuvântul Meu. Eu sunt Fiul Tatălui Dumnezeu, și precum am avut putere să-Mi pun viața, și apoi iar s-o iau, așa și acum, putere am să Mă pun cuvânt înaintea omului și să-i cer omului răspuns pentru el. Amin. Îi dau omului viață prin acest cuvânt, că fără Mine omul trăiește fără de viață. Și îl voi întreba apoi pe om de viața acestui cuvânt, și nimeni nu va scăpa să dea răspuns pentru cuvântul Meu cu care strig în zilele acestea pe toate ulițele ca să Mă audă cei ce stau în casele lor veselindu-se de toate câte au.

M-am uitat pe pământ și am văzut niște oameni bogați veselindu-se în avutul lor și spunând la săraci că ei nu au nevoie de Dumnezeu, fiindcă au tot ce le trebuie. Aveau tot ce le trebuie, dar de Dumnezeu erau săraci de tot.

Sunt săraci de Dumnezeu bogații, fiindcă Dumnezeu este bogăția săracilor, bogăție veșnică, și în ea ei se vor odihni pe veci, și nu ca bogații care după ce-și părăsesc bogățiile și rangurile se duc la sărăcie de viață și la plâns și la veșnicie fără Hristos în ea.

V-am chemat la Mine ca să vă dau din rana Mea. Mâncați și beți din rana Mea, că sunt rănit de dorul omului, rănit de două mii de ani. Rana Mea nu s-a mai închis. Ea s-a făcut sân din care curge sânge, nu lapte. Curge sânge din viața trupului Meu ca să mănânce și să bea păcătoșii care-și lasă păcatele în urma lor și vin să mănânce din rana Mea, spre viața Mea în ei. Dar omul care-i dă viață păcatului în însuși trupul lui crede că poate face din trupul Meu mădular al său, una cu trupul lui, care păcătuiește cu dor de păcat, cu dor de iubire vătămătoare lui și Mie, iar Scriptura spune: *«Luând mădularele lui Hristos, le voi face mădularele desfrânării?»*.

Eram cu trupul pe pământ și venea iudeul și venea cărturarul și Mă ispita pentru desfrânarea din el și dădea să rădă de Mine pentru desfrânarea lui. Eu însă nu știam cum să Mă scutur de ei fără să Mă prindă în cuvânt călcător de legea cea pentru om. Apostolul Meu Pavel ar fi fost ars pe rug de cei ce se dădeau credincioși ai bisericii fără să omoare în ei desfrânarea și trupul ei. Ar fi fost Pavel ars pe rug dacă nu i-ar fi lăsat pe ei sub legea păcatului, și le spunea: *«Să nu vă lipsiți umul de altul decât cu rânduială, pentru post și rugăciune, căci din pricina desfrânării să-și aibă fiecare femeia lui»*.

Acest cuvânt era pentru cei ce se desfrânau, nu pentru sfinții care-și răstigneau trupul și patimile și poftetele din el.

O, fiilor de la ieslea cuvântului Meu! Mi-e milă de voi când văd cum vine omul la voi și vrea de la voi și de la Mine dreptate pentru desfrânarea cea din trupul lui. La Mine și la voi nu încapă cel desfrânat, dar cel ispititor dă să rădă la voi pentru desfrânarea lui. Așa eram și Eu. Necăjit eram între oameni, și pregătit pentru jertfă, ca să-i arăt omului iubitor de sine ce este judecata lui. Ea este jertfa celor ce se jertfesc răstignindu-și trupul și înviind cu duhul pentru trupul Meu, care s-a dat să fie mădular al omului care bea din rana Mea, din trupul Meu rănit de dorul omului, rănit de două mii de ani, căci rana Mea nu s-a mai închis, și este multă cât două mii de ani.

Mă uit la tine, omule, cum dai să te bucuri tu din rana Mea, cum îți faci tu fericire din durerea Mea, din rana Mea, din viața Mea pe care Mi-am pus-o pe cruce plângând pentru salvarea ta din păcat. O, vreau să te înviu din păcat. Ascultă plânsul Meu după tine. O, cum îți vine ție să te bucuri când te îndulcești în tine cu păcatul, cu fructul morții Mele? Dulceața păcatului tău a adus moartea lui Dumnezeu, și tu zici că păcatul este fructul vieții, dar el este fructul morții Mele. Tu te duci la cei ce Mă vând și te bucuri că Mă ieși în tine pentru iertarea ta. Eu sunt Mielul Cel junghiat, și pe Mine nimeni nu Mă mai iartă ca să Mă scape de durerile de la om, de păcatele omului să Mă scape. Face omul păcate și Mi le dă Mie după ce le face. Se duce la duhovnic să le dea de pe el și să le pună pe Mine, și Eu să-l iert de ele, și el face altele apoi, și nu Mă mai iartă omul de povara de pe Mine, de crucea Mea, căci crucea Mea este omul păcătos.

Plâng cu plâns dumnezeiesc, de patruzeci de ani plâng prin acest cuvânt, iar acum am deschis Scripturile cele de la capăt și citesc din ele de pe ultima foaie și zic: *«Cine este spurcat de păcat, să se spurce și mai mult. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai mult, că plata Mea este cu Mine și vin ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui»*. Amin. Iar pentru cei ce s-au sfințit și încă se sfințesc, zic: *«ferice lor, că-și spală veșmintele ca să aibă stăpânire peste pomul vieții»*, peste Mine, Cel rănit, ca să-i dau celui sfânt din rana Mea și să Mă mângâi de ea împărțind din ea, împărțind-o cu cel ce Mă iubește cu iubire ca a Mea. Amin.

Aș voi să se vindece omul de duhul păcatelor lui. Omul se iubește pe sine, și tot pentru sine Mă iubește și pe Mine. Mulțime de oameni și-au făcut scaune și s-au așezat pe ele în numele Meu peste oameni. Iată, aceia Mă iubesc pentru ei, nu pentru Mine, și își fac în numele Meu ranguri și trecere și petrecere și putere, făcându-i pe oameni să cumpere de la ei iertarea cea de la Mine, nu vindecarea, că dacă s-ar vindeca oamenii de dorul și de patima păcatelor, cine ar mai umbla să-și cumpere iar și iar iertarea și mila de la cei ce vând, în numele Meu, de două mii de ani iertarea cea de la Mine?

Plâng cu plâns dumnezeiesc și zic: cine este spurcat de păcat, să se spurce și mai mult, și cine este sfânt, să se sfințească și mai mult. Amin. Mă doare rana Mea cea multă cât două mii de ani. Iar tu, mireasa Mea cea mică, tu, poporul Meu mireasă, să zici să vin, că asta este scris despre tine: *«Duhul și mireasa zic: „Vino!”*. Și cel ce aude, să zică și el: „Vino!”. Și cei ce sunt însetați, să vină să ia în dar din apa vieții». Amin.

O, vino, omule, la izvor când Eu te chem, când ies în calea ta cu mireasa Mea, cu cea care trudește pentru Mine așteptând venirea Mea. Dacă auzi și dacă ești însetat, vino la

Mine, că am venit spre tine și te chem să te iubesc, că Eu te pot iubi mult și îți pot da ce nu poți găsi pe nicăieri: chemarea Mea cu însăși gura Mea, mângâierea Mea cu mâna Mea cea tainică și slava trupului Meu cel învăluit în cuvânt așa cum acum două mii de ani am fost învăluit în nor ca să Mă duc întru Tatăl și așa să vin înapoi; așa, precum M-am suit, învăluit în taină, învăluit în cuvânt, în nori de cuvânt învăluit. Amin.

Dați glas doinei de nuntă, voi, doinași, că v-am chemat la nuntă să doiniți. Dați grai poemelor, voi, poeți care purtați în voi simțăminte de dincolo de voi, că v-am chemat la nuntă ca să grăiți grai dulce. Aduceți Domnului jertfă de laudă și luați în dar mângâierea cea pentru dar, rădăcina bucuriilor sfinte. Cel ce crede, acela grăiește, iar cel ce grăiește, este viu și nu moare. Cel ce nu grăiește, acela moare și este mort. Chiar dacă el crede, este mort, căci lucrarea credinței este grăirea, este mărturisirea, grai viu din neam în neam până la Mine. Amin.

Îmi desfac ființa Mea dumnezeiască să curgă din ea mângâiere peste voi, cei veniți la nuntă. Duhul mângâierii este bogăția pe care vreau s-o dau celor ce vin la izvorul venirii Mele aici, unde Eu Mi-am ales ieslea Mea de venire așa cum Mi-am ales acum două mii de ani ieslea din Betleem. Luați duhul înțelepciunii sfinte, voi, cei adunați la sărbătoare. Luați și beți din cupa mângâierii și mângâiați pe Dumnezeu. Adunați-vă în Duhul Meu, în Duhul lui Hristos. Numai Duhul Meu poate să vă facă una, căci casa Mea este una.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Vouă, celor ce credeți în venirea Mea; vouă, celor ce ați bătut cale pentru cuvântul Meu care Mă aduce pe pământ. Poposesc trei zile cu voi și pentru voi în cuvânt, și vă voi da să beți, iar voi să învățați să beți.

Pace vouă! Și vă voi da să beți. Amin, amin, amin.

26 mai/8 iunie 2001

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a doua

Mirele ceresc îi bucură cu graiul Lui pe cei strănși la izvor. Iubirea de pe pământ nu este ca iubirea din cer și nu se poate sui la cer. Cei asemenea Lui Îl mărturisesc pe Domnul. Lumea închide cerul ca să nu vină Domnul. Nunta luminează este minciuna care s-a pus în locul nunții. Veacul ce va să fie este nuntă veșnică pe pământ.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Se slăvesc pe pământ în zile de nuntă cerească. Îngerii și sfinții sunt nuntașii din cer, iar cei de pe pământ, adunați la sărbătoare, sunt nuntașii de pe pământ. Amin.

Eu sunt Mirele nunții, și fericită este sluga pe care Eu o găsesc priveghind pentru venirea Mea cu zile de nuntă. Eu sunt, și Îmi deșert mângâierea peste cei adunați la izvor. Amin, amin, amin.

Mai mare iubire ca aceasta nu este, că Eu grăiesc de lângă Tatăl, și graiul Meu umple văzduhul și bucură pe îngeri și pe sfinți, și umple pământul, și bucură pe cei ce Mă așteaptă ca și voi, copiii de la ieslea coborârii Mele. I-am spus lui Moise când i-am vorbit din rug pe munte, i-am spus să-și lase sandalele, că locul grăirii Mele cu el e loc sfânt. Vă spun și vouă tot așa. De câte ori ies cu voi de la iesle peste pământ și peste om să nu uitați să fiți sfinți ca și în cer, că locul pe care stau Eu și cu voi e loc sfânt și tot mai sfânt. Descălțați-vă pentru el de cele din afară de câte ori ies cu voi ca să ne arătăm cu cele dinăuntru. Descălțați-vă de cele din afară și de cele din om care nu sunt din Dumnezeu, și înarmați-vă cu

Duhul Meu Cel pentru voi, Duhul Care Mă apără pe Mine și pe voi ca să fim din cer, și așa să vă întoarceți în cele ale Mele, în cele dinăuntru, că locul pe care Eu v-am așezat pe voi ca să stați înaintea Mea când vin, e loc sfânt locul din care Eu grăiesc peste pământ. Amin.

Acum din nou ieșim. Cu cele din cer ieșim. Cu cuvântul cel făcător ieșim. Iată grădina întâlnirii Mele cu omul. Am zis cu cuvântul, și apoi acest pământ s-a făcut cer, iar Eu Mă slăvesc cu voi pe el și îi dau omului slava Mea cu voi, și îi dau omului mângâierea și iubirea cea de sus. Iubirea cea de jos nu se poate sui la cer, dar iubirea cea de sus vine și se așează pe pământ ca să facă cer, cerul iubirii, cerul și pământul iubirii. Amin.

O, iubirea cea de pe pământ nu e ca iubirea cea din cer ca să se poată sui la cer. Eu Mă dau omului cu iubirea cea din cer, și o aduc cu Mine pe pământ și o dau, dar omul nu poate duce la cer iubirea lui cea de pe pământ, căci cerul este sfânt, iar iubirea care se suie la cer este numai iubire sfântă, iubire ca a Mea, iubire care iubește fără să ceară, ci numai să se dea, și cu totul să se dea. Amin. Iată de ce plâng Eu cu rană, și rana Mea nu se mai închide. Omul se iubește pe sine, și tot pentru sine Mă iubește și pe Mine. Iubire care cere pentru sine, așa e iubirea omului. Omul Îmi cere de șapte mii de ani. I-am dat totul omului, și el tot Îmi cere, de parcă nu are. De ce, oare, nu are omul tot ce i-am dat să aibă, tot ce i-am dat de iubire?

O, copiii de la ieslea coborârii Mele, Îmi cere omul, mereu Îmi cere omul. Îi cere omul lui Dumnezeu, Îi cere mereu. Cum de nu-L cere și pe Dumnezeu? O, iubirea cea de pe pământ nu e ca iubirea cea din cer, care se dă fără să ceară. Nu se poate sui la cer iubirea care nu se dă, iubirea care cere din om pentru el. Ea coboară mila și iubirea Mea la om, dar ea la cer nu se poate sui. Cere omul de la Mine, cere de șapte mii de ani. De ce nu Mă cere și pe Mine omul? Mă uit pe pământ și nimeni nu voiește să vin. Este scris în Scripturi să vin, și nimeni nu voiește să vin, și nimeni nu Mă cere să vin. Nu vrea să se facă omul frumos pentru venirea Mea. Nu vrea omul să se gătească pentru venirea Mea. Pentru el se pregătește omul, și își pune podoabe și își pune miresme și își pune haine moi și își face așternuturi și își împletește cununi și își pune pe cap cununile și biruințele lui. O, numai pentru Mine nu se mai pregătește omul, și Eu Mă uit îndurerat la om, îndurerat adânc. Îi văd omului chipul cioplit și sunt îndurerat adânc de la om.

O, fiilor de la ieslea învățaturii Mele, hai să petrecem cu omul, fiilor trudiți pentru Mine. Voi suiți iubirea voastră la cer, și cu ea Mă coborâți pe Mine la voi și la om. Hai să petrecem cu omul în iubire cerească. Adunați-i lângă voi, și Eu Mă voi turna în voi vin bun, ca să bea din vinul Meu cel ce vine la nunta Mea cu voi. Voi sunteți poporul Meu mireasă; mireasa care cere venirea Mea. Hai să-i învățăm pe cei ce vin la izvor ca să bea. Să bea ca și voi din izvor dacă vin să bea. Ca să bei din acest izvor care curge din cer peste pământ, e mare taină să știe omul să bea. Cine bea din el nu mai moare, nu se mai dă morții cel ce înviază. Cel ce bea este cel ce înviază, și așa se bea din acest izvor.

O, fiilor copiii de la ieslea Mea, de ce, oare, nu-i place omului cum l-am făcut Eu pe omul cel întâi zidit? Îi văd omului chipul, și îl văd pe om nemulțumit de chipul lui. S-a așternut peste om dumnezeul întunerului acestui veac, și îl învață pe om să-și facă chip cioplit și să se închine lui însuși omul.

Omule furat din brațul Meu, te-ai lăsat furat de dumnezeu străin de Tatăl tău Cel dintâi și Cel de pe urmă. Simțu-

rile tale nu mai sunt din Dumnezeu, și sunt din lume, iar lumea Mi-a închis cerul ca să nu vin pe pământ și să-l înviez pe om din moarte, din somnul lui cel adâncit în moartea Mea din om. Am murit de tot în om. O, cine să sufle peste om cu Duhul Meu ca să înviez Eu în om și să-și vadă omul prin vederea Mea din el chipul lui cioplit, căruia i se închină? O, unde este chipul și asemănarea Mea pe care am așezat-o Eu pe trupul și pe chipul omului? Mă uit pe pământ și văd numai Sodomă, și văd numai Gomoră, și cerul nu mai este pe pământ. Nu pot să stau cu omul pe pământ, că el și-a făcut chip cioplit din el însuși.

Ai călcat porunca Mea, omule! Eu ți-am spus să nu-ți faci chip cioplit, și tu nu M-ai ascultat. Mă uit la tine și Mă doare chipul tău cioplit. Iată ce te-a învățat omul cel dușman pe tine și pe Mine. El stă în calea ta cu marfa lui, cu învățătura lui, și tu iei din ea, și tu mori din ea. M-am făcut negustor și vin în calea ta și Mă desfac înaintea ta cu ale Mele din Tatăluate. Eu nu-ți sunt dușman. Eu sunt Cel ce dau viață și sunt Viața. Ia și tu din ea, că Mă desfac cu ea înaintea ta. Mă doare când Îmi spui că Mă iubești iubindu-te pe tine. Mă doare când Îmi spui că Mă ai avându-te pe tine. Chipul tău cioplit dovedește aceasta, iar Eu sunt adevărat în cuvânt. O, cum să fac cu tine? O, cum să te iau cu ușorul ca să Mă primești și să nu Mă lovești și să nu-Mi dai peste mână dacă dau să lucrez la facerea ta cea din Mine? Facerea ta de acum nu e de la Mine, și e de la tine. Cel ce Mă iubește este cel ce stă la făcut. Tu ai venit la izvor, iar izvorul acesta sunt Eu, Fiul Tatălui Dumnezeu, și îți grăiesc cu grai ceresc și dau să te învăț să bei. Cel ce bea este cel ce înviază. Tu ai chip împrumutat de la dușmanul Meu și al tău. Nu-Mi mai spune că Mă iubești dacă porți chipul celui străin. Nu pot fi Eu înăuntrul tău dacă în afara ta se arată cu tine dușmanul Meu și al tău, lumea și fața ei care s-a pus pe chipul tău și îl batjocorește cu chip străin de Dumnezeu.

O, omule pribeag, te-am chemat să-Mi vezi mireasa și să iei în tine dor de mireasă care-și așteaptă Mirele. Duhul rău e duhul lumii. El te-a acoperit de la fața Mea și te-a băgat în haina lui, și Eu nu te cunosc dintre cei morți. Te-am chemat să-Mi vezi chipul, te-am chemat să-Mi vezi pe poporul Meu mireasă prin care Eu Mă slăvesc peste pământ pentru tine, cel pribeag de Tatăl tău. Te adun din când în când lângă ieslea Mea și îți dau din ea cuvântul Meu care se naște în ea din gura Mea. O, învață-te să vorbești din cer, nu din inima ta, că nu e dreaptă cu Mine inima ta. Tu spui că Mă ai în inimă și nu e nevoie să Mă ai și în afara ta, în înfățișarea ta, iar Eu îți spun că și diavoli cred în Mine, dar nu să Mi se supună. Iată, cel ce nu Mă mărturisește, acela nu este de partea Mea. Cine Mă poate mărturisi? Cel ce seamănă cu Mine, cel ce este de la Mine. Amin.

Te iau cu ușorul, omule venit la izvor, că vreau să te învăț să bei, și cu folos să bei. Eu de aceea te chem. Te chem ca să bei, și să cresc Eu în tine și să înveți iubirea cea pentru Dumnezeu. Lacrima Mea cea pentru tine se face cuvânt de dor, care te cheamă sub cortul Meu ca să stai cu Mine la masă de cină, la masă de nuntă, fiule român. Te cheamă dorul Meu de tine, dor lung de șapte mii de ani. Te chem cu mângâiere, că Eu nu vreau durerea ta, și vreau învierea ta. Cere-Mă. Sau nu Mă mai cere, și ia-Mă, că iată-Mă în calea ta ca să Mă iei. Amin.

Iată vinul cel bun, vin nou, vinul nunții Mele. Veniți la nunta Mea, voi, doinași ai poporului român! Nunta lumii vă face cu mâna, iar nunta Mea se uită după voi. Iubirea pentru

Dumnezeu vă face să veniți să fiți cu El, iar iubirea de Dumnezeu vă face să Mă aveți pentru voi. Eu însă vreau să vă am pentru Mine, nu pentru voi, că Eu vin curând, curând, și nunta Mea va fi o sărbătoare pe vecii, fiindcă mireasa are nevoie de iubire, ca și Mirele din cer. Mireasa Mea este cerul Meu de pe pământ, în care Eu Mi-am pregătit așternut.

O, poporule mireasă, am pregătit cu cuvântul Meu și cu mânuțele tale straie de nuntă, grădină cu miresme cerești, cort dulce, foisor cald și sfânt, ca să ies cu tine în nuntă cerească și să-i mângâiem pe cei ce aud zarva nunții noastre ca să vină la nuntă. O, poporul Meu, o, mireasă mică, tu ești copilul cel mai mic, cel de lângă venirea Mea, mezinul care împarte averea Tatălui său la toți cei de dinaintea lui născuți. Iată, chem la nuntă. Voiesc să rămână numai o nuntă pe pământ și în cer, și în hora ei să se prindă cei ce învață iubirea, iubirea dintre Mire și mireasă, miri curați, căci unde este iubirea nu mai este păcatul, și este ziua nunții când mirii sunt curați, căci așa înseamnă ziua nunții, iubirea dintre Mire și mireasă. Nunta lumii este minciuna care s-a pus în locul nunții. Iar nunta, iată-Mă cu ea pe pământ! Din cer și până pe pământ M-am întins cu ea, și fac din ea mângâiere veșnică peste om, numai să vină omul să ia.

Omule, ce dulce e chemarea Mea, chemarea ta la Mine! O, nu te teme. Dacă ești păcătos și te temi de Mine, nu te mai teme, și vino, căci frica pentru faptă și frica cea de după faptă este înaintea Mea o mai mare nelegiuire decât fapta, și tu te faci atunci nedrept cu Dumnezeu și cu aproapele tău și cu aproapele Meu. Fiecare faptă trebuie să fie însușită de cel ce o face, iar dacă fuge pentru faptă, el este învinuit de faptă, îndoit învinuit este cel ce fuge. Cine-și însușește fapta, acela nu se ascunde de ea și cu ea și pentru ea, ci, din contra, vine cu ea în față până să fie ea cunoscută, și acela este drept cu Dumnezeu și cu cei din jurul lui, și nimeni nu-l mai poate judeca pe unul ca acela, de vreme ce el și-a pedepsit fapta cu însăși conștiința lui cea descoperită tuturor. El nu fuge de ispășirea cea pentru faptă, ci își pedepsește fapta cu însăși gura și inima lui. Mai bine este să-și învinuiască omul fapta decât să-l învinuiască fapta pe om. Cui îi este frică? Vinovatului. Dacă vinovatul s-ar întoarce la Mine, n-ar trebui să-i mai fie frică. Dar el se întoarce în sine, și de aceea se teme.

Eu însă am în brațe mângâierea pentru cel ce se ridică dintre morți ca să vină să-l fac veșnic, că vine veșnicia pe pământ, și omul nu crede ce-i spun Eu. Vine învierea morților, și omul nu crede ce-i spun Eu prin acest cuvânt. Vine învierea și viața veacului ce va să fie, și tot omul care va mai fi, va fi ca Mine, căci scris este: *«Vom fi asemenea Lui, căci Îl vom vedea cum este»*. Amin.

Viața veacului ce va să fie, aceasta este nunta pe care Eu vreau s-o pun pe pământ înaintea omului. Cu tine o pun pe pământ, poporul Meu mireasă, truditul Meu copil cu care Eu am bătut și bat țarușul împărăției cerurilor pe pământ, cer nou și pământ nou pe pământ.

O, nu M-aș mai despărți de zilele nunții Mele cu voi! Iubirea Mea e flămândă după om și suspinul Meu e adânc, și Mă doare adânc. Îmi las masa nunții neștrânsă la voi, copiii ai venirii Mele. Și voi veni curând, curând văzut, Eu și cerul cel plin de sfinți și de îngeri, și vom fi la masa nunții pe vecii apoi. Amin.

Acum, duhul iubirii Mele își varsă cupa peste cei ce s-au adunat la izvor, și Eu le spun: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Nu precum vă dă lumea vă dau Eu. Lumea e cununa Mea de spini. Lumea e durerea Mea și a ta, omule pri-

beag. Dar Eu îți dau vinul cel nou și îți mângâi ființa cu ființa Mea ca să iei ființă, omule, și să fiu Eu Făcătorul tău, și Stăpânul tău să fiu, că Eu te fac liber, fiindcă adevărul este omul cel zidit de Dumnezeu. Amin.

Vin din cer pe pământ ca să-l fac din nou pe om, și sunt Făcătorul. Omule, e dulce chemarea Mea, chemarea ta la Mine, chemarea ta la viață. Ia și bea din vinul nunții Mele, că nunta Mea este viața veacului ce va să fie. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2001

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a treia

Adevărata zi de naștere a omului este nașterea lui cea de sus. Domnul îl cheamă pe om spre înviere. Se binecuvintează grădina întâlnirii și cortul întâlnirii. Domnul îi învață rugăciunea pe cei strânși la izvor.

Îmi las cuvântul Meu în ieslea sa și Îmi scol străjerii de la iesle, și ei Mă aud și Mă iau și Mă așează în carte. Mă fac sul, Mă fac carte pe pământ, căci scris este în Scripturi: «*Cerul se va face sul*». Amin, amin, amin.

O, fiilor străjeri, sunteți osteniți cu trupul, dar gura Mea suflă din Mine peste voi și vă înviorează ca să-Mi dați și azi ființă, și cu dulce taină să Mă las cu duh de mângâiere peste cei adunați din depărtări la nuntă, fiilor iubiți. Ziua nunții e cea mai dulce zi din viața omului, și cea mai frumoasă. Tot așa este și cu Mine. Dar ziua nunții Mele nu este ziua, ci este nuntă fără de sfârșit apoi, este dulce fără de sfârșit. Amin.

Trudesc cu tot cerul cel de sus și cu tot cerul cel de jos să-i fac parte omului de ziua nașterii lui, și să-l cresc apoi, și să așez pe creștetul lui ziua nunții lui, cea mai frumoasă zi din viața lui, ziua cu care începe taina veșniciei lui, inelul Meu de nuntă pe degetul lui. O, greu mai pot peste om, greu de tot încap în om cu ziua nașterii lui, căci adevărata zi de naștere a omului e nașterea cea de sus, că scris este în Scripturile prin care Eu spun: «*Cine nu se va naște de sus, nu va vedea împărăția lui Dumnezeu*».

O, e prea vechi omul în viață stricăcioasă, și se joacă de-a viața de șapte mii de ani. Se joacă de-a nașterea și de-a viața până ce moare, până la somnul lui cel de veci. Ziua nașterii omului din Mine s-a întunecat adânc. La fel și ziua nunții lui. E zi de beznă pentru cer ziua nunții omului, e zi de întuneric nepătruns. E prea vechi omul în zilele lui de petrecere și nu-l mai pot smulge din ele ca să-i dau zilele vieții, zile veșnice să-i dau în locul zilelor lui. O, cum să-l fac pe om să Mă audă și să înțeleagă că ziua nașterii lui e zi de veci dacă ea este? Nu este peste om ziua nașterii lui, nu este. Omul se joacă numai, se joacă de-a ziua nașterii lui, de-a ziua nașterii lui din cer, de sus, căci aceea este naștere, ziua de naștere a omului. Pe pământ văd numai mort călăuzit de mort. Se duce omul la botez, se duce să se nască, se duce și se joacă de-a nașterea. Nu mai este om pe pământ care să aibă în el duhul nașterii ca să-l poată pune peste omul care vine să se nască. Nu mai poate omul rosti cuvânt cu duh de naștere în el, că e mort omul, și tot așa și grăiește. Taina nașterii, nu mai este om s-o poarte în el și s-o pună peste om.

O, cum să-l fac pe om să creadă ce spun Eu peste el? Îi spun omului că viața începe cu nașterea, dar cum să-l fac să creadă ce spun Eu și să nu se mai joace de-a nașterea? Eu sunt Cel ce naște și Cel ce Se naște. Pentru fiecare om Mă nasc ca să-l nasc pe el. Ziua nașterii lui, nu ajunge omul la ea, că n-are cine să i-o mai arate omului. Vin Eu și Mă arăt zi de naștere în calea omului, casă de naștere pentru om.

O, nu mai am unde să Mă așez ca să pot naște, ca să Mă pot naște! O, nu mai am! Cine să-Mi audă durerea? Plâng în taină și merg prin întuneric și nu dau de om. Cine să-Mi mângâie pașii? Omul s-a făcut întuneric pe calea Mea spre el, și Eu nu mai găsesc toiaș cu care să Mă sprijin pe calea căutării Mele după om. Îl caut pe om ca să-i dau naștere și zi de naștere, și zi de nuntă apoi. Mă port după el cu ziua învierii lui dintre morți, ca să suflu peste el cu duhul nașterii și să-l nasc, și apoi să-l cresc, și să așez apoi peste el ziua nunții lui, cea mai frumoasă zi din viața omului, ziua cu care începe taina veșniciei lui.

Nunta cea de pe pământ îi aduce omului moartea, moartea Mea în om, în omul în care ia viață păcatul, pofta trupului și trufia vieții. Cel în care Eu nu încap cu fața Mea în el, acela este om trufaș, iar Eu sunt cerșetorul care-l cer pe el. Cerșesc de la om o zi, o zi de naștere pentru el, o zi de umilință în el, o ușă deschisă ca să intru și să pun în el ziua nașterii lui, ziua nașterii Mele în el. Nimic n-ar trebui să facă omul decât să se lase născut, să se lase spre naștere și să-și desfacă ochii și să vadă împărăția cerurilor cu ei, și apoi din ea să nu iasă, că afară sunt câinii și vrăjitorii și desfrânații și ucigașii și idolatrii și toți cei ce lucrează și iubesc minciuna, minciuna care-l ține rob pe om, mort pe om. Cel ce nu iubește minciuna, acela este om născut de sus. Așa este omul cel născut de sus, iar Eu îi dau lui bucuria cea de veci, ziua nunții, cea mai dulce zi din viața omului și cea mai frumoasă, zi fără de sfârșit. Amin.

Chem omul la sărbătoare de nuntă. Îl chem să vină și să-l îndemn spre naștere. Nunta Mea cu mireasa Mea dă naștere din ea, naște om nou din ea, și apoi îl crește până la ziua nunții lui, zi fără de sfârșit pentru om. Amin. O, poporul Meu mireasă! Am pregătit cu cuvântul Meu și cu mânuțele tale case de naștere. Mă prind durerile nașterii și vreau să scap de ele. Să-l nasc pe om vreau. O, de ar veni omul spre nașterea lui ca să scap de durere, de durerea Mea cea pentru fiecare om care nu dă să se nască! Eu sunt Cel ce naște, și sunt Cel ce Se naște. Nașterea omului din Mine este nașterea Mea în om și din om, și apoi omul trebuie să Mă hrănească și să Mă crească, și să-Mi facă apoi nuntă și să Mi se facă mireasă omul.

Învață-te, omule, să vii spre ziua nașterii, spre nașterea Mea în tine și din tine, și ia-Mă de Mă leagă și Mă crește și iubește-Mă așa cum îți iubești pruncii tăi, și ferește-Mă de moarte, omule, ca să nu mori tu fără viața Mea în tine. Cine nu Mă are pe Mine de viață, acela este mortul după care Eu plâng de șapte mii de ani. Am venit să dau viață morților, dar morții nu vor să audă chemarea la viață. Plâng și suspin lângă omul mort, și nu pot să-i dau viață celui ce nu vrea să-i dau. Trudesc din greu să-i fac omului parte de ziua nașterii lui cea de sus. Cine se naște de sus, acela este ca cei de sus, iar cine nu se naște de sus, acela este ca cei de jos, ca cei fără de Hristos.

Vreau, omule, să te învăț să lucrezi minuni. Vino să te învăț să faci minuni. Nu lucra așa cum știi tu, căci ce faci tu și ce zici tu nu sunt minuni. Nimeni nu-ți spune ce este o minune, dar îți spun Eu. Minune este să faci tu voia Mea și nu pe a ta. Mai mare minune ca aceasta nu poți tu să faci. O, dacă tu, omule, vei face minunea aceasta, Eu voi fi apoi Domnul tău și Dumnezeul tău, iar tu vei fi fiul Meu, și Eu Mă voi libera de durerile nașterii tale. Apoi Eu îți voi da ziua nunții, zi dulce, zi fără de sfârșit dulce. Eu voi fi Mirele, iar tu, mireasa, și vom fi veșnic Mirii nunții, și pământul ne va fi așternutul, iar cerul, mângâierea. Iată minunea pe care te învăț Eu s-o faci tu, omule! O, vino să te învăț să faci minuni, căci ce faci

tu nu sunt minuni. Minune este să-Mi ștergi Mie lacrima care-Mi plânge după tine. Minune este să-Mi curmi tu durerea care suferă în Mine pentru tine. Minune este să te naști de sus, omule, și apoi să fii. Mai mare minune ca omul cel născut de sus nu este minune. Nu te rușina, omule, cu nașterea ta de sus în mijlocul lumii fără Dumnezeu. Nu te înveli cu lumea ca să-Mi spui că nu te mai primește în ea dacă te vede după voia Mea. Fă-o tu pe ea să se rușineze cu sulemeneala ei, că lumea nu este frumoasă la față, și de aceea se vopsește, și cu vopseala ei te trage să fii ca ea și nu ca Mine, că ea se vede, dar Eu stau în taină cuprins și nu Mă poate lumea vedea.

Iată ce mare minune este să faci tu voia Mea în mijlocul lumii, omule. Dacă tu Mă lași să te fac Eu după chipul și asemănarea Mea, tu vei învia pe morți, omule, și vei fi asemenea Mie. O, nu lăsa morții fără înviere, că iată câtă înviere vreau să-ți dau ție și morților din morminte și morților fără de morminte, omule! O, uită-te la poporul Meu mireasă și ia de la el chipul Meu, și ia iubirea dintre Mire și mireasa Mea. Iubirea dintre Mire și mireasă e iubire fără de sfârșit, iar dacă ea se sfârșește, ea este altceva, nu este iubirea.

Voi, doinași chemați la nunta Mea cu mireasa Mea! Dacă Mă iubiți veșnic, veniți mereu la Mine, că iubirea vine fără de sfârșit spre Cel din Care ea purcede peste om. Toate grădinile Mele în care Eu Îmi desfăt mireasa sunt daruri dulci pe care voi să vi le dau din când în când ca să-Mi simțiți în ele iubirea Mea dintre Mire și mireasa Mea, și găteala miresei, daruri dulci pentru om. Împodobiți grădinile Mele cu graiul cel dulce al doinelor și al poemelor care stau ascunse în sufletul acestui neam, neamul român, neamul cel ales să-Mi fie casă pentru venirea Mea după două mii de ani. Veniți în grădinile Mele, veniți cu iubire sfântă, veniți cu sfială sfântă și cu straie de nuntă veniți, că aceste grădini sunt întocmite la cuvântul Meu și la truda miresei Mele, poporul Meu mireasă, mireasa care se jertfește pentru Mire ca să-I dea viață din viața ei precum Mirele i-a dat ei. Nu vă fie milă sau rușine de lume. Fie-vă milă de îngeri, nu de om, și îmbrăcați-vă trupul în straie de nuntă, voi, fii și fiice ale oamenilor care dați să înviați la cuvântul Meu care strigă la morți să învieze.

Voi, fiice ale oamenilor! Lăsați pe om să învieze, că moartea omului a venit prin femeie. Luați pe voi straie de nuntă și înfecioriți-vă inima și cugetul și trupul și fața. Eu sufăr durere în fiii grădinii cuvântului Meu. Eu vă deschid grădinile Mele ca să veniți la izvor și vă dau vouă iubirea Mea din ei. Nu faceți bubă pe trupul lor, și învățați-vă să veniți cu venire sfântă când Eu vă chem să vă dau iubirea și mângâierea cea ruptă din vecii ca să vă trag spre Tatăl. O, dacă Eu n-aș fi pus deoparte ieslea coborârii cuvântului Meu, n-ar mai fi ieslea Mea, și Eu n-aș mai avea unde să Mă așez ca să ies cuvânt din ea peste pământ. Moise s-a suit singur pe munte, și Eu am grăit cu el din rug pe muntele sfânt, iar ucenicul lui a stat la poale în munte. Iată, am scris pe piatră „ieslea Mea“ ca să știe omul că e a Mea și nu a lui. Ar fi venit omul așa cum este el și Mi-ar fi strivit puii din cuib, și Eu n-aș mai fi avut cuib și nici pui în cuib ca să vin să-i hrănesc cu cele din cer și să le rodesc prin ei și să le dau peste pământ sămânță de însămânțat.

Omule, fă-te făcător de minuni, căci cea mai mare minune între cer și pământ este să faci tu voia Mea, și Eu te voi numi făcător de minuni, făcător de iubire. Amin.

Acum, fiilor de la iesle, dați ușurare de la Mine peste cei ce au stat în nuntă cerească pe pământ cu Mine și cu voi pe vatra sătucului cuvântului Meu, Betleemul cel de azi, în care Eu, Domnul, Mă nasc cuvânt în iesle ca să-l nasc pe om

din acest cuvânt și să-i dau ziua nașterii, și să-i dau ziua nunții, și iubirea nunții să-i dau. Amin.

Gura Mea rostește prin gurițele celor unși peste vremea aceasta, peste fiii grădinii cuvântului Meu, și zice gura Mea: se binecuvintează și se sfințește grădina întâlnirii și cortul întâlnirii, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Acum mergem în cântare de nuntă, fiilor, mergem în casa întâlnirii, casă lucrată cu cuvântul Meu și cu mânuțele voastre, și zic: se binecuvintează și se sfințește casa întâlnirii, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Am pregătit loc, ca acolo unde sunteți voi, să fiu și Eu, și cu toți sfinții și îngerii să fiu cu voi. Am pregătit loc, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi, și din când în când să Mă strâng cu voi în jurul omului și să-i dăm din iubirea nunții, și să ne stărnim în el cu iubirea nunții. Luați cartea și roștiți peste ei dezrobirea din patimi și din lanțuri dușmane, că s-au adunat mulți lângă Mine și lângă voi, iar Eu le dau vin nou și îi învăț înțelepciunea vieții și veșnicia vieții, și îi las să ia din Mine, și le dau ziua nașterii dacă vor să ia. Ridicați mânuțele spre Mine și cereți pentru ei, fiilor unși.

Acum îi învăț și pe ei să ceară și să primească.

Ridicați mâinile, voi, cei ce ați venit la izvor, și ziceți:

Tu, Doamne și Fiule al Tatălui din cer, sparge cerbicea cea tare a fiilor oamenilor și pătrunde în mormintele lor și intră, Doamne.

Dacă încă și noi suntem cerbice tare, însuflește-Te în noi, că Ți-am deschis să intri.

Învăță-ne gândirea Ta, ca să gândim la fel cu Tine.

Învăță-ne nașterea Ta, ca să ne dăm iesle caldă și să crești în ea și să ne fii Mântuitor.

Învăță-ne creșterea, ca să ne mărim pentru Tine și să-Ți dăm mărirea și să-Ți dăm întâietatea, ca să fii Cel dintâi între mulți frați.

Învăță-ne nunta, și ne fă fiii nunții. Amin.

Și dacă voiești, fă-ne, Doamne, mireasă, fă-ne să voim și să avem duh de mireasă, căci Duhul și mireasa zic: Vino! Amin, amin, amin.

Eu, Domnul și izvorul vieții, vă dau. Luați, că Eu vă dau. Luați și purtați, căci cel ce ia este cel ce poartă. Amin, amin, amin.

Iată, duhul miresei Mă cheamă, mereu Mă cheamă, și Eu mereu vin. Și voi fi din nou cu zile de nuntă în casa întâlnirii și în grădina întâlnirii, și vom nunti cu multul și se vor bucura sfinții și îngerii, și Tatăl și mama Mea, și cerul și pământul și pomul și apa și piatra și duhul și văzduhul și omul. Și se va bucura venirea Mea, și Mă voi da cu ea curând curând. Amin, amin, amin.

28 mai/10 iunie 2001

Sărbătoarea Nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Harul pocăinței este putere din cer peste om. Pilda împăratului chemat la ospăț. Omul nu se poate bucura singur. Râul vieții curge din Dumnezeu în om, și din om în om. Este vremea proorocilor mincinoși.

Eu sunt Cel ce sunt. Cu pâine și cu sare voiesc să fiu primit când vin pe pământ la om, căci sunt Dumnezeu. Îmi întăresc cărarea să Mă țină pe ea, și vin, căci sunt Biruitorul. Amin, amin, amin.

Ioan, botezătorul Meu, așteaptă, și se uită la Mine să intru cuvânt în grădină. El voiește să-Mi pregătească Mie calea ca să intru, că e Înaintemergătorul Meu, dar sfinții nu vin fără Mine, că lucrarea lor e prin cuvântul Meu.

O, e tot un suspin din cer și până pe pământ! Coborârea Mea s-a îngreuiat de tot, iar sfinții se uită la Mine și suspină cu jale și așteaptă să pot, căci sunt Atotputernicul.

— **O**, Doamne și Mielule bun, dă-mi înainte cuvânt ca să-Ți pregătesc calea, căci harul pocăinței este cea mai mare putere care vine de la cer peste om, ca să poată omul să Te aibă pe Tine nedespărțit de el, Împărate Doamne. Amin.

— **B**inecuvântată să fie iubirea ta pentru calea Mea spre oameni, că tu ai fost îngerul pregătitor peste oameni, ca să Mă primească ei apoi după arătarea Mea de la Iordan. Mergi cuvânt înaintea Mea în grădină, că tu suspini din zori să-Mi faci intrarea și să lucrăm, și să întâlnim străjerii cei puși în grădină și să le dăm viață multă ca să ne dea ei mâna pentru cea de a doua venire a Mea de lângă Tatăl. Amin.

— **O**, Doamne înviat dintre morți! Când Ți-am deschis calea prima oară spre oameni ca să știe ei de unde vii și cine ești Tu, erai atunci Dumnezeu Cel născut din Fecioară, și mergeam odată, precum ne-am și născut. Eu înaintea Ta, iar Tu după mine. Tu erai mai mic, dar erai Cel mai mare al împărăției Tatălui nostru, iar eu îi pregăteam pe oameni să Te primească de la Tatăl, că aceasta era atunci vremea. Iar acum ești Dumnezeu Cel înviat dintre morți, căci după ce eu Te-am vestit atunci spre pocăința oamenilor și spre arătarea Ta de la Tatăl venit prin naștere din Fecioară, Te-au dat apoi ca pe un om morții, Te-au trimis între cei morți oamenii. Dar Tu Te-ai ridicat, după cum ai spus mai dinainte, și Tatăl Te-a mărturisit oamenilor prin învierea Ta, Doamne, și Te-ai dovedit Împăratul pământului, căci ai biruit moartea, fiindcă erai una cu Tatăl Atotputernicul.

O, nimeni nu Te primește cu pâine și cu sare, iar Tu ești Împărat din cer peste pământ. Nimeni nu-Ți pune masa ca să stai la masă cu omul, Doamne. Nu-Ți face omul primirea ca unui Împărat. Se așează omul la masă și Te cere să-i binecuvintezi bucatele și să stai cu el la masă, și Tu nu ai pâine și sare de la masa omului. Ești nebăgat în seamă la masă. Mănâncă numai omul și ai lui, iar Tu n-ai ce lua de la om.

O, omule, cheamă tu la masă un împărat ca să mănânci cu el bucatele tale, și tu caută-ți de bucate și de ale tale toate și nu-l băga pe cel chemat în seamă. Ce zici, mai vine el la tine? Dacă-l chemi, stai cu el de vorbă. Dă-i cinste dacă-l chemi la masa ta, că ai pe împărat la masă. Nu-l disprețui la masa ta dacă-l chemi, că se supără împăratul și nu mai vine, și nu te mai are om de cinste al împărăției lui.

Îți fac, Doamne, cale spre oameni. Îi învăț umilința și pocăința, căci cine nu gustă cu inima umilința care-l face frumos și viu pe om, nu poate lua omul în el darul cel de viață dătător al pocăinței. Pocăința este doctoria care-i dă omului viață veșnică, nedespărțire de Tine, Doamne. Cel nepocăit stă despartit de Tine și nu Te primește cu pâine și cu sare ca să-i fii Împărat și să stai cu el la masa lui. O, de ar fi viața omului o masă la care Tu să stai mereu cu omul, acela ar fi omul cel înțelept pe care Tu îl aștepti să fie. Dacă omul e om și atât, și mai e și în lume, ce să facem noi, cei din cer, cu așa om, Doamne? Omul ar trebui să fie pește ca să poată să fie viu pe veci. Peștele moare dacă iese din apă. Iar eu voiesc să-i spun poporului Tău să nu iasă din apă, căci creștinul este ca pește-

le, și nu în zadar a rămas de la Tine peste creștin semnul peștelui, semnul creștinului, Doamne. Și dacă Tu ieși când și când din apă cu poporul Tău, ei să tragă aer mult în ei mai întâi, și să stea în el, nu să stea în aerul lumii când Tu chemi lumea pe malul râului vieții ca să-i dai înviere, că lumea e ca ea, nu e ca Tine, iar poporul Tău are viață și aer de la Tine. Și dacă Tu nu Te-ai fi arătat lumii cu ei, de unde ar fi știut lumea că ea nu are viață? Tu ai viața în Tine, iar viața este lumina oamenilor. Râul vieții se face cuvânt și umple pământul, iar eu pornesc înaintea Ta ca să-Ți fac cale, Doamne.

Deschideți Domnului, voi, străjerii ai grădinii, voi, cei de aici, de unde izvorăște Domnul peste pământ cuvânt. Deschideți bine Domnului, că vine cu masă, vine cu sărbătoare. Amin. Luați pâine și sare și faceți-L să Se așeze și să Se bucure cu masă din cer între voi și peste pământ. Faceți-vă cărări drepte, ca să meargă El pe ele și să ajungă până la marginile cerurilor, precum este scris despre Duhul Domnului, Care va umple pământul, din Ierusalim.

Intră, Doamne! Amin, amin, amin.

— **I**ntrăm cu putere și cu hrană tare, că e zi de masă cerească pentru tine, botezătorul Meu cel de la Iordan. Intrăm în grădină, intrăm în carte, căci râul vieții își are izvorul din Mine aici, fiindcă Eu așa am binevoit la început și la sfârșit. Cuvântul este râul vieții, și cu el l-am zidit pe om. Întâi am izvorât din Mine cuvânt, și apoi am lucrat omul, și apoi am trecut prin el cu râul vieții, și a rămas în el viața. Am suflat cu gura Mea peste om, și din gura Mea a ieșit râul vieții și s-a făcut cuvânt și a rămas în om, și omul a cuvântat apoi, și s-a făcut râu.

O, poporul Meu, intră, fiule, sub tainele Mele, intră bine, și stai bine sub ele ca să Mă ajuți și să te am de ajutor, poporul Meu, căci tainele sunt greu de pătruns, și tu trebuie să le pătrunzi. Amin. Și cum să le pătrunzi? Să le pătrunzi cu Mine și nu singur, poporul Meu. Și iată ce-ți spun: îți spun taina râului vieții. El izvorăște din Mine și curge prin om, poporul Meu, și apoi își dă omul unul altuia din el, și trăiește omul și se bucură omul și petrece omul, ca să aibă inimă bună de la care vine putere, poporul Meu, căci «*omul nu trăiește numai cu pâine, ci trăiește cu cuvântul cel din Mine*», precum este scris în Scripturi.

O, nu poate omul să bea singur din râul vieții. Singur nu-și face nimeni chef. Până și omul lumesc se duce la alt om lumesc sau se duce la crâșmă atunci când îi este dor de chef și de băut, că acolo are cu cine să se îndemne, are cu cine să se îmbete și să-și uite de necaz și de viața cea trecătoare, căci viața cea trecătoare e viață apăsătoare. Așa e și cu cel ce are dor să bea din râul vieții. Singur, în zadar bea. Singur, nu are cum să se bucure și să-și facă inimă bună de la care vine putere, și caută tovarăș ca să bea, caută prieteni ca să facă cu ei chef și să se îmbete și să uite de necaz, și să-și aducă aminte de viața cea veșnică și de bucuria cea de la ea. Dar celui ce nu-i place băutura, e greu de un așa om. Pentru cel din lume e greu pământul peste el dacă nu-i place băutura și cheful ca să uite de apăsare. Pentru cel din biserică e greu cerul peste el dacă nu-i place băutura și cheful, dacă nu bea din râul vieții așa cum trebuie să se bea din el.

Râul vieții trece din Mine în om, și din om în om, și așa se bea din el. Eu, Cel ce îl izvorăsc, nu-l pot întoarce ca să bea din el decât dacă el trece din Mine în om, și din om în om până la Mine, căci scris este: «*Pahar este în mâna Domnului, plin de vin curat, plăcut mirositor, și îl închină de la unul la altul*». Amin.

O, poporul Meu, întărește-te, fiule, sub tainele Mele și stai bine sub ele ca să Mă ajuți și să te am de ajutor, căci tainele sunt greu de pătruns, și cu Mine să le pătrunzi, nu singur. Uită-te la lumea cea fără de sfială cât de greu îi este să te pătrundă pe tine când Eu ies cu tine pentru ca să Mă arăt cu creșterea Mea în tine, ca să învieze lumea prin tine, poporul Meu. O, nu plânge de necazurile care bat spre tine din afară sau din mijlocul tău. Nu plânge tu, cel ce ai râul vieții deasupra ta. Strânge-te în rugăciune. Fă-te ciorchine și te roagă cu duhul tău îndurerat, ca să stai cu Mine în părtășie, și Eu să-ți aud suspinul și să-ți caut mângâierea și să ți-o găsesc și să ți-o dau, că mult poate rugăciunea dreptului întru lucrarea sa. Nimeni nu se poate ruga pentru tine decât tu; tu și sfinții din cer; tu, poporul Meu, că nimeni nu poate ajunge la Mine pentru tine, fiindcă tu ești mare peste tot omul de pe pământ, fiindcă Eu așa te-am făcut. Tu te poți ruga pentru cel mic, dar pentru tine numai tu poți cere în strămtorările tale. Te iau în brațe ca să poți purta necazul, căci tu abia mai mergi. Întărește-te în duh de biserică, fiindcă biserica înseamnă rugăciune în unire la greu, și înseamnă umilință și pocăință la greu, și înseamnă nădejde spre Tatăl, poporul Meu, și înseamnă curățenie întru răbdare, iar Tatăl te va îmbrăca iar în mângâiere și în Fiul Său, dar cere la Tatăl, poporul Meu. Duhul rău te urăște pentru că Eu te iubesc. Dar ca să nu caute el spre tine, trebuie să-l urăști și tu, și mereu să-l urăști, și să Mă iubești pe Mine, poporul Meu, și să Mă ajuți să te am. Sunt îndurerat pentru necazul tău, pentru nemângâierea ta, dar păzește răbdarea și stai în Mine cu duhul tău, dar așa cum te-am învățat Eu, poporul Meu. Aprinde focul, fiule, ca să te încălzești, și ferește-te de tot ce nu este de la Mine. Aceasta să faci tu când rabzi așteptând mila Mea peste tine. Tu n-ai de unde să iei nimic decât de la Mine. Altfel te faci vinovat, și Eu te feresc de această vină îndemnându-te numai de la Mine. Eu te voi mângâia în tot suspinul tău și te voi ocroti, că Eu ocrotesc pe cel ce are în el voia Mea și nu pe a sa. Te voi ocroti de cel ce are în el voia sa și te voi păstra ca pe un sad păzit cu trudă grea de mâna Mea, că e greu de om pe pământ, poporul Meu.

Îmi fac cale spre tine. Din suspinul sfinților Eu prind biruință pentru tine și pentru ei și te hrănesc din râul vieții, dar învață bine taina râului vieții, poporul Meu. Te-am învățat să fii pretențios pentru hrana de pe masa ta, și să nu mănânci amestecat, că omul din lume care caută după Mine s-a făcut coș de gunoi, în care adună toate câte el aude la oameni despre Mine. Dar pe tine te-am răpit, și nu știu cum să te mai păzesc și să te mai ocrotesc și să te mai învăț să nu bei decât din mâna Mea, că de aceea M-am dat să-ți fiu Păstor acum, la sfârșit.

E necaz mare pe pământ. Mi s-a furat și casa și haina și salba și slava și numele și poarta și ușa și glasul și cartea. Și-a luat omul slavă, și pe Mine M-a băgat la întuneric. Dar tu nu lua de pe nicăieri, că e vremea proorocilor vopsiți pe deasupra, care nu se spală de ei înșiși, și își spală numai trupul cu săpun mirositor ca să atragă pe om. Dar pe tine te-am răpit din calea prăpădului și te-am învățat să închizi ușa și să te ascunzi până trece prăpădul, omul cel cu fața vopsită care-și zice omul lui Dumnezeu.

Vai de omul care se spală numai pe dinafară și nu se spală de cele dinăuntru ale sale! Acela este murdar oricât s-ar spăla, căci cele dinăuntru îl murdăresc, și este murdar. Dar tu știi taina vieții, că Eu te-am învățat și ți-am spus s-o lucrezi mereu și să stai viu prin lucrarea ei, căci cel ce se ascunde de

Mine și de om ca să nu fie văzut, acela nu iubește lucrarea vieții și nu se spală de cele dinăuntru ale sale. Vai omului care se iubește pe sine, că acela nu ajunge la înțelepciunea Mea, fiindcă ea este cu cei ce se leapădă de ei pentru Mine și nu pentru ei.

O, poporul Meu, cum să te mai învăț? Te învăț să iei din învățătura Mea și s-o trăiești, poporul Meu, și să-Mi faci cale spre tine, fiule, dar să suflu numai Eu peste tine, că altfel Mă doare de la tine. O, Mă doare când văd cât de greu se naște omul. Mă doare de cel ce nu-i place nașterea din cer, de cel ce vrea să-și facă el facere peste el și nu Eu. Dar tu fii atent și viu spalându-te în râul vieții și învățând taina lui, poporul Meu, și rânduiala lui, fiule, și sfiala cea pentru statul Meu în tine, și cea pentru statul tău în Mine. Cere-Mă, ca să fiu în toate ale tale cu Mine, și în toate ale Mele cu tine. Cere-Mă, poporul Meu. Eu sunt Cel ce sunt, dar cere-Mă ca să fiu, ca să fiu cu tine. Amin.

Te cer și Eu să fii. Fii cuminte lângă Mine, fiule, căci cei cuminiți sunt cei plăcuți în cer și pe pământ. Iar Eu, Domnul, voi cerceta durerea ta și îți voi răspunde curând, curând. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2001

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Ucenic este cel ce se face ca învățătorul său în iubire și în jertfă. Cel ce se face păpușă în mâna Domnului, acela Îi aduce slujire.

Ezi de iubire între Mine și ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. Sunt Eu, Domnul, și cu ucenicii Mei. Eu sunt în ei, și ei în Mine, căci orice ucenic desăvârșit este ca învățătorul său. Amin, amin, amin.

Voiesc să fie zi de iubire și între Mine și voi, cei de azi ucenici ai Mei. Ucenic este cel ce ajunge ca învățătorul său în iubire și în jertfă, căci iubirea îl învață pe om jertfa, jertfa cea plăcută Mie, duhul umilit, inima înfrântă și umilită, dragostea cea care nu cade. Amin.

Eu am venit cu această lumină a cuvântului Meu pe pământ, am venit în vremea când lumina Mea zăcea acoperită de cei ce n-o iubesc pe ea pentru Mine. Lumina Mea este iubită de om numai atunci când îi aduce omului foloase pentru el, iar altfel, omul o ia și o prinde sub obroc.

O, lumina nu stă sub obroc. Eu cum era să las ascunsă această lumină dacă ea este lumină? Am ferit-o de cei stricatori de lumină care-și zic că au ei lumina Mea, căci cei ce zic că au lumina, aceia fac ca vierii care au omorât pe Stăpânul viei ca să fie via a lor apoi. Dar Eu am păzit lumina Mea ca s-o scot acum.

Când am plecat la Tatăl ca să pregătesc loc pentru toți cei ce se fac ai Mei, am lăsat via Mea la ucenicii pe care i-am ales Eu pentru ea. Dar cei ce-și ziceau că au lumina, i-au omorât pe ei ca și pe Mine, ca să fie via a lor. O, n-are cum să fie via Mea a celor ce au lumina lor și nu pe a Mea, a celor ce au via lor. Via Mea e a Mea, nu e a omului, iar via omului e a omului, nu e a Mea. Amin.

Voiesc să fac zi de iubire între Mine și voi, cei de azi ucenici ai Mei. Lucrarea Mea de azi e lucru minunat. Prea minunată este ea, iar taina ei o acoperă pe ea. Numai cel ce se face păpușă în mâna Mea, numai acela pătrunde taina ei ca să poată sta în ea și s-o trăiască cu dor și cu fior pe pământ, căci lucrarea aceasta care vă ține pe voi în ea, e cerul pe pământ, e Domnul cu ucenicii Săi. Amin, amin, amin.

Iubirea Mea din ziua aceasta cu ucenicii Mei cei de atunci și cu voi, cei de azi ucenici ai Mei, iubirea Mea de azi o voiesc în voi, fiilor care-Mi purtați povara Mea, povara venirii Mele care este scrisă în Scripturi. Dacă aceasta nu este venirea Mea, atunci ce este aceasta? Iar dacă este venirea Mea, învățați-vă din zi în zi mai mult s-o purtați, mai mult să Mă purtați, fiilor care-Mi purtați povara venirii Mele. Voi nu trebuie să mai aveți poveri în afară de Mine. Alte poveri vă supun sub ele, vă trag de sub povara Mea și vă slăbesc ca să nu Mă mai puteți purta, ca să nu mai iubiți povara Mea.

Voi trebuie să fiți ca păpușa, ca să pot Eu face cu voi tot ce trebuie să pot Eu pe pământ în zilele acestea. Voi trebuie să fiți păpușa Mea, că nu mai am păpuși, fiilor. Am avut acum două mii de ani păpuși cu care am făcut ce am voit Eu. Am avut ucenici care au făcut apoi ce am făcut Eu, căci cine se face păpușă în mâna Mea, acela se face Mie de folos, Mie și nu lui.

O, măi fiilor, povara voastră trebuie s-o duc Eu, nu voi, iar povara Mea trebuie s-o duceți voi. Eu pe a voastră, și voi pe a Mea, că nimeni nu poate duce două poveri. Povara cea pentru voi, grija de voi vă slăbește inima, vă slăbește grija cea pentru Mine. Lăsați povara voastră, că o duc Eu, fiilor, iar voi încălziți dragostea cea pentru Mine din voi, că Eu am de zidit pe pământ venirea Mea și viața voastră cea pe măsura venirii Mele, fiilor.

E zi de sărbătoare apostolească. Sunt serbați în cer și pe pământ ucenicii Mei cu care Mi-am început Eu lucrul pe pământ acum două mii de ani, și pe care ei l-au dus mai departe peste via Mea. Ei se strâng în duh de sărbătoare și de mângâiere de jur împrejurul vostru și vă prind pe voi la mijloc și suflă peste voi duh viori, duh de lucru, copii lucrători cu duhul. Voi cu duhul aveți de lucrat unul peste altul, și apoi peste pământ, căci taina râului vieții e taină minunată, și este acoperită în chip minunat, fiilor. Nimeni nu poate citi scrisul unei limbi dacă nu știe limba aceea. Așa este și cu tainele Mele. Taina râului vieții dacă omul n-o știe, n-o poate nici tâlcui, n-o poate nici dori, căci cu dorul se vine la împlinirea celor nădăjduite. Când omul ajunge să nu-i mai pese de dragostea sau de nedragostea din el, de căldura sau de răceala din el, acela se iubește numai pe dinafară, iar cele dinăuntru ale lui se fac nepăsare pentru el și pentru cei din jur și pentru cei din cer. Dar taina râului vieții e taină preaminunată, și pe ea am lăsat-o Eu ucenicilor Mei și le-am spus s-o lase pe pământ până la venirea Mea, până la sfârșitul timpului, și le-am spus: *«Eu voi fi cu voi până la sfârșitul timpului»*. Amin.

Acum, ucenicii Mei văd sfârșitul timpului omului și văd începutul Meu cel nou de la voi și Îmi spun să fiu cu ei precum le-am făgăduit. Și iată ce-Mi spun ei. Deschideți-vă spre ei și auziți, fiilor. Amin.

— **O**, ce să spunem, Doamne? Ce să spunem noi decât cuvântul Tău? Râul vieții este taină de viață veșnică peste om dacă omul crede ce spui Tu cu cuvântul pe care-l închini de la unul la altul până la Tine ca iarăși să-l ai și iarăși să-l umpli și iarăși să dai acest pahar plin cu vin curat, Doamne. Ce să spunem noi azi, în ziua serbării dintre noi și Tine, decât cuvântul Tău pe care ni l-ai spus când Te-ai despărțit de noi ca să Te duci în Tatăl pentru noi, ca apoi să ne tragi la El? Cuvântul Tău ne-a spus atunci că vei fi cu noi până la sfârșitul timpului. Iar noi Îți spunem: să nu fii fără noi nici la sfârșitul timpului, că Tu ești locul cel pregătit nouă la Tatăl, locul care ne trage la Tatăl, cuvântul pe care l-ai spus Tu atunci că vei fi cu noi până la sfârșitul timpului.

Te vedem, Doamne, în mijlocul acestor copii. Te vedem trudind din greu la venirea Ta. Acum două mii de ani dacă Te-ai suit de lângă noi la Tatăl, am mers noi apoi, și lucrăm ca Tine, și lucrăm din Tine și Te dădeam la cei ce-și desfăceau auzul ca să audă despre Tine, și Te aduceam apoi la ei, că lucrul nostru acesta era: să Te dăm pe Tine celor ce voiesc să Te aibă. Iar Tu, Bunule Învățător, ai fost cu noi până azi, căci noi suntem cu Tine, și Tu cu noi în viața cea de veci pe care vrei s-o aduci pe pământ pentru vecii, că e vremea, Doamne.

Suflăm din Tine peste aceștia pe care-i ții în mâna Ta, iar ei să ia, să ia mereu, și dacă iau, să crească și să deschidă coborârii cerului pe pământ. Amin.

Credința în Tine face păpușă din om în mâna Ta, iar Tu faci cu el voia Ta. Așa trebuie să fie ucenicul. El trebuie să fie păpușa Ta, iar Tu, Creatorul și Învățătorul și Lucrătorul. Păpușa stă la făcut, și apoi stă și face cum o pune cel ce a făcut-o, că nu poate lutul să zică olarului pentru ce l-a făcut.

Suflăm cu Duhul Tău peste cei mai mici de la venirea Ta și îi învățăm să fie copii-păpușă, așa cum am fost noi pentru cuvântul Tău cel pus peste noi, și pe care noi l-am împlinit peste pământ și peste om în numele Tău, Doamne Învățător. Noi n-am uitat durerea aceea când Te-am pierdut pentru trei zile, pierzându-ne puterea până ce ai venit înviat la noi și ai suflat iar viață în noi. O, nu știe omul care zice că Te are, nu știe ce înseamnă să Te piardă. Nu știe pentru că nu Te are, Doamne, și nu știe durerea când Te pierde. Dar noi o știm și o dorim cu multul în toate, toate inimile care s-au dat Ție ca să nu Te piardă, ca să nu slăbească ele în durerea cea după Tine, că omul fără de durere se pierde, Doamne. Dacă ucenicul nu este ca Învățătorul său, se pierde. Ucenicul cel desăvârșit nu stă în el fără durerea Învățătorului său, iar noi le spunem celor mici ai Tăi și ai noștri să nu stea fără Tine, să nu stea fără durerea Ta, că dacă omul e fără durere, se pierde omul. Dacă ucenicul e fără durerea Învățătorului său, se pierde ucenicul.

Iar vouă, celor mai mici ucenici ai Domnului nostru, vă dăm fiorul cel din noi cu care am stat așteptându-L pe Domnul după ce El S-a dus de la noi între cei morți și până ce a venit iar la noi și ne-a mângâiat și ne-a dat calea vieții veșnice, trupul Lui cel înviat, ca să fie cu noi până la sfârșitul timpului. Amin. El, Care S-a dus la Tatăl pentru noi și pentru voi, El va veni la voi de la Tatăl, precum la noi a venit atunci dintre morți și ne-a mângâiat în durere. Și va veni la voi cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov, și cu noi, dar stați în fiorul în care noi am stat când El S-a dus de la noi și până ce iar a venit și iar ne-a mângâiat. Stați strânși întru unul, așa cum am stat noi. Stați în El, căci cei ce nu stau în El nu-I sunt ucenici. Stați în Domnul, stați în taina râului vieții și deschideți calea cerului ca să vină pe pământ, că noi așa Îi zicem Lui: ca oița după Miel ne vom ține, Doamne, și vom fi în venirea Ta când ea se va arăta. Amin, amin, amin.

— **I**ar Eu, Mielul Tatălui, voi suspina atunci adânc, și Mă voi mângâia adânc pentru cei ce i-am pierdut și pentru cei ce i-am aflat, și Îi voi da Tatălui durerea și bucuria Mea, rodul Meu cel de la om, de la fiecare om. Amin.

O, poporul Meu, am petrecut zi de iubire între Mine și ucenicii Mei cei de-atunci și cei de-acum. O, poporul Meu, durerea Mea e mare, și bucuria Mi-e mică. Mâna Mea stă desfăcută să prindă în ea răsăd de răsădit, dar numai un snop mic am în ea. Omul nu se spală de el însuși. Își spală mâinile

și fața și trupul cu săpun de cele din afară, dar nu cele din afară îl murdăresc pe el. În zadar se spală de cele din afară, căci nu cele din afară, ci toate cele dinăuntru ale lui îl murdăresc și îl țin murdar, căci când omul ajunge să nu-i pese de dragostea și de nedragostea din el, de căldura și de răceala din el, în zadar se spală pe mâini și pe față și pe trup cu săpun, că el frumos și curat nu este; nu este din pricina celor din el, celor ascunse din el și din care el nu iese. Caută omul în el loc de scăpare și acolo se ascunde. Dar Eu te-am învățat pe tine, poporul Meu, să te arăți în fiecare zi și să-ți găsești în Mine loc de scăpare cu cele din tine. Amin. În Mine, nu în tine să-ți cauți loc tainic, căci cel ce nu face așa, nu poate fi ucenicul Meu. Te învăț să stai păpușă în mâna Mea, așa cum am voit Eu să stea în mâna Mea omul cel întâi zidit. Dar el a vrut să poată el, să știe el, să facă el, să zică el, și nu s-a mai vrut păpușă, și s-a vrut om cu putere și cu cuvânt și cu voie s-a vrut, și apoi s-a ascuns în sine. Cel ce stă ascuns în sine este cel ce se liberează de voia Mea pentru voia sa, dar Eu nu pot așa cu omul, ci mai degrabă pot fără el. Cu cel ce-și are voia sa Eu nu pot nimic. Poporul cel de la începutul lucrului Meu de azi când lucrăm peste el cu Verginica, n-a vrut să fie păpușa Mea și voia Mea, ci a vrut să fiu Eu păpușa lui și voia lui. Dar Eu M-am scuturat și l-am lăsat; l-am lăsat în voia lui.

Acum, poporul Meu, tu să fii voia Mea, păpușa Mea, care lucrează și grăiește la voia Mea, căci voia Mea este să plângi și să te rogi acum cu Mine la Tatăl pentru tine, pentru durerea ta, poporul Meu, că Eu vreau să-ți răspund cu mângâiere și cu iubire și cu viață, poporul Meu. Voiesc să fie viața Mea în viața ta, fața Mea pe fața ta, lucrul Meu în lucrul tău, mersul Meu în mersul tău, dar îți trebuie întărire, poporul Meu, că fără Mine tu nu poți nimic, fiule.

Stai sub fiorul venirii Mele, stai sub cuvântul Meu, stai sub grija Mea și spune-I Tatălui rana ta, iar Eu îți voi răspunde. Amin. Bate, și ți se va deschide ție, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2001

Soborul sfinților doisprezece apostoli

Vremea e vopsită și rade la om. Jalea Domnului pentru om sfășie pacea cerului. Ucenicul este cel ce aduce rod. Țărnuțul râului vieții e plin de sfinți și de îngeri.

Să nu dormiți, voi, cei treji pentru Mine, că Eu vin iar la poporul Meu cu ucenicii Mei. Ucenici cu ucenici, și Eu, Domnul, între ei cu vremea cea de atunci și cu vremea cea de acum. Amin.

E încă sărbătoarea ucenicilor Mei cei de atunci. E sobor de ucenici în sărbătoare dulce, fiilor ucenici. Când ei au devenit ucenici desăvârșiți fiindcă Eu plecasem la Tatăl, ei s-au răspândit peste tot pe pământ, și se adunau când și când în sobor și puneau la mijloc toată lucrarea ce o făceau ei prin Mine peste pământ. Acum ei sunt nedespărțiți pe veci, dar venirea Mea la voi îi umple pe ei de dorul venirii Mele, și de aceea Eu stau încă în sărbătoare cu ei la voi. Greul lucrului Meu ei îl știu, că l-au dus și ei până ce au ajuns lângă Mine și lângă Tatăl, căci Eu așa le-am spus: *«Dacă Mă duc, vă voi trage pe toți la Tatăl»*.

Eu vreau iar cu tine, poporul Meu. Îți sărbătoresc sărbătoarea lângă sărbătoarea ucenicilor Mei cei de atunci. Nu este pe pământ bucurie ca și bucuria cerească. Iubiți bucuria cerească și umblați întru ea, că voi, cei de azi, nu mai sunteți

strâmtorați, și v-am eliberat de sub om și de sub temeri ca să trăiți cu multul în bucurii cerești, care vă fac mai tari decât toate neputințele voastre și ale Mele, că Eu sunt neputincios atunci când omul nu poate. Suflu peste voi, Eu și toți ucenicii Mei cei de atunci, ca să puteți mai mult ca atunci, căci cuvântul Meu curge ca râul, și vreau să prind pământul sub el și să-l scot iar, ca să-l înnoiesc prin har, prin cuvântul Meu cel ce dă har. Amin.

Strângeți-vă unul lângă altul și dați-vă putere unul altuia, și Mie, fiilor, că vremea e vopsită și rujată și rade la om, și Mi-e greu peste om când omul nu poate. Dar Eu vreau să pot cu voi peste om, că voi sunteți cu trupul, și sunteți mâinile și picioarele și gura Mea și lucrarea Mea peste pământ.

Răde moartea la om și nu se teme omul de ea. Răde prăpădul la om și nu-l cunoaște omul, și prăpădul vine prăvălindu-se peste om, că omul cel vopsit care-și zice „*omul lui Dumnezeu*“ se scoală dis-de-diminează și își strigă puii și le dă să mănânce boabe otrăvite, și așa moare omul, că moartea rade la om ca să-l încante și să nu fugă omul de ea.

Vreau să stric lucrul diavolului ca să nu se mai fălească cu lucrul lui, și vreau să Mă înalț peste pământ cu lucrarea Mea, cu strigarea Mea după om, că e moarte multă pe pământ, e multă ca marea, și Eu vreau să trec cu barca Mea pe deasupra și să întind mâna după om. Jalea Mea cea pentru om sfășie pacea cerului, iar Eu și cu Tatăl numai într-un suspin stăm. Strângeți-vă unul lângă altul și dați-vă putere unul altuia, și Mie, fiilor, că barca Mea, cu voi în ea, își face cale pe marea lumii ca să strig Eu după om, și el să Mă vadă și să iasă la mal, să iasă la barca Mea, că ea este malul de scăpare, și alt mal nu este.

O, fiilor, dacă v-ați uita în lume, v-ați înfricoșa de moartea ei, că voi cunoașteți cine este moartea, dar lumea n-o cunoaște. Nimeni nu scapă să nu fie pișcat de coasa ei, căci sfârșitul lumii este moartea din ea. Dar voi stați în foisor și fiți foisorul Meu și fiți odihna Mea și odihniți-vă în ea și lucrați pentru ea și împărțiți cu Mine și cu sfinții rodul bucuriilor sfinte, căci cine nu este sfânt în vremea aceasta, acela este înghițit de păcat, și e moarte păcatul. Stârniți între voi mireasma bucuriilor sfinte și trăiți înmiresmați, ca să se ducă mireasma voastră până la cei morți și să dorească ei după mireasma cerești și să caute cu ele, că nu mai e pe pământ cale spre cer, și e numai apă murdară de sânge și de deșertăciunea care vine de la om, și e numai minciună pe pământ. Dar voi dați slavă cerului care vă ține în el, căci fiecare ucenic își cunoaște stăpânul cinstindu-l pe el și ascultându-l. Ucenicii lumii își cunosc stăpânul și îi dau cinste și i se supun cu slujire, iar ucenicii Domnului Îi dau Domnului viața lor cu totul. Amin.

O, poporul Meu, tu trebuie să fii locașul slavei Mele, și aceasta să fii tu, că asta îți este alegerea. Înnoiește-te cu duhul în fiecare zi, în fiecare clipă, ca să-ți fie drag să faci aceasta, căci tot ce este proaspăt are multă viață, are multă putere de viață. Iată ce dulce te învăț, numai să stai păpușă și să ascuți de Mine, că Eu sunt Cel ce-l face pe om și pe toate pentru om. Pentru tine am făcut tot ce am făcut, nu pentru Mine, poporul Meu. Pentru tine, fiule mic, numai să fii tu moștenirea Mea și moștenitorul ei. Asta vreau Eu să fii tu, și vreau să nu dai nimănui slava pe care o ai tu de la Mine. Dacă Eu nu te nășteam și nu te creșteam prin această lucrare, tu nu erai acum. Și dacă ești, pentru Mine să fii, că de aceea te-am născut, poporul Meu, pentru Mine, nu pentru tine. Așa vreau Eu să trăiești, și așa poți fi tu ucenicul Meu. Amin. Să te uiți în viața ucenicilor Mei. Ei nu mai aveau altă viață decât viața de

ucenici, și lucru tot așa aveau, și erau plini de râvnă pentru viață, căci viața Eu sunt. Ei n-aveau zile de liniște și de odihnă. Ei mereu lucrau, ei mereu zideau, ei mereu nășteau, că erau ca Mine, iar după ce și-au sfârșit lucrul, erau asemenea Mie, căci Mă vedeau cum sunt și se bucurau de ostenele lor, de lucrul lor cel pentru Mine. Ucenicul aduce rod. Aceasta înseamnă ucenic. El se bucură de rod și poate, din bucuriile rodului poate, și face rod. Amin.

O, poporul Meu, nu numai rod să-Mi fii tu Mie, ci să rodești vreau, și cu aceasta să te bucuri, că altfel de bucurie nu este. Învață-te din Mine, ca să-l poți învăța din tine pe om și ca să poți naște ucenici pentru veciile care vin pe pământ, ca să aibă veșnicia moștenitori, fiule.

Eu sunt, dar sunt în taină, și tu ești acoperământul Meu. Țărmlul râului vieții e plin de sfinți și de îngeri, de la cer și până pe pământ, de la gura Mea și până la urechea ta, de la inima Mea și până la inima ta, poporul Meu. Așteaptă sfinții să închini tu de la unul la altul paharul Meu cu vin bine mirositor, cuvântul Meu care Mă poartă pe Mine în taina lui, spre hrana ucenicilor. Amin.

Vânt de primăvară pornesc spre tine ca să-ți stărnesc miresme, și tu să stai în ele și să te parfumezi și să-Mi dai dragostea ta, poporul Meu. Ascultă voia Mea și te înmiresmează și te îmbată de Duh Sfânt și dă-Mi dragostea ta. Eu să vin, iar tu să-Mi zici: „Vino!“ și unul altuia să ne dăm dragostea; unul altuia, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 iunie/13 iulie 2001

Sărbătoarea de zece ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Domnul seamănă mereu, dar pământul este pietros. Fântâna cuvântului udă pământul. Biruitor este cel ce se ridică deasupra tuturor celor de pe pământ. Domnul vine cu duh de înviore pentru alesul Său Irineu.

E dulce pentru Mine această zi de pomenire, zi de mare biruință pentru cer când Eu, Domnul, am putut peste pământ și am rostit cuvânt, și am așezat atunci temelia, piatra de temelie a zidirii locașului care străjuiește peste grădina Sfintei Sfintelor, chivotul de pe masa Mea de azi.

Vă trezesc în zori, copii străjeri, ca să întărim în carte pecetea zilei de azi, praznicul cel pentru biruință, căci așteptarea Mea și cuvântul Meu s-au odihnit împlinindu-se, și Eu am pornit de la voi veacul cel nou, nunta Mea și masa ei, și apoi zarva ei peste pământ. Amin.

Mă așez cuvânt peste voi și vă sărbătoresc, copii de la iesle, căci voi sunteți Sfânta Sfintelor Mele; voi și grădinița în care v-am așezat ca să fiți. Sună din trâmbițe îngerașii cu miile, iar zecile de mii de sfinți se bucură întru venirea Mea cu ei pentru sărbătorile Mele cu voi și cu ei. O, dacă Eu nu v-aș bucura și nu v-aș întări și nu M-aș așeza peste voi cu venirea Mea, voi n-ați putea nimic. Dar Eu am de putut mult, și de aceea vin. Vin, ca să pot venind, și să puteți și voi. Amin.

Mi-e mare usturimea, și grea Mi-e așteptarea după om, iar strigarea Mea Mi-e plină de durere și de așteptare, căci omul e prea smuls din cele ce sunt, și stă înrădăcinat în cele ce nu sunt. Am sămânță cu multul. Iau din ea și o arunc peste pământ ca să se prindă și să crească, dar e prea pietros ogorul și nu e nimeni să-i mai placă lucrul pământului și paza cea pentru sămânța pusă în pământ. Cei ce-și zic semănători sunt plini de grijile slavei deșarte unul de la altul, și fac aceasta în

numele Meu, și la masa Mea ei nu vin, că se simt sănătoși și bogați și stăpâni pe pământ, iar sămânța Mea cade în pământ pietros și nu face rădăcină. Eu mereu semăn, dar pământul e pietros. Când Eu rostesc cuvântul Meu la voi, tot pământul se înfioară sub glasul Meu și își așteaptă înnoirea, dar omul slavei deșarte Mă umple de suspin și Îmi îngreuiază drumul slavei Mele peste pământ. De aceea dau să desfund cu voi pământul și să străbat peste el, fiilor, și să-l curăț cu mână tare, și să-l iau în stăpânire de sub om, și să-i dau față nouă și haină nouă și lucru nou pe el: împărăția cerurilor, că Eu pentru aceasta l-am făcut. Amin.

Fiilor, fiilor, omul pe pământ își cumpără o grădină și își face în ea fântână, și apoi își gătește ogorul pentru însă-mântat. Și după ce-l însă-mânțează, îl udă, că are fântână. O, fiilor, am săpat și am zidit la voi și cu voi fântâna pământului, și din ea Eu ud în lung și în lat peste pământ, și din ea Eu scot sămânță și apă, odată pe amândouă, și așa lucrez și așa Mă zbat să-i dau față nouă pământului și să Mă întind pe el cu veac nou, cu odihna cerului pe pământ. Scot apă din fântână și chem omul să-i dau, și Mă țin după el să-i dau, și vă am pe voi împărțitori și biruitori peste timp și peste pământ. Biruitor este cel ce se ridică deasupra tuturor celor ce domnesc peste pământ, căci cel ce stă sub acestea este biruit de ele. Cele de pe pământ nu sunt cele din cer, și omul stă sub cele de pe pământ și nu-și mai poate face vreme pentru cele fericite care plâng în cer după om, după moștenitori care să le moștenească și să le înmulțească peste pământ. Când Eu, Domnul, semăn sămânță de cer ca să-l am pe pământ apoi, Eu trebuie să îngrădesc semănătura aceasta. Viața cea din cer e taină adâncă pe pământ, și orice taină trebuie îngrădită, că omul cel pământesc e răufăcător pentru cer. O, așa am făcut Eu cu grădina aceasta în care Mi-am așezat chivotul cuvântului Meu. Am răscumpărat acest pământ, am săpat în el fântână, și apoi l-am pregătit și l-am însă-mânțat, dar mai întâi l-am îngrădit cu puterea cuvântului, și cu hotar apoi, și l-am numit Sfânta Sfintelor zilelor venirii Mele, și totul e îmbrăcat în taină, ca să pot încăpea pe pământ cu această taină. O, cu câtă taină am lucrat! Cu cât cer am lucrat! Altfel, omul nelegiurii, care-și zice „Dumnezeu“, Mi-ar fi strivit tot, din pricina măririi lui pe care și-o dă peste pământ, că omul pământesc e răufăcător peste pământ și peste omul ceresc de pe pământ. Cine vrea să ia din fântâna aceasta, îi dau Eu, căci am îngrădit locul pe care stau, că viața cea din cer trebuie pusă deoparte ca să nu fie strivită de cele de pe pământ, iar altfel nu poate fi cerul pe pământ. Oricât ar da omul să mintă împotriva cerului și să-i folosească numele peste lucrăturile lui cu care stă în calea oamenilor ca să-i ademenească, oricât s-ar lupta omul slavei deșarte, Eu îi spun lui că locul în care se odihnește cerul nu este și al oamenilor, ci este al Domnului și al celor ce se sfințesc pentru El. Amin. Aceasta înseamnă cerul pe pământ, iar altfel este momeală și cursă pentru omul care dorește cerul și odihna lui. Cerul este sfințenia, și unde ea nu încapă cu omul, nu este cerul acolo, căci cerul este pentru sfinți. Amin.

O, poporul Meu, popor al cuvântului Meu, dacă nu te-aș hrăni mereu cu cerul, nici tu n-ai fi nimic. Ai fi și tu ca pleava care învește sămânța, dar care la treierat este luată de vânt.

O, poporul Meu, fântâna Mea este hrana și apa ta; fântâna pământului nou, care va să fie, și în jurul ei vor veni turme ca să se adape și să prindă viață din viața Mea. Amin.

E zi de sărbătoare în cer și aici pentru Sfânta Sfintelor Mele. Acum zece ani am așezat cu voi, copii ai grădinii Mele,

am așezat începutul cel nou, piatra de temelie a veacului ceresc peste voi, și totul este cuprins în taină, fiilor, de atunci și până azi. Mă uit cu dor și cu iubire peste ziua aceea. Erați firavi de tot, și Eu v-am așezat să lucrați locul fântânii pământului, masa Sfintei Sfintelor și chivotul de pe ea. Aveam cu voi pe cel uns de Mine ca să-Mi fie martor peste pământ pentru lucrătura aceasta lucrată cu mare taină. Îl luasem din timp sub cortul cuvântului Meu, și el M-a iubit și a învățat iubirea, căci credința vine de la iubire, și iubirea vine de la credință, și amândouă vin de la Mine. Îl luasem pe el din timp sub dragostea Mea, și l-am uns apoi de la Mine, și prin ungerea Mea pe creștetul lui l-am făcut cel dintâi între toți cei printre care el Îmi slujea Mie cu iubirea lui. El era între ei, dar nu era dintre ei, iar Eu am văzut aceasta și l-am iubit și l-am luat martor al venirii Mele din zilele acestea. Mă uit acum peste el, că l-am avut lângă voi și l-am uns și l-am pus să rostească el cuvântul Meu cel pentru zidirea cea de aici, și pentru împlinirea ei apoi, și pentru pecetluirea acestui petecută de cer pe pământ, în care Eu vă țin pe voi, sfințiții Mei. L-am avut pe el cu voi, și l-am sfințit cu mare ungere, că nu mai e pe pământ prooroc care să rostească de la Mine și să-Mi așeze pe treptele Mele pe omul cel ales de Mine. Cei de pe pământ se așează ei între ei, și dacă fac așa, aceia nu sunt curați, așa cum n-au fost nici cei din vremea trupului Meu care n-au cunoscut venirea Mea de atunci. L-am avut pe acesta în planul Meu cel dintru început întocmit, și la vremea potrivită l-am pus să-Mi împlinească văzut cuvântul Meu pentru așezarea voastră înaintea neamului omenesc, căci Eu v-am pus înaintea tuturor celor de pe pământ, din partea Mea. Acesta este semnul pe care l-am dat Eu oamenilor mai înainte de venirea Mea cea cu slavă văzută. Amin.

O, Mă uit la el, la cel ce a fost lângă voi, și Mă duc să-l mângâi cu mare taină. Iar vouă vă spun așa: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, cereți de la Mine puteri tainice și mare lucrare de Duh Sfânt peste el, și slava Mea cu el, că vreau să-i rușinez pe cei printre care el stă legat la mâini și la picioare și la gură ca nu cumva să facă el înviere de la Mine peste neamul omenesc și să Mi-l dea Mie înviat, și ei să rămână fără supuși, fără cei lipsiți de înțelepciunea Mea, căci înțelepciunea cea de sus îl face pe om să Mă simtă și să Mă vadă și să țină urma Mea acolo unde Eu sunt cu cerul Meu pe pământ și cu cei sfințiți pentru cer. Cereți voi, cei ce stați înaintea cerului și a pământului, din partea Mea, cereți tainicele Mele puteri care lucrează prin cuvântul cel rostit de Mine aici. Cereți la Mine, fiilor unși peste vremea aceasta de glorie a tainelor cerești care vin pe pământ, cereți să pot Eu cu voia Mea peste toți împotrivorii și nepăsătorii care stau așa în vremea venirii cuvântului Meu pe pământ la voi. Cereți la Mine să vină de la Tatăl împlinirea cerului pe pământ, prin lucrarea cuvântului Meu, fântâna pământului, din care Eu iau și adăp tot locul însetat. Cereți să se moaie cei învățoși care stau pe scaunele lor în numele Meu. Și dacă nu se moaie să împlinească ei voia Mea, să se dea în lături, că Eu rostesc aceasta, și tot Eu și împlinesc. Amin.

Voiesc să fac adevărului cale pe pământ, și pe calea lui să stea tot omul care va mai fi. Dau drumul mâniei Mele peste cei învățoși care stau cu înverșunare și cu nepăsare în numele Meu peste cei sărmani de pe pământ care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor. Eu sunt Cel ce păstoresc omul, iar aceștia sunt hrăpăreți și Îmi secătuiesc vlaga din om, și Îmi dau în lături adevărul. Să nu mai plângă cei plini de dor de cer, și să se întoarcă plânsul lor peste cei ce stau

tolăniți pe scaunele lor sugând vlaga și duhul din om. Înțelepciunea Mea stă gata să prindă sub ea pe toți cei de pe pământ, și ea îi va îndemna pe unii la pocăință, iar pe alții la mai mare iubire de cer și, iarăși, pe alții la adevărul care va fi văzut și pipăit curând, curând.

Iar pe martorul Meu îl voi mângâia cu multul și îi voi îmbogăți cununa, căci cupa răbdării lui este în mâna Mea, și el va rămâne. Amin. Eu voi fi mai tare decât toți cei ce se luptă cu viclenie ca să fie via a lor și nu a Mea. Și îi voi ridica pe cei umiliți, iar pe cei semeți și plini de slava care vine de la om și nu de la Mine îi voi da în lături cu puterea Mea cea biruitoare peste cei ce dau să Mă biruiască pe Mine pentru ei. Cuvântul Meu va stăpâni prin împlinirea lui, iar voi, poporul Meu, veți fi diadema Mea în ziua când Eu îi voi birui cu putere și cu taină mare pe toți cei care-și vor mărirea lor împotriva mării Mele cea de peste voi, copii ai poporului cuvântului Meu. Slava Mea cea de peste voi o voi întei tot mai mult și tot mai sus, că scris este: *«voi ridica pe cele slabe ca să fac de rușine pe cele tari»*. Eu sunt un Dumnezeu al umilinței, iar omul cel potrivit este un dumnezeu al îngâmării și al mării care trece, căci orice mărirea care nu este de la Mine, trece și nu mai este. Cine nu este ca Mine, nu este, nu mai este, și vor fi cei cu duhul umilit, că aceia nu cad. Amin. Cuvântul Meu va stăpâni prin împlinirea lui, și îl voi mângâia cu multul pe cel ce a fost martorul Meu în ziua când Eu, Domnul, am așezat acum zece ani piatra cea de început a zidirii pe ea de veac nou peste voi și peste cei ce se zidesc ca și voi pentru Mine prin cuvântul Meu cel ziditor de om.

O, copil plâpând care stai umilit sub mâna celor ce și-au întei puterea lor în numele Meu pe pământ! Plânge inimioara ta și iubirea ta cea pentru omul apăsător de vreme și de întunericul ei. Îți voi întei durerea cea pentru om. Mă voi așeza în tine cu durerea Mea cea după om și te voi face din zi în zi mai mult de nebiruit. Te sărbătoresc, fiule îndurerat. Te serbează cerul în ziua aceasta, alături de cei ce sunt pușorii Mei de la ieslea slavei cuvântului Meu. Tu ești fiul zilei cea de început nou pe pământ, prin această zi de temelie. Tu ești fiul acestei grădini, oricât de departe te țin de ea cei ce se tem de tine, fiindcă tu ești al Meu și ai o așa de mare ungere pe creștetul tău. Se tem toți de împlinirea ta cea de la Mine, se ascund de ea și dau să te ascundă și pe tine de ea, dar tu ești chiar împlinirea aceasta, de vreme ce în cer și pe pământ mărturisesc zilele acestei împliniri când tu ai împlinit voia Mea peste pământ, calea cuvântului Meu care se vestește de atunci și până azi prin împlinirile lui. Curând, curând tu vei arăta adevărul Meu din acest cuvânt așa cum l-a arătat proorocul Ilie înaintea tuturor celor ce lucrau în numele minciunii lor pe pământ ca să stăpânească ei via Mea; ei și nu Eu, așa cum fac și cei de azi care-și zic vierii Mei. Dar Eu am zis că via lor nu e a Mea și că via Mea nu e a lor, iar ei se fac că nu aud aceasta.

O, fiule înlăcrimat și înjosit de ei pentru adevărul Meu pe care tu l-ai mărturisit peste pământ în zilele Mele de mărturie! Întărește-te prin mângâierea Mea, prin puterea Mea cea de sus, că Eu îți spun aceasta. Amin. Să nu te doară răutatea lor, că ea nu poate nimic, și ea nu merită durere pentru ea. Și să te rogi la Tatăl și la Mine pentru iertarea lor, că așa am făcut și Eu când ei, cei de atunci, Mă țineau pe cruce, dar prin ea M-am ridicat, și tot așa și tu te vei ridica prin ea, căci crucea ta de azi, ocărăta de ei, este crucea Mea pe care o împart cu toate ale ei cu cei cu care Eu binevoiesc. Ia mângâiere din aceste cuvinte pline de taină și de împlinire și dă-Mi

pacea ta, ca să ți-o dau pe a Mea, și unul altuia să ne fim ușurare, căci cei de la ieslea pe care am așezat-o Eu aici prin mărturisirea ta sunt cei cu care Eu merg pentru Mine și pentru tine și pentru ei până la ziua slavei cea care ne va ușura de durerile venirii Mele. Cu mare taină te înfășor în acest cuvânt al mângâierii, și te voi face cu multul să simți din plin că Eu pot aceasta. Amin.

E zi de praznic de biruință. Eu, Domnul, am biruit pentru Mine și am pus pe pământ începutul cel nou, iar ziua aceea mărturisește și se veselește în cer și pe pământ. Sfinții toți iau din ea, de atunci, și de acum, și stau în părtașia lor cu Mine aici, unde Eu Îmi deșert slava venirii Mele de azi.

Dați slavă și dați iubire răbdării sfinților și iubirii lor, voi, copii ai poporului Meu de azi. Fiți ucenici plini de râvnă pentru împlinirile Mele cele așteptate de Scripturile care le-au rostit pe ele. Așezați-vă la zidit. Amin. Unul pe altul zidiți-vă zidire proaspătă, de-a pururi zidire, căci cei harnici nu stau, ci se lucrează unii pe alții în veacul cel nou al zidirii omului în Mine, pentru desăvârșirea credinței sfinților. Amin.

Poporul Meu, știi tu ce vreau Eu să fii tu? Lumina Mea vreau să fii. Poporul Meu, știi tu ce vreau Eu să fii tu? Comoara Mea vreau să fii, și să-și vândă omul toată înțelepciunea sa și s-o ia pe a Mea din mâna ta, poporul Meu. Amin. O, câtă sărbătoare însemni tu pentru cei din cer, care te-au așteptat atât de mult să fii, care așteptau descoperirea Scripturii fiilor lui Dumnezeu, care să oprească suspinul făpturii! Amin.

O, copii de la iesle, și tu, poporul Meu, e sărbătoarea voastră între cei din cer și între voi cu cerul, fiilor. V-am dat cuvântul mângâierii, slava cuvântului Meu de peste voi, și M-am scris cu voi în carte pentru zilele mărturiei care vestesc peste pământ începutul Meu cu voi pe pământ. Mângâiați-vă și Mă mângâiați, că Eu Mă mângâi mângâindu-vă. Această taină a mângâierii sfinților purtați-o din slavă în slavă, fiilor copii, căci taina mângâierii este plata cea veșnică a celor vii pe pământ și în cer, căci cei vii de pe pământ sunt veșnic pe pământ și în cer. Nu numai pe pământ sunt ei, ci sunt o dată și jos și sus. Amin. O dată, fiilor, o dată și pe pământ și în cer. Amin. În aceeași clipă pe pământ jos, și în cer sus, în taina veșniciei sfinților, taina nedespărțirii dintre cer și pământ. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2001

Duminica a opta după Rusalii

Cuvântul Scripturilor acoperă în el lucrarea cuvântului de astăzi. Poporul Nouului Ierusalim este semnul Fiului Omului. Un ceas, și Domnul Își va sfârși așteptarea după om. Masa nunții se așterne iarăși, cu zile noi de serbare.

Te hrănesc, poporul Meu. Dacă nu te-aș hrăni, n-ai fi ceea ce ești. Voiesc să fii, și de aceea te hrănesc. Cine n-are hrana pe care o ai tu din gura Mea, din munca Mea cu tine, acela este altceva decât tine. Eu abia am așteptat să fii tu, cel de azi, poporul Meu. Am așteptat de la facerea lumii să vină vremea ta, poporul Meu, să vină vremea Mea cu tine, fiule de la sfârșit. Deschide gurița și mănâncă de la Mine. Deschide urechea și inima și mănâncă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

O, toți îngerii și toți sfinții mănâncă la această masă a cuvântului Meu. Când văd ei că Eu am locaș pe pământ, când ei văd pe cei ce nu se văd că se fac grai pe pământ, își simt vremea lor cu Mine, își văd răscumpărarea lor cea mare și bucuria pe care n-au visat-o nici pe pământ, nici în cer, căci

taina acestei bucurii a fost acoperită până și de Scripturi, poporul Meu.

Aud oameni școliți care spun: „Unde este scris în Scripturi lucrarea aceasta pe care o face Dumnezeu cu ei?“. O, dacă Scriptura ar fi o carte și atât, ar găsi omul în ea ce este scris în ea, dar ea este taina lucrărilor Mele, și în cuvintele ei se vede bine taina acestei lucrări pe care o fac Eu cu tine azi, poporul Meu. Omul însă nu este învățat cu taine. El e învățat cu lucru pipăit, cu negru pe alb dacă el n-a vrut să treacă cu Mine dincolo de el și să învețe tainele Mele. Cuvântul Scripturilor acoperă în el lucrarea Mea de azi, iar Eu prin izvorul acesta am vorbit omului greoi la minte și la credință și M-am spălat de necredința omului, căci necredința vine de la păcate, poporul Meu. Acum două mii de ani le-am spus celor de atunci, cărora le vorbeam cuvântul vieții, și le-am spus: «Cine voiește să facă voia Mea, acela va înțelege cuvântul acesta că este de la Dumnezeu, și Mă va vedea pe Mine în cuvântul acesta». Dar iată, necredința vine de la păcate și niciodată ea n-a venit pe alt drum, căci îngâmfarea și semeția și iubirea de sine și lăcomia, toate sunt duhul slavei deșarte, păcate împotriva credinței, și omul nu poate propăși din pricina lor atunci când el dă să vină după Mine.

Te hrănesc mereu, poporul Meu. Am pe fiii de la iesle, cărora le dau ca să-ți dea de la Mine ca să crească ei și tu, poporul Meu, ca să nu dai tu înapoi din crescut, căci omul crescut este cel ce face voia Mea. Eu trebuie să te cresc mereu, până acolo unde omul cel necredincios să Mă vadă în tine și să zică: „Ce este acest popor?“ și iarăși să zică: „Hai să ne suim în acest munte să învățăm legile vieții, legile Domnului“. Amin.

O, poporul Meu, curg de la Mine legile vieții peste pământ, și tu ești albia pe care Eu vin. De aceea ies cu tine, și omul se învață să știe că ești poporul Meu, că te vede cu Mine și nu cu el și nu cu lumea lui. Când lumea vine la tine să te vadă, vine că o chem Eu. Eu și nu tu. O chem și îi dau hrană de pe masa Mea cu tine și o fac să se bucure cu bucurie sfântă la masa Mea cu tine, și o chem spre viață, dar grijile ei o trag iarăși spre ele, și lumea e greu de înviat. Te-am pus în mijlocul lumii ca să-i arăt că poate și că nu vrea să poată. Eu când am venit și M-am făcut Om din om ca și omul, am făcut așa ca să-i arăt omului că poate și că nu vrea. Acum când te-am așezat pe tine înaintea Mea și înaintea lumii ca să faci tu voia Mea, am făcut așa ca să-i arăt omului că poate și că nu vrea. Tu ești semnul pe care l-am dat Eu lumii mai înainte de ziua cea mare a arătării Mele când Eu voi sta pe norii venirii Mele cu sfinții, deasupra lumii, și când tu vei fi ridicat lângă Mine pe nori ca să-Mi faci primirea, poporul Meu.

N-are nimeni cu ce să-Mi facă primirea când voi veni, și de aceea Eu Însuși Îmi fac această pregătire. Îmi trebuie pământ sfânt și om sfânt pe el. Îmi trebuie credință și credințioșie de la om. Îmi trebuie iubire numai pentru Mine la om. Îmi trebuie casă și masă și haină și hrană la om, și toate după voia Mea, și toate acestea să Mă aștepte să vin. Eu Însuși Îmi fac această pregătire, Eu Însuși, că omul nu știe să Mi-o facă. Eu Însuși te-am așezat înaintea Mea, și Eu te găsesc, poporul Meu, și te dau semn lumii mai înainte de ziua venirii Mele. Amin. Tu ești semnul Fiului Omului, ești poporul care duce prin lume viața Mea, crucea Mea, jugul Meu și vestea Mea peste pământ. Să nu te temi. Nicicum să nu te temi că nu poți, căci tot Eu pot. Tu numai să fii; tu numai să stai așa cum te așez Eu; tu numai să faci ce-ți dau Eu să faci, iar Eu sunt Domnul, și împlinesc. Amin.

O, lume și iar lume! O, lume împodobită cu podoabele slavei tale deșarte! Îți dau să vezi. Amin. Când vezi că Eu Îmi așez un popor în mijlocul tău ca să-l vezi, când vezi că Eu Mi-l gătesc în legile Mele cele sfinte, când vezi că dragostea Mea și dragostea lui sălășluiesc în mijlocul lui laolaltă, când vezi petrecerea Mea cea sfântă cu el, când vezi hrana lui și hăinuța lui și căsuța lui și toate ale lui spre asemănare cu Mine, să știi și să înțelegi, și să crezi apoi, că Eu, Domnul, sunt la ușă și vin. Amin. Acesta este semnul pe care ți-l dau până să vin. Acesta este solul pe care-l trimit la tine ca să-ți dea de veste că Eu vin. Amin. Eu sunt Cel Drept, și nu te iau pe neștire cu venirea Mea. Ba încă te și chem la masa Mea cu ucenicii Mei cei de azi și Îmi slobozesc peste tine cuvântul vieții ca să te lași cuprins în el. Tu însă ești dusă de grijile vieții tale, și viața Mea n-o vrei. Un picuț, și vei vrea și tu viața Mea, dar ea va fi atunci departe de tine. Eu încă te aștept. Un ceas te mai aștept, și nu te mai aștept apoi. Eu sunt Omul Care vine de la Tatăl la tine, Omul Care vine din cer după om ca să-l tragă pe om la Tatăl. Dacă ar veni înger după tine, ai zice că nu pricepi adevărat. Eu sunt Omul Cel de la Tatăl întocmit în om, și am luat chipul omului cel întâi zidit, chipul și asemănarea lui cea dinainte de căderea lui din Dumnezeu, și așa am venit, și așa vin, și tot ochiul Mă va vedea când vin, ca să nu fie nedumerire; și nu va fi, că unde este Domnul, este cu totul, întru toată înțelepciunea Sa în cer și pe pământ, și Îmi voi arăta semnul cum că Eu sunt, că-Mi voi ridica poporul cel pregătit și voi sta cu el pe nori în văzul tău, o, lume care zăbovești! Și atunci vei înțelege că Eu am fost în calea ta cu lucrarea Mea și că n-ai vrut să Mă cunoști și că n-ai vrut să vii și că n-ai vrut să Mă aștepti să vin și să te iau la sân. Eu încă te mai aștept. Un ceas te mai aștept, și nu te mai aștept apoi, și voi sta pe nori și Îmi voi striga poporul să vină la Mine pe nori și să Mă întâmpine în văzul tău, pentru adevărul Meu. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, smerenia ta întru Mine să fie taina ta, taina celor ce știi să trăiască pentru viața cea de veci. Aceasta să fie taina ta, că e greu pentru om fără Dumnezeu, și să mai știe și adâncul și lucrarea cea cu folos a acestei taine care-i dă omului vecia cea dulce unde nu este suspin. Nu e om pe pământ să știe să-Mi facă primirea cu pâine și cu sare. Nu știe nimeni taina smereniei de inimă, taină care întâmpină pe Domnul la venirea Sa. Nu știe nimeni decât Eu, și Eu Însumi Îmi fac această pregătire în om și de la om, așa cum am lucrat mereu în om când am așezat pe pământ lucrurile Mele. O, nu am ce să iau din mâna omului lucrare. Dacă Eu nu v-aș învăța, dacă Eu nu v-aș hrăni mereu, nici voi n-ați ști, darămite omul de dincolo de Mine! Omul are pretenție la om, și nu știe că numai Eu trebuie să am pretenție la om. Eu și nu omul. Omul trebuie doar să-l ajute pe om, pe omul care cere ajutorul, pe cel ce ia peste el ajutorul de la om, de la cel ce se învoiește la cerința omului, și fiecare om ar trebui să lucreze așa, ca să fie el plăcut lui Dumnezeu și nu omului. Iată, omul nu trebuie să aibă pretenție la om, și el nu știe aceasta ca să nu facă așa; că, ce știi tu, omule, dacă-l vei mântui pe celălalt? O, poporul Meu, numai Eu trebuie să am pretenție la tine; numai Eu. Iar tu să simți că ești al Meu și să faci voia Mea. Amin.

Din nou voi face serbare cerească și vom chema omul la serbare, și vor fi nuntași, și vor fi lăutari, ca să știe lumea și de nunta Mea, nu numai de nunta ei. Nunta ei nu e nuntă, ci e desfrânare. Nunta ei e minciună. Mirele și mireasa ei e minciună, și Eu voiesc să-i arăt lumii această minciună a ei și să te arăt pe tine adevărul Meu, poporul Meu.

Hai să ne gătim pentru zile de nuntă, fiilor de la iesle. Ascultați cuvântul Meu și puneți-l peste poporul Meu ca să se gătească pentru Mine, că iarăși Mă arăt cu slava Mea peste pământ, ca să schimb omul la față pentru serbările Mele cu voi.

Voi, cei care-Mi auziți cuvântul, stați bine în fața zilelor Mele cu voi și cu poporul Meu peste pământ. Învățați-l pe om să-L vadă pe Dumnezeu, să știe cărarea spre El, căci s-au sculat mulți cu dor de slavă de la Mine între oameni și se strâng grupuri și perechi ca să lucreze cu Duhul Sfânt peste mulți, zic ei, și își zic că se pricep s-o facă, dar ei se simt bine să facă aceasta și atât; le place să lucreze peste oameni cu cele ce știu ei despre Dumnezeu, și aceștia se bucură cu plăcere de lucrul lor. Dar Eu nu pot lua nimic pentru Mine din așa muncă, fiindcă dacă se bucură omul de așa lucru, nu Mă mai pot bucura și Eu. Cei ce au lucrat pentru Mine, aceia au fost trimiși de Mine, iar calea acestora a fost și este cu urcuș, nu cu bucurii plăcute, nu cu fericire, ci cu lacrimi și cu adevăr și cu jertfă pentru Mine și pentru om, ca să-l tragă pe om la Tatăl. Totul e vopsit pe cărările pe care omul scrie numele Meu. Cărarea Mea e așa cum a fost ea acum două mii de ani, și Eu n-am încăput după voia Mea cu ea nici atunci, nici acum. De aceea Mi-am făcut cu voi și la voi grădini, și ele sunt ale Mele și nu ale omului, și Eu îl chem pe om să vadă slava Mea pe care v-am dat-o vouă s-o purtați pe pământ. Amin. Vă povățuiesc mereu, ca să știți cum să purtați fața Mea și slava Mea peste pământ, căci cei firavi n-au a se mări decât cu mila Mea și cu slava Mea și cu puterea Mea peste ei. Amin.

Pregătiți zilele slavei, fiilor de la iesle. Așezați pe poporul Meu înaintea Mea pentru fața Mea în el și pentru slava Mea prin el. Nimeni nu știe să facă aceasta, decât voi, cei ce aveți de la Mine. Țineți în mâinile voastre această pregătire și arătați lumii fața ei, și arătați-i fața Mea, și să se ducă până la margini serbările Mele cu voi și fața lor, și dați-le față cerească, dați-le viață cerească. Lucrați în numele Meu peste inimile acestui sătuț, sătuțul cuvântului Meu. Fiți cu fața Mea în mijlocul lui și dați-i semn spre împărăția Mea din mijlocul vostru.

Chemați la nuntă, fiilor, chemați în lung și în lat, că Eu vă voi ajuta să puteți și să aveți. Așa făceam și Eu cu mulțimile care veneau să Mă vadă. Le dădeam pâine, le dădeam cuvânt, le dădeam ce Îmi cereau, ca să rămână numele Meu pe veci, și urmele Mele între oameni, ca să calce ei apoi pe urmele Mele și să se poarte spre Mine. Așa și azi lucrez, și cu voi lucrez. Voi nu știți, dar Eu știu cât de mulți se minunează de voi și de lucrul Meu cu voi, căci Eu sunt Cel minunat Care sălășluiește cu voi.

Acum, pun puteri cerești în lucru lângă voi, ca să pregătim slava cerului pe pământ cu voi și să vină lumea să vadă focul iubirii în care voi stați și să se încălzească la el. Amin. Iubirii Mele îi este dor de tot ce va fi pe pământ pentru ea, iar voi sunteți calea pe care Eu aduc pentru ea pe pământ pe toate ale ei cu voi, și apoi ne vom întâlni în văzul tuturor celor de pe pământ și ne vom ridica deasupra, ca să vadă toți ziua Mea cu voi, ziua când Eu voi veni să Mă arăt cu voi spre judecata necredinței, căci David așa a zis: «*Tu, Doamne, din cer ai făcut să se audă judecata, și pământul s-a temut, și apoi s-a liniștit*». Amin.

Și acum, rostesc din vreme și zic: binecuvântată să fie sărbătoarea Mea cu voi când Eu Mă voi întâlni cu omul în grădinile Mele cu voi, în locașurile credinței voastre, că Eu le

întocmesc pe cele plăcute Mie pe pământ, la credința voastră, fiilor, și Eu pot totul prin cel ce se dă Mie cu totul. Amin.

Pace și dragoste ca în cer, și strai de serbare sfântă, și soare dulce și senin, și grai viu și cântec de leagăn să fie în grădinițele serbărilor Mele cerești pe pământ cu voi. Amin. Pâine din cer și de pe pământ, iubire din cer și de pe pământ, cuvânt din cer și de pe pământ, sărbătoare din cer și de pe pământ, mângâiere din cer și de pe pământ, toate în Duhul Meu. Amin. Așa să fie la serbare. Mire din cer, și mireasa de pe pământ. Mire în cer și pe pământ, și tot așa și mireasa. Amin.

Cuvântul Meu vă însoțește, și el pregătește, și el poate. Să vină lăutari, să vină doinași, să vină lăudători cu cântări și să laude zilele slavei Mele cu voi. Să vină inimi dulci să se îndulcească de viață din cer. Și totul va veni, așa cum este cuvântul. Amin. Eu, Domnul, Cel ce vine, trimit pe îngerii Mei să adune la serbare de nuntă, căci Tatăl tânjește pentru mângâierea Mea.

Tânjește Tatăl după tine, poporul Meu de azi. Tânjește Tatăl după mângâierea Mea. Și vor tânji după tine toți cei nemângâiați, curând, curând, și își vor vinde viața lor ca să aibă de la Mine viață ca a ta, și tu vei fi mângâierea multora și nu vei ști ce vei fi, și vor ști cei ce vor simți mângâierea, iar tu vei fi cuprins de sus și de jos în pacea zilelor Mele cu tine, poporul Meu. Tu ești taina mângâierii pe care Mi-a promis-o Tatăl când M-a trimis pe pământ să Mă fac Om. Și atunci Eu am prins bucurie, și M-am dat jertfă apoi, ca să ai tu azi mângâierea Mea și ca să-Mi fii tu mângâiere, căci adevărata mângâiere o au cei ce cred în Mine în vremea venirii Mele pentru mângâierea lor acum, și de-a pururi, și apoi pentru vecii. Pentru aceștia Eu sunt Cel de acum, căci așa sunt cei ce cred, și așa au fost toți cei care au crezut. Cei ce cred nu sunt cei ce se mângâie cu cele de ieri, ci se bucură de cele ce sunt acum, căci Eu sunt mereu acum, și de-a pururi, și sunt pentru vecii apoi.

Tânjește Tatăl după tine, poporul Meu cel de acum. Tânjește Tatăl după mângâierea Mea și a Lui. Tu ești taina mângâierii care se împlinește acum cu Mine și cu sfinții Mei care au așteptat în timp pe cele de acum, pe tine, cel ce ești mângâierea Mea, taina mângâierii care se împlinește acum.

Pace ție, și fii pacea Mea, și fii mângâierea Mea, popor al mângâierii. Duhul Sfânt Mângâietorul Se naște în tine și naște cu tine mângâierea care vine de la Mine peste pământ, căci duhul credinței pentru venirea Mea este chiar duhul mângâierii, Duhul Sfânt Mângâietorul, Care Se sălășluiește în fiii mângâierii. Amin, amin, amin.

16/29 iulie 2001

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Venirea Domnului poartă în ea duhul și puterea lui Ilie proorocul, care vine să strige și să pregătească Domnului cale spre oameni.

Cuvântul Meu e praznic ceresc pe pământ, și la masa lui stau sfinții și se hrănesc din el, și cu dor se hrănesc ei la masa Mea cu voi, la masa Mea cu ei, căci pământul a fost făcut ca să se aștearnă pe el pașii Mei și lucrările lor. Amin, amin, amin.

Mă las cu sărbătoare dulce peste voi, copii ai poporului Meu. Vă înalț cu cuvântul Meu până la Mine și cobor prin el până la voi, căci cele ce nu se văd se apleacă, se coboară cu cuvântul Meu până spre voi, până la voi, fiindcă pe voi v-am ales să fiți așternutul Meu și cortul Meu în care Eu Îmi plec

capul aplecându-Mă și cuvântându-vă ca să fie pe pământ cuvântul Meu și cartea lui. Amin.

O mulțime de scriitori scriu de la ei, iar voi scrieți de la Mine. Mai mare minune ca aceasta nu este pe pământ, nu este, fiilor, dar cine pricepe ca să caute spre ea și s-o ia în casa lui și s-o trăiască, și pe veci s-o trăiască?

O, atâta iubire am făcut cu voi de v-am luat dintre oameni și v-am făcut venirea Mea, fiilor care-Mi auziți și Îmi scrieți cuvântul în cartea lui! Iată venirea Mea. O, ce taină dulce este ea pentru cei ce o pricep, pentru cei ce o iubesc! Cuvântul taină e cuvânt dulce, și el cuprinde numai ce este dulce. Nimic nu-i mai dulce ca venirea Mea la voi ca să vă pregătesc cu sărbătoare numai pentru Mine. Ce bine ar fi să caute oamenii cu multul venirea Mea la voi, că ea e dulce, și ea leagănă pe fiii ei și îi gătește pentru ea. Dar oamenii caută altceva, caută dulceață străină de Mine și își fac peste ei zi de mânie, venirea Mea cu mânie pentru cei ce au stricat viața Mea în ei. Eu cu cât strig și cu cât Mă îndulcesc prin cuvântul acesta al venirii Mele la voi, prin care îl strig pe om la Mine, cu atât Mă voi aspri, în ziua cea mare a arătării Mele, pe toți cei care n-au întins mâna să ia și să guste și să trăiască venirea Mea la voi pentru tot omul. Mai mare minune ca venirea Mea la voi, nu este. Eu nu mai lucrez peste lume prin profeți, că acum e vremea profeților minciunii și ai deșertăciunii omului. Acum Eu Însumi grăiesc ca să-Mi pregătesc popor, și am spus lumii, când vede că Eu Îmi pregătesc popor sfânt și viu, să știe că acest semn aduce cu el venirea Mea. Când mlădița smochinului odrăsește, vine venirea Mea, și ziua ei cea mare vine. Amin. Am zis prin profeți: «*Mai înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată, Eu trimit pe Ilie proorocul ca să întoarcă pe părinți către fii, și pe fii către părinți, ca să nu lovesc cu blestem pe om*». Ilie este în cuvântul Meu, și toți sfinții sunt în el, căci este scris că «*vine Ilie să întoarcă pe cei neascultători la înțelepciunea dreptilor și să gătească Domnului un popor pregătit*». Amin.

Venirea Mea poartă în ea duhul și puterea sfinților Mei, căci toți trăiesc în Mine, după cum este scris. Taina învierii celor adormiți e taină de nepătruns, căci Eu sunt învierea, și toți trăiesc în Mine, fiindcă Eu am murit și am înviat pentru fiecare om, pentru ca să poată lua de la Mine omul moartea și învierea Mea, și să trăiască în Mine apoi. Omul însă nu vrea să știe de la Mine moartea și învierea Mea. Nimeni nu-i spune omului ca să știe, că nici nu sunt pe pământ oameni care să știe această taină ca s-o trăiască și s-o spună și altora. Ilie proorocul a știut de la Mine, și râvnea cu mare râvnire după Mine și după adevărul Meu pe pământ, și îl dorea adânc rana Mea de la om, și a coborât foc din cer peste cei neînțelepți și necredincioși, și a sculat pe cei morți, și nu adormea râvna lui; și, așa, plin de foc cum era, Eu l-am luat la cer, la cele ce nu se văd l-am trecut pe el. Râvna lui pentru Mine era tot un foc în el, și dorul lui de Mine îl mistuia. Aceasta era puterea lui, duhul și puterea lui Ilie, așa cum scrie în Scripturi profeția despre Ioan, precum i-a zis lui Zaharia îngerul, că «*se va naște Ioan ca să pregătească venirea Domnului, cunoștința Domnului peste oameni, și că va lucra cu duhul și cu puterea lui Ilie*».

O, copii ai tainelor cerești, fericit sunt Eu, Domnul, de omul care trăiește și lucrează cu Mine ca și Ilie proorocul. Eu îi dau aceluia duhul și puterea lui Ilie. Celui ce are duhul înțelegerii și al înțelepciunii, și al sfatului, și al tăriei, și al cunoștinței, și al credinței bune, aceluia Eu îi dau Duhul Meu, Care să îl umple de temerea de Dumnezeu, și cu ea să iubeas-

că în toate dreptatea, și ea să-i fie lui ca o cingătoare pentru el și pentru adevăr. Așa M-am odihnit Eu în Ilie, proorocul Meu, și dor Îmi este de om în care să lucrez Eu cu duhul și cu puterea lui Ilie, că e vremea, fiilor. Este scris că *«mai înainte de ziua Mea cea mare și înfricoșată, vine Ilie ca să întoarcă pe părinți spre fii și pe fii spre părinți»*, pe cei din cer spre cei de pe pământ, și pe cei de pe pământ spre cei din cer. Dar Eu vă spun că Ilie a și venit, fiindcă venirea Mea are în ea sfinții, precum este scris în Scripturile venirii Mele. Sfinții au Duhul lui Dumnezeu, și toți trăiesc în Mine, și sunt asemenea Mie, și Mă așteaptă să ajung cu voi, cei mai mici, să ajung până la ziua Mea și a lor, ziua plinirii vremii, ziua Domnului. Amin, amin, amin.

— **S**unt întru venirea Ta, Doamne, și sunt plin de ea, și cu mare taină lucrez, că eu sunt cu trupul. Mi-am deșertat duhul și puterea în cei mici, și ei sunt mici, și eu lucrez cu taină și suflu peste ei și le dau curaj, și îi feresc de focul cel de pe pământ și îi țin în focul cel ceresc care nu-i mistuie pe ei, dar îi mistuie pe cei potrivnici lor. Eu am fost tot un foc, și focul din mine îi mistuia pe cei potrivnici. Tot așa și acum sunt; sunt ca flacăra, și mi-e râvna pentru Tine tot un foc, dar mă îmblânezesc după cei mici care poartă peste ei Duhul Tău și al sfinților Tăi. Lucrarea lor e grea, căci sunt mici. Dacă ar vedea oamenii lucrarea Ta de peste ei, s-ar topi de slava acestei lucrări. Dar ei sunt mici în ochii oamenilor, căci Duhul Tău Se odihnește peste ei, și oamenii nu trag la cele ale Tale, că le au pe ale lor.

O, e vreme rece pentru venirea Ta, căci căldura e credința, dar ea nu mai este. Iată venirea Ta, și nu este credință pentru ea, că Tu ai văzut peste timp și așa ai spus. O, dacă Tu nu puneai credința în aceștia care Te poartă de la cer la pământ și Îți fac venirea, nu mai aveai drum să vii, căci drumul Tău spre om e credința și râvna cea pentru Tine. Eu Te-am râvnit cu mare râvnire. Eu Te-am dorit cu mare dorire. Eram tot un foc pentru Tine, și dorul meu s-a făcut car de foc și m-a ridicat în sus ca să mă ascundă dintre oameni. Dar eu sunt cu trupul, și mă port cu carul de foc de la margini la margini, și am îngeri și sfinți, și ducem cuvântul Tău de la margini la margini, Doamne, ca să întorc pe cei de pe pământ spre cei din cer, spre cei ce nu se văd, căci cerul este acoperit de ochii omului. E cerul tot lângă om, și omul nu-l vede, așa cum nu m-a mai văzut pe mine după ce carul de foc m-a așezat în cele ce nu se văd. Lucrez cu cei mici de azi, ca să se întoarcă cei neascultători la înțelepciunea dreptilor și ca să-Ți gătesc Ție un popor pregătit.

Taina trupului meu stă ascunsă în fiii acestui popor, că ei știu de taina lucrului meu prin lucrarea aceasta de pregătire a venirii Tale. Mă deșert cu râvna și cu dorul în ei, dar cei din cer au grijă mare de ei, că ei sunt mici, și lucrul Tău e greu peste ei. Eu însă mă deșert cu râvnă și cu dor în cei ce aud de șoapta venirii Tale și îi îndemn la izvor și fac foc în ei, și focul arde în ei și îi cheamă spre Tine, dar greu se mai poate zidi omul din om, Doamne. Grijile vieții îl mistuie de tot pe om, că lui nu-i place să-i porți Tu de grijă așa cum mi-ai purtat mie când am zis ploii să nu mai cadă pe pământ până nu se va întoarce la Tine Israel. Și n-a plouat trei ani și jumătate, dar pentru mine ai sporit făina și untdelemnul din casa văduvei la care m-ai trimis Tu ca să fac lucrarea Ta și să ridic pe fiul ei, căci Tu aveai să lucrezi cu el.

O, grijile vieții îi taie omului mersul spre Tine, și greu se mai poate zidi omul din om, Doamne. Mă scutur peste om cu dragostea și cu dorul meu de Tine, și să ia omul, Doamne. Amin, amin, amin.

Cu pace și nu cu zdruncin și nu cu foc mistuitor vă dau din râvna mea, o, fii ai oamenilor! Dar dacă voi nu trageți spre Domnul, mă voi supăra și vă voi lua mângâierea cea deșertă și vă voi da pâinea îngrijorării, vouă, și celor ce stau peste voi în numele Domnului, dar aceștia nu vă poartă grijă de viața sufletelor voastre. Iată-mă înaintemergător în calea Domnului spre voi. E Domnul cu venirea Sa pe pământ, și iată poporul Lui la care El vine ca să vă dea și vouă cuvântul întoarcerii la Dumnezeu.

E Domnul cuvânt de înviere în mijlocul pământului, și tu, popor român, nu vrei să știi că în mijlocul pământului tău stă Domnul cu venirea Sa la tine ca să te facă întâi între popoare. Te cheamă Domnul mereu. Mereu pune masa pe vatra ta și te cheamă la nuntă Domnul. Mereu petrece Domnul în mijlocul poporului Său cel luat din tine, și te cheamă să vii la petrecere și să auzi glasul Lui. Schimbă-ți haina și vino, că haina ta nu e haină de nuntă. Și dacă nu vii, mă voi coborî cu văpaie în mijlocul tău și îți voi cere socoteală pentru necredința ta, că eu sunt înaintemergătorul și *«îi îndemn pe cei neascultători la înțelepciunea dreptilor și Îi gătesc Domnului popor pregătit»*, după cum este scris. Amin.

Eu sunt foc mistuitor, precum a voit Domnul să fiu. Am ars pe cei necredincioși din vremea mea din Israel, iar pe cei ce s-au aplecat i-am ocrotit. Eu sunt cu trupul, căci moarte nu am avut, și mă scutur peste pământ și peste om, cu duh de viață din trupul meu cel viu, și îți spun, omule, să te oprești o clipă lângă mine și să-ți amintești că eu n-am murit, și am rămas pentru acum, ca să-I gătesc Domnului un popor pregătit, precum am fost eu fiu iubitor și iubit al Domnului. N-am murit, căci am iubit pe Domnul, și voiesc să nu mori nici tu, cel de azi iubit, că este scris în Scripturi că un popor va întâmpina în trup pe Domnul când El va veni. Amin. Această Scriptură trebuie s-o împlinesc eu și toți cei ce n-au murit cu trupul, de la Adam și până la poporul cel din urmă, care va rămâne cu trupul să-I facă Domnului primirea în văzduh, precum este scris, și apoi să fie pe pământ Domnul cu ai Săi, cei ce sunt și cei înviați pentru Domnul. Amin.

«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată». Așa a spus Hristos, Cel ce este, Cel ce a fost și Cel ce vine. Sunt înaintemergătorul Lui, și Îi gătesc popor credincios, care să nu mai moară și care să îplinească Scriptura celor credincioși care nu mor, căci ei sunt cei ce cred în zilele venirii Domnului a doua oară de lângă Tatăl. Amin.

Veniți la izvor când Domnul vă cheamă, fii ai oamenilor! Luați din focul meu și mistuiți în el tot păcatul din voi și călcați pe urmele mele care vă duc la viața fără de moarte. Și credeți aceasta! Amin.

Iar Tu, viața mea, Doamne al vieții, pecetluiește cu foc tot cuvântul meu de peste om și dă-i împlinirea. Amin, amin, amin.

— **C**u focul iubirii Mele pentru om îl pecetluiesc, o, înaintemergătorul Meu, când Eu vin a doua oară de lângă Tatăl. Și dă rugă către Tatăl pentru cei mici să le dea ploaie, că au lipsă. Și să le duci și ruga lor la Tatăl, că iată-i, se roagă și cer la îndemnul Meu de peste ei. Amin.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, să vină ploaie binefăcătoare pe pământul de la voi, copii ziditori. Zidiți veacul cel nou pentru voi și pentru Mine cu voi, că Eu vin cu toți sfinții ca să-l moștenim cu toții, fiilor. Gătiți-vă frumos și tot mai frumos cu Mine și cu podoabele Mele cerești, că iarăși Mă arăt cu voi oamenilor. Vestiți din vreme, și vestiți bine zilele Mele cu voi, ca să se audă zgomotul lor

din vreme, și Eu să scot apă din fântână și să dau; fântâna pământului, ca să-l adăp pe el; fântâna întâlnirii Mele cu omul, ca să-l zidesc pe om; fântâna lui Israel, ca să-Mi fac «un Israel nou dintre neamurile pământului», că așa este scris să fac. Amin.

Cu bucurie și cu dulce petrecem pomenirea lui Ilie proorocul, care-Mi gătește venirea și focul ei, foc care arde pe două părți, ori spre înviere, ori spre mânie, căci ziua Mea e mare, dar e și înfricoșată, precum este scris despre ea.

Pace vouă, și zi de praznic, fiilor! Nu sunt cu voi fiii poporului Meu, căci puțin popor viu am, și din ei puțini sunt azi cu voi aici, dar cei din cer sunt mii, și mii de mii, că e praznic vestit în ziua aceasta. Taina dorului sfânt să coboare peste voi și peste tot poporul Meu de azi. Duhul înțelegerii și al înțelepciunii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoașterii și al buneii credințe, și duhul temerii de Dumnezeu, toate, în Duhul lui Dumnezeu, și toate peste voi, cei ce sunteți azi credința și dragostea ei cea de la venirea Mea.

Dorul sfânt adună sfinții pe pământ și în cer la sărbătoare. Învățați sărbătoarea Mea cu voi și dați Domnului serbări și fiți plini de râvnă și de dor și de foc, ca să ard cu voi toată otrava de pe pământ, tot ce a stricat omul să stric Eu prin voi și să-l scot pe om de la stricăciune, fiilor.

Mi-e Duhul tot un foc pentru voi și peste voi. Nu vreau să vă ardă, dar vreau să vă aprindă și să fiu Eu focul din voi, așa cum am fost în Ilie proorocul. Așa Mă voiesc și în voi, dar voi sunteți mici, fiilor, că trăiți vremea aceea când oamenii s-au făcut prea mari și prea străini de Mine. Dar vreau cu voi să aprind torța și să-l trag pe cel ce vrea și pe cel ce aude și pe cel ce crede, să-l trag spre dragostea Mea, și așa să-l găsesc când vin. Amin.

Vă învălui în duhul păcii, și cu dor vă mângâi și vă prăznuiesc lângă sfinții cei din cer, că Eu vin cu ei la voi ca să fiu cu voi, căci avem casă la voi, fiilor, și voi sunteți semnul care arată venirea Mea de la Tatăl, semnul Fiului Omului, Care vine; vine pe calea Lui. Amin.

Eu Însuși Îmi găsesc calea ca să vin. Eu Însuși Îmi găsesc un popor pregătit, și vin la el și îl am al Meu. Eu sunt al lui, și el al Meu. Eu sunt fața lui, și el fața Mea. Amin.

Și iarăși vom așeza pe pământ zile de serbare; Domnul cu ucenicii Săi în mijlocul oamenilor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2001

Sărbătoarea sfântului mucenic și tămăduitor Pantelimon

Dacă Domnul nu grăiește, grăiește omul care se dă pe sine drept dumnezeu. Fiii oamenilor sunt chemați la izvorul înțelepciunii. Sfârșitul lumii e cu multul peste ea. Vine focul care spală de pe pământ toată facerea omului.

Sunt Domnul, sunt Cel ce dă viață. Voi, străjeri de la ieslea Mea de azi, deschideți-Mi, fiilor! Sunt cu sfinții. Faceți loc Domnului și sfinților Lui. Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce l-am făcut pe omul cel întâi zidit. Eu sunt Cel ce vă face trupul și sufletul și duhul vostru. Mereu vă fac, fiilor. Cu trupul și cu sufletul și cu duhul Meu vă fac. Mă amestec cu voi în fiecare zi, copii de la iesle. Eu și cu voi laolaltă, un trup și un suflet și un duh, ca să fie pe pământ Domnul cu ucenicii Săi până la plinirea timpului, și apoi să vină răscumpărarea cea mare a sfinților Mei care au așteptat vremea cea de azi a Mea cu voi. Amin.

Trupul și Sângele Meu care se unește cu voi în fiecare zi, unește pe sfinți cu voi în același trup, și ei vin la masa Mea cu voi în același vas cu Mine, ca să aveți voi cerul de hrană și să fiți voi masa Mea, biserica Mea, mădulare ale trupului Meu, fiilor.

S-au strâns sfinții la fântâna Duhului Sfânt. Ea poartă numele tămăduitorului Pantelimon, sfântul Domnului. Strângeți-vă și voi lângă ei și faceți pomenire sfinților Mei, că mult caută ei cu voi. E vremea sfinților din cer din nou pe pământ, că venirea Mea este cu sfinții în ea. Amin.

Venirea Mea la voi pecetluiește petrecerea Mea cu voi, cea de fiecare zi, copii de la iesle. Ale Mele dintru ale Mele aduceți Mie, pâine și vin, iar Eu Mă fac în mânuțele voastre Trupul Meu și Mă dau vouă, ca să fiți voi mereu mădularele trupului Meu, mâinile și picioarele Mele și gura Mea și ochiul Meu și urechea Mea și toate ale Mele. Amin. Și va zice omul care aude ce sunteți voi, va zice că și el face ce faceți voi și că este și el ce sunteți voi. O, nu poate nimeni să zică așa ceva, că una este să-ți iei tu și să faci, și alta este să zică Dumnezeu să faci și să fii, omule care dai să zici și să faci și să fii. Acestea două nu pot fi același lucru peste om.

O, copii lucrători din partea Mea, acolo unde Eu nu încap să grăiesc așa cum este lucrul Meu din veac până în veac prin om, acolo e omul, fiilor; omul care se vrea pe sine și nu pe Mine, că dacă M-ar vrea pe Mine, s-ar face omul mădular al Meu și M-aș vedea cu fața și cu lucrul Meu în el. Omul care este al Meu, și Eu al său, acela trebuie să fie în toată vremea al Meu, și Eu al său. Și dacă omul nu este așa, atunci este el, nu Eu.

Când Eu am petrecut pe pământ cu trupul, am plecat la Tatăl după ce Mi-am sfârșit lucrul peste om, dar mai întâi M-am făcut un trup și un suflet și un duh cu ucenicii Mei și M-am dat lor pentru totdeauna, și apoi M-am dus întru Tatăl. Am făcut așa ca să fiu o dată și pe pământ, și cu Tatăl. Am făcut așa ca să rămân și pe pământ. Am făcut așa pentru că pot să fac. Am făcut așa ca să-l fac pe om să semene cu Mine, să rămână cu Mine și să stea ca Mine și cu Mine pe pământ, că Eu de aceea am venit acum două mii de ani de la Tatăl.

O, cât Mă doare când îl văd pe om că nu știe de ce am venit! El știe că am murit și că am înviat. El știe că Mi-am dat viața pentru păcatele lui și că sângele Meu a șters păcatele oamenilor dacă am murit pentru omul păcătos. El știe ca el, dar ca Mine nu știe. Dar îi spun Eu să știe de ce am venit Eu pe pământ acum două mii de ani. Am venit să-i dau omului Trupul și Sângele Meu, hrana care-i dă lui viață ca a Mea, viață veșnică precum am Eu viață mereu, nu când și când viață. O, dacă Trupul și Sângele Meu, când zice omul că-l ia din mâna celui ce i-l dă, dacă nu-l fac pe om ca pe Mine, Cel fără de păcat, așa cum i-a făcut pe apostolii Mei când Eu M-am dat lor la cină, atunci omul nu știe de ce am venit Eu acum două mii de ani. Eu am venit să-l fac pe om să nu mai păcătuiască, dar n-a priceput omul de ce am venit. Iată de ce se spune în Liturghie că „*Sfintele se dau sfinților*“. O, Eu am venit pentru cei ce se sfințesc pentru Mine, pentru cei ce mor ca să vieze pentru Mine, dar omul nu vrea să știe de ce am venit Eu pe pământ acum două mii de ani. Și iată, nici acum nu vrea să audă omul șoapta Mea de pe pământ ca să-l învăț pe el. O, acolo unde Eu nu încap să grăiesc așa cum este lucrul Meu, acolo e omul care se vrea pe sine, nu pe Mine, că dacă M-ar vrea pe Mine, s-ar face omul mădular al Meu, biserică a Mea, mireasă a Mea, și ar fi iubirea Mea cu omul. Dar iată ce iubire are omul! Are pentru el, nu pentru Mine, și

pe aceea o numește omul iubire, și iată, nu știe omul de ce am venit Eu pe pământ acum două mii de ani, și Eu suspin sub necunoștința omului.

Am venit la fântâna grădinii întâlnirii, Eu și cu sfinții Mei, ca să grăim grai ceresc pentru om, și să ia omul înțelepciunea cea din gura Mea. Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce am făcut cerul și pământul, și pe omul cel întâi zidit. Te chem la fântână, omule de pe pământ. Gura Mea se face pentru tine strigare la viață. Te chem la izvorul gurii Mele, ca să Mă auzi și să știi apoi ce este viața. Mă așez în calea ta cu zile de nuntă și te chem la masa nunții Mele. Graiul Meu cel de pe pământ cheamă omul la înviere și la dragostea sfinților și la viața cea de veci. Eu sunt glasul cuvântului Meu, glasul trâmbiței care adună pe cei chemați ca să vină să fie credincioși și să se facă mădulare ale Mele, că altfel nu este viață în om, nu este.

Vă chem la fântână, o, fii ai oamenilor. Veniți să vă dau cunoștința cea pentru viață! Veniți să vedeți fața Mea în cei ce Mă iau înăuntrul lor, căci Trupul și Sângele Meu ia față în cel ce Mă ia de la Mine și nu de la el, că una este să-și ia omul, și alta este să-i dau Eu. Cel ce-și ia el, acela nu se pregătește dacă îndrăznește așa. Iar celui ce-i dau Eu, pe acela îl pregătesc Eu, iar cel pregătit de Mine nu îndrăznește, că stă mic, și îi dau Eu acelaia, că este mic. Unde nu încap Eu să grăiesc cu omul, acolo este omul în toate; omul și nu Eu. Iar Eu vreau să-l învăț pe om să vorbească cu Mine, să se învețe cu vorbirea Mea peste el, ca să lucreze omul de la Mine și nu de la el, că vreau să vin pe pământ și să stau cu omul pe veci, dar trebuie să-l învăț pe om cum să trăiască înaintea Mea ca să pot Eu sta cu el pe pământ așa cum este voia Mea, nu cum este voia omului.

Chem omul la izvorul înțelepciunii, la izvorul gurii Mele îl chem. Sunt cu sfinții la fântâna din grădina întâlnirii, fiilor de la iesle, și îl aștept pe poporul Meu să facem sărbătoare pentru cel ce poartă spre Mine și spre voi această fântână, tămăduitorul Pantelimon. E zi de sobor de sfinți pentru pomenirea lui pe pământ și în cer și pentru sărbătoarea fântânii lui. Faceți slujbă de pomenire și rugă pentru lipsurile voastre și cele pentru lucrarea Mea. Faceți rugă pentru ploaie. Faceți rugă pentru timp bun. Faceți rugă pentru sărbătorile Mele cu voi peste pământ și peste cei ce vin la serbare. Și fiți ca focul, cu duhul și cu puterea lui Ilie fiți, ca să vă dau, fiilor. Amin.

Mă slăvesc cu sfinții la voi, că pe pământ e vreme de strămtorare pentru Mine așa cum n-a mai fost și nici nu va mai fi. Cei ce-și zic biserică a Mea între oameni, aceea este altceva, căci mai-marii din ea fac tâlhărie pe seama Mea, vânzând Trupul și Sângele Meu celor ce vor să-l cumpere. Marfă de vânzare și de tocmeală au făcut din Mine aceștia. Și-au luat singuri apostolie, și fac aceasta în numele Meu, dar fac pentru ei, nu pentru Mine și nu pentru om. Fac pentru ei și atât. Dacă ar face pentru Mine, ar fi ca Mine, și ar face ca Mine și ca sfinții Mei din cer, care au venit de pe pământ cu lucru mult ca și al Meu între oameni. Mucenicul Pantelimon n-a putut sta mult pe pământ, că el lucra ca Mine, și oamenii nu vor așa lucru, și l-au omorât. Și nici azi nu este altfel pe pământ. Sunt vorbiți de rău și au nume străin cei ce seamănă cu Mine pe pământ, dar fericiți sunt, că Eu sunt fericit pentru ei.

Graiul sfinților Mei este în venirea Mea, și le dau grai, că aceasta este vremea, și le dau mângâiere, și le dau lucru, că aceasta este vremea. Amin, amin, amin.

— **E**u sunt cu cete de mucenici la fântâna mea, cea dată mie de Domnul spre pază și spre lucrare de tămăduiri peste ea și de la ea. Amin.

Vă prind și vă cuprind în brâu de sfinți, în horă de sfinți, pe voi, cei mici, pe poporul cel mic de pe pământ, care lucrează venirea Domnului cu sfinții. Trupul și Sângele Lui pe care le-am luat din mâna preotului Lui care m-a învățat viața Lui, mi-au dat putere peste moarte și am biruit caznele călăilor, și apoi m-am dat lui Hristos și am intrat cu cei din cer, iar El a făcut minuni cu trupul meu, spre judecata judecătorilor Lui și ai mei. O, de ar ști slujitorii cei de azi care-și zic ai lui Hristos, de ar ști ei ce înseamnă mădular al lui Hristos, ar fi plini de temerea de Dumnezeu și ar lucra ca Hristos pe pământ. Dar voi, cei neluați în seamă de ei, voi sunteți mângâierea Domnului și a sfinților, că ați crezut așa cum îi cere Hristos omului. De două mii de ani îi cere Domnul omului credință și faptă, iar noi, sfinții Lui, am fost prin vreme unul câte unul ca Hristos, ca să-L legăm din unul în altul cu cei din urmă credincioși, și să aibă El putere azi să vină cu sfinții așa cum spune Scriptura venirii Lui.

Vă dau tămăduire de dureri și de lipsuri și de slăbiciuni, că voi, cei primitori de Dumnezeu, sunteți cei mici și aveți povară grea peste voi. Venirea Domnului cu sfinții Săi la voi, și apoi de la voi la oameni, e povară grea peste voi, că sunteți mici și neluați în seamă, și sunteți lipsiți de cele trebuincioase pentru Domnul și pentru voi, și lumea e mare, și Domnul nu încapă în ea cu voi. Dar El lucrează ca să încapă lumea la voi, și să-i dea din vinul Lui și să-l ducă ea din loc în loc, ca să Se audă Domnul venind la om din loc în loc, din semn în semn, căci orice cuvânt de la El auzit din om în om, orice cuvânt al Lui e semn. Îi face Domnul semn omului. Îi bate Domnul la ușa omului ca să-i facă semn să iasă și să-L cunoască pe El. Toți sfinții se bagă cu voi sub povară, că povara voastră este Domnul; Domnul cu venirea Sa. Sunt în sărbătoare cu mângâiere la voi pentru Domnul și pentru mine și pentru voi. Duhul sfinților se poartă cu voi ca să vă ajute, dar dați-le mâna, mereu dați-le mâna, și mână în mână să lucrăm, că avem putere de la Domnul, și avem lucrare mai mare decât am avut pe pământ, fiindcă așa sunt răsplătiți cei ce cred și se fac dar din cer pentru cei credincioși de pe pământ. Amin.

Acum, Doamne bun, întărește peste ei tămăduiri cu multul, că au dureri de tot felul, și griji și lipsuri și slăbiciuni, că e grea povara venirii Tale, și ei sunt mici de tot. Adu de pe pământ ajutor spre ei ca să Te poată ei ajuta, că e grea povara lor. Toți sfinții sunt cu mila după ei, dar lumea e prea mare și nu se apleacă pentru Tine spre ei. Cerem la Tine pentru ei, că pentru Tine cerem, și pentru noi cerem. Ajută-i pe cei mici și dă-le, Doamne, că ei au de dus peste pământ venirea Ta și vestea ei, iar pentru aceasta ei lucrează cu mâinile, ca să nu zădărnicească Evanghelia Ta, venirea Ta, iar lucrul Tău prin ei e greu. Tu prin noi lucrăi credință peste oameni, iar prin ei lucrezi zidire de om nou, după chipul și asemănarea Ta, ca să ai popor sfânt, care să Te aștepte; popor în mijlocul oamenilor, nu în loc pustiu; semnul Tău la mijloc, Doamne. Dă-le vlagă mereu, dă-le putere să stea și să meargă. Dă-le, Doamne, ca să dea. Dă-le lor. Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul și Stăpânul lor și al vostru, sfinți ai Mei, Mă frământ cu voi, cu tot cerul Meu, pentru ei, ca să-i ajut în truda lor cea pentru venirea Mea. Dar lumea e prea moartă, și sfârșitul ei e prea mult peste ea, și trâmbița Mea e mică prin cei mici, că ei sunt fără putere de pe pământ. Cei ce au putere pe pământ, aceia nu vin la Mine ca să Mă sprijin cu ei pentru cei mici care-Mi fac veni-

rea Mea la porunca Mea. Dar Eu, Domnul, scormonesc pământul în lung și în lat ca să caut și să găsesc sprijin, ca să pot spre oameni cu cei mici cu care Eu merg.

Eu sunt Atotputernicul, dar omul s-a tras în sine și M-a făcut neputincios pentru el, căci împărăția Mea cu omul nu e din lumea aceasta, ci este din Mine, nu din om. Omul nu Mă primește cu ea în el ca să Mă folosesc Eu de om, și ca să Mă sprijin Eu cu omul apoi. E prea mare lumea, și sfârșitul din ea s-a pus împotriva Mea și o învinuiește. Dar Eu încă o chem. Nu numai cu șoapta o chem, și am s-o chem și cu nuiua, că altfel ea stă cu sfârșitul ei, cu păcatul ei, care a sfârșit-o de tot.

Sculați-vă cu putere, voi, copiii ai poporului Meu, și dați veste mare peste oameni, să vină să audă șoapta Mea, chemarea Mea la viață, că vine judecata fapturii când șoapta Mea de azi care-l cheamă pe om nu se va mai auzi din pricina zgomotului venirii Mele cu judecata. Eu sunt Domnul mângâierii și al judecății. Să tragă fiecare om acolo unde are comora agonisită, că vin cu mângâierea și cu judecata. Amin. Cine este sfânt, să se sfințească încă, și să iasă înaintea Mea. Iar cine este sfârșit, să se sfârșească încă, și să iasă și acela înaintea Mea, că vin cu mângâierea și cu judecata, ca să dau fiecăruia după faptă.

Mi-e duhul plin de jale pentru toată făptura. Aș striga ca leul îndurerat de săgeata înfiptă în el. Aș striga cu glas tare să se strice bucăți-bucăți toată facerea omului. Și aceasta voi face curând, curând. Amin. Nu pot face cer și pământ laolaltă cu facerea făcută de om. Nu pot. Să audă tot omul ce spun. Nu pot face facerea Mea, nu pot din pricina facerii omului, dar ea nu ține veșnic, și omul știe aceasta.

O, dacă tu, omule, știi că mori după ce faci, și nu mai ești apoi, de ce nu te oprești să vorbești cu Mine de viața ta? De moartea și de viața ta de ce nu vrei să vorbești cu Domnul? O, până când facerea ta, omule? Dar viața ta, când? Pentru ea nu vrei să știi? Nu vrei să zidești? Nu vrei s-o faci? O, nu vrei măcar în dar s-o primești? În schimbul morții tale nu vrei viață, omule? Eu, Domnul, sunt la hotar. Sunt în brațe cu viața cea veșnică a celor credincioși ei. A sosit balanța între Mine și tine, omule de pe pământ. O, lasă-te ușor ca să te pot ridica deasupra ta, ca să Mă pot lupta cu tine și să te biruiesc. Să cântăresc Eu mai mult ca tine, și tu să rămâi ușor și să te pot ridica sus, omule, că vine pe pământ focul cel curățitor, care spală de pe el toată facerea ta. O, ce să fac Eu cu facerea ta? Ea nu e bună pentru facerea Mea cea nouă, pentru cerul cel nou și pământul cel nou. Uită-te și vezi, că nu iau nici un folos de la tine, că nu Mă pot ajuta cu tine și cu facerea ta, că facerea ta te ține departe de Mine, că tu nu dai facerea ta pe facerea Mea ca să rămână a Mea și nu a ta. O, de ce nu te oprești să vorbești cu Mine de viața ta? Să știi că viața omului este pe veci de veci, iar tu ai acum de viață păcatul și cerințele lui pentru care tu trudești, iar păcatul se face usturime apoi, că așa este vecia lui.

Oprește-te, omule, să auzi șoapta Mea cea de peste tine, că stau în mijlocul pământului și îl strig pe fiecare om să audă și să ia de la Mine viața și mângâierea ei mai înainte de judecata fapturii. Amin.

Fac ospăț ceresc pe pământ ca să poată omul gusta din el și din binele ceresc și să-și lase omul viața sa și s-o ia pe a Mea. Amin. Te voi ajuta, poporul Meu. Numai decît te voi ajuta, și vom sta cu sărbătoare cerească din nou pe pământ. Cuvântul Meu de peste tine e praznic ceresc pe pământ, și cu tine este masa praznicului sfinților, poporul Meu. Hai să lucrăm pentru sărbătoare și să desfăcem porțile ei!

Dați de știre aceasta, și Eu numai decît voi fi cu tot ajutorul, fiilor de la iesle. Hai să putem, că e vremea. Eu nicio dată n-a fost să nu pot ce am zis cu cuvântul. Aprindeți-vă din cuvântul Meu, ca să-l împlinesc prin voi. Eu prin credința voastră pot pentru Mine și pentru voi. Eu prin cuvântul Meu și al vostru împlinesc. Hai să putem. Stați aproape cu cuvântul Meu, că mult poate aceasta.

Deschid mâna și o pun la pregătirea sărbătorii. Zile de nuntă aștern pe pământ cu voi, și vom putea, și cu multul vom putea, fiilor. Vom putea, că Eu grăiesc aceasta. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2001

Duminica a zecea după Rusalii

Rugăciunea cea cu jertfă lângă ea face tot ce cere ea. Lucrarea vorbirilor sfinte este odihna Domnului între frați. Inimă împiedicată să nu fie în poporul Domnului. Toate neamurile pământului vor cunoaște poporul și cetatea Domnului.

Duhul Meu e mereu lângă voi, e mai mult decît lângă cei din cer, căci voi sunteți pe pământ, și e greu pe pământ, o, copii de la ieslea Mea de cuvânt! Mă strâng din nou cu voi în cuvânt și vă iau la piept ca să vă mângâi, că voi trebuie să dați mângâierea Mea în părți, că e greu pe pământ, și de aceea vă învăț mereu să stați numai cu cerul, mereu cu cerul, mereu cu Mine, ca să putem, fiilor. Vă mângâi pe voi pentru tot poporul Meu, pentru tot fiul căruia Eu voiesc să-i dau mângâierea Mea în durerile lui. Copilul acestui popor trebuie să poarte durerile Mele, și dacă face așa, pe acela Eu îl mângâi ca să poată.

Vă învăț pe voi, copii de la iesle, ca să-i dau poporului Meu ce vă învăț Eu pe voi, că bine este să fie mare pentru Mine tot copilul acestui popor. Dacă el e mic pentru Mine, Eu nu pot să fac prin el ceva de-al Meu, iar dacă e mare pentru Mine, îi dau din al Meu ca să poarte și ca să Mă ușurez împărțind cu el. Cel ce este mic pentru Mine, acela trebuie purtat în spate, iar cel ce poartă în spate pe cel mic, acela poate mai puțin pentru Mine, chiar dacă el ar putea mai mult.

O, copii ai poporului Meu, vă voiesc pe toți să puteți pentru Mine, că Eu am multe de putut peste pământ. Dar cea mai multă putere vă trebuie pentru dragoste, fiilor, căci ea poate pentru celălalt. Duhul Meu este mereu lângă voi dacă aveți dragoste, căci ea poate pentru Mine și Îi face Duhului Meu așezare cu voi, mereu cu voi. Amin.

Iată, v-am dat ploaie, copii de la izvor. Rugăciunea cu jertfă lângă ea face tot ce cere ea. Ilie, proorocul Meu, avea putere cu rugăciunea, că ea era odată cu jertfa. El nu-și mai vedea de trup când avea de cerut la Mine, și își întetea lucrul duhului, iar Eu așa făceam, precum el Îmi spunea. Așa și voi, fiilor mici. De câte ori voiți, de câte ori vă doare ceva pentru Mine sau pentru voi, cereți cu jertfă lângă rugăciune și dați duhului putere, căci rugăciunea are putere lângă post, ca să poată duhul, ca să poată rugăciunea, fiilor.

O, ce dulce e rugăciunea care ajunge la Mine! O, ce dulce e, fiilor! Dar veți zice: de ce spun Eu aceasta? Fiilor, fiilor, rugăciunea care ajunge la Mine este cea dulce Mie, dar puțini oameni sunt pe pământ care Mă îndulcesc pe Mine cu acest dulce. Toată rugăciunea care-Mi dă Mie putere în om și peste om, toată cererea care cere pentru Mine pe pământ e mângâiere dulce pentru Mine. Unde mai pot Eu găsi așa izvor de mângâiere? Omul care lucrează așa este cel ce știe să trăiască și să facă numai pentru Mine pe pământ, și acela Eu

îi port de grijă pentru trupul și sufletul și duhul lui. Eu așa copii voiesc să am acum, la venirea Mea, și voiesc să am putere în ei prin rugăciunea lor, care-i ține nedespărțiți de Mine în cer și pe pământ. Amin.

Îndulciți-vă tot mai mult în rugăciune și în viață dulce între Mine și voi, ca să aveți mângâiere și putere, că Eu când vă văd că-Mi cereți dulcele Meu peste voi și împărăția Mea cu voi, Eu vă dau, fiilor, ca să-L vadă tot pământul pe Domnul cu voi, viața Lui și dulcele ei cu voi. Așa Mă îndulcesc Eu, și altă mângâiere Eu nu mai știu și nu mai am de pe pământ, că tot omul Îmi cere pentru el, și nu rămâne omul cu Mine prin rugăciunea lui, ci se întoarce în el cu cele ce-Mi cere. V-am dat înțelepciune ca în cer, ca să așezați cerul pe pământ cu voi, și să aveți în voi mereu duhul rugăciunii, duhul care stă cu Dumnezeu, adevăratul duh care știe ce este rugăciunea.

O, fiilor, în toată truda voastră cu Mine, fiți pe buze cu cuvântul vostru între voi și Mine așa cum sunt Eu cu cuvântul Meu între Mine și voi. Fiți unii în alții cu cuvântul vostru spre Mine și cu cuvântul Meu spre voi, ca să fiți cu toții mereu, și în toate mereu. Învățați din zi în zi mai mult vorbirea, cuvântul de la unii la alții, că prin aceasta Eu văd că sunteți una între voi, și cu Mine una, iar odihna Mea dintre voi vă va da pace multă, fiilor, și vă va da puterea pe care trebuie s-o am Eu în mijlocul vostru, și orice veți cere veți primi îndoit. Amin. Vorbirea voastră de la Mine este hrană pentru voi și este așternutul Meu mereu cu voi. Fiți tot mai mult atenți și mari prin această lucrare a vorbirilor sfinte, că aceasta vă face sănătate desăvârșită trupurilor și sufletelor și duhurilor voastre, care nu se lasă purtate în spate, și se fac purtătoare, că fiecare trebuie să aveți putere deplină, fiilor. Dacă Eu am nevoie de putere de la voi pentru ca să pot Eu cu voi, iată, și voi aveți mare nevoie de putere unii de la alții, ca să nu fiți unii altora povară, fiilor. Cea mai grea povară este cel ce se lasă gol de cele de la Mine, căci cel ce nu dă, este cel ce se lasă greu.

Milostenia este mare scăpare pentru cel ce o iubește, și omul nu trebuie să stea fără ea în nici o clipă. Dați-vă unii pe alții milostenie. Voi înșivă dați-vă unii altora cu cele ale Mele dinăuntrul vostru, că nu este o mai dulce milostenie ca aceasta ce v-o cer învățându-vă să fiți îndestulați de ea prin dăruire frățească, fiindcă cel ce se dă, are, fiilor.

O, copii de la sfârșit! O, copii de la venirea Mea! Cel ce este mic pentru Mine, acela trebuie purtat în spate, iar cel ce poartă în spate pe cel mic, acela poate mai puțin pentru Mine, chiar dacă el ar putea mai mult. Cel de sub sarcină, chiar dacă poate mai mult, el nu poate, de sarcină. De aceea vă învăț Eu să căutați toți la puterea Mea din voi și să vă faceți mângâiere Mie și unii altora, ca să nu fiți sarcină Mie sau unii altora, fiilor. Iar dacă ceva ziceți că nu puteți, cereți, că voi trebuie să aveți și să purtați și să puteți tot ce am Eu să purtați și să lucrați. Amin. Pe toate câte Eu vă spun, să le lucrați cu dragoste, fiilor, căci dragostea cu care le lucrați va face vii inimile multora, căci Eu chem omul de pe pământ să vadă slava Mea cu voi și să ia în el dorul de viață cerească pe pământ. Eu vreau să stau cu voi în toată clipa, în toate câte trăiți și voiți și lucrați voi din zori în seară și din seară în zori. Atâta vreau Eu să stau cu voi, că fără Mine lângă el, omul este altceva. Dar pe voi, poporul Meu, vă voiesc ca și pe Mine, căci scris este: «*Vom fi asemenea Lui*». Plângând vă cer să nu uitați aceasta, căci cel ce nu uită ce-i spun Eu, acela împlinește așa cum îi spun și așa cum îi dau. Amin.

Tot copilul acestui popor să-și ceară lui mai mult decât celuilalt, căci umilința în gândire și în purtare și în cuvânt este

cea mai mare frumusețe a copilului sfânt. Inimă împiedicată să nu fie între cei ce sunt poporul Meu, căci inima lucrătoare pentru ea și pentru cei din jur este cea care iese în lături așa cum este ea, neîmpiedicându-se în ea însăși. Altfel omul se face greu pentru cel de lângă el și se așează în spatele celui-lalt, și drumul spre cer se face greu pentru amândoi. O, nu așa să fie pe calea Mea. Eu vă învăț pe voi, copii ai poporului Meu, că am de învățat prin vorbirea Mea cu voi pe tot omul de pe pământ. Iar voi să aveți mare grijă pentru voi, că voi sunteți poporul Domnului, iar Eu sunt Domnul, și sunt în mijlocul vostru ca să audă aceasta neamul omenesc și să ia din lucrarea Mea cu voi și să se hrănească și să se lase spre înviere. Amin.

O, copii ai venirii Mele, cu voi Îmi fac venirea. Voi sunteți poporul Domnului. N-am putut să vă fac popor mare, popor mult, că fiecare are ale sale, și Eu nu-l pot lua pe acela la lucrul Meu cel greu, că Mă împiedică și pe Mine și pe voi. De aceea vă spun vouă aceasta, ca să audă tot omul care vă știe pe voi poporul Meu, și să folosească această măsură și s-o lase în mâna Mea, că Eu așa spun: voi sunteți poporul Domnului. Amin, amin, amin.

Când și când îi chem pe fiii oamenilor să audă și să vadă slava Mea cu voi. Vă dau putere și vă dau curaj și vă dau ajutor să vă faceți frumoși și să vă arătați fiilor oamenilor spre înțelepciunea lor. Chivernisiți-vă bine timpul și lucrul cel de pregătire a slavei Mele cu voi, și nu vă faceți mici cum că nu puteți, căci voi puteți când Eu pot în voi. Să pot Eu în voi, și gata, puteți și voi. Puteți tot ce vreau Eu să puteți. Amin.

O, poporul Meu, o, fiilor, nu uitați că Eu vreau să stau cu voi în toată clipa, din zori în seară și din seară în zori. Atâta vreau Eu să stau cu voi, că fără Mine lângă el, omul este altceva. Atâta vreau Eu să stați cu Mine, că fără Mine lângă el, omul este altceva. Atâta vreau Eu să stați unii cu alții, un duh și o putere și o iubire și o lucrare pentru Mine toți, că fără gândul Meu în voi, Eu n-am cum să vă am una, întru Mine una. O, e mare taină, e mare înțelepciunea celui ce știe să se aducă Mie în toată vremea. Cel ce Mă iubește nu mai poate altceva, și acela este cel ce Mă iubește. Acela nu Mă ia de pe nicăieri decât din Mine pentru el. Să cauți, poporul Meu, să pătrunzi bine taina aceasta, ca să poți tu mereu numai cu Mine, iar a putea, aceasta ține de iubirea ta, de plinul tău cel luat din Mine, ca să nu-și mai facă loc nimic pe lângă el.

O, Mă uit pe pământ, Mă uit printre fiii oamenilor după sad de altoit. Nu se lasă omul curățat de el însuși ca să pot să-l iau și să-l altoiesc în viță și să aducă apoi rod în viță. Eu trebuie să am mereu grijă de viță, ca nu cumva vreun sad străin să Mi-o rănească, să Mi-o facă să tânjească, și de aceea Eu, Domnul, am grijă de ea dis-de-dimineată mereu. E mare taină lucrarea viței. Cel ce rămâne în viță se cunoaște că este, că aduce rod, și rodul se cunoaște. Nu se poate în viță mlădiță în sine. Lucrarea viței este una în mlădițe, nu este două. Această taină rumegați-o adânc, că pentru voi este ea. Pentru tine, poporul Meu, este taina viței, că Eu am făcut din tine viță de soi, și nimeni nu se poate numi viță de soi decât cel ce se hrănește cu rodul acesteia. Amin.

O, cât Mi-e de drag să Mă hrănesc cu tine, și tu cu Mine, poporul Meu! O, câtă dragoste am pentru tine, fiule mic! Dragostea dintre Mine și tine voiesc să fie cu măsură dreaptă, fiule, că e păcat altfel. Unde nu e măsura dreaptă, e durere, și se face rană la Domnul. Mai mult decât toți sfinții de până acum să-Mi dai tu inima ta și iubirea din ea, poporul Meu. O, ce făceam Eu dacă tu nu aveai credința cea păstrată pentru sfârșit? Tu ești credința cea care Mă așteaptă, și ceas-

ta este iubirea ta. Eu nu voi întârzia cu cele ce am făgăduit pentru ea, și de aceea stau mereu cu împărăția Mea deasupra ta, că tu trebuiești ocrotit din zori în seară și din seară în zori, poporul Meu.

O, ce dulce este rugăciunea cea care ajunge la Mine! Toată rugăciunea care-Mi dă Mie putere în om și peste om, aceea e cea mai dulce rugăciune. Unde mai pot Eu găsi așa izvor de mângâiere? Așa să știi tu să trăiești, poporul Meu. Nu te mai teme când știi să faci aceasta, căci Eu sunt vița cea care dă viață mlădițelor, aceeași viață în toate. Așa și mlădițele, aceeași viață toate, așa să stea în viță. Același duh, aceeași rugăciune, așa să fii tu, poporul Meu. Trag îngerii cu tine ca să-ți dea viața lor. Așa să faci tu, poporul Meu. Mi-s îngerii tot o iubire după tine, iar sfinții te leagă când Eu îți grăiesc, și legându-te se mângâie sfinții, fiule. Fii cu înțelepciune, că Eu am grijă dis-de-dimineată de tine și te îngrijesc și te curăț ca să-ți crească vlaga, ca să-ți dau creștere tare, poporul Meu, că vreau să fii tu viță de soi, precum sunt Eu, și așa să rodești. Amin.

Acum, să te scoli frumos pe picioare și să te pregătești frumos, că Eu din nou stau cu tine înaintea fiilor oamenilor. Îi voi îmbia să vină să vadă lucrarea Mea cu tine, poporul Meu, și te voi face de cinste în locul în care stai și în fața neamului omenesc de pe pământ, precum ți-am făgăduit Eu prin cuvântul Meu cel din profeți și cel de azi. Iar tu să faci și să fii împlinirea Mea prin tot cuvântul pe care l-am rostit pentru tine, că Eu sunt gata să-l arăt împlinit în toată slava lui cea din mijlocul tău. Cere la Mine sărbătoare cu mare har în ea, și peste tine har. Cere timp dulce, timp cald, timp binecuvântat cu multul, că rugăciunea cea mai dulce este cea care aduce împlinirea ei după ce ea ajunge la Mine. Cel ce crede în Mine este cel ce face voia Mea în tot ce-i cer Eu, și acela nu moare niciodată. Tu, poporul Meu, aceasta să faci, și cu credință să faci. Să faci voia Mea și s-o iubești, și să te bucuri că ai voia Mea peste tine. Să nu fii trist că faci voia Mea, și să fii fericit și să poți prin ea, că mare putere au cei ce fac voia Mea. Acest rod să-l lucrezi în viță, fiule, precum Eu te-am povățuit, ca să fii tu sub cortul Meu cel ocrotitor care-și ocrotește pe ai săi.

Binecuvântată să fie jertfa cea de rugăciune pentru întâmpinarea sărbătorii Maicii Mele. Rugăciunea cu post, și postul cu rugăciune, aceasta face una pentru alta putere de împlinire pentru cei ce se dau lui Dumnezeu. Toate să le faceți cu cântar, căci Eu iau dragostea cea pentru jertfă, nu jertfa cea pentru dragoste. Pentru dragoste nu trebuie jertfă, că ea este mai sus decât toate și stă lângă Dumnezeu cu tot cu cel ce o are, dar pentru jertfă trebuie dragoste. Fiți înțelepți, copiii învățători din partea Mea, și înțelepțiți pe poporul Meu, ca să fie ca voi, și să aibă dragoste să fie ca voi. Dragostea nu se uită la cusururi, ci se uită la mărirea cea de după ea. Eu le-am spus ucenicilor Mei și celor de după ei: «*Fericit este cel ce nu se smintește întru Mine*». Dragostea Mea a fost mare pentru om, dar omul s-a uitat la cele ce o sting pe ea, căci celui ce nu-i place să stea cu Mine caută pricină de sminteală ca să se ascundă sub ea de dragostea Mea care-l vrea pe om pentru ea. Înțelepțiți pe poporul Meu pentru mărirea care va să vină peste fiii dragostei Mele. Îndemnați-i să privească la Mine și să Mă ia de cărare în toate câte se ivesc de trecut, și îndemnați-i pentru viața lor cu Mine. Viață dulce să petreceți între voi, că voi sunteți poporul Domnului. Toată suflarea de pe pământ vă va numi curând, curând, poporul Domnului, cetatea Domnului. Amin.

Nu uitați să trâmbițați sărbătoarea Mea cu voi, și la care îi chem pe fiii oamenilor să ia din ea. Să fie așa cum am

cuvântat Eu peste sărbătoare. Stați cu ea în mână și pregătiți-o frumos, ca să mângâi cu ea pe om prin lucrul Meu cu voi peste fiii oamenilor. Amin. Vă dau pace și mângâiere și putere și bucurie, că sunteți tristuți sub apăsările vremii, dar Eu vă sunt leagăn și vă cuprind și vă trec cu pace și cu ușor peste toate câte vin; pe brațe vă trec, și vă mângâi și vă dau vlagă proaspătă și vă așez în bucurii.

Vă voi da bucurii dulci la sărbătoare, și cu voi le voi lucra, dar sculați-vă bine, și gătiți, fiilor, duhul sărbătorii. Amin. Cuvântul Meu e leagănul în care Eu vă legă, că sunteți mici și duruți de peste tot. O, vouă vă trebuie bucurii, fiilor, iar Eu, Domnul, le voi aduce vouă. Amin, amin, amin.

Acum vă dau să dați mângâierea Mea copilei care a trecut cu toată casa ei prin încercarea cea de la Mine. Eu am în mână tot binele cel pentru poporul Meu, și am lucrat de am întărit-o pe ea, iar ea, copila aceasta scumpă pentru cer, a primit tot ajutorul Meu cel pentru casa ei și cel pentru poporul Meu și cel pentru lucrarea Mea. Vă dau să-i dați cuvântul mângâierii Mele și sănătate de duh și de trup, și multă înțelepciune, căci înțelepciunea Mea găsește loc prielnic în ea. Ea știe să vorbească în rugăciune dulce cu Mine, iar Eu aud sfatul ei cu Mine, căci cel ce Mă alege pe Mine, acela Eu îi dau de la Mine. Toți cei din casa ei să se înviorzeze, să se așeze frumos și dulce în voile Mele mereu, și să stea în ele cu iubire, și să fie duh de mângâiere în casa aceasta, duh lucrător de om nou, după chipul și asemănarea Mea. Amin.

Eu când văd că sunt pândiți de amenințări dureroase fiii acestui popor, Mă așez și lucrez pentru bine și împiedic răul care ar da să se așeze pe fața Mea de la duhul cel rău. Acum am lucrat cu iubire și am luat din calea duhului rău prada după care el pândește, iar ce este la Mine scapă de pânda celui rău. Eu lucrez cu multă iubire, fiilor. Iar pe cel ce Mă iubește atât de mult cât Mă iubește această copilă care a trecut prin încercarea cea de la Mine, pe acela Eu îl umplu de putere ca să poată totul pentru Mine.

O, copilă tare, Veronica, copila Mea, tu ești tare că așa te fac Eu, nu că ești tu. Așa să fii mereu, și să te întărești lucrând, și să dai poporului Meu putere din puterea Mea, și să nu te rușinezi să-i dai, că Eu lucrez în chip minunat ca să poți tu să lucrezi dreptatea peste tot pe unde tu o așezi pe ea în numele Meu. Scoală-te bine acum, și lucrează fericirea cea de la Mine peste toți cei ce sunt pe lângă tine și pe lângă Mine, ca să fie toți ai Mei. Și acum să ne pregătim pentru sărbătoare dulce pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ, că dor îi este cerului de sărbătoare dulce. Iar tu, fiică a lui Avraam, să crezi în făgăduințele Domnului Dumnezeului tău, căci credința ta este mângâierea Mea, așa cum am avut Eu mângâiere de la binecredinciosul Meu Avraam. Amin, amin, amin.

30 iulie/12 august 2001

Praznicul Schimbării la Față a Domnului

Omul care ia de la diavol nu este om făcut de Dumnezeu. Cel înțelept ia numai de la Domnul. Lucrătorii dragostei Domnului îmblânzesc mânia Lui.

Să vă treziți și să auziți de la Mine, copiii străjeri la ieslea Mea de cuvânt. E praznic sfânt pentru cer, și Eu Îmi întind masa la voi, pentru sfinți și pentru voi, ca să fie hrană în ziua serbării Mele. Luați și mâncați din gura Mea, și dați-vă unul altuia și prindeți gust și bucurați-vă, că e sărbătoare. Amin, amin, amin.

O, ce bine e în cer și pe pământ când omul aude de la Mine! Dacă omul aude de la el și numai de la el, de unde să știe el taina petrecerii Mele cu omul?

Adunați-vă la masă și ascultați! O, poporul Meu, ascultă glasul Meu, fiule de azi, căci cel ce aude cuvântul cel din gura Mea este cel ce ascultă de el ca să-l împlinescă peste el. Amin. O, poporul Meu, ia și mănâncă, fiule mic. Mănâncă tot ce-ți dau, și nimic să nu se risipească din masa Mea cu tine. Cel ce mănâncă e cel ce ascultă de cuvântul cel ieșit din gura Mea.

O, poporul Meu, tot omul de pe pământ aude de la el și de la om, și tot așa și face; face precum aude. Dar tu să auzi de la Mine, ca să audă și omul petrecerea Mea cu tine, masa Mea cu tine și hrana de pe ea. Vreau să-i dau omului hrană de pe masa Mea cu tine. Cuvânt de înviere vreau să-i dau omului, că Eu îi deschid lui urechile ca să audă de la Mine, și să știe apoi că este și așa, nu numai cum este el învățat pe pământ. Nu numai ca omul să fie, ci să fie și ca Dumnezeu pe pământ. Amin.

Lucrarea Mea cu tine este ținută în taină pentru ochii tăi, poporul Meu. Așa am lucrat și cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. M-am făcut asemenea lor cât am stat pe pământ cu ei. Altfel, ei n-ar fi putut purta statul Meu cu ei. Mi-am acoperit în taină mare slava Mea din mijlocul lui Israel. Am stat în mare taină acoperit în vremea Mea cea cu ucenicii Mei cei de atunci, că omul e mic și nu poate purta. Voi, fiilor de azi, să știți de la Mine că omul nu poate purta să vadă slava Mea. Așa l-am făcut Eu pe om atunci când l-am făcut, că dacă nu-l făceam așa, el se topea la vederea slavei Mele. Dar Eu am voit ca omul să fie.

Am însă pe vrăjmașul Meu, diavolul. El îl urăște pe om din pricina Mea, și se slăvește cu slavă mincinoasă în ochii omului și îl face pe om să-l numească pe el dumnezeu în locul Meu. Iată, slava cea mincinoasă a diavolului o poate purta omul, ba o și propovăduiește unul altuia de se duce vestea, de strică omul la minte ca să ia el de la diavol cu plăcere și cu patimă, dar aceasta nu ține mult, și se risipește ca norii sterpi de apă și se duce de unde a venit, că așa este lucrarea diavolului. Iată, omul nu se topește de slava cea mincinoasă de la diavol. Dar Eu slava Mea nu pot să Mi-o încerc cu omul, că omul e mic și nu poate purta.

O, lucrarea Mea cu tine e taină ținută de ochii tăi, poporul Meu. Eu însă am voit să fiu cu tine pe pământ și să Mă porți. De aceea M-am făcut cuvânt deasupra ta. El a fost slava Mea care s-a măsurat cu omul ca să poată omul purta slava Mea și să nu se topească la focul slavei Mele. Este scris: *«Dumnezeu este foc mistuitor»*, dar inima Mea este pentru om, și Mă las cu omul atât cât poate el purta. Când eram cu ucenicii Mei, Mă frământam în fel și chip pe lângă ei să le las adevărul cel despre Mine ca să-l vestească ei peste pământ, dar n-aveam cum să Mă descopăr cu slava Mea cea de la Tatăl, că ei erau mici, mici ca și voi, mici, că așa e omul făcut de Dumnezeu. Slava Mea cea de la Tatăl n-o putea purta nici omul cel făcut de mâna Mea, darămite omul cel ieșit din om! Slava Mea cea de la Tatăl e slavă mare, și omul s-ar topi de ea. Eu însă de dragostea Mea pentru om M-am îmbrăcat în chipul trupului omului cel făcut de mâna Mea ca să Mă poată omul purta, dar eram de la Tatăl, și slava Îmi era ascunsă. Când Eu voiesc să-i dau omului credință pentru mulți, nu numai pentru el, lucrez atunci cu mare lucrare dumnezeiască peste om și îl așez în fața Mea lucrându-l după plăcerea Mea, și apoi îi dau să știe și să dea, sau îi dau să vadă și să spună

ca să întăresc pe cei blânzi de pe pământ prin cei în care Eu lucrez din ale Mele. Așa am făcut Eu cu ucenicii Mei. I-am pregătit Eu Însumi, ca și pe Avraam, ca și pe Moise, ca și pe profeți. Așa i-am pregătit și pe ei, și le-am deschis ochii ca să vadă o clipă o frântură din slava trupului Meu cel de la Tatăl între oameni, căci Eu eram atunci Fiul Tatălui, Cel venit prin Fecioară pe pământ. Le-am deschis ochii cei dinăuntru și au văzut din slava Mea, slava trupului Meu care a strălucit o clipă cu strălucirea lui, iar ei au crezut și au mărturisit că Eu sunt venit de la Tatăl pe pământ.

O, poporul Meu, lucrarea Mea cu tine e taină ținută de ochii tăi. Eu însă am voit să fiu cu tine pe pământ și să Mă slăvesc de deasupra ta cu cuvântul Meu cel pentru tine și cel pentru tot omul care voiește să audă de la Mine. Aceasta este slava Mea care petrece cu tine și care te poartă în ea ca s-o poți purta și ca s-o poți da. Și iată ce te învăț: te învăț ca pe cel mic, să fii mare cu înțelepciunea și să iei atât cât îți dau Eu, că dacă dai să iei mai mult, nu poți purta, că tu ești mic, și te temi dacă iei mai mult. Fii înțelept, ca să iei numai cum îți dau Eu, și să te mângâi cu ce-ți dau Eu, că tu ai nevoie de mângâiere, fiule de azi. Eu te fac să auzi și să ascuți cuvântul Meu și să te bucuri de el, și altceva nu fac peste tine, că Eu sunt Dumnezeu, și tu ești mic și nu poți purta mai mult. Dar dacă tu crezi tot ce fac Eu cu tine, Eu te fac cât cerul, și Mă las purtat de tine, că Eu sunt cât cerul, fiule purtat de slava Mea cea ascunsă de ochii tăi. O, Eu nu dau să te obolesc. Eu nu vreau ca tu să obosești. Vreau doar să te mângâi, și cu mângâiere să poți, că altfel omul nu poate cu Mine, căci slava Mea e prea mare față de om.

O, nu pot tot așa ca și pe tine să-l învăț pe omul care ia din slava vrăjmașului Meu, diavolul. Omul care ia de la diavol nu este om făcut de Mine, și de aceea ia, și nu încapă învățătura Mea în acela, că acela aude de la el, nu de la Mine, și acela e doritor de slavă, și de aceea caută slavă. Dar omul cel pregătit de Mine, acela nu caută slavă, și caută umiliința dulce, și caută să fie mic sub mâna Mea și stă sub darul credinței sfinte, care-l face pe om Dumnezeu prin har, și așa Mă sălășluiesc Eu cu slava Mea în om și lângă om până la venirea Mea cu slavă.

O, nu vor putea purta oamenii venirea Mea, că ea va fi cu slavă mare, și omul nu este pregătit de Mine pentru ea. Iată, nu se lasă omul pregătit pentru venirea Mea, și ea va fi cu slavă și va arde ca un cuptor, căci scris este: *«Iată, vine ziua care va arde ca un cuptor»*. Atunci Eu Îmi voi schimba fața, căci omul Mă va vedea în slavă și se va înspăimânta, că scris este: *«Vor plânge neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului viind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă, ca să adune pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi ale pământului»*. Amin.

O, cum să fac Eu mai înainte de venirea Mea care va arde ca un cuptor în cer și pe pământ, cum să fac, oare, cum să fac să-l pot pregăti pe om pentru slava acelei zile? Ea vine curând, curând. Cum să-l fac pe om să învețe să audă de la Mine așa cum auziți voi, așa cum ascultați voi de cele ce auziți de la Mine? Să-l schimb pe om la față și la inimă înaintea Mea cum să fac? Să-l fac pe om să nu mai ia de la el sau de la om, și să ia de la Mine cum să fac, oare? Să trăiască omul de la Mine și de la cuvântul Meu și de la lucrarea Mea cu omul, o, cum să putea să las peste om această schimbare ca să Mă pot uita la fața lui, și el la fața Mea așa cum ne-am văzut unii pe alții Eu și ucenicii Mei în ziua în care Eu Mi-am descoperit slava în ochii lor pe munte și când ei i-au văzut pe cei din cer în dreapta și în stânga Mea?

Iată, vine ziua care va arde ca un cuptor și va mistui totul, și omul nu vrea să audă de la Mine ca să-l fac pe el pentru ziua aceea. Omul trebuie să fie asemenea Mie în ziua aceea ca să nu se topească în ea. La această lucrare a omului nou lucrez Eu cu voi, copiii ai slavei Domnului. Mă slăvesc cu voi peste pământ cu zile de slavă cerească, fiilor, cu sărbători cerești și dulci pe pământ, ca să-l deprind pe om pic cu pic cu slava Mea, și să-i cer apoi mai mult dacă vrea să poată, și să-i pregătesc pic cu pic pe cei aleși ai Mei din cele patru vânturi ale pământului, că vine ziua care va arde ca un cuptor. Vreau să-i învăț pe ai Mei s-o poată purta, căci slava ei arde.

Vă prind în cuvinte de mângâiere ca în brațe, copiii ai poporului Meu de azi. Voi, fiilor de la ieslea Mea de cuvânt, dați mângâierea aceasta la poporul Meu cel adunat pentru pregătirea slavei zilelor Mele cu el între fiii oamenilor și învățați-vă și voi din zi în zi mai mult cu ea, că fără această mângâiere care curge din gura Mea peste grădina aceasta pentru om nu va mai putea nici un trup curând, curând.

Să vină cei aleși ai Mei din cele patru vânturi ale pământului, și să vină fiii oamenilor și să ia din acest munte al mângâierii și să se învețe cu slava Mea, că vine ziua care va arde ca un cuptor, și în ea nu va putea nici un trup, curând, curând. Numai cei mângâiați de Mine vor putea, numai ei, căci odată cu ziua aceea, vine și izbăvirea lor, precum este scris. Amin.

Fiii oamenilor au slava lor, și vor fi luați pe neștire de slava zilei Mele și vor fi dogoriți de ea. Dar Eu încă îi chem ca să-i învăț cu slava Mea care nu-i arde. Slava Mea îl mângâie pe om când ea caută cu omul. Slava pe care Eu o voiesc peste om este viața Mea în om. Aceasta voiesc Eu să-l învăț pe om mai înainte de ziua slavei Mele care se va arăta pe norii cerului curând, curând. Atunci tot omul se va schimba la față și își va pierde slava lui, și va intra sub slava Mea vrând-nevrând și se va topi sub ea, precum este scris pentru cei ce n-au primit cuvântul adevărului. Dar Eu încă îl chem pe om sub slava Mea care mângâie, căci Eu sunt Domnul îndurării și îl chem pe om sub mantia Mea, sub slava Mea. Amin.

Hai să înteuțim slava Mea cea de peste voi, fiilor! Hai, poporul Meu, hai! Vreau, fiule, să Mă laud cu tine înaintea fiilor oamenilor și vreau să te arăt munca Mea, rodul Meu cel de la sfârșit, sămânța cea pusă în hambar la Tatăl, și cu care însămanțez veac nou pe pământ, ca să cobor apoi cu veșnicia, poporul Meu. Hai, fiule, hai! Peste șapte zile Mă voi slăvi cu tine, că tu ești slava Mea de azi, și vreau să fii și cea de mâine, și vreau să stau cu tine pe nori și să Mă slăvesc peste pământ la venirea Mea. Scoală-te în zori și învață slava Mea cu tine și arată-te cu ea, poporul Meu. Lasă lucrul mâinii acum, că peste șapte zile va fi lucrul slavei Mele cu tine. Hai, pregătește-te! Ochi și urechi să fii pentru această pregătire. Să te uiți la fiii oamenilor cum se pregătesc ei pentru zilele lor. Și tu să te pregătești pentru zilele Mele cu tine, și să nu fii obosit pentru această pregătire, că e pentru Mine, poporul Meu, și n-am pe nimeni în afară de tine pe pământ. Umilește-te când îți spun aceasta, că nu e de la tine, și e de la Mine aceasta. Fă tot ce ai de făcut, dar mai vărtos decât toate ține din rășputeri la dragostea dintre tine și Mine, poporul Meu. Întețește cina Mea peste tine, unirea Mea cu tine, viața Mea pe care am dat-o Eu pentru viața ta. Eu în tine, și tu în Mine, poporul Meu, fiindcă puterea ta și frumusețea ta Eu sunt. Amin.

Cel ce lucrează dragostea Mea pe pământ, acela îmblânzește ziua mâniei Mele, căci oamenii Mi-au făcut

haină de mânie și M-au îmbrăcat în ea. Dar voi, fii ai dragostei Mele, puneți pe Mine haina slavei, și în fața ei să se topească toată deșertăciunea de pe pământ, și să iasă omul de sub ea și să vină spre slava Mea, spre haina slavei Mele.

Am făcut din tine veșmânt pentru Mine, poporul Meu. Vezi să-Mi fie frumos veșmântul. Aur curat să-Mi fie veșmântul Meu de azi. Dragostea Mea din mijlocul tău este veșmântul Meu de azi, o, poporul Meu de azi. Fă-Mi, fiule, veșmânt de aur curat și fii veșmântul Meu, ca să vadă fiii oamenilor cine ești tu și ce ești tu. Nu uita să stai umilit sub acest cuvânt, ca să vadă fiii oamenilor ce ești tu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 august 2001

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua întâi

Domnul îl îmbie pe om pe calea vieții. Geme pământul sub greul păcatului cel de șapte mii de ani. Pe pământ nu va mai rămâne decât voia Domnului. Duhul vieții veșnice plânge în om, și omul nu-i cunoaște chemarea. Fiii lui Dumnezeu vor fi răpiți dintre fiii oamenilor.

Deschideți Domnului, voi, străjeri de la ieslea cuvântului! Vin nuntași, fiilor, iar Eu, Domnul, Îmi desfac sânul și le dau. Amin, amin, amin.

Mi-e duhul tot un dor după om. Mă așez cu zile de nuntă cerească pe pământ și îl chem pe om să-i dau din masa nunții Mele cu voi, fiilor de la iesle. Dau mereu să-l trag pe om sub mantia Mea, că el nu știe singur. Pe pământ nu mai este drum spre Mine, iar Eu Îmi cobor calea Mea spre om și îi spun: iată, omule, calea! Gătește-te pentru ea, că e dulce calea Mea cu omul, dar ție nu-ți mai spune nimeni de ea. Vin Eu să-ți spun și să te îmbiu pe calea vieții și să te deprind cu ea, că tu ești fără mângâiere și ești pribeag pe pământ. O, nu te teme! Vin Eu. Amin, amin, amin.

Mă așez cu zile de nuntă pe pământ, iar grădinile Mele se gâtesc să-Mi primească nuntașii. Tu, poporul Meu mireasă, ești ostenit, căci cu tine Îmi lucrez slava nunții, că zilele de nuntă se gâtesc cu trudă, dar bucură-te și veselește-Mi nuntașii, că Eu, Domnul, am sunat și i-am adunat din cele patru vânturi și îi hrănesc cu cuvântul și îi mângâi cu el și îi deprind să-Mi cunoască venirea și să se așeze întru ea precum tu te-ai așezat, poporul Meu mireasă.

Nu mai e pe nicăieri masă de cină pe pământ. Masă de mângâiere între Mine și om nu mai e. O, nu mai e omul deprins cu Mine la masa lui. Nimeni nu-i mai spune omului de masa Mea cu el. Mi-e duhul tot un dor după om, că omul e pribeag, și Eu vin din cer și îi țin calea și îl chem la masa Mea.

Omule, tu nu mai știi de bucurii, dar Eu îți ies în cale și îți mângâi duhul și te îmbiu spre Mine. Mă fac izvor răcoritor de suflet și Mă dau să Mă bei spre viața ta. Iată izvorul! Îmi desfac masa de nuntă și Mă pun pe ea cu multul, și Mă fac apă vie pentru sufletul tău și îți cer viața ta ca să ți-o înnoiesc, și apoi să te dezmiard și să te înmiresmez, precum vezi că fac cu poporul Meu mireasă, care trudește cu Mine pentru viața ta, omule pribeag. O, M-a trimis Tatăl pe pământ după om, și Eu vin, și Mă gâtesc venind, și Mă așez în calea omului și îl învăț să Mă cunoască dacă bat la ușa lui, iar taina aceasta s-a pierdut din inima omului.

O, poporul Meu mireasă, hai să-l deprindem pe tot omul să știe ce este petrecerea Mea cu tine, nunta Mea cu tine înaintea fiilor oamenilor. Aceasta este venirea Mea cea de

după două mii de ani, venire dulce și nu cu mânie venire. Am venit și te-am chemat, și tu M-ai auzit și Mi-ai cunoscut glasul. Iar Eu apoi te-am cuprins și te-am născut din acest cuvânt și te-am împodobit cu frumusețe din cer și ți-am dat nume nou și te-am numit mireasă, poporul Meu, iar tu faci voia Mirelui. Acum întindem masa nunții pe pământ și vestim în patru zări să vină cei chemați, iar pe cei ce vin îi așezăm la masă și le dăm duh ceresc, duhul mângâierii le dăm. Cel ce se lasă spre mângâierea Mea, acela se pătrunde de ea și Îmi cunoaște venirea și vine la ea și se hrănește din ea, căci Eu aici vin, aici, unde Mi-am pregătit loc, ca acolo unde sunt Eu, să fie și ai Mei, și cu ei să-Mi aștern pe pământ slava Mea, cuvântul Meu care cheamă omul la masa Mea. O, n-aș mai strânge masa Mea de pe pământ, masa Mea cu omul, căci duhul și mireasa mereu zic: „Vino!”. Și Eu mereu vin la glasul miresei, dar mireasa Mi-e mică, și trudes din greu prin ea pe pământ, și sprijin pentru ea nu găsesc. Dar Eu sunt Cel ce sunt, și biruiesc pentru ea și pentru slava Mea înaintea oamenilor, ca să vină oamenii spre ea și să-Mi lărgesc cortul nunții tot mai mult și să-l bag pe om sub ocrotirea Mea, că e greu pe pământ. Geme pământul la Mine și Îmi spune mereu că e greu jugul lui, că e prea mult păcat pe pământ, și e mare cât șapte mii de ani.

Voiesc, omule, să te deprind să nu mai faci păcat, că Eu am făcut cerul și pământul pentru binecuvântare, nu pentru blestem, iar păcatul tău este blestem peste pământ. Voiesc acum să te deprind să auzi glasul Meu și să ieși înaintea Mea și să te primești pentru ca să Mă primești. Cu zile de iubire, cu zile de nuntă Mă aștern în calea ta, iar zilele mâniei sunt pentru cei ce nu vin. Dar vino, omule, vino la chemarea Mea și ia mângâiere, și vei putea cu ea dacă iei. Sunt Fiul Tatălui Savaot, și Mi-a dat Tatăl să-ți dau împărăția Lui și s-o faci vie peste tine și să te sfințești pentru ea și să zici: „*Tatăl nostru, Care ești în cer, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, fie voia Ta pe pământ ca și în cer, Tată*”. Așa să zici, omule pribeag, că Eu pe ucenicii nunții Mele așa i-am învățat să ceară la Tatăl, și să se facă ucenicii Mei dacă cer așa, căci fiii Tatălui sunt cei ce fac voia Tatălui. Amin.

Voi, cei ce ați venit la glasul Meu care vă cheamă la nuntă, deschideți-vă auzul și înțelegeți că fiii Tatălui sunt cei ce fac voia Tatălui, și aceștia spun: „*precum în cer așa și pe pământ, Tată*”. Îmi desfac cărarea și vin și vă învăț să fiți ca în cer pe pământ, că aceasta este voia Tatălui. Puțin, puțin, și nu va mai fi pe pământ decât voia Tatălui și fiii ei, căci Tatăl așa vorbește. Amin.

Am venit pe pământ să fiu viața omului. Omule, tu ai viața ta, și ți-e dragă. O, de ce ți-e dragă viața ta? Plata ei e moartea. De ce ți-e dragă viața ta, omule? Am venit să fiu Eu viața ta, că Eu ți-am plătit-o cu moartea Mea pe cruce, dar am înviat, și sunt viu pe veci, și am viață pentru tine, omule, și vreau să-ți dau viață. Viața Mea este voia Tatălui în om, iar ție, omule, ți-e dragă viața ta și n-ai iubire dacă faci așa. Cum să fac să te deprind cu tainele vieții și să le iubești apoi? Cum să fac, omule? Tu n-ai peste tine păstori după inima Mea, iar pe tine te copleșește dorul de viața ta. În tine însă plânge duhul vieții veșnice, și tu nu știi să-i ascuți suspinul. El te cheamă dinăuntrul tău, și tu nu știi să-i cunoști chemarea.

După ce omul a căzut din veșnicie, ea a rămas în om ca un dor care-l cheamă mereu spre ea pe om. După ce omul s-a înălțat peste Dumnezeu, s-a abătut apoi de la calea vieții și s-a lăsat spre păcat, și și-a făcut apoi viața lui omul, viața cea cu păcat, viață care se naște din păcat.

De șapte mii de ani te strig, omule! Mi-a părut rău că te-am făcut. Tu te-ai smuls din Mine și ți-ai făcut viața ta, și Mi-a părut rău că te-am făcut. N-ai mai vrut să fii după chipul și asemănarea Mea. De șapte mii de ani Mă doare că n-ai mai vrut. Am venit după tine apoi, ca să-ți dau viața Mea. Și ți-am dat-o. Tu însă n-ai luat din ea. Și iarăși vin să ți-o dau. Iată-Mă pe urma ta. Vreau din nou să te fac. Facerea pe care vreau acum s-o pun peste tine este viață fără de moarte. Dar tu vrei, oare? Suspină în tine duhul vieții veșnice, și tu nu te oprești să-i ascuți suspinul. El te strigă dinăuntrul tău, și tu nu știi să-i auzi chemarea. Trudes din greu pe urma ta, și tu nu Mă vezi, omule, că nu poate omul să vadă slava Mea și să rămână viu. Vreau să te fac asemenea Mie și să Mă vezi trudind în urma ta pentru viața ta, că scris este: „*Vor fi asemenea Lui cei ce-L vor vedea*». Te îmbiu spre izvorul vieții. Cuvântul Meu este izvorul. Voi înțeți în tine dorul după viață și Mă voi așeza tot mai mult în calea ta cu izvorul vieții și îți voi desluși tainele lui și te voi umple de dor de viață, căci viața ta e fără dor de viață dacă n-ai în ea viața Mea. Aștern masă de nuntă între Mine și tine, și cât aș vrea să știi să vii la nuntă! O, la nuntă trebuie haină de nuntă, că altfel Mirele nu poate la masa Lui cu tine. Nici o masă nu va mai fi pe pământ. Curând, curând va rămâne numai masa nunții, iubirea dintre Mire și mireasă, iubirea cu care începe veșnicia. Amin.

O, fii ai oamenilor, vă învăț iubirea cea adevărată. Pe vremea lui Noe M-am uitat pe pământ și am văzut pe fiii lui Dumnezeu ademeniți de fiii și fiicele oamenilor, și s-a stricat iubirea pe pământ. Când am văzut așa, Mi-a părut rău că l-am făcut pe om, și i-am zis lui Noe să-și facă barca de salvare pentru el și pentru fiii lui, căci fiii și fiicele oamenilor atrag potop peste pământ. Și a fost potop pe pământ, și pământul a fost cuprins de ape, și i-am salvat pe fiii lui Dumnezeu, i-am salvat dintre fiii oamenilor prin potop. Iar acum ce voi face? Neamul omenesc s-a făcut potop pentru fiii lui Dumnezeu, căci fiii oamenilor sunt cu multul, iar cei ce sunt cu Mine sunt puțini. Ce voi face, oare?

Iată ce fac: vin cu masă de nuntă pe pământ. Aceasta fac. Chem la masa Mea pe tot omul. Noe tot așa a făcut. Întâi le-a spus tuturor de Mine și de vestea Mea pentru scăparea lor și i-a chemat pe toți la scăpare, dar nici unul n-a voit să creadă și să vină. Și apoi, păcatele lor au făcut potop peste pământ, și pământul a fost prins sub ape cu tot ce era pe el. Acum însă va fi minune fără seamăn. Eu, Domnul, îi voi ridica pe ai Mei și îi voi ocroti și îi voi mângâia, și pe mulți îi voi răpi, precum Mi-am răpit pe poporul Meu de azi cu care-Mi aștern pe pământ slava cuvântului Meu, venirea Mea pe calea cuvântului.

Voiesc să-i strâng pe mulți la sânul Meu și să le dau viață, că nu au oamenii viață. O, cine să le dea viață oamenilor? Nu este pe pământ om ca să poată da viață. Vin Eu și dau. Veniți să vă dau! Gustați și vă mângâiați. Gustați din vinul Meu. Eu sunt Cuvântul Cel ce dă viață, iar viața este lumina oamenilor. Cine n-are lumină, să vină să ia. Să vină! Amin, amin, amin.

Acum dau mângâierea Mea la cei osteniți de drumul spre izvor. Voi, cei ce știți să veniți la izvor, să știți că e mare taină să știți să veniți. Voi, cei ce veniți la nuntă, învățați-vă cu haină de nuntă, că Eu când voi veni voi căuta la haina omului și îl voi întreba de ea. Amin.

Iată grădinile Mele, și în ele mireasa Mea, poporul Meu mireasă, popor frumos, împodobit cu haina nunții și cu candela arzând tot timpul. Vă dau din când în când grădinile

Mele ca să vă desfățați cerește în ele. Căutați să știți taina mângâierii cerești, că dacă Eu, Domnul, nu Mă pot mângâia cu voi, cei ce veniți în grădinile Mele, nici voi nu vă puteți mângâia. Veniți cu dorul plin de Mine când veniți. Izvorul acesta e apa vieții. Spălați-vă fața în el, că e vindecător. Cuvântul Meu e mângâierea. Luați-l și întăriți inimile voastre și nu uitați că Eu sunt blând și smerit cu inima, căci așa voiește Tatăl să fie fiii Lui.

Dorul după om Mă sfășie de șapte mii de ani. Mi-e duhul zdrobit și Mi-e dor de omul cel zidit de mâna Mea. De omul cel nou Mi-e tare dor. Am venit acum două mii de ani de la Tatăl și M-am făcut Omul Cel nou. Să Mă ia tot omul în el, că de aceea M-am făcut Om. Să Mă caute toți fiii oamenilor, că iată-Mă cum vin după om ca să-i dau viață din viața Mea.

Suflu cu cuvântul și îi adun pe cei ce vin și le dau din masa nunții. Mângâiați-vă, voi, cei veniți la nuntă! Sunt Mirele nunții. Cu cântări dulci, cu vorbiri dulci, cu duh de bucurie să petreceți, că Eu, Domnul, sunt flămând de voi și Mi-e dor, căci dorul după om e tot ce mai am. Dar Eu vreau omul. Vreau să-i trag pe toți la masa Mea, la masa mângâierii, căci viața este lumina oamenilor. Amin. Dați zor bucuriilor nunții. Bucurați-vă și vă veseliți ca în cer, căci aici sunteți în grădinile Domnului. Eu, Domnul, am grăit și am făcut. Amin.

Iar mâine, din nou vă voi îmbrățișa în cuvânt. Vă voi învăța, vă voi mângâia, vă voi hrăni și vă voi spune de iubire, căci iubirea, Eu sunt. Amin, amin, amin.

12/25 august 2001

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a doua

Cine iese din Dumnezeu, moare, și apoi păcătuiește. Domnul a venit pe pământ să-și lase viața pe el și să ia omul din ea. Unde este cheia cunoștinței? A venit vremea să nu mai păcătuiească omul.

Hai, fiilor de la iesle! Nu e vreme de odihna trupului. Deșteptați-vă din așternuturi și luați și așezați în carte glasul Mirelui, că e sărbătoare în sătuțul cuvântului Meu. Zilele nunții Mele cu voi sunt mângâierea Mea, că Eu îi strâng pe mulți pe lângă voi când Mă vestesc peste pământ cu zile de nuntă, și fi-va în zilele ce vin să nuntim tot mai mult, că e vremea, fiilor. Hai, înviorați-vă trupurile și sculați-vă la lucru ca să gătim pentru trupul și pentru sufletul celor veniți la nuntă, să gătim masa și să-i facem să se așeze și să le dăm. Amin, amin, amin.

Îmbrățișez în cuvânt ziua a doua de sărbătoare și pe cei adunați care știu cine este Cuvântul și care se așează întru El. Mângâierea Mea trage la cei neputincioși, căci cei neputincioși au nevoie de doctor, nu cei sănătoși. Îi cuprind pe toți în cuvânt, că Eu îl rabd pe om de șapte mii de ani, și Mă gândesc cu tot cerul ce pot să-i fac omului să-Mi audă suspinul, suspinul Meu cel după om. Când eram cu trupul pe pământ, lucrăm mai presus de fire și așa îi adunam pe mulți pe urma Mea pe unde treceam cu ucenicii, că fără ucenici Eu nu umblam. Îi adunam pe mulți și îi făceam să se așeze dându-le să mănânce pâine și pește ca să le pot spune apoi de Mine, Cel venit din cer după om. Acum îi adun cu cuvântul pe cei iubiți. Sun din trâmbiță și ei se adună. Am răzbit cu cuvântul peste pământ, și când Mă vestesc cu zile de nuntă, Îmi iau trâmbițașii vestea și o împrăstie în cele patru vânturi, și cei vestiți vin, se adună la nuntă, iar Eu, Mirele nunții, Mă dau lor și îi îmbiu la izvoarele vieții.

Viața are preț mare. Pentru viața omului a fost să-Mi dau Eu viața Mea, dar omul nu pune preț pe viața lui, pe prețul vieții lui. Mă doare neprețuirea de la om. Mă doare că nu știe omul ce este iubirea. Când îl văd pe om fără iubire, Mă doare. Când îl văd pe om fără Mine, plâng. O, cine este cel ce știe că Eu plâng după om ca să-l fac pe om să-Mi șteargă suspinul și lacrima lui? Plâng, și Mi-e plânsul plin de dor, și plâng. Cine pune preț pe Mine ca să Mă aibă apoi de bogăție a lui? Se încântă omul de toate câte sunt și de toate câte face el, și caută să-și umple golul inimii, și căutarea lui nu se sfârșește, iar Eu stau afară bătând sfios la ușa inimii lui. Acum Mi-am gătit o mireasă, și am trudit pentru găteala ei și Eu și ea, și Mi-am așternut masa nunții, căci viața e de mare preț, și voiesc s-o vadă omul, s-o vadă și să caute spre ea. Amin.

Dar ce este viața? Nimic nu este ea decât prețul ei. Eu sunt prețul vieții omului, dar moartea din om Îmi stă împotriva și Mie și lui.

Dar ce este moartea? Nici o moarte nu e mai grea ca omul fără Dumnezeu peste el și în el. Nu poate nimeni să Mă aibă pe Mine în el dacă nu Mă are peste el. Dacă omul își este sieși stăpân, nu Mă are în el oricât ar zice el că M-ar avea. Eu până n-am vorbit lui Moise din fața lui nu M-a putut primi în el. Întâi i-am vorbit cu glas din cer și din rug, și apoi am stat în el, iar cel ce Mă are în el face ce a făcut Moise, și nimeni nu-l poate birui pe cel ce Mă are în el.

Dar ce este viața? Știi tu, omule, ce este viața? Te chem la izvor ca să-ți vorbesc. Glasul Meu stă față în față cu tine acum, și îți vorbesc din mijlocul poporului cuvântului Meu ca din rugul din care-i grăiam lui Moise. Grădinița cuvântului Meu e pusă deoparte ca să cobor Eu în ea glasul Meu. Ea este rug aprins. Cine se încearcă în ea, arde, că acolo grăiesc Eu, și glasul Meu răsună în ea când le grăiesc lor. Și te întreb: ce este moartea, omule scump? Cine iese din Dumnezeu, moare, și apoi păcătuiește. Să nu faci moarte peste tine, omule. Să nu mai faci de-acum. Moartea este tot ce nu înseamnă Dumnezeu în ființa ta. Nu de moartea ta e vorba, ci de moartea Mea. Când Eu nu mai pot în om nimic viu, nimic din veșnicie, Eu stau atunci ca în mormânt în om, iar omul suflă din duhul vieții și nu-Mi dă nimic pentru el. Cerul este plin de duhul vieții pentru trupuri, și tu iei mereu din cer și nu-i dai nimic înapoi cerului. O, tu nu știi cât de rău e să nu poată Dumnezeu în tine, omule, și să poți tu. Aș voi să te învăț ce înseamnă fiii lui Dumnezeu și ce înseamnă fiii oamenilor. Fiii lui Dumnezeu sunt cei mai frumoși de pe pământ. Ei nu iau decât de la Mine și iubire și mângâiere și bucurie și cunoștință și putere și cuvânt și faptă și tot ce le dau Eu să aibă și să facă. Ei au înfățișare curată și cuviincioasă, și se umilește omul înăuntrul lui când îi vede, și se umple omul de dor de fericire ca a lor. Iar fiii oamenilor nu sunt frumoși, că nu așa este frumosul. Fiii oamenilor sunt cu mâinile goale, sunt goi de toate cele, și nimic din tot ce au nu este al lor. Ei iau de la tatăl lor, diavolul, iau și iubire și bucurie și cunoaștere și putere, dar toate au învelișul minciunii, că atunci când să-și capete viața din acestea, o pierd de tot. Ei se împodobesc pentru păcat, că de ce altceva s-ar împodobi omul? Iar când se văd între ei, se răvășesc unii pentru alții, se biruiesc unii de alții, se înalță unii peste alții, dar omul curat fuge de minciuna aceasta și îl plânge pe cel pierdut. Iar Eu lucrez cu tot cerul de sfinți și de îngeri și Îmi ocrotesc ce este al Meu, căci diavolul țipă turbat după pradă și caută să înghită dacă poate până și pe ai Mei. Dar el este slab, și ai Mei sunt tari, că Eu le sunt stăpân și îi am sub pecetea Mea pe cei ce fac voia Mea pe pământ. Iată,

așa înseamnă fiii lui Dumnezeu și fiii oamenilor. De aceea te învăț Eu cum se vine la nuntă, omule. N-are cine să te învețe despre haina și despre trupul și despre duhul nunții, căci fiii oamenilor sunt mulți, și ai Mei sunt puțini, că nu mai vrea omul cu Dumnezeu pe pământ.

O, atâta mângâiere cobor în grădinile Mele și te îmbiu spre ele, omule! Vino să-Mi auzi glasul care umblă prin grădină ca să te mângâie pe tine, cel ce vii la izvor. Vino! Și să știi cum să vii. Uită-te la fiii cuvântului Meu și învață cum să vii, și să iubești să vii așa, și abia să mai poți sub așteptare după ce Eu sun pentru ca să te adun apoi și să-ți dau, că Eu vreau să ai, omule. Ceea ce poți avea cu adevărat este numai ce-ți dau Eu. Eu pot să-ți dau viață, omule. Viață fără moarte pot să-ți dau. Ți-am dovedit că pot. Dacă nu crezi, încearcă-Mă, și Eu îți voi arăta că pot. Dacă Ilie, proorocul Meu, n-a voit să moară, n-a murit. Dacă Enoh n-a voit să moară, n-a murit. Dacă Eu n-am voit ca Ioan să moară, n-a murit Ioan. O, și dacă ai ști câți n-au murit! Și nu uita de Scriptura care scrie că un popor va fi cu trupul când Eu voi veni văzut, și Eu îl voi ridica pe norii venirii Mele și voi sta cu el în văzduh, și atunci Îmi voi face curat pe pământ, că am făcut pământul să-Mi fie așternut pentru Mine și pentru om. Cerul Îmi este scaun, și pământul, așternut, numai să poată omul să înțeleagă și să vadă adevărul acesta.

O, învață viața, omule scump, că Eu am plătit prețul cel mai scump pentru tine și te-ai făcut de mare preț. Dar dacă tu fugi de răscumpărarea ta și voiești tot sub robie, o, ce să-ți fac, oare? Mă uit la tine cât iubești iadul. Toate faptele diavolului pe care tu le faci și le trăiești cu ființa ta sunt din adânc, și te țin în iad și te golesc și te dezbracă de cer și te îndeamnă la desfrânare în toate, și Eu Mă uit la tine cât iubești tu iadul. O, cum să te fac să iubești cerul și pe toate ale lui? Cerul a lăsat o lege sfântă pe pământ, și tu o calci de-a pururi. O, cum să te scap de nepăsare? Cum să te trag la Mine și la Tatăl, omule? Să știi că ochiul Meu vede tot, tot ce faci tu înăuntrul și în afara ta, și plânge ochiul Meu. Să știi că-L faci pe Dumnezeu să plângă. Nu te mai bucura de bucuriile tale dacă Dumnezeu plânge de la ele.

Te-am chemat să plângi cu Mine pentru Mine și pentru tine, omule. Pentru tine să plângi că nu Mă iubești, și pentru Mine să plângi că te iubesc și că plâng fără iubirea ta. Mi-e dor de tine de șapte mii de ani. Te chem la izvorul din care Eu curg cu glasul Meu care plânge omul. Te-am chemat ca să-ți spun că Mi-e dor. Mă răcoresc când pot să-ți spun. Mă mângâi când știi că te pot face să auzi suspinul Meu. Fie-ți milă de Mine! Nu-ți mai spun să-ți fie milă de tine, și iată ce-ți spun: fie-ți milă de Mine, omule scump! Te-am scumpit din viața Mea pentru tine dată. Și cui am dat-o când am dat-o? Știi tu, oare, aceasta? O, ție ți-am dat-o. Poart-o dacă așa am făcut. Fă-te vas pentru ea, că Eu ți-am dat-o. Amin. Te învăț înțelepciunea cea mai mare, cea care stă la scaunul lui Dumnezeu. Nu este pe pământ înțelepciune care să știe cui Mi-am dat Eu viața atunci când Mi-am dat-o. Am venit de la Tatăl pe pământ ca să-Mi las viața pe el și să ia omul în el viața Mea și să aibă omul hrană. Nu pricepi, omule, ce hrană trebuie să mănânci tu ca să nu mai mori. Eu am spus: «*Cel ce crede în Mine nu moare niciodată, căci cel ce Mă mănâncă pe Mine va fi viu pe veci*». Păcat că nu încearcă omul cele ce Eu am spus. Păcatul acesta este mai greu decât păcatul omului cel întâi zidit, fiindcă Eu acum M-am făcut trup, și așa M-am dovedit Dumnezeu pentru om, și i-am spus omului față către față să mănânce pe Dumnezeu, Care S-a făcut trup din cer pe pământ ca să aibă omul hrană, și prin ea, viață veșnică.

O, unde este cheia cunoștinței? Cine a luat-o și unde este? Să dau vina pe diavolul? Așa să fac? Și Eu să fac așa? De ce nu intră omul în împărăția cerurilor? De ce nu intră împărăția cerurilor în om? De ce aceste două locașuri nu sunt una? De ce aceste două lumi nu sunt una precum a fost să fie? O, de ce, oare? Unde este cheia cunoștinței pentru acestea ce întreb Eu?

Dă-Mi cheia, omule! Cheia este la tine. Dacă tu nu vrei, aceasta este cheia cu care ai încuiat împărăției cerurilor care stă lângă tine ca să intre în tine și ca să intri tu în ea. Nu vrei. Nu pot da vina pe diavolul atâta timp cât tu nu vrei. Diavolul este rău numai cu cei ce fac voia Mea, dar cu cei ce fac pe placul lui el nu este rău.

Omule, a venit ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului. Și iată-L, Se preaslăvește în cuvânt peste pământ, și Tatăl Îl preaslăvește pe El. A venit vremea aceea să nu mai păcătuiesti. Mă trimite Tatăl să iau moartea de pe pământ și să aduc pe el suferință peste tot trupul. Amin. Moartea este păcatul, iar «*cel ce suferă cu trupul o isprăvește cu păcatul*», precum a grăit Scriptura apostolilor Mei.

Să nu plângi după păcat, să nu plângi, omule, după vremea când îți era bine cu păcatul. O, să nu plângi. Dar tu nu vei face ce-ți spun Eu, și vei plânge. Și dacă vei plânge, să plângi cu Mine, omule. Să nu plângi singur, că omul în zadar plânge singur. Să cauți la Mine cu plânsul tău și să-Mi ceri să te iert. Și dacă vei ști cum să-Mi ceri, Eu îți voi spune că te-am iertat în clipa când ți-am dat viața Mea ca să te răscumpăr. Eu îți voi spune să Mă ierți tu că te-am luat din păcate și să uiți supărarea dintre Mine și tine, și apoi să ne împăcăm și să-I dăm Tatălui actul împăcării dintre Mine și tine, că mare și de nepătruns a fost și este taina iubirii dintre Mine și om, iar cheia aceasta a fost dată la nepăsare și n-a mai stat în ușă ca să pot Eu intra la om și ca să poată omul intra la Mine. Și iată ce am făcut. Am făcut o împărăție nouă. Ea este cheia cu care Eu descui veacul cel nou, veacul ce va să fie. Mi-e mică împărăția cea nouă, dar e mare cât cerul, după har. Ea este cheia. Cu ea am descuiat venirii Mele. Cu ea Mi-am așternut pe pământ nunta Mea, nunta pe care Mi-a ținut-o Tatăl în palme pentru acum când M-a trimis să-i adun pe nuntași, și nunta aceasta nu va avea sfârșit. Amin, amin, amin.

Tatăl nunții dă glas peste nuntași și zice:

— **F** iul Meu este Unul. Așa este și poporul Lui de azi: unul. Slava Fiului Meu este cuvântul. Cuvântul este Fiul Meu Cel iubit, întru Care Eu, Tatăl, am binevoit. Amin.

— **O**, Tată al Meu, Mă bucur lângă mireasă în grădinile de la izvor. Izvorul Meu adapă pe nuntași, iar Eu, Mirele nunții, sunt Fiul Tău și Mă bucur de mireasă, și Mă bucur de nuntași, Tată, și Îmi largesc cortul nunții, și voi putea aceasta, că Tu ești în Mine, Tată, și poți. Amin.

V-am mângâiat și v-am învățat iubirea cea mare pe voi pe toți câți ați venit la izvor când Eu v-am chemat. Învățați-Mă și voi pe Mine să vă iubesc. Dacă Mă veți iubi, voi învăța să vă iubesc. Și dacă vă iubesc, învățați-vă să Mă iubiți. Amin. Nu oricum este iubirea. Ea este ca Mine. Nu oricum este viața. Ea este ca Mine. Amin. Voiesc să învățăm unii de la alții doina iubirii. Ea este iubirea dintre Mire și mireasă, doină care va rămâne pe chipul sfinților Mei și în glasul îngerilor, doina nunții Mele, doina veșniciei care va fi pe pământ curând, curând.

Să se audă glasul nunții de la margini la margini! Și se va auzi. Amin. Să se audă glasul Mirelui și al miresei! Și se

va auzi. Amin. Să se audă glasul nuntașilor! Și se va auzi. Amin.

Vă prind și vă cuprind în Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul Cel dătător de viață.

Omule, nu uita cine este viața ta, iar când te chem, vino! Curând, curând nu va mai fi nimic între cer și pământ; nimic decât glasul Mirelui și al miresei și ziua nunții. Și dacă Eu, omule, te chem, vino! Amin, amin, amin.

13/26 august 2001

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a treia

Nădejdea și umilința se fac una pe alta dacă sunt adevărate. Omul nu știe să prețuiască vremea mântuirii lui. Omul este incurcat în cele lucrate de el. Când fiii lui Dumnezeu lucrează pentru El, atunci e sărbătoare. Nădejdea, credința și dragostea sunt de la om pentru Dumnezeu, nu de la Dumnezeu pentru om.

Duhul sărbătorii plutește peste grădina întâlnirii Mele cu omul, iar Eu, Domnul, stau cu sfinții și cu îngerii în văzduh și privim aici și pe drumul lor spre casă. Cei ce au fost la sărbătoare plutesc și ei cu sufletul aici, în grădină, iar cu trupul se poartă spre casă.

Hai, fiilor de la iesle, să împodobim în cuvântul Meu și ziua a treia de sărbătoare, și apoi să dăm glas mamei Mele Fecioara, că e serbare în cer și pe pământ pentru mama Mea. Zilele sărbătorilor Mele cu voi rămân mereu în sufletul celor ce vin la izvor, și așteaptă altele, așteaptă cu sufletul la gură, căci cei ce-și pun nădejdea în coborârea Mea la voi se hrănesc din ea cu nădejde. Amin. O, ce bine ar fi să știe toți aceștia să nădăjduiască în Mine, nu în voi, și să nădăjduiască în ei. Cine nu știe să nădăjduiască în el însuși, acela nu poate nădăjdui în Dumnezeu. Și se va întreba cel ce aude ce spun Eu: „*E bine să nădăjduiască omul în el însuși?*“. E bine, fiilor. Prea mulți creștini se încearcă cu o umilință cu care se acoperă de fața Mea și nicidecum nu se zidesc prin ea. Iată, e bine să nădăjduiască omul în el însuși atunci când pleacă pe calea adevărului Meu ca să rămână întru el. Nădejdea și umilința se fac una pe alta dacă sunt adevărate, dacă au statură care să folosească facerii omului nou. Amin.

O, copii de la iesle, mulți din cei ce vin la izvorul acesta ca să se spele în el, mulți își pun nădejdea în coborârea Mea la voi, în Mine, fiilor, în venirea Mea care vine să-i tragă pe toți cei buni la Tatăl. Și iarăși, sunt din cei ce vin, care-și pun nădejdea în voi, căci așteaptă de la voi, că ei nu știu cum să ia și cum să se hrănească din acest izvor. Dar sunt din cei ce vin, care știu să-și pună nădejdea în ei pentru calea pe care Eu am pus-o azi pe pământ pentru omul care se alege pe sine ca să vină după Mine după ce Eu aștern această cale a Mea în calea omului.

Cei ce-și pun nădejdea în ei înșiși pentru venirea Mea din zilele acestea, numai aceia știu cu adevărat ce înseamnă să-și pună omul nădejdea în Dumnezeu, căci cine nu poate nădăjdui în el însuși nu poate nădăjdui în Dumnezeu. Amin.

O, ce mult aș vrea să pot vorbi mai mult vorbire cerească prin voi cu cei ce vin după apă la izvor, dar nu pot face cu voi ce voiesc Eu peste cei ce vin. Nu toți știu să vină și cu ce să vină când vin, și Eu nu pot lucra oricum peste om cu voi. Omul este greu pentru el însuși din pricina greutăților vieții lui, și când vine aici, dă să-și pună sarcinile lui peste voi, dar nu se poate așa. Aș voi să pot vorbi mai mult cu cei ce vin, să pot lucra prin voi cu cei ce vin, dar ei nu Mă lasă să fac așa. Cum vor ei să vorbească cu Mine și la Mine, nu este bine nici

pentru ei, nici pentru voi, nici pentru Mine. Iar cum vreau Eu să fie vorbirea Mea și a voastră cu omul cel chemat la izvor, nu poate omul, că el poate cum știe el, nu cum vreau Eu să poată, și acela nu știe să-și pună nădejdea în el pentru calea aceasta nouă pentru om.

O, copii trudiți și oboșiți de lucru, să nu-și pună omul nădejdea în voi, că voi aveți altceva de făcut pe pământ. Voi trebuie să-Mi puneți Mie mereu masa ca să așez pe ea hrană pentru om, dar trebuie să-l învăț pe om cum să umble spre Mine când vine să ia. Fiilor, fiilor, când vine omul să ia de pe masa Mea cu voi, să nu caute lucru în parte peste el, că aici nu e vremea și nu e așa lucru. Să se deprindă omul să ia de pe masă și să nu tulbure în jur cu ale lui. Dacă ar fi vrut omul să facă așa când îl caută pe Dumnezeu, ar fi fost mare și frumos neamul creștinesc de pe pământ. Dar dacă n-a făcut așa omul, iată, nu este rod, nu este creștere, și se pierde timpul mântuirii, precum a fost și până acum.

Omul nu știe să prețuiască vremea mântuirii lui. Cel ce se iubește pe sine vrea să tragă mai mult pentru el din cele de Mine puse înainte pentru om, dar biserica adevărată nu face așa. Dacă Eu spun că cel ce nu știe să-și pună nădejdea în el însuși nu poate nădăjdui în Dumnezeu, să știți că așa este. Dacă tu, omule, nu știi să-ți ceri pentru Mine, de aceea aștepti de la Mine, dar aceasta nu este umilință, și este altceva. Eu te chem la izvor, dar dacă nu știi să te dai lui când bei din el, în zadar bei. Când te duci la prăvălie ca să iei de acolo ceva să mănânci sau să bei, scoți un ban și plătești, și apoi mănânci. Când vii la izvorul cel fără de plată, cel fără de bani, aici trebuie să te dai lui, și apoi să bei, că altfel zadarnic bei, zadarnic îți pui nădejdea în el când îl bei.

Nu trebuie să-și lase omul nădejdea în Mine, ci trebuie să lucreze cu nădejde, că altfel nu este umilință nădejdea lui. Este scris că cel ce nu lucrează, cel ce nu muncește, acela să nu mănânce. Nimeni nu poate culege rodul seminței dacă nu pune mai întâi sămânța la însămânțat și la îngrijit rodul ei ca să-l rodească.

O, copii de la iesle, aș voi să lucrez mult cu voi peste omul care vine la izvor, dar nu pot, că omul își pune nădejdea în voi și nu în el. Nu pot să-l fac pe om dacă el face așa. Dacă omul nu știe să stea la făcut, dacă el nu știe să-și ia de pe masa Mea facerea lui, acela nu poate nădăjdui în Dumnezeu. Dacă el nu crede că poate cu Dumnezeu, nici nu ajunge să poată. Cine nu poate cu Dumnezeu, nici Dumnezeu nu poate cu el. Iată, aceasta este ce vreau Eu să spun când îl învăț pe om să-și pună nădejdea în el când dă să vină după Mine. Aceasta am voit să spun: cine nu poate cu Dumnezeu, nici Dumnezeu nu poate cu el și pentru el. Amin.

O, dacă tu, cel ce vii să bei din izvor, dacă tu nu poți fi liber din pricina celor vechi ale tale, nu veni să le pui pe ale tale peste cei ce stau înaintea Mea pentru lucrul Meu peste pământ. Umilește-te, iar măsura în care ești caută s-o înțelegi tu, nu Eu. Dacă tu nu poți nădăjdui în tine pentru Mine din pricina celor agonisite de tine în viață, nu te văita cu ele, că nu e nimeni de vină pentru ele. Cine are greutăți și nu le poate purta pe calea Mea, să nu vină cu ele să le pună peste Mine și peste lucrul Meu cel greu pentru venirea Mea de azi pe pământ. Să vină să ia dacă vine, și să poarte cât poate și să-și înțeleagă măsura. Amin.

Cartea Mea cu voi are multe învățături în ea, fiilor. Dă omul să ia din ea ce v-am învățat Eu pe voi în loc să ia din ea ce l-am învățat pe el. Spuneți la cei ce vin că nu vor putea așa. Eu știu măsura pentru toți și Mă port cu fiecare pe măsura lor, și tot așa le și cer.

Iată, cine nu poate numai cu calea Mea din pricină că nu este liber, să nu vină să ceară. Eu nu sunt vinovat de cele ce omul își agonisește. Eu nu pot lucra decât pe potriva omului dacă omul voiește ceva de la Mine. Și de la cel ce nu poate din pricina celor agonisite de el, nici nu-i cer, și îl las să-și poarte lucrul lui. Amin.

Iar celor ce-și pot pune nădejdea în ei pentru Mine, pe aceia Eu îi întâmpin și îi întăresc în nădejde și Mi-e liberă calea Mea spre ei și îi cer pe calea Mea, că ei pot. Merit și Eu să-Mi fac ucenici din cei ce au în ei nădejdea că pot să se facă ucenici ai Mei. Cine nu poate, acela nu-și cere, iar cine nu-și cere, acela nu poate. Această măsură este măsură dreaptă, și nimeni să nu se teamă de măsura care este, de măsura tuturor lucrurilor. Amin.

O, fiilor de la iesle, e prea încurcat omul în cele lucrute de el care-l țin rob sub ele. Dar dacă el vine la izvor, Eu dau tuturor, numai să știe omul să ia după măsura lui și să nu-Mi ceară mai mult, de vreme ce nici Eu nu-i cer celui ce nu poate mai mult. Lecția pe care v-am grăit-o Eu azi, are mare adevăr în ea. Cine nu poate, acela nu-și cere, iar cine nu-și cere, acela nu poate. Cine nu știe, cine nu poate să nădăjduiască în el însuși, acela nu poate nădăjdi în Dumnezeu, că în cer așa este: măsură pentru măsură. Amin.

Omule, când vezi că poți, când vezi că n-ai piedici, pune-ți nădejdea în tine, cere-ți ție ca să poți, și numai așa vei putea pentru Dumnezeu. Dacă tu poți și nu-ți ceri, să nu aștepti de la Mine, că nu-ți dau așa. Eu le pun pe ale Mele peste cei ce pot, peste cei în care-Mi pot pune nădejdea. Amin.

Iată ce taină, și cât de nepătrunsă a rămas ea vreme de două mii de ani! Nădejdea, credința și dragostea sunt de la om pentru Dumnezeu, nu de la Dumnezeu pentru om; dinspre om spre Dumnezeu, nu dinspre Dumnezeu spre om, că nu Domnul, ci omul are nevoie de ele pentru Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Trebuie să ai în tine nădejdea, credința și dragostea; nădejdea că poți, credința că poți, și dragostea prin care poți pentru Dumnezeu, omule. Dacă pe cele două le poți, atunci dragostea se face cale pentru ele, și poți. Dacă Eu nu le descurcam pașii ucenicilor Mei când i-am luat să umblu cu ei de-a pururi, cum ar fi putut ei nădăjdi că pot ei aceasta, cum ar fi putut ei crede că vor putea cu Mine și numai cu Mine? Cel ce vine după Mine, acela trebuie să poată numai cu Mine, și este deosebire între cel ce poate și cel ce nu poate. Amin.

Grăiesc cu duh de sărbătoare, căci cuvântul învățaturii e sărbătoare pentru omul care-l ia să-l pună peste el. Mă uit după pașii celor ce se întorc de la nuntă și se duc spre casele lor. Duhul lor plutește încă prin grădina întâlnirii și se hrănesc cu bucuria inimii. I-am îmbrățișat pe toți cu cuvântul. Le-am dat din vinul nunții, și fiecare a băut cum a știut să bea. Celor din depărtări să le țineți urma cu cuvântul Meu de câte ori vi-l dau vouă, și să se hrănească și, dacă vor, să crească prin el. Vedeți de pe unde vin și să le trimiteți, fiilor, că Eu vă voi ajuta să puteți și să aveți.

Acum, duhul sărbătorii plutește peste grădină. Mai sunt cei care încă n-au pornit înapoi. Mergeți cu cuvântul Meu la ei în grădină și vorbiți-le despre nădejde și despre credință și despre dragoste așa cum am pus Eu în carte cuvântul acesta, că așa voi să lucrez mai mult cu voi peste omul care vine la izvor, că mulți sunt cei ce nu pot ca Mine. Dar sunt și din cei ce pot, numai să știe să-și pună nădejdea în ei ca să poată. Nădejdea și umilința pot una pentru alta, că dacă este numai umilință, omul așteaptă de la Mine și stă nelucrător și

nu se dă ajutor lui Dumnezeu pentru nădejdea slavei ce va să fie curând, curând pentru venirea Mea pe care Eu și cu voi o pregătim, fiilor.

E zi de sărbătoare, a treia zi a sărbătorii, dar e și zi de lucru. Cea mai mare sărbătoare pentru noi, cei din cer, este atunci când fiii lui Dumnezeu lucrează pentru El cu nădejde, cu credință și cu dragoste. Amin.

Mângâiați pe cei din cer, cu duh de sărbătoare, ca niște ucenici care-și întâmpină mereu pe Învățătorul lor, veghind pentru mângâierea Lui, căci cei ce-L mângâie pe Domnul, aceia sunt cei mângâiați. Amin, amin, amin.

14/27 august 2001

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Cei ce Îl iubesc pe Domnul sunt cei asemenea Lui. Hristoșii mincinoși zădărnicesc credința omului. Vine ziua Domnului, cea mare și înfricoșată. Femeia să-și acopere capul, pentru îngeri.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Acesta înseamnă Dumnezeu, și Acești trei una sunt mai înainte de toți vecii, și în vecii vecilor una sunt. Amin, amin, amin.

Ceea ce s-a lucrat, ceea ce a fost, ceea ce este și ceea ce va fi, pe toate le-a lucrat întru totul Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Treimea Cea de o ființă și nedespărțită.

Când M-a ispitit omul ca să-i spun despre sfârșitul a toate, Eu M-am ascuns să-i răspund, că nu e bine să știe omul aceasta, și i-am spus așa: «Nu știe nimeni, nu știe nici Fiul, ci numai Tatăl». Nu e bine să caute omul să știe aceasta. Nu e de la Dumnezeu să știe cineva despre ziua aceea, ci e bine să fie omul gata pentru ea, și s-o facă frumoasă pentru el fiecare om. Aceasta trebuie să facă omul. Iar cel ce nu are grijă de ziua aceea ca să stea așezat întru ea, acela va fi prins sub ea pe neștire. Amin.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Acesta este Dumnezeu, Ierusalime, poporul Meu cel nou. Tu ești locul odihnei Mele, și această zi s-o faci frumoasă, poporul Meu, că ea este odihna Mea. Cel ce se face zi de odihnă pentru Mine, acela este fiul zilei, iar ziua venirii Mele este mereu cu el, că el veghează pentru ea stând în ea. Amin.

O, poporul Meu, Mă odihnesc în mijlocul tău cu sărbătoare. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Și-a gătit ziua de odihnă în tine. Bucură-te și ia har, căci Domnul este cu tine. Amin.

Mama Mea are bucuria zilei în mijlocul tău, poporul Meu. Ziua Domnului a fost pentru ea ziua când Eu am venit și am luat-o lângă Mine și lângă Tatăl. N-a fost zi să nu fie ea pregătită pentru ziua Domnului, care n-a venit la ea ca un fur, ci a venit cu sărbătoare apostolească și cerească pe pământ. Hai, fiilor, să-i dăm ei pacea zilei de azi și bucuria Mea din mijlocul vostru.

Hai, mamă. Iubirea Mea pentru poporul Meu este și iubirea ta. Precum Tatăl este în Mine și Eu în Tatăl, așa sunt Eu în tine și tu în Mine, mamă, precum eram Noi amândoi un singur trup când Mi-ai purtat trupul în pânțele, mamă. Și ca să Mă pot arăta omului în chip de om, am ieșit și am crescut și M-am desăvârșit în trup, și M-am arătat apoi Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, iar tu erai mama Mea, mamă. Amin.

— **S**ă ne dăm, Fiule scump, unul la altul. Vorbind să ne dăm poporului Tău de azi. Sunt plină de dor și de iubire pentru cei ce fac voia Ta umblând cu Tine pe pământ, Fiule. Mai mare credință ca a lor n-a fost de

când e veacul. Când ai plecat la Tatăl, ai spus că mai mari minuni vor face cei ce vor crede în Tine; mai mari, pentru că Tu Te duci la Tatăl. Tu ai venit și, iată, ai găsit credință pe pământ. Și ce credință, Fiule! Tu ești în Tatăl, și de acolo lucrezi cu cuvântul peste ei, și ei cred în Tine și în tot ce le spui Tu din Tatăl. Nefiind Tu cu ei cu trupul Tău cel văzut, ei cred în Tine și Îți fac faptă cuvântul. Mai mare minune ca aceasta ce fac ei nu este minune, căci ai pus în ei credință, și ei au, și ai găsit ce ai pus, ai găsit credință pe pământ. Dacă nu puneai, dacă nu găseai, mai veneai? Nu mai veneai, că n-avea cine să Te creadă, Fiule scump, puile scump, puilul meu.

— **E**u, mamă, n-aș fi putut veni cu acest cuvânt pe pământ dacă nu era cine să-l creadă. O, cât M-am uitat să găsesc pe cineva care să poată crede! Și i-am găsit pe ei. Când lucram cu graiul Meu prin Verginica (1955-1980, n.r.), veneau mulți și Îmi ascultau glasul Meu care trecea prin ea, și le vorbeam frumos, doar-doar Mă vor urma, și nimeni nu M-a urmat, mamă. Aceasta înseamnă să Mă urmeze cineva: să fie ca Mine, să facă la fel ca Mine, să creadă ca Mine. Veneau atunci să asculte ce spun Eu și Mă puneau să le fac voile, și le făceam voile ca să le spun apoi să facă și ei voia Mea, dar ei nu pricepeau că voia lor nu este voia Mea, și se credeau ai Mei așa cum erau ei, și Mă credeau al lor așa cum erau ei. Dar Eu nu despre așa credință spuneam atunci când M-am întrebat zicând: «Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?». O, mamă, credința prin care Eu puteam veni era aceea să creadă omul că poate fi ca Mine, că poate face ca Mine, că poate crede ca Mine. Eu veneam, dar ei nu veneau. Eu eram, dar ei nu erau, și se învățaseră cu grăierea Mea și își vedeau de ale lor. O, cât M-am uitat să găsesc pe cineva ca să poată crede, dar n-am găsit între ei! Și după ce am luat-o la Noi pe Verginica, am pus credință pe pământ, ca sămânța care este pusă la încolțit, și ea a crescut, și apoi am sunat pe pământ cuvântul venirii Mele, și sun cu el mereu de atunci. Eu, mamă, n-aș fi putut veni cu acest cuvânt dacă nu era cine să-l creadă.

— **S**ă faci, Fiule scump, după credința lor, și să le dai lor veșnicia pe pământ, și ei s-o trăiască pe veci, că au crezut, Fiule. Tu ai spus că cel ce crede în Tine nu moare niciodată. Despre cuvântul acesta ai spus Tu când ai spus așa; despre ceea ce spui Tu în el. Scripturile venirii Tale nu le-au fost de ajuns oamenilor ca să creadă prin ele că Tu vii așa cum spun ele. Dar aceștia mai mici au crezut în ele, și de aceea ai venit la ei. Spun oamenii că e de ajunsă Scriptura, și nu se mai poate nimic lângă ea. Dar ea are în ea venirea Ta, și aceasta este venirea Ta: cuvântul Tău de azi este ea. Grăiesc cu Tine ca să audă omul de la noi aceasta, Fiule scump, și să știe că mai este de venit ziua cea mare și înfricoșată. Este scris că mai întâi vei suna și vei aduna pe cei aleși ai Tăi. Aceasta este ce faci Tu cu cuvântul Tău de azi, cu venirea Ta în cuvânt, Fiule. Să audă tot omul și să înțeleagă și să nădăjduiască, și apoi să creadă aceasta. Amin.

— **O**, mamă bună, Eu n-am lucrat niciodată nimic decât ceea ce era scris în Scripturi. Eu nu lucrez acum nimic altceva decât ceea ce am lăsat Eu cu gura Mea în Scripturile Mele că voi lucra. Am spus atunci că vin cu venirea Mea, și l-am învățat pe om s-o cunoască. I-am spus omului că vor ieși proorocii minciunii ca să-i învețe pe toți că nu este Dumnezeu, ca să nu se teamă omul de fărădelege și ca să se răcească iubirea cea pentru Mine. Am spus că vor fi hristoși mincinoși ca să nu mai creadă omul atunci când voi veni Eu. Am spus că vor face ei semne, nu Eu, și după

aceea se vor întuneca și soarele și luna și stelele, și se vor zgudui puterile cerurilor; și apoi semnul Meu, venirea Mea pe nori, cuvântul Meu, care tulbură toate neamurile pământului sunând judecata și adunând din cele patru vânturi pe cei iubiți ai Mei ca să-i ridic pe nori lângă Mine și ca să dau drumul curățirii pământului, ca să primească pe el apoi pe fiii lui Dumnezeu. Eu n-am lucrat niciodată decât ce este scris în Scripturi, mamă.

— **O**, Fiule, nu știe omul de pe pământ ce este pe pământ. Nu mai e nici soare, nici lună, nici stele pe cer, Fiule, iar puterile cerurilor s-au zguduit. Nu știe omul ce înseamnă biserică, nu știe, Fiule. Tu i-ai spus lui mereu că biserica este omul, dar omul se uită la altceva și îi spune biserică. Peste tot văd numai sfârșitul lumii, trupuri goale care fac întuneric în cer și pe pământ, minte întunecată, om iubitor de sine mai mult decât de Dumnezeu între cei ce-și zic creștini, iar în lume Sodomă și Gomoră ca pe vremea lui Noe, bând și mâncând, însurându-se și măritându-se, așa cum ai spus Tu că va fi la sfârșit mai înainte de ziua Ta cea mare și înfricoșată, Fiule Doamne.

Grăiesc cu Tine ca să audă omul de la noi, și ca Tine grăiesc. Îngerii buni stau tot într-un plâns, iar îngerii răi se bucură de desfrânarea și de goliciunea de pe pământ. Femeia s-a făcut diavol, șarpe la drum s-a făcut, și umblă goală mai rău decât bărbatul, și trezește gustul păcatului în om. Pofta trupului miroase urât și greu în tot locul, și n-are omul sfânt pe unde mai pune piciorul pe loc curat și necălcat de trupuri greu mirositoare de la păcat, căci păcatul miroase greu de tot. Fiii și fiicele oamenilor nasc duhuri rele prin simțuri, și e mult sfârșitul lumii cum n-a mai fost de când veacurile și nici nu va mai fi. Să ne grăbim, Fiule, să scurtăm zilele acestea de întuneric și de beznă și să dăm izbăvirea celor ce o așteaptă, că ei plâng după ea, Fiule scump.

— **E**u sunt Alfa și Omega, mamă. Sunt începutul și sfârșitul. Sunt sfârșitul și începutul apoi. Aceasta sunt. Puțin, puțin, și aceasta voi face. Voi face precum scrie în Scripturile venirii Mele, mamă, și va fi apoi pe pământ numai zi de nuntă. Dau să-Mi întăresc poporul, că e tare mic, mamă. Întărește-l și tu. Aceasta este ruga Mea la sârbătoarea ta, mamă.

— **A**ceasta fac. Ceea ce-mi ceri fac, Doamne și Fiule al meu. L-am întărit, și îl întăresc, și îl voi întări pe poporul Tău. Amin.

Nu te teme tu, popor al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Domnul este cu tine. Nu te teme. Dacă faci voia Lui, nu te teme. Curând, curând după strămtorarea acestor zile te va ridica Fiul meu lângă El pe nori și te va da semn pentru toate neamurile pământului și va zice: «*Acesta este poporul Meu iubit, întru care am venit și întru care am binevoit*». Înviează-te mereu, popor mititel, căci Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt voiește să-ți dea împărăția. Izbăvirea este aici, este în prag; să nu te temi. Cel ce a crezut pentru ca să poată veni Fiul meu, acela nu va pieri niciodată.

Lucrează-ți viața și fă-o frumoasă, Ierusalime, căci intră Fiul meu în tine pe cal alb și Se slăvește înaintea oamenilor. Și vei fi munte înalt, și toate popoarele vor lua pacea râului vieții care curge din mijlocul tău, iar cei înțelepți vor străluci ca stelele cerului de la strălucirea ta, căci Domnul este cu tine. Amin, amin, amin.

Iar vouă, fii și fiice ale oamenilor, așa vă spun: ieșiți din desfrâul cel mare și intrați sub har, că vine ziua Domnului, cea mare și înfricoșată. Luați pe voi haina nunții, ca să

poată pentru voi îngerii cei buni, îngerii voștri care stau departe de voi din pricina depărtării voastre de Dumnezeu. Femeia să-și acopere capul pentru îngeri, că iarăși spun: biserica este omul, fiii ei laolaltă, fii care au pe Hristos în ei, nu în afara lor.

O, fiice ale oamenilor, acoperiți-vă capul și trupul, că ați pregătit potop peste pământ cu trupurile și cu duhurile voastre. Lăsați calea cea largă, că e moartea pe ea. Iată, calea luminii își face loc pe pământ, că vine ziua Domnului, și Fiul meu Își slăvește mireasa. Și haideți la nuntă! Numai ziua nunții Lui va mai rămâne, iar la nuntă trebuie haină de nuntă. Sunt mama Mirelui nunții și a miresei Lui. Iubiți nunta Fiului meu și a miresei Sale și stați în duhul nunții, că vine Mirele! Amin, amin, amin.

— **M**ama Mea s-a împărțit cu cuvântul și Mie și vouă, fiilor scumpi, dar iată, s-a împărțit și fiilor și fiicelor oamenilor. E mare pregătire pentru ziua cea mare a nunții Mele, ziua când se vor împărți darurile și fiecare va lua după fapta sa. Amin.

Am făcut bucurie și sărbătoare mamei Mele, că e mama Mea, fiilor. Va fi să pregătim daruri cu multul, că avem de împărțit și la cei din cer și la cei de pe pământ, cu multul, fiilor. Toată bogăția cerului și a pământului va fi cu voi, căci cei mai mici sunt împărțitorii. Fac din voi bucuria cerului și a pământului. Vă învăț umiliința inimii, că nimeni, nimeni, fiilor, oricât ar fi de mare, nu este nimic, nimic dacă nu are întreagă în el și de-a pururi umiliința inimii, lucrarea care-Mi face Mie stat și locaș slăvit în om, căci Eu sunt Cel dintâi, și numele Meu e mare în cer și pe pământ: Fiul Tatălui Savaot, Unul-născut din Tatăl și din mamă Fecioară, Unul-născut al mamei Mele Fecioara. Amin.

Vă dau darul de a Mă da celui ce Mă are, iar celui ce nu Mă are i se va lua și ce are, căci toate vin întru Mine. Împărăția cerurilor e taină nepătrunsă de mintea omului. Și ca să deslușesc Eu omului această taină, te-am luat pe tine în lucru, poporul Meu. Fericirea ta, cât o vrei de multă, fă-o tu, că ți-am dat putere și ți-am dat nădejde și ți-am dat credință, și cu dragoste s-o lucrezi. Fericirea ta este împărăția cerurilor înăuntrul tău. Cât o vrei de mare, atât de mare s-o faci, că Eu sunt Cel fără margini pe pământ și în cer și în timp. Sunt fără de început și fără de sfârșit. Amin.

Curând, curând îți voi umple brațele de daruri cerești, și vei fi împărțitor, poporul Meu, că așa este scris despre tine, poporul Meu, unule-născut din cuvântul Meu. Amin. Și iarăși zic: unule-născut din cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2001

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Omul este slujit de păcat, și păcatul este slujit de om. Biserica este cea care are Duhul Domnului. Dacă dragostea dintre frați este din ei și nu din cer, nu este bună pentru Domnul sau pentru ei.

Imi întăresc pacea Mea cea sfântă peste grădina cuvântului Meu și Mă aștern cuvânt în grădină. Amin. Sunt cu sfinții, și cu botezătorul Ioan, și cu ziua lui, că el a fost numai și numai pentru Mine toată viața lui, toată ziua lui. Viața lui a fost ziua Mea în toată vremea, ziua Domnului, iar Eu M-am desăvârșit în el pentru Mine și numai pentru Mine. Și dacă oamenii lui Irod l-au adus pe el jertfă pentru păcatele lor, Eu l-am luat și l-am așezat numai înaintea Mea lângă Tatăl, că el este înaintemergător pentru Mine pe pământ și în cer. Amin.

Îmi întăresc cărarea Mea spre tine, Ierusalime, popor mititel. Cel mic așa este el mare, și altfel de mărime nu este pe pământ, nu este, poporul Meu. Cel mic ascultă de Dumnezeu, și așa este el mare, și nu este altul ca el de mare. La unii ca aceștia le dau Eu toată avuția Mea, dar ea nu este din lumea aceasta care se stinge curând, curând. Ea este din lumea ce va să fie, și care este în cele ce nu se văd de lumea aceasta. Avuția Mea este împărăția cerurilor pe care o așez Eu în cei ce cred în ea.

De unde știa Ioan tot ce știa el când a ieșit în lume după viața lui cea din pustie? Știa din împărăția cerurilor, și ea era duhul lui, duhul lui Ioan, înaintemergătorul Meu spre oameni, spre cei de pe pământ și spre cei de sub pământ și spre cei din cer, că așa de mare a fost Ioan. Împărăția cerurilor cuprinde tot, toată facerea cea de sus și cea de jos și cea din adânc și cea din ape și cea din om.

O, facerea Mea cea din om dă să se stingă de tot. Mă frământ în cer și pe pământ să-l fac din nou pe om, ca să nu se stingă facerea Mea cea din el, pe care i-am dat-o în dar în ziua facerii lui, în ziua nașterii lui din om. Sufletul este facerea Mea cea din om. Când am făcut sufletul, l-am așezat apoi între cer și pământ și am zis să ia din el tot ce se naște ca să fie pe pământ și în cer, căci cine este pe pământ, este și în cer, fiindcă sufletul este de la Mine, dar omul dă să stingă facerea Mea și dă să aprindă foc între pământ și cer, și va face omul aceasta.

Vin să te îndemn, poporul Meu, că Eu mereu te învăț să stai în cer pe pământ, căci Ioan a stat ca în cer în pustiu, iar fiarele pustiului îl slujeau pe el, fiindcă el Îmi slujea Mie, și Eu aveam în el cunoștința Mea, duhul proorociei, duhul care l-a hrănit în pustie pe Ioan, înaintemergătorul Meu.

O, de ar vrea omul să priceapă cât de mare este mărirea Mea în cer și pe pământ, s-ar apleca cu supunere și ar trăi numai cu Mine și numai pentru Mine omul. Puteam să lucrez acest cuvânt pe care-l așez cu voi pe pământ, puteam să-l lucrez în pustiu, dar am venit cu el în mijlocul oamenilor, că vreau să-l fac pe om cu cuvântul acesta. O, de ce nu vrea omul să intre la făcut? Când Ioan a venit la Irod și a dat să-l facă pe el din cuvânt, căci era Irod mort în păcate, femeia s-a opus și a poruncit să-l taie pe Ioan, că el avea duhul cunoștinței, Duhul Meu, Care l-a hrănit pe el în pustiu.

Nu vrea omul să intre la făcut; nu vrea. Cu greu se smulge omul din păcat. Omul este slujit de păcat, și păcatul este slujit de om, iar trupul este din femeie și nu poate omul să se lase făcut de la Dumnezeu. Grăiesc ție, Ierusalime de azi, poporul Meu cel din români, ca să audă omul plângerea Mea cea din mijlocul tău, plânsul Meu după om. Prinde omul păcătos ură pe Dumnezeu și pe proorocii Lui, și îi omoară pentru păcatul omului, că nu poate omul să se despartă de păcat pentru Dumnezeu.

Mare mângâiere Mi-am făcut în tine, poporul Meu de azi. Te-am făcut ucenic, popor mititel, căci cine nu iubește păcatul se face ucenic al Meu. Proorocii oamenilor zic de păcat că e sănătate pentru mintea omului, iar proorocii Domnului zic că păcatul este moarte pentru trupul și pentru sufletul și pentru duhul omului. Mă mângâi cu tine, poporul Meu iubit, că tu, fiule, ai primit cuvântul Meu peste tine și te-ai lăsat născut din nou, din cuvântul cel ceresc, iar Eu te-am făcut cer pe pământ și te-am așezat în mijlocul oamenilor ca să te dau semn lor mai înainte de ziua venirii Mele cu sfinții care au fost mai înainte de tine pe pământ, poporul Meu. Mare

veghe să fie în tine, că omul cel fără veghe este văzut de tâlhari, și aceștia vin și îl fac tâlhar pe omul cel fără veghe. Dar ce este veghea pe care ți-o dau Eu ție s-o lucrezi? Ea este trăirea Mea cea din tine, iubirea ta cea pentru Mine, legătura dintre Mine și tine, cuvântul Meu și cuvântul tău unii spre alții mereu, sărbătoarea noastră laolaltă, petrecerea Mea cu tine, poporul Meu. Eu să fiu al tău, și tu, al Meu, cetate tare, cetate de veci, unde tâlharii nu se apropie, ci, din contra, se tem. Iubirea Mea și a ta laolaltă este veghea cea mai bună, cea mai dulce, cea mai odihnitoare de trup și de suflet și de duh, poporul Meu. Să te uiți la gura celor ce te învață de la Mine și să înveți bine și nu oricum. Caută tot mai cu trezie și nu fi uituc, căci cel ce nu înțelege ca Mine, acela nu este atent, și apoi este uituc. Cel ce se dă Mie, nu trebuie să mai ceară nimic de la Mine, căci dacă cere încă, el nu s-a dat încă. Acela este încă al lui și nu al Meu. Cine Mă cere, acela nu Mă are încă. Cuvântul Meu știe să-l crească pe om dacă omul se lasă născut din el ca să aibă apoi nădejde în Cel ce-l crește.

O, poporul Meu, cum să fac Eu cu omul care nu știe să înțeleagă ce este nașterea lui din Mine? Cel ce se naște, trebuie să fie ca Născătorul lui, căci Eu așa ziceam: «*Tatăl este în Mine, și Eu în Tatăl*». Acolo unde cel născut seamănă cu născătorul lui, acolo este pace între născut și născător. Dar dacă cel născut dă să semene cu altcineva sau cu altceva, acolo nu mai este pace, și este sabie.

Dacă cel născut din Dumnezeu dă să umble la statura celui ce nu este tot așa născut, acolo este sabie. Ioan s-a născut pe pământ din făgăduința Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, adusă de îngerul Gavriil spre împlinire în casa lui Zaharia cel credincios făgăduințelor Domnului. Apoi făgăduința a luat trup în femeie, și Elisabeta s-a făcut mama lui Ioan, pe care Duhul Sfânt l-a vestit lor că se va naște pentru Mine. Și dacă Ioan a fost născut de la Dumnezeu, și dacă s-a dus la Irod să-l facă de la Mine, și apoi să se nască Irod din credința lui în Mine, a fost apoi sabie între unul și altul, căci Irod era născut din om și atât, și n-a primit să se nască și din Dumnezeu ca să vină pacea Mea între Mine și el, și să cadă sabia.

O, poporul Meu, cum să fac Eu cu omul care nu știe să înțeleagă ce este nașterea lui din Mine ca să Mă înțeleg cu el apoi? O, bine este să fie frații împreună locuind și frumos locuind, frumos ca mirul cel mai de preț pe cap, frumos ca roua Hermonului care se pogoară pe munții Sionului, căci acolo Domnul a așezat binecuvântarea Sa care este viață în veci de veci. Eu am spus ucenicilor Mei: «*Eu în voi, și voi în Mine*». Și dacă le-am spus așa, i-am învățat pacea Mea, fața Mea, asemănarea lor cu Mine, și unul cu altul prin Mine, Cel ce nasc ucenici pentru Mine. Iar acolo unde cel născut seamănă cu născătorul lui, acolo este pacea între născut și născător, între născut și născut. Amin.

Mare veghe să fie în tine pentru această taină a păcii Mele în mijlocul tău, Ierusalime, Sion iubit de Făcătorul tău. Eu în tine, și tu în Mine, poporul Meu, ca să fie pace între tine și Mine și între născut și născut. Amin. Cel născut din Mine trebuie să fie ca Născătorul lui, și atunci cei născuți din Unul au pacea Aceluia în ei și între ei. Amin.

Dragostea acoperă cusururile îndreptându-le pe toate, ca să fie dragoste apoi. Cel ce seamănă cu Mine, să fie ca frațele cel mare care-i crește cu viața Mea pe cei mici, cu seva Mea, cu vinul vieții veșnice, pe care l-am lăsat Eu ucenicilor Mei acum două mii de ani. Iar cei ce seamănă cu Mine sunt una, precum Eu cu Tatăl una suntem în cer și pe pământ.

Biserica are duhul Meu, fiilor, și numai aceasta înseamnă biserică. În ea se face mic, mic duhul omului, și crește Duhul Meu, Duhul Meu din om, căci Eu în om locuiesc pe pământ. În cer locuiesc în Tatăl, și pe pământ locuiesc în om. Amin.

Fericit este de cei din cer și de cei de pe pământ omul în care Eu locuiesc cu toată averea Mea, cu împărăția Mea, fiilor. Împărăția Mea când este în om, ea lucrează mult ca și Mine, căci Eu mult lucrez, și de șapte mii de ani tot lucrez, căci Tatăl Meu lucrează. Așa și tu, Ierusalime, ucenicul Meu, lucrează, fiule, căci Eu lucrez. Lucrează și nu sta, căci Eu lucrez și nu stau, și fiecare ucenic este ca învățătorul său. Amin.

Dar ce ți-am dat Eu ție să lucrezi? Stai mereu în duh de biserică, poporul Meu, căci biserică are Duhul Meu, și numai aceasta înseamnă biserică. În ea se face mic, mic duhul omului, și crește mare numai Duhul Meu, Duhul Meu din om. Frumusețea copilului sfânt s-o înveți pe dinafară și să fie ordine deplină în tot lucrul și duhul bisericii, iar întunericul din afară care urăște duhul copilului sfânt, ba chiar și chipul lui, să nu se lase peste duhul bisericii. Aceasta ți-am dat Eu ție să lucrezi, Ierusalime. Ți-am dat să lucrezi Duhul Meu, Duhul lui Hristos, că Eu stau mereu deasupra ta cu cuvântul Meu cel născător, care se coboară ca roua Hermonului pe munții Sionului, cuvântul care-i leagă împreună pe frații cei de un duh cu Mine, și peste care Eu pot coborî mirul cel de mare preț, și care curge de pe cap pe trup, de pe Hristos pe biserică Lui, și acolo stă așezată binecuvântarea Mea, care este viață în veci de veci. Amin.

Duhul Meu este duhul bisericii, și altceva nu înseamnă biserică. Aceasta este lucrarea ta, Ierusalime. Iar când Eu ies cu tine, și când Eu adun pe fiii oamenilor pe lângă tine ca să-i bucur și ca să-i îmbiu spre duhul bisericii, tu să fii atunci fața Mea, slava Mea cea de pe pământ, căci pământul este așternutul Meu pe care Mi-am așezat biserică, scaunul Meu de domnie în cer și pe pământ. Scaunul acesta are în el pe Cel drept, iar pe pământ va fi dreptatea și pacea prin biserică, fiindcă ea este scaunul Meu, scaunul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh peste pământ. Amin. Nu este împărat peste pământ afară de Mine, dar omul n-are minte pentru adevărul acesta, și duhul omului se ține mare în zadar, fiindcă omul nu este mare. Curând, curând va vedea tot omul că nu este mare omul. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și va rămâne pe pământ cuvântul lui Dumnezeu și atât. Amin. Cuvântul Meu te-a făcut pe tine, poporul Meu Ierusalim. Și tot ce înseamnă cuvântul Meu, aceasta va rămâne pe pământ după ce pământul va fi pregătit prin cuvântul Meu să primească pe el rodul Meu, rodul gurii Mele. Eu am trudit și trudesco prin tine, poporul Meu. Tu ești toiagul Meu de sprijin, căci sunt ostenit de așteptare și de drum, și în tine Mă odihnesc cu oaspeți cerești care au trudit pentru Mine pe pământ.

Stai în duh de biserică, poporul Meu. Și la lucrul Meu, și la lucrul tău, și la masă, și la coasă, și la bine, și la greu, și pe apă, și pe țărni, stai în duh de biserică. Ție îți poruncesc: stai în duh de biserică, fiindcă aceasta ți-am dat să lucrezi. Amin. Fericit este cel ce împlinește poruncile Mele, căci dragostea dintre frați dacă nu vine din cer, și vine din ei, aceasta nu este dragoste bună pentru Mine sau pentru ei, iar duhul bisericii cunoaște binele și răul, și îl desparte la dreapta și la stânga, și biserică stă de-a dreapta Mea.

Amin, amin zic ție, Ierusalime: biserică stă de-a dreapta Mea. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2001

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Cel blând și smerit este credincios întru toate. Frumusețea copilului sfânt îl sfințește pe om și nu îl vatămă. Nu pentru tine, ci pentru Domnul și pentru el să-l iubești pe fratele tău, și atunci va fi văzută împărăția cerurilor pe pământ.

Poporul Meu, sunt Tatăl Savaot, iar Fiul Meu este în Mine și este în tine, că El te-a învățat să stai în duh de biserică, poporul Meu. O, vino în ascultare, și nu te teme când Domnul îți grăiește. Nu te teme, ci ascultă. Amin, amin, amin.

Poporul Meu, cel ce ascultă nu se mai teme, tată. Nu se teme nici cel ce nu ascultă, dară cel ce ascultă! O, nu te teme când Domnul îți grăiește. Fiul Meu S-a jertfit cu totul pentru viața ta. Ai nădejde în Fiul Meu, poporul Meu, că Eu sunt în El, și El în Mine și în tine, ca să poți și ca să fii, căci S-a jertfit și ți S-a dat ție ca să fie în tine, fiule creștin. Duhul rău știe aceasta și dă să-ți taie mereu calea, dar tu fii blând și smerit ca Fiul Meu, că El așa i-a învățat pe ai Săi, iar cine este așa, Îl întărește pe Fiul Meu în el, și pe el în Fiul Meu, și lucrează aceasta cu blândețe și cu smerenie, iar cel ce face așa, nu se teme, și iarăși zic: nu se teme. Amin.

Eu, Tatăl, Mă fac cuvânt peste tine, Ierusalime mic, și îți întăresc în tine blândețea și smerenia Fiului Meu, că doresc cu mare dor să nu te mai temi. Fiul Meu poate în cel ce este cu El și ca El, poate cu putere pentru acela, și pentru om din acela. Cel ce este blând și umilit, acela este în Fiul Meu și nu se teme, că este Fiul Meu în el. Ucenicii care pescuiau și care-L aveau pe Domnul cu ei în barcă, dacă a venit furtuna și barca era amenințată de valuri, El le-a spus lor: «Nu vă temeți!», și marea s-a liniștit la cuvântul Său, și ucenicii s-au liniștit și ei. Amin.

Eu, Tatăl, te învăț să nu te temi, Ierusalime, și te îndemn să fii ca Fiul Meu, blând și smerit. O, poporul Meu, să știi, tată, că nădejdea în El Îl face pe El să stea cu tine și să aibă putere în tine și să trăiască prin tine Fiul Meu. O, tată, El știe că tu ești micuț, dar și tu să știi că El e Dumnezeu mare și că poate pentru tine ca să poți tu pentru El cu blândețe și cu umilință, popor mititel, că Eu, Tatăl, îți grăiesc ca celui mai mic. O, să nu fie în tine nici unul mare, căci cine este blând și smerit, acela este mic, nu este mare; acela este dulce și este ușor pentru oricine, și este cald cu inima și cu graiul, și este credincios în toate, că are pe Fiul Meu. O, tată, dragostea s-o înveți pe dinafară, căci cine nu o are pe ea, este slut. Dacă n-ai avea pe nimeni, ai pe Fiul Meu, și El îți dă față, și El îți dă viață ca viața Lui, îți dă din viața Lui. Amin.

O, să le dai, Fiule al Meu, să le dai, tată, că sunt mici. Să le dai, să nu ducă lipsă cei mici. Eu, Tatăl, Ți-am luat-o înainte cu cuvântul ca să le spun de blândețea și de umilința Ta, copile blând, Fiule al Meu și al mamei Fecioara, că ea Te-a dat oamenilor blând și smerit, precum Eu Te-am născut. Amin, amin, amin.

— **S**lava Mea, Tată, este slava Ta. Cuvântul este slava Noastră, dar omul fără cunoștință nu știe așa, și de aceea se poartă omul după semne, după minuni, după închipuirii amăgitoare, care-l despart pe om de slava cea de sus și îl duc la semeție pe om. Eu, Tată, am luat din Tine duh blând și smerit; din Tine, și din mama Mea Fecioară, pe care o iubesc așa cum o iubești Tu, Tată. Blândețea și smerenia ei Mi-au dat din ele, și Eu le-am purtat și le-am dat celor ce au avut nădejde prin Mine în Tine, Tată. Cine fuge de

Dumnezeu nu știe ce este nădejdea, Tată, dar Eu pe cel ce vine la Mine nu-l scot afară, ci îl aduc întru nădejde, iar el apoi trebuie să lucreze blândețea și smerenia, ca să poată sta întru Mine pentru nădejde și pentru credință și pentru dragoste, Tată.

Cel ce știe ce este nădejdea, acela primește darul credinței, și apoi lucrarea dragostei, și apoi el este fiul Tatălui Meu și împreună cu Mine prin nădejde, prin iubirea nădejzii, care știe să iubească fără capăt pe Dumnezeu. Amin.

O, mamă Fecioară, vino lângă Mine cu cuvântul. Cei din cer sunt cuvânt, mamă, iar cei de pe pământ care sunt ai Noștri tot așa să fie: cuvânt, mamă. Cine-l poate ști pe cel blând și smerit dacă acela nu s-ar face cuvânt, cuvânt blând și smerit, mamă?

— **E**u, Fiule ceresc, sunt mamă, și sunt numai una. Eu numai pentru Tine m-am născut. Eu numai pentru Tine am trăit. Și dacă a fost așa, am avut mult har, că altfel nu se putea. Am avut blândețea și smerenia inimii, și Tu le-ai luat din mine la nașterea Ta și le-ai purtat ca și mine pe pământ înaintea oamenilor și Te-ai făcut Fiul meu prin ele.

Eu numai pentru Tine m-am născut, Fiule. M-am născut pentru ca să-Ți dau Ție trup între oameni. Și Ți-am dat, că așa a fost voia Tatălui și voia Ta, iar eu am fost împlinirea voinii lui Dumnezeu pe pământ, și Tu ai venit și ai fost voia Tatălui, și tot așa ești și acum, că iarăși vii de la Tatăl, făcând voia Lui, venind și învățând pe poporul Tău de azi și pe toți cei ce cred în venirea Ta de azi. Venirea Ta este cuvântul care-l învață pe om să vină la Tine, iar eu mă bucur cu blândețe și cu smerenie de țara venirii Tale, și nu încetez s-o pun înaintea Tatălui și înaintea Ta, Fiule Doamne, zicând:

„O, Doamne sfinte, ceresc Părinte,

Susține cu a Ta mână coroana română“.

Mă bucur pentru țara venirii Tale, Fiule Care vii. Tatăl Ți-a pregătit-o încă de la facere ca să faci Tu din ea acum, la a doua Ta venire, cer nou și pământ nou, popor nou pentru Tine, ca să ai popor pentru venirea Ta și ca să-l iei lângă Tine pe nori când va fi facerea din nou a lumii. Amin.

O, popor al venirii Fiului meu! El te-a răpit dintre oameni și te-a luat la sân și te-a făcut popor nou, așternut al venirii Lui. Norul pe care stă El și sfinții Lui stă deasupra ta, și îți grăiește Domnul din nor, iar grădina Lui cu fii în ea îți aduce ție glasul Lui care te învață. Să fii atent la învățat, că eu îți dau ce I-am dat și Fiului meu la nașterea Lui din mine. Îți dau darul meu și îți spun: să fii blând și smerit cu inima așa cum este El, Fiul meu și Domnul tău, Domnul Care vine, căci Cel ce vine este Domnul Dumnezeuul tău, Ierusalime român, popor al venirii Domnului. O, cine te-ar fi născut pe tine ca să fii dacă nu era peste tine venirea Fiului meu? Eu m-am născut pentru Fiul meu, și tot așa să fie și nașterea ta, și tot așa să fie și viața ta. Duhul blândeții și al smereniei să fie fața ta și inima ta și fapta ta și graiul tău și nădejdea ta, popor al mângâierii. O, nu te teme, căci tu ești cel mângâiat. O, nu te teme, căci tu ești cel învățat de Dumnezeu. Stai în ascultare când Domnul îți grăiește, și nu te teme. O, nu te teme, ci ascultă. Amin. Cel ce ascultă nu se teme. Ascultă așa cum îți cere El, că El le spunea mereu ucenicilor: «Nu vă temeți!», și le spunea: «Pace vouă!», și le spunea: «Bucurați-vă!», că fără Domnul e greu pe pământ. Eu sunt mamă și știu durerea celor de pe pământ. Aș da pământul cu tot ce e pe el, l-aș da Fiului meu, dar omul nu vrea aceasta. Eu sunt mamă și știu durerea și dorul celor ce au pe Fiul meu pe pământ.

Să le dai, Fiule scump, să le dai nădejdea cea care îi ține în Tine. Să-i faci coroană pentru țara venirii Tale și s-o păzești prin ei. Amin. Unde sunt ei, Tu să păzești. Unde sunt ei, Tu să iubești, și să faci cer nou și pământ nou pentru ei și pentru sfinți, Doamne. Unde sunt ei, Tu să așezi credința și nădejdea și dragostea. Amin. Dragostea care poate totul pentru Tine și pentru ei, aceasta să le dai, Fiule al meu. Când erai pușor mic, eu Te priveam cu iubire și cu durere, și Te vedeam pe cruce, și nimeni nu știa lacrima mea și jalea din inimă. Te strângeam la piept și știam ce vei fi, și așteptam biruința învierii Tale, și apoi, pentru mine, așteptam venirea mea lângă Tine. Acum aștept cu totul venirea Ta cu sfinții și cerul cel nou și pământul cel nou și cele ce va să fie, Fiule Care vii.

Să le dai cu multul blândețea Ta și smerenia Ta la cei mici ai Tăi de azi. Să nu-i lași în tristeți, să nu-i lași în apăsări, Fiule. Păzește duhul lor. Dacă ei sunt săraci cu duhul, dă-le bogăția duhului blândeții și al smereniei, pentru Tine, și unul pentru altul. Duhul blând și smerit alungă tăcerea, alungă tristețea care vine de la tăcere, alungă nepăsarea de la om și îl face frumos pe om. Așa să le faci Tu lor, așa să le dai. Amin, amin, amin.

— **O**, de ce vin Eu mereu la ei, Tată? O, de ce vin — **O**, Eu mereu și le grăiesc, mamă?

Tatăl Meu și mama Mea au lucrat peste tine, poporul Meu. M-au rugat pentru tine, fiule, iar Eu te rog pe tine să ai dragoste și s-o înveți pe dinafară, căci cine n-o are pe ea, este slut, este urât. Eu însă te-am numit pe tine copil frumos, iar azi te învăț că frumosul cel din afară este cel dinăuntru tău, este ființa ta cea dinăuntru. Te-am învățat prin cei din grădină să Mă iubești înăuntru Meu, precum Eu te iubesc înăuntru tău când te iubesc. Te-am învățat să-l iubești pe omul cel dinăuntru când vă iubiți unii pe alții, căci așa iubesc fiii cerului. Iubirea care nu vatămă, așa te învăț Eu să fie iubirea ta, Ierusalime. Mama Mea s-a născut pe pământ numai pentru Mine. Tot așa să fii și tu, poporul Meu, și să-Mi știi durerea și bucuria precum le-a știut mama Mea în Mine și precum le-am știut Eu în ea. Să nu te uiți la omul cel din afară, că tu ești fiul cerului pe pământ. Frumusețea copilului sfânt este înăuntru, iar când ea iese în afară, ea sfințește și nu vatămă, precum am sfințit-o Eu pe Maria Magdalena prin omul Meu cel dinăuntru, căci Eu o iubeam pe ea înăuntru ei, iar iubirea Mea este sfântă, și ea nu moare niciodată.

Te-am învățat și mereu te îndemn să stai în duh de biserică, în duh curat, care dă duh cu multul. Te îndemn mereu să stai în ascultare și să nu te temi când Eu îți grăiesc. O, nu te teme, ci ascultă, poporul Meu. Amin. Să ascuți ce te învăț Eu, și să ai grijă mereu să fii copil frumos, copil ușor, gata de zbor, copil plăcut să fii. Fața ta să fie blândă, ca și inima ta. Smerenia ta să fie dulce, ca și fapta ei. Cuvântul tău să treacă prin Mine când îl rostești, și apoi prin fratele tău. Aceasta este ruga Mea înaintea ta, poporul Meu. Și cuvântul de iubire, și cel de zidire, și cel de muștrare, și cel de mângâiere pe care-l dai, să treacă prin Mine când îl rostești, ca să te poți purta cu fratele tău ca și cu Mine, poporul Meu. Aceasta este ruga Mea înaintea ta. Să fie spre folosul Meu toate ale tale, iar omul tău cel dinăuntru să semene cu Mine, fiule, și nu uita să Mă ascuți. Amin. Cel ce Mă ascultă nu se teme. O, nu te teme tu când Domnul îți grăiește. Cuvântul Meu te învață, nu te judecă, nu te pedepsește, ci te crește și te vrea, că tu ești poporul Meu cel ales, din zilele acestea, și lumea îți spune mândru, dar nu tu, ci Eu te-am ales, și Eu spun aceasta, nu spui tu. Amin.

O, lumea se teme de tine, poporul Meu. Cel ce păcătuiește împotriva Mea se teme de tine, că tu ești cel ales de Mine din lume pentru judecata făpturii și ca să vadă tot omul că nu vrea să fie cu Mine. Tu ești mic, dar ești puternic, și lumea se teme de tine. Eu însă te-am făcut lumină pentru lume, și îi voi îmbia pe toți spre frumusețea ta, poporul Meu. Frumusețea copilului sfânt va fi lumina lumii curând, curând. Învață această virtute, Ierusalime, și mereu s-o înveți, și mereu să stai în ea, că iar îți spun: frumusețea copilului sfânt va fi în curând lumina lumii, și mulți vor veni de la întuneric la lumină și vor dori frumusețea ta și vor lua din ea și vor asculta de cuvântul venirii Mele, care-i îmbracă în slava lui pe cei ce Mă așteaptă cu nădejde, crezând în dragostea ce va să fie pentru fiii veciei. Amin.

Să fii blând și smerit, poporul Meu, căci cel ce are dragostea Mea în el, iubește fără măsură și fără plată, iubește neobosit, iar Eu îl iubesc pe acela în el însuși, și îi dau putere și îi dau frumusețe și îi dau celui ce are, iar celui ce nu are, îi iau și ce mai are dacă nu face rod însutit.

Vreau să vă învăț mereu, dar dați-Mi putere să vă învăț. Vreau să vă văd că învățați și cât învățați. Vreau mereu să vă văd. Amin. O, nu uitați să Mă ascultați. Fiți unul pentru altul, și nimeni să nu fie pentru el însuși, și fiți pentru Mine apoi, căci cine dintre ai Mei nu iubește pe frați, nici pe Mine nu Mă poate iubi. Dacă fratele tău vede că nu-l iubești, atunci tu nu Mă iubești, și de aceea nu ai.

O, copii mari și mici, sunt și mai micuți între voi, copiii ai poporului Meu. Amin, amin zic vouă: să știe toți ce este iubirea și ce face ea. Ea când iese din om nu iubește pentru sine, ci se dă, și aceea este ea și bucuria ei. Cel ce are pace, acela are iubirea. Eu mereu le spuneam «*Pace vouă!*» când eram cu ucenicii pe pământ cu trupul. Nici vouă nu vă spun altfel, căci pacea este iubirea care se odihnește în cel ce Mă iubește și în cel ce iubește pentru Mine și nu pentru sine. Amin. Nu pentru voi să vă iubiți unii pe alții, ci pentru Mine. Amin. Nu pentru tine să-l iubești pe fratele tău, ci pentru el și pentru Mine. Amin. Iar când veți înțelege bine aceasta, atunci va fi împărăția cerurilor în chip văzut peste pământ, iar Eu, Domnul, voi spune multora din mijlocul vostru: «*Pace vouă!*» le voi spune lor, iar ei vor lua din frumusețea copilului sfânt, pe care o pun Eu mereu, mereu în voi, și se vor face lumină din lumină, cer nou și pământ nou pentru viața ce va să fie în taina veacului cel nou, taină ascunsă și păstrată pentru fiii cei veșnici. Amin.

Toată iubirea dintre voi să treacă prin Mine, și nu uita aceasta, poporul Meu, că aceasta este ruga Mea înaintea ta. Tot ce vă dați unul altuia să treacă prin Mine, și atunci veți învăța aceasta. Amin. Cuvântul care se face faptă, acela este cel ce învață și cel ce-l crește pe om. Amin.

Eu putere vă dau, iar voi s-o luați în voi și să v-o dați unul altuia mereu, iar dacă nu veți face așa, nu veți învăța iubirea.

Iar acum le spun tuturor celor care aud de la voi cuvintele învățaturii Mele, și așa le spun: cine nu ia de la Mine în el ca să dea, cine nu-și dă unul altuia tot ce ia de la Mine, nu va învăța iubirea și nici n-o va avea, căci cel ce are, i se va mai da, iar celui ce nu are, i se va lua și ce mai are. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2001

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Fiii lui Dumnezeu sunt în Duhul Sfânt, și Duhul Sfânt este în ei. Pe pământ nu mai sunt creștini, iar poporul Noului Ierusalim sunt azi primii creștini. Cea mai mare școală a vieții este crucea. Cei ce se vor păstori, să învețe taina Păstorului cu crucea.

E sărbătoarea crucii, iar crucea este altarul pe care S-a jertfit Dumnezeu Fiul întâia oară, și apoi S-a dat; S-a dat spre jertfire, S-a dat celor ce au iubit crucea Lui. Amin.

O, e mare minune să iubească omul crucea lui Hristos. Nu știe omul ce înseamnă aceasta, iar cel ce a știut s-a jertfit pentru Mine, și Eu M-am jertfit pentru el, căci cine iubește crucea Mea, acela o împlinește pe ea. Amin.

O, poporul Meu, altarul pe care stau Eu, altarul pe care stai tu este crucea, fiule de azi. Așa au stat și ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. Răul care-l pierde pe om trebuie răstignit, ca să aibă omul înviere prin răstignire, căci fără răstignire omul nu are viața Mea în el, ci o are pe a lui, că omul nu știe să iubească crucea Mea.

Când l-am făcut pe om și am pus în el duh de viață, l-am simțit în Mine apoi. Duhul lui era în Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt era în duhul lui, și era Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt una cu omul, și a fost bucuria aceasta o clipă, și apoi omul s-a vrut în duhul lui, și tot așa a fost tot neamul omenesc, de atunci și până azi.

Aș vrea să te învăț, poporul Meu. Zi de învățat vreau să fie ziua de sărbătoare a crucii Mele. Duhul tău, fiule, să fie în Duhul Sfânt. Aceasta vreau să te învăț, căci taina aceasta e mare de tot, și nu e om pe pământ s-o cunoască. Numai cel ce o trăiește pe ea, numai acela o cunoaște și o are. Duhul tău să fie în Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt să fie în duhul tău, dar nu să crezi că este așa, ci să lucrezi să fie așa, că altfel omul cade cu zgomot și nu este, căci scris este: *«El va fi piatră de încercare și stâncă de poticnire pentru mulți, și mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfârâma; vor fi prinși în cursă și vor fi duși spre robie»*.

O, poporul Meu, în cine este Dumnezeu, se cunoaște că este, și în cine este omul, se cunoaște că este, se cunoaște după tot lucrul și după tot cuvântul. În cine pune Dumnezeu, se cunoaște că pune El, se cunoaște după faptă și după cuvânt și după cruce, după suferință. Dar în cine pune omul însuși, iarăși se cunoaște, și acolo unde să mai pună și Dumnezeu? Acolo își ia omul singur din cele din Dumnezeu, își ia după cum e placul lui, și nu-și ia crucea unul ca acela, ci își ia merite și își ia slavă de-a gata, dar nu așa este crucea Mea și iubirea pentru ea, și aceasta este sminteala care se bagă sub numele Meu ca să-l strice, și aceasta aduce mânia Mea, căci Eu am zis așa: *«După cum se adună neghina și se arde în foc, așa va fi la sfârșitul veacului. Și va trimite Fiul Omului pe îngerii Săi, și aceștia vor strânge din împărăția Lui toate smintelile și pe cei care fac fărădelege, și îi vor arunca pe ei în foc cu văpaie, și acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și atunci cei dreپți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor»*. Amin.

Vreau, poporul Meu, să te învăț taina crucii; vreau să te deprind tot mai mult, tot mai sus, tot mai frumos; vreau să te așez cu duhul tău în Duhul Sfânt. Duhul tău să fie în Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt să fie în duhul tău, că Mi-e tare dor de toată împlinirea aceasta peste tine, și tu ești așteptarea Mea și nădejdea Mea pentru viața veacului ce va să fie, poporul Meu. Când tu ești dulce pentru Mine și când Eu sunt dulce

pentru tine, Eu sunt un Dumnezeu fericit, adevărat fericit. Această împărăție de veci Eu o doresc de șapte mii de ani cu mare dor. Ca toată făptura, aștept și Eu Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu, fiii care vor fi de-ajuns de dulci pentru Mine, iar Eu de-ajuns de dulce pentru ei, prin Duhul Sfânt, poporul Meu. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt este pecetea ta, și prin ea Domnul te ocrotește de rău și te face salvator în mijlocul pământului, și mulți vor lua din harurile Mele care te vor însoți pe tine, că-Mi este milă de om, și voiesc să-i întind ancora, și voiesc să-l primesc pe cel ce vine la Mine. Acesta este semnul celor ce vin la Mine: duhul lor este în Duhul Sfânt, și Duhul Sfânt este în duhul lor. Așa lucrăm Eu și cu cei dintâi creștini care se făceau creștini prin Duhul Sfânt mărturisit de ei, și aceia veneau spre botez și se făceau lucrători, și prin lucrarea lor adevereau aceasta, adevereau pe Duhul Sfânt, Care era în duhul lor, căci duhul lor era în Duhul Sfânt. Ei erau primii creștini atunci, și Eu umblam cu ei și îi hrăneam și îi adăposteam sub cuvântul Meu, și ei puteau prin Mine, și apoi prin ucenicii Mei care făceau, la rândul lor, ucenici Mie. Așa sunteți și voi azi. Sunteți primii creștini, fiilor, că pe pământ nu mai sunt creștini, și Eu a trebuit să vin iar, și să fac iar biserică, și s-o fac așa cum Îmi trebuie Mie la vremea de sfârșit. Voi sunteți primii creștini ai cuvântului Meu de azi, ai venirii Mele de azi, și v-am făcut ucenici și v-am învățat ce înseamnă lucrare de ucenic și v-am rugat s-o lucrați, și să nu vă fie greu s-o lucrați. Duhul vostru să fie în Duhul Sfânt, și Duhul Sfânt să fie în duhul vostru, căci taina crucii se desăvârșește prin Duhul Sfânt, Care Mă mărturisește pe Mine și prin Care Eu mărturisesc de la margini la margini împărăția cerurilor pe pământ. Amin.

Dar cu cine să grăiesc Eu pe pământ despre taina crucii când omul nu iubește crucea, nu iubește răstignirea pe cruce, pe crucea Mea? Căci Eu am fost fără de păcat, și tot așa voiesc să trăiască și omul, și să iubească această cruce, că nu este grea, și este ușoară. O, nu știe omul cât de bine și cât de ușor i-ar fi să stea cu duhul lui în Duhul Sfânt, ca să stea apoi Duhul Sfânt în duhul lui și să se vadă aceasta în toată vremea, căci Duhul Sfânt nu este cu măsură. Crucea Mea trebuie să se facă dragoste în om, iar măsura vieții lui să fie crucea Mea, trăirea Mea și cuvântul Meu.

O, copiii plăpânzi, o, poporul Meu, cum să mai grăiesc cu tine ca să te țin cald și ca să-Mi dai din căldura ta? Căldura ta, dacă-Mi folosește Mie, îți folosește și ție, iar altfel tu ești plăpând, plăpând de tot. Căldura pentru Dumnezeu îl face pe om să poată și să Mă aibă în toate ale lui așa cum sunt Eu. Voiesc, fiilor, să fiți mari cu această înțelepciune, și dați-vă unii altora căldura Mea din voi. Ea când este, se face cuvânt și se dă, și se bucură când se dă, și se hrănește pe sine și crește, și așa este lucrarea ei. Faceți aceasta și veți fii vii, și așa să vă gădesc, și așa se cheamă că stați împreună. Iar unde stați voi așa, acolo sunt și Eu, și Mă bucur, și bucuria Mea vă hrănește, fiilor.

Eu vin greu la voi când n-am bucurie de la voi. Eu cu greu grăiesc peste voi când n-am bucurie de la voi. Eu sufăr și Mă doare dacă n-am bucurie de la voi. Deschideți brațele și Mă mângâiați când sunt îndurerat, că veți avea nevoie de multă mângâiere, fiilor creștini, iar Eu voi avea de la voi și vă voi da. Așa este măsura, și așa să lucrăm cu ea, că pentru mângâierea cea de veci trebuie mult să adunați la Mine și să aveți la Mine. Eu am nevoie de multă mângâiere, și dacă-Mi dați când vă cer, atunci veți aduna și nu altcând. Vreau să Mă bizui pe voi, că sunt îndurerat la sfârșit de timp și Îmi trebuie

mângâiere la durere. Vă învăț cu mult dor, iar Tatălui Savaot Îi este milă când aude ce vă spun și ce vă cer. Îi este milă Tatălui de Mine, poporul Meu!

— **M**ila Mea e cu Tine, Fiule scump; cu Tine și cu poporul Nostru cel de pe pământ.

O, e sărbătoarea crucii, poporul Meu! E ziua crucii Fiului Meu, ziua când crucea dusă de El a ieșit din pământ și s-a îmbrățișat cu omul.

Hai, poporul Meu, hai, tată, să mai grăiesc și Eu, Tatăl, cu tine, că toată Treimea Dumnezeiască este de o ființă și este nedespărțită în lucrarea Sa. Amin.

Deschideți gurițele cu Duhul Sfânt și dați Fiului Meu mângâiere. Să știți că fața voastră este înăuntru, și de acolo se arată afară. Dacă inima e dulce, așa este și fața ei. Frumosul nu este cel din afară, și omul nu știe ce este frumosul la om.

Nu știe omul să-l prețuiască pe creștin. Cei ce stau în numele Meu peste oameni nu știu să vină la voi și să stea la această masă cu Mine și cu voi și cu moșii și cu strămoșii. Iar Eu așa le spun; spun ce a spus Fiul Meu: «*Mulți vor veni de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor, iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară, și acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților*». Amin.

O, ce bine ar fi să știe orice om să-l prețuiască pe creștin, căci fața creștinului este frumoasă ca și inima lui. Să știți, poporul Meu, să știți, tată, că vine această vreme, iar tu să fii frumos pentru vremea aceasta. Să știți să stai pe picioare, și să Mă ții și pe Mine dacă stai, că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt este pecetea ta, și prin ea vei fi ocrotit de rău, și prin ea vei fi salvator pentru seminția cea nouă a cerului nou și a pământului nou. Amin.

Îți cere Fiul Meu mângâiere. Mila Mea e cu El, și tot așa să fie și a ta, poporul Meu, căci sub cortul sub care cerul te ocrotește și te crește, Eu și cu Fiul din nou grăim. El cu Mine, și Eu cu El, precum grăiam acum două mii de ani spre adevărarea Lui de Fiu al Meu. Mă preaslăveam în El și Îl mărturiseam în auzul multora ca să rămână aceasta, și să fie apoi credință în Unul Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Crucea Fiului Meu e numai durere, și multă durere, căci cu duhul e multă și e lungă. Îți cere Domnul tău mângâiere, poporul Meu. Știi tu, oare, să-I dai? Știi tu ce-ți cere El ca să știi cum să-I dai? Duhul Lui Se zdrobește pentru tine și după tine. Cuvântul Lui e rău peste tine și îți așteaptă mângâierea. Căldura ta, dacă-I folosește Lui, îți folosește și ție. Vrea Domnul să Se încălzească în tine și tu să-L mângâi cu această căldură. Dă-I Fiului Meu tot ce-ți cere, că El vrea să te învețe taina crucii, poporul Meu. Când El Mi-a zis: «*Părinte, preaslăvește pe Fiul Tău!*», Eu I-am răspuns: «*L-am preaslăvit și Îl voi mai preaslăvi*». Iată, aceasta fac. Fac așa cum am grăit. Eu așa Îl mângâi pe El. Dacă El este mângâierea Mea, Eu sunt mângâierea Lui, dar și tu să fii, că Eu sunt Tatăl, și Mi-e milă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **Î**i este Tatălui milă de Mine, Ierusalime nou, popor micuț și cu dorul Meu după tine. Deschide brațele și Mă mângâie, că Eu sunt Omul durerii, Dumnezeu și Om sunt, și Mă doare ca Dumnezeu și ca omul. Iată cum te învăț Eu pe tine taina crucii, poporul Meu. Suferința Mea o împart cu tine, și crucea ei e numai durere, căci cu duhul e multă și e lungă și trebuie mângâiere pentru cruce, poporul Meu. Puntea Mea dinspre cer spre pământ e cuvântul. Cu el Mă bucur și cu el Mă plâng, și aștept taina omului nou și, apoi, veșnicia. Amin.

Numai crucea îl poate face nou pe om, iar Sângele Meu îl desăvârșește și îl dovedește desăvârșit. Cel blând și smerit este cel ce stă pe cruce și ia din ea și de pe ea și seamănă cu Mine, căci Eu sunt Omul Cel nou Care S-a arătat pe pământ de la Tatăl. Amin.

Poporul Meu, Eu am stat pe cruce pentru viața ta în Mine, și te-am învățat să stai și tu pentru viața Mea în tine, dar să stai frumos, poporul Meu, că pe cruce se stă frumos și cu dulce, iar crucea trebuie să se facă dragoste în om, poporul Meu. O, cum să te învăț Eu mai frumos și mai dulce taina crucii? Să știi, poporul Meu, că omul frumos nu este cel din afară, ci este cel dinăuntru. Omul cu inima urâtă nu e de nici un preț, că acela nu iubește crucea. Dar cel frumos la inimă cunoaște taina crucii, și acela e de mare preț. Învață-te să înțelegi tot cuvântul Meu și să nu treci pe lângă el, că e păcat, poporul Meu. El te învață lecția vieții. Amin. Lecția vieții este crucea. Cea mai mare școală a vieții este crucea. Ea îl face frumos pe om, numai să vrea omul s-o învețe așa cum am învățat-o Eu când am venit de la Tatăl pe pământ. Dacă am văzut că omul nu găsește iubirea de Dumnezeu, am venit și M-am făcut Om și i-am arătat omului crucea, iubirea de Dumnezeu, blândețea și smerenia inimii în care iubește Dumnezeu. Amin.

Lucrarea voastră să fie inima voastră, și așa să se vadă cele dinăuntru ale voastre, fiilor, precum se și văd. Căutați însă înțelepciunea, și prin ea să vă măsurați clipă de clipă, că Eu vă sunt Păstor. Amin, amin zic vouă: Eu vă sunt Păstor; Eu și nu voi. În cine pun Eu se cunoaște că pun Eu. În cine pune omul însuși se cunoaște că pune omul. Când Eu pun în om pe cele ale Mele, se cunoaște că le pun Eu, dar când omul ia să-și pună singur, se cunoaște și aceasta. Dar vouă Eu să vă fiu Păstor; Eu și nu voi. Cei ce stați în trupul poporului Meu, să vă fiu Eu Păstor. Eu și nu voi, copii iubiiți, că v-am învățat taina crucii. Amin.

Taina Păstorului cu crucea, această taină ar trebui s-o învețe cei ce se vor păstori. O, de unde vor aceștia să învețe păstoria când se vor păstori? Cine s-ar mai duce să se facă păstor dacă ar trebui să învețe taina Păstorului cu crucea? Nu s-ar mai duce nimeni să ia păstorie și oi de păstorit dacă ar trebui să aibă cruce.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Am venit din nou Păstor pe pământ. Glăsuiesc cu dor, și fericit este cel ce vine să-i dau. Eu îi dau viața celui ce vine, și nu-i cer nimic decât să ia ce-i dau și să poarte dacă ia. Amin.

Acum, cununi de îngeri întru toate pun pentru voi peste țara nunții Mele, și zic: binecuvântată să fii, tu, țară a venirii Mele cu sfinții. Îngerii fac cerc deasupra ta și în jurul tău, iar tu să privești în sus, nu în jos, și să iubești comoara Mea din tine, că prin ea tu ești de mare preț în ochii Mei, că unde sunt ai Mei, acolo sunt și Eu, și te ocrotesc prin ei. Amin. Te voiesc cer nou și pământ nou, și vreau să voiești și tu, dar ia-Mă de păstor, țara Mea, că Eu sunt Păstor cu cruce, fiindcă așa M-a primit țara Mea cea dintâi. Iar tu ești țara Mea cea din urmă, și te am de la Tatăl, ca să nu fii fără casă la venirea Mea cea de la sfârșit. Eu sunt Păstorul tău, fie că știi, fie că nu știi, fie că vrei, fie că nu vrei, căci așa e soarta ta cea de la Tatăl. Te mângâi cu venirea Mea și îți ung fruntea și te numesc a Mea, căci am în tine comoara Mea, și tu ești țarina cea cu comoară în ea, așa cum Eu am grăit despre taina aceasta. Amin.

Iar tu, poporul Meu, să știi să fii frumos, tot mai frumos. Duhul tău să fie în Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt să

fie în duhul tău, dar nu să crezi că este așa, ci să lucrezi să fie așa. Amin. Fiecare copil al tău, poporul Meu, să fie așa cum zic Eu, că Eu vă sunt Păstor.

O, nu uitați și nu pregetați să faceți așa cum Eu vă învăț, așa cum Eu vă păstoresc, ca să fiți mângâierea Mea, și din graiul vostru Eu să Mă mângâi cu multul, așa cum voi luați de la Mine cu multul și cu mângâiere, că vremea e cu durere, dar Eu vă sunt Păstor, Păstor mângâietor. Amin, amin.

14/27 septembrie 2001

Duminica a douăzecea după Rusalii

Cel ce lucrează în lumină este păzit de îngerii din cer și de pe pământ. Întunericul cel mai din afară este lumea. Rugăciunea este incununarea înțelepciunii.

Suflu cu suflarea gurii Mele peste voi, copii străjeri la ieslea Mea de cuvânt. Eu vă prețuiesc cu mare prețuire, pentru că voi Mă primiți de lângă Tatăl lângă voi ca să suflu cu suflarea gurii Mele cuvânt peste pământ. Amin.

Eu vă prețuiesc cu mare prețuire, fiilor copii. Eu sunt Dumnezeu a toate câte sunt, dar atât cât sunt, nu-Mi vine să vă trec pe dinainte, pentru că-Mi slujiți atât cât vreau Eu venirea Mea cuvânt peste pământ. Nu vă temeți de felul cum M-am umilit pentru voi. Nu vă temeți. Eu am spus aceasta, Eu, ca să prețuiesc și poporul dragostea voastră pentru Mine și pentru poporul Meu care ascultă de la gura izvorului cuvântului Meu.

Suflu cu suflarea gurii Mele peste voi cuvânt, ca să dați poporului sfânt și ca să-l țin sfânt, fiilor, sfânt și ascultător în tot cuvântul Meu cel de peste voi pentru voi și pentru el. Amin.

Suflarea Mea este cuvântul, iar împlinirea lui este ascultarea voastră de cuvântul Meu, poporul Meu. Dacă voi nu-l ascultați ca să-l faceți, el nu se împlinește. O, e păcat să nu se împlinească tot cuvântul Meu. Dar tu împlinește-l întocmai și de-a pururi ca să nu ai acest păcat, poporul Meu. Toată grija ta să fie împlinirea cuvântului Meu, și să-l ai cu tine peste tot, și să-l faci întru totul și întru toate, că nu-ți trebuie timp aparte ca să-l împlinești pe el; nu, poporul Meu. Dacă ești mic pentru acest adevăr, fă-te mare prin cei mari în adevărul acesta și nu fi greoi la înțelegere, că tu ești popor mare, cel mai mare popor, că nu numărul, ci darul și harul Meu te-a făcut pe tine cel mai mare popor între cer și pământ, numai să ai umilința deplină pentru această mărime a ta. Iubirea cea mare ajută umilința, și umilința cea deplină ajută iubirea, și așa să te porți tu între pământ și cer, poporul Meu, că Eu trec prin fiii grădinii și Mă dau ție cuvânt ca să-l împlinești pe el deplin. Amin.

O, nu pot să te las prea mult fără hrană caldă. Dacă te-aș vedea că poți, i-aș odihni mai mult pe cei din grădină care-ți dau de la Mine. Scris este în Scripturi pentru fii: «Dacă ei vor primi povețele și le vor păstra cu înțelepciune și cu bună chibzuială, dându-și inima spre ele, dacă ei vor iubi prevederea și cu buna cugetare își vor îndrepta cuvintele, căutând-o în adânc ca pe o comoară, atunci vor pricepe ei temerea de Domnul, și atunci vor dobândi fiii cunoștința de Dumnezeu, că El păstrează mântuirea pentru cei dreپți, fiindcă El păzește căile dreptății, și pe cărarea dreptilor Lui stă El de veghe, și pe potecile binelui îi poartă pe ei». Amin.

O, nu-ți trebuie timp aparte ca să împlinești cuvântul Meu; nu, poporul Meu. Îți trebuie temere de Dumnezeu, fiule, și cu ea să iubești povețele Mele cu înțelepciune și cu buna chibzuială și cu prevederea, poporul Meu, că acestea duc la duhul temerii de Dumnezeu, care te face să Mă ascuți, fiule.

E păcat să nu se împlinească tot cuvântul Meu când îl dau. Eu Mă dau ție cu multul, și să te dai și tu Mie, și să învățăm drumul unul spre altul, că te-am învățat să Mă arăt ție și să te arăți Mie, fiule, și în toate zilele să te arăți ca să te văd, că Eu am ingeri din cer și de pe pământ ca să te văd. Când știi că te văd, tu te silești să fii plăcutul Meu, dar când vrei să nu te văd, tu nu te mai silești. Vezi tu de ce te-am învățat Eu pe tine să te arăți Mie în fiecare zi? Vezi tu, fiule, de ce? Eu pot să-ți dau sfat dacă faci așa. Eu pot să te veghez de lângă tine dacă faci așa. Eu pot, numai să-Mi ascuți poava, fiule. Eu iau din inima ta și dau și celorlalți. Eu iau din inima lor și îți dau și ție, și așa lucrăm, și așa ne păstrăm gata de-a pururi. Și iată, poava Mea trebuie păstrată, poporul Meu. Te învăț să fii cald cu Mine și să nu obosești să faci așa. Te învăț să fii mereu, fiule. De la o vorbire a Mea la alta tu să fii ușă deschisă pentru Mine și pentru toți ai Mei, că voi sunteți frați din Tatăl ceresc și din Fiul Său, și din Duhul Sfânt al nașterii din nou sunteți voi născuți, și sunteți dintru început făgăduiți să fiți și să puneți pe pământ cărările binelui, cărările dreptilor, care aleg de pe ele pe cei mincinoși și îi aruncă în întunericul cel mai din afară, fiilor.

Dar ce este întunericul cel mai din afară?

O, copii care luați cuvântul din gura Mea, din gura Domnului! Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt vă dă vouă să spuneți poporului sfânt aceasta: ce este întunericul cel mai din afară?

— **E**ste scris în Scripturi că «fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Iar cei străini vor crede și vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor». Și iarăși scrie în Scripturi: «Împărăția cerurilor se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei. Și cine va cădea pe piatra aceasta, se va sfărâma, iar pe cine ea va cădea, îl va zdrobi». Iar arhierii și fariseii ascultând aceasta au înțeles că despre ei se vorbește.

Este scris în Scripturi: «Afară sunt câinii, fermecătorii, vrăjitorii, desfrânații, hulitorii, închinătorii la idoli și toți cei ce iubesc minciuna». Aceștia sunt afară din împărăția lui Dumnezeu și nu sunt în ea chiar dacă ei se numesc fiii împărăției, dar dacă fac acestea, ei sunt în afara împărăției cerurilor, că ea este în omul sfânt, din care Duhul Sfânt lucrează cer pe pământ.

Întunericul cel mai din afară este lumea; lumea care nu are pe Dumnezeu în trupul și în sufletul și în duhul ei; lumea care lucrează în toți și în toate ale ei minciuna care trece și nu rămâne, dar care-l încântă pe om pentru ea în viața lui de pe pământ. În lume este și va fi plângerea și scrâșnirea dinților, și toți cei care-și zic fii ai împărăției cerurilor, dar care iubesc minciuna și viața ei și frumosul care trece și desfrâul vieții în toată vremea. Aceia sunt în întunericul cel mai din afară, și nu sunt în împărăția cerurilor și nu vin spre ea și nu o văd și nu o înțeleg, căci sunt în întuneric, în faptele întunericului cel mai din afară, cel din lume, iar lumea este opusul împărăției cerurilor.

Cărările dreptilor aleg de pe ele pe cei mincinoși și îi aruncă în întunericul cel mai din afară, căci aceia sunt fiii lumii, iar cei mai mincinoși din fiii lumii sunt cei care-și zic fii

ai lui Dumnezeu. Aceștia sunt întunericul cel mai din afară în care stau ascunși cei ce lucrează minciuna care stă împotriva lui Dumnezeu. Iar dintre cei ce nu sunt fiii împărăției, vor fi aleși de îngeri cei drepti cu inima, și aceștia vor veni și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor, și vor umbla ei pe cărările dreptilor. Amin.

— **O**, poporul Meu, cei ce-ți dau ție cuvântul cel din gura Mea, Eu cu mare prețuire îi prețuiesc, și așa așa vrea să faci și tu, că Eu te-am tras pe tine din necazul cel mare, dintre fiii minciunii care mint pe toată lumea că ei sunt fiii împărăției Mele. Te-am tras ca să nu stai și tu cu ei în întunericul cel mai din afară, că mai fericiți au fost și sunt ciungii și ologii și surzii și muții și leproșii și străinii toți decât fiii împărăției care nu fac faptele împărăției cerurilor pe pământ. Cei ce stau cu aceștia și sub aceștia, sunt în necazul cel mare, și dacă-i voi scăpa pe mulți, așa îi voi numi. Îi voi numi cei veniți din necazul cel mare, și le voi da hăinuțe albe precum v-am dat vouă când v-am ales și când v-am primit și când v-am făcut vii prin viața Mea pe care v-am dat-o, fiilor.

Dar mai este cineva pe pământ care să mai știe ce înseamnă viața, ce înseamnă împărăția cerurilor sau ce înseamnă întunericul cel mai din afară, unde este plângerea și scrâșnirea dinților și nicidecum fericirea cea părută?

O, copiii duiosi, așa vrea să vă învăț mult, că sunt duios după voi și vreau tot mai mult să fiți și voi tot așa, duiosi după Mine, duiosi unul pentru altul. Amin. Vreau să vă învăț încă. Dar acum strângeți-vă la masa cea pentru viața trupului, și binecuvântate să vă fie bucatele de pe masă. Și vom învăța, și apoi iar vom pune în carte cuvântul zilei de azi.

Eu sunt duios după voi și petrec cu voi și lângă voi și la masă, și la lucru, și la rugăciune, și la mers, și la stat, și la dragostea dintre voi, și la vorbiri, și la tăceri, căci sunt duios după voi, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Mă port cu povața Mea după tine, Ierusalime mic. Povața Mea să fie mângâierea ta, iar când tu o împlinești, Eu Mă mângâi de la tine și îți dau puteri să faci povața Mea. Amin.

Când Eu pot să umblu înăuntrul tău, o, cât de mult bine pot să-ți fac, o, câte minuni pot să împlinesc în tine, fiule! Minunat sunt Eu acolo unde este al Meu, acolo unde Eu pot fi Făcătorul a toate. Umiliința din om când Îmi iese înainte mereu, Eu fac din ea odihna Mea în om, și prin ea îl lucrez minunat pe om. Totul este frumos în om când ea poate înăuntrul lui cu stat frumos, cu grai frumos, cu duh frumos, iar când sunt mulți laolaltă așa, acolo este binecuvântarea Mea și ocrotirea și bucuria Mea, poporul Meu.

Fiii lui Dumnezeu sunt cei ce-L au pe El în mijlocul lor, iar pe tine te-am deprins cu Mine, poporul Meu, și ți-am dat putere să te faci fiu al lui Dumnezeu. Ai grijă, Ierusalime de azi, să fii un singur trup, o singură voință, o singură iubire, precum Eu și cu Tatăl una suntem. Îmi întind mereu mâna deasupra ta ca să te lucrez, iar tu să știi să Mă aștepti și să știi să-Mi ieși înainte și să știi să Mă chemi, și apoi să știi să Mă primești, căci tu trebuie să fii atent în toată vremea, ca unul care veghează peste tot și întru toate, fiule. Învață-te din zi în zi mai mult să știi să Mă ai și să știi să fii al Meu, că aceasta este unirea ta cu Mine în toată vremea și în tot locul, poporul Meu.

O, poartă-Mă, fiule, că bine-i este celui ce Mă poartă. Veghea ta să nu se stingă nici ziua, nici noaptea, că ea Mă ține cu tine și Îmi dă puteri pentru tine, iar Eu îți dau viață cu multul și te fac bogat de Dumnezeu și de pază cerească, fiule, că acolo unde sunt Eu cu tine, îngerii și sfinții și puterile cerești au lucru pentru tine și pentru viața ta, poporul Meu. Eu, Domnul și Mângâietorul și Făcătorul tău de-a pururi, le poruncesc mereu tuturor puterilor cerești să stea lângă tine din toate părțile și să te poarte spre dragostea Mea, și apoi să-ți stea de-a pururi în ajutor din partea Mea, poporul Meu.

Cel ce veghează cu Mine, are iubirea cerului de partea lui, iar tu să nu uiți de dor, poporul Meu. Strânge-te cu dor în duh de rugăciune ca să fim mereu un duh, și dă-Mi iubirea, fiule. Când iubirea ta este la Mine, Eu sunt al tău și îți fac bine și îți dau din plinul Meu, ca să nu fii necăjit nici cu duhul, nici cu trupul, nici cu sufletul, că multă grijă am Eu de tine, poporul Meu. Mâna Mea stă întinsă deasupra ta, și tu să te înveți să iei din ea, că am în ea tot ce-ți trebuie ție și tot ce-Mi trebuie Mie înăuntrul tău și în preajma ta și în țara ta, poporul Meu, că e țara venirii Mele țara ta. Mama Mea Fecioara o are pe ea ca pe o pruncă în brațe și o înconjoară din toate părțile ca pe cea mai dulce comoară a Fiului ei, ca pe un leagăn al sfinților și al îngerilor.

O, poporul Meu, acolo unde sunt Eu, acolo sunt și sfinții și îngerii, fiule, și voiesc să fim un duh cu toții, Noi și cu voi, și unii spre alții să ne purtăm cu duhul rugăciunii și al lucrării sfinte, ca să fim un duh și o iubire. Povața Mea să fie împlinirea ta, că Eu tot mai mult și tot mai frumos te povățuiesc să nu stai în duhul tău, ci să stai în Duhul Meu cu duhul tău, și să faci frumos această lucrare, iar Eu să Mă desfăt în ea și s-o întăresc pe pământ, că Eu când am de la tine pot totul pe pământ, poporul Meu.

O, întărește duhul rugăciunii, duhul slavei Mele cu tine și duhul împlinirilor, poporul Meu. Îndemnați-vă unul pe altul la nădejde, la pace, la veghe și la bucurie sfântă, chemând lângă voi puterea Mea și mângâierea Mea. Vă vreau pe fiecare din voi un foc, iar Eu, ca și voi, să Mă mistui în el pentru voi și să vă pregătesc tot mai adevărat pentru slava cea mare, care va bucura pe cei de pe pământ.

Stați în hăinuța și în duhul harului ceresc, iar Duhul Sfânt să vă fie hrană, fiilor, și cu El să luați de la Mine tot binele vostru. Dați-vă Duhului Sfânt în toată clipa, cu toată nădejdea, că voi sunteți sfinții Mei, și povața Mea este cu voi, iar voi s-o împliniți. Amin.

Eu sunt duios după voi, fiilor. O, dacă ați vedea îndeajuns aceasta, v-ați bucura și mai mult, că Eu voiesc să aveți bucurii, voiesc aceasta cu tot cerul, mai mult ca voi voiesc aceasta, că Eu vin greu la voi când n-aveți pace și bucurie. Dar Eu vă fac tari, că am putere. Stați sub puterea Mea, și Eu vă voi întări. Credeți, și așa va fi, și multă să vă fie credința și mult să iubiți povața Mea.

Veniți spre bucurii, că Eu vă port în mantia Mea. Întăriți-vă întru toate cele de sus, că Eu vă spun cu dor: Pace vouă! Adunați-vă mereu unii lângă alții cu duhul și cu dorul de Dumnezeu și dați bucurii Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, crescând cu harul, că vremea împlinirilor cerești e cu voi, și veți fi mângâiați și veți vedea mereu că Eu ca și până acum împlinesc făgăduințele Mele pe care le-am făcut de la începutul acestei lucrări și până azi. Amin.

Un duh să fim, poporul Meu, iar ceea ce auzi de la Mine să împlinești, fiule. Fiți toți într-o singură împlinire, într-un duh cu toții, în Duhul Meu, fiilor, și nu uitați aceasta!

Nu așteptați unii de la alții, ci fiecare să împliniți aceasta unii spre alții, ca să vă întăriți prin făgăduințele Mele pe care să Mi le aduceți mereu înainte, fiilor, ca să le împlinesc întru totul. Amin. Dacă sunteți slabi, Eu, Domnul, vă spun să nu fiți slabi. Ascultați povața Mea și nu fiți plâpânzi. Luați Duh Sfânt și trăiți prin El și dați-I putere peste voi, că El dă să Se desăvârșească cu putere în zilele de acum. Înțelepciunea să crească în voi, iar rugăciunea către cer s-o încununeze pe ea. Amin. O, nu fiți fricoși, copii plâpânzi. Fiți tari, fiilor, căci Dumnezeu Atotputernicul aduce biruința Lui pentru cei drepti, fiindcă El păzește căile dreptății, și pe cărările dreptilor stă El de veghe, și pe potecile binelui îi poartă pe ei. Amin. Cântați cu Duh Sfânt. Rugați-vă neîncetat cu Duh Sfânt, fiilor. Țineți duhul treaz, căci Duhul Sfânt Se desăvârșește din Dumnezeu peste pământ și face biruință pentru Domnul. Amin.

O, poporul Meu, ascultă, fiule, povața Mea. În toată clipa ascultă toată povața Mea cea de peste tine și ia din pacea Mea, și cu nădejde ia. Toată grija ta să fie împlinirea cuvântului Meu, căci temerea de Dumnezeu este mare sprijin pentru cei ce o iubesc pe ea. Unul altuia să vă fiți sprijin, și învățați-vă să vă dați viața unul altuia, că e vremea fiilor vieții pe pământ, și cu ei Eu să împlinesc taina veacului nou, veac dumnezeiesc peste om. Amin.

Vă învălui în duhul păcii Mele. Fiți mângâietori, și veți fi mângâiați, căci duhul mângâierii va fi cu voi, de-a pururi cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

24 septembrie/7 octombrie 2001

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Maica Domnului înalță rugăciune pentru țara română. Vine ziua a treia, veacul cel nou, iar între cei mântuiți vor fi numai cei ce Îl cheamă pe Domnul.

Mă vestesc dis-de-dimineată că vin cuvânt în carte. E sărbătoare pentru mama Mea Fecioară, și Eu Mă fac hrană pentru poporul Meu ca să-i dau și ca să petrec cu el cu cei din cer. Amin.

Voi, cei ce-Mi faceți primire la iesle, luați din gura Mea și dați, ca să fie hrană, fiilor. O, cine pe pământ s-a gândit să fie ceea ce fac Eu azi pe pământ peste voi? Este scris în prooroci de lucrul Meu de azi cu voi: «*Pomii vor da roadele lor; smochinul și vița de vie vor fi plini de roade, iar cei din Sion se vor bucura și se vor veseli de Domnul, Care le dă lor pe Învățătorul dreptății și trimite ploaie timpurie și târzie care adapă pământul, căci venirea Lui este sigură ca ivirea zorilor; și după două zile iarăși ne va da viață, iar în ziua a treia iarăși ne va ridica și vom sta și vom trăi înaintea Lui*». Amin.

O, copii din grădină, o, copii din Sion, dați Sionului Meu bucurie și veselie și spuneți pomilor să-și dea roadele lor, că iată, Eu adăp, și totul să învieze în calea Mea, că vine ziua a treia, și poporul Meu se va bucura, căci scris este: «*Oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în muntele Sionului și în Ierusalim va fi mântuirea, iar între cei mântuiți, numai cei ce cheamă pe Domnul*». Amin.

O, poporul Meu, o, Ierusalime, te-am învățat să Mă chemi. Vine ziua a treia, poporul Meu, și Eu am venit din timp la tine și ți-am dat ploaie timpurie și târzie și te-am învățat să Mă chemi, căci scris este: «*Venirea Lui este sigură ca ivirea zorilor*». Și iarăși scris este: «*Între cei mântuiți vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul*». Amin.

Iată, poporul Meu, îți dau ție pe Învățătorul dreptății, și îți dau ploaie ca să rodești, și te ocrotesc ca să crești, iar tu să Mă chemi, că vine ziua a treia, și venirea Mea este sigură. Tu aceasta să lucrezi, că aceasta ți-am dat, iar de cele ce se petrec pe pământ să nu te temi. Ba, din contra, să te bucuri că Se apropie Domnul, izbăvirea ta, poporul Meu, numai să Mă chemi, fiule. Suspinul Meu se ușurează când gurița ta Mă cheamă, și Eu Îmi întocmesc venirea, și pentru tine dau Egiptul la pieire și îți grăbesc izbăvirea, iar mama Mea Fecioară se bucură ocrotindu-te, fiindcă tu ești poporul care cheamă pe Domnul ca să vină, și El va veni. Amin.

Cu sărbătoare de cuvânt pentru cei din cer și pentru ei să Ne dăm, mamă. Să punem masă dulce și să le dăm și să Ne bucurăm cu ei și să le arătăm ocrotirea Noastră, mamă.

— **O**, Fiule, o am pe România ca pe un vas cu flori în brațe, și aceasta este misiunea mea cea de la venirea Ta: s-o îngrijesc pe ea, s-o ocrotesc cu toate puterile cerești pe ea, s-o mângâi cu fiii Tăi din ea și s-o cuprind de jur împrejur cu îngerii și cu sfinții ca să facem din ea grădină de rai pentru cei ce cheamă pe Domnul, Sionul cel nou spre care se vor întoarce cei răscumpărați venind cu bucurie, căci scris este: «*Vor veni în Sion cu bucurie, și veselie cea veșnică va încununa capul lor; și vor fugi durerea, întristarea și suspinarea și se vor depărta de la ei, căci înaintea lor merge Domnul, și în urma lor tot El, și regi și căpetenii vor amuți, că acum ei văd ceea ce nu li s-a vestit și pricep ceea ce n-au auzit*». Amin.

Eu, Fiule Doamne, am mare și multă lucrare pentru țara venirii Tale. Tu ești mângâiat de la poporul Tău din ea, că ea e țarina cu comoară în ea, căci iată marea lucrare a venirii Tale în mijlocul ei, și mulți văd în ea ceea ce nu li s-a vestit și înțeleg ceea ce n-au auzit. Venirea Ta cuvânt în România a făcut-o pe ea întâia între popoare, precum și era dintru început, Doamne. Eu mă rog pentru ea înaintea Tatălui și înaintea Ta, să-i păzești pe fiii Tăi din ea, și pe ea pentru ei și pentru Tine, Fiule Doamne, căci România e masa Ta de nuntă, salo-nul nunții, că Tu ai vestit prin profeți și ai zis: «*Acolo va fi cale curată, și se va chema cale sfântă și nu va trece pe acolo nimeni necurat, că nu va fi acolo cale întinată. Iar pe calea sfântă vor merge și cei fără de minte și nu se vor rătăci, căci pe ea orbii vor vedea, surzii vor auzi, șchiopul va merge drept, și va fi limpede limba gângavilor; căci vor curge izvoare de apă în pustiu, și pâraie în pământ însetat*». Amin.

O, Fiule Doamne, rugăciunea mea pentru ea, pentru țara Ta de azi, e rugăciune cum n-a mai fost. Păzește-o pe ea și umple-o de crini și de trandafiri, și pune credința aceasta peste ea că scrie în Scripturi despre o țară nouă, despre un munte din care vor curge legile Tale, cuvintele Tale, spre care se vor îndrepta neamurile pământului. Păzește țara Ta cea nouă, și să înverzească această grădină cu multul, și nici un rău să nu poată spre ea, căci Tu ești în ea Împărat mare, și Mire ești în ea, căci când Tu ai zis prin cuvântul Tău de peste ea: «*Iată Mirele! Ieșiți întru întâmpinarea Lui!*», au ieșit atunci cei ce au crezut și s-au pregătit pentru Tine și Te-au ascultat așa cum Tu le-ai grăit, și Ți-ai făcut mireasă în țara aceasta a venirii Tale, și Tu ești Regele ei, Fiule. Te rog pentru ea. Și de sus, și de jos, și din părți, și din mijlocul ei, păzește-o pe ea, și toiagul Tău din ea să odrăslească mereu cu multul, că Tu ai în ea popor pe care Te sprijini, și îl numești toiag al Tău pe cel de care Te sprijini cu venirea Ta, cu lucrarea Ta de azi, Fiule Doamne. Eu sunt mamă cerească, și am în brațe țara Ta de azi. Cu mâinile desfăcute peste ea și în tot jurul ei și în mij-

locul ei, așa stau mereu, căci cetatea Ta este în paza mea pentru Tine, fiindcă atâta Te iubesc eu, Fiule Doamne. Voiesc să-mi înmiresmezi poporul Tău pentru mine, cea care-l păzesc și îl ocrotesc. Pâraie de Duh Sfânt și de miresme cerești să curgă din Tine prin el peste pământ. Te rog, Fiule, să-l ajuți zi și noapte pe el, că e micuț și plâpând poporul Tău, și e fără putere pe pământ, dar poți Tu pentru el. Fă-l să vadă că poți, că el are de dus povara venirii Tale, Fiule Care vii. Cerce-tează-le bucuriile și ajunsurile, durerile și lipsurile, iar greul lor du-l Tu, Fiule, că poți, că și ei duc greul Tău, Doamne, și sunt mici de tot și n-au sprijin de pe pământ, n-au, Doamne, n-au, și mult trudesce ei ca să aibă pentru lucrarea Ta. Îi văd necăjiți și apăsați de griji pe cei din grădină care poartă grija de lucrarea Ta peste pământ. Îi văd întristați sub griji, așteptând puterea Ta mereu, că ei sunt micuți pe pământ, și au în grijă pe poporul Tău, Doamne Fiule. Eu sunt mama Ta și a lor. Du Tu greul lor, că poți, Fiule Doamne, iar ei să poată în Tine, că sunt mici. Amin.

— **R**uga ta, mamă, e cu putere în ea, că duhul tău cel duios a putut mereu și mult prin ruga ta, și de deasupra țării Mele de azi tu Mă rogi în ea, mamă.

Te serbez aici cu cei mici ai Noștri, mamă. Numai cei mici au vrut să fie ai Noștri pentru zilele venirii Mele de acum. Cei mari n-au voit cu nici un chip să fie lângă cuvântul Meu cel făcător, mamă. Eu sunt Domnul, Care stârnesc marea și fac să mugească valurile ei, dar cei mari se fac că nu aud, mamă.

— **O**mă doare adânc, Fiule Doamne! Mă doare de toată durerea Ta, dar cei mici ne sunt mângâiere. Trupul Tău, ca și trupul meu, stau nevăzute, dar stau de-a pururi deasupra României, că avem în ea cuvântul Tău, comoara cea de la sfârșit, pusă pe pământ, precum era și la început când cu cuvântul Tu ai întocmit cerul și pământul și toată facerea dintre cer și pământ, Fiule Doamne.

Voi, cei micuți care ați vrut cu Domnul și v-ați făcut casă a venirii Lui după două mii de ani, vă dau rugă să vă întăriți din zi în zi mai mult darul credinței, ca să se împlinească făgăduințele Domnului și venirea Lui, așa cum și El și profeții au făgăduit-o. Vă rog pe voi să trăiți ca în ziua venirii Domnului. Aceasta este ruga mea spre voi. Duhul și sufletul și trupul vostru să stea aprinse pentru El ca și cum ar fi ziua Lui, ziua venirii Lui, că mult veți ajuta voi cerul și pământul dacă veți asculta așa. Duhul umilinței care ține pe Domnul mereu lângă voi, să nu slăbiți în acest duh. Aveți grijă unul de altul cu duh duios pentru venirea Domnului. Schimbați-vă ca pentru El, din slavă în slavă, din trăire sfântă în trăire sfântă, din dor în dor, din cântec în cântec. Faceți-vă cântec dulce. Cântecul venirii Lui să-l cântați. Să fiți crini și trandafiri și să vă cadă sămânța pe pământ bun, și să crească din ea crini și trandafiri în calea venirii Domnului, grădină verde, și numai flori peste ea să fiți și să prăsiți. Aceasta este ruga mea spre voi. Trupul meu și al Fiului meu sunt deasupra, și cu mâinile întinse vă ocrotim și vă dorim, iar voi să nu uitați aceasta, și să fiți și să trăiți și să iubiți ca în ziua venirii Domnului. Stați aprinși pentru noi ca și cum ar fi ziua venirii Lui, și mult veți ajuta cerul și pământul dacă veți asculta așa. Treziți-vă unul pe altul spre aceasta și schimbați-vă din slavă în slavă, că voi sunteți cei de la venirea Lui, fiii venirii Domnului. Amin, amin, amin.

— **T**e-ai dat, mamă, te-ai dat lor cu rugă, cu rugă pentru Mine, precum te dai Mie cu rugă pentru ei. Îi rogi să treacă din slavă în slavă spre venirea Mea.

Îi rogi să facă sămânță coaptă, înflorind și tot înflorind, iar sămânța lor să fie luată de vânt, și pe pământ bun să încolțească și să prăsească, și să crească pe el crini și trandafiri în grădina venirii Mele. În toți cei care iau cuvântul Meu de la ei, în toți voiesc Eu să lucrez, dar unii se fălesc pentru ei înșiși împlinind din cuvântul Meu, și n-are cine să-i învețe pe aceștia duhul umilinței, care-i poate ține vii pe cei ce cred în coborârea Mea de aici. Omul îngâmfat în duhul lui în zadar ia cuvântul Meu de aici, că acela îl împlinește pentru slava lui, nu pentru slava Mea. Ferice, mamă, ferice celor ce se apleacă celor din grădina Mea de aici pentru cuvântul Meu de azi, ca să-l înțeleagă și să-l poarte cu umilință și nu spre căderea lor prin duhul mării de sine când cu zgomot urât dau ei să le pună pe ale Mele peste ei dând la o parte binecuvântarea, duhul ascultării, care-l binecuvintează pe om, duhul supunerii, care-l ridică pe om deasupra trupului său spre zidire sfântă și bineplăcută Mie.

O, ce frumoși sunt puii când au mamă, când au cloșcă! Ce adunați sunt ei sub ea! Ce hrăniți sunt cu hrană de mamă! Așa este și creștinul care stă sub povățuitor cu umilință și cu bucurie. O, mamă, numai cei mici au vrut să fie ai Noștri pentru zilele venirii Mele de azi. Cei mari n-au voit, și nu vor cu nici un chip să fie lângă cuvântul Meu cel făcător, mamă.

Eu sunt Domnul Dumnezeu, una cu Tatăl sunt, «*Domnul, Care stârnește marea și face să mugească valurile ei*», precum este scris. O, poporul Meu, «*Pune-voi cuvintele Mele în gura ta și la umbra mâinii Mele te voi acoperi, ca să întind cerurile și să întemeiez pământul și să zic Sionului: tu ești poporul Meu*», căci așa am grăit Eu prin profeți, și acum împlinesc. Amin.

O, poporul Meu, tu să nu fii al tău, ci să fii al Meu. Tu să nu ai ale tale, ci să ai ale Mele, poporul Meu, și să fii Sionul Meu. Tu să nu mai ai viața ta, ci s-o ai pe a Mea, și să fii atent dacă Eu îți spun aceasta ce-ți spun. Dați-vă unul altuia credință și trezire și împlinire și iubire și mângâiere, fiilor, că-L aveți peste voi pe Dumnezeu, și cine vă vede pe voi, să vadă aceasta, să-L vadă pe Dumnezeu peste voi. Amin. Eu și cu mama Mea v-am dat cerul în ziua ei de serbare. Cerul ca acoperământ vi-l dăm și de sus, și de jos, și din părți, și din mijlocul vostru, iar țara venirii Mele vă este leagăn, și în ea am ieslea Mea, și pe voi străjeri lângă ea.

Vine ziua a treia, poporul Meu. Te-am învățat mereu să Mă chemi, Ierusalime. Am venit din timp la tine și ți-am dat ploaie timpurie și târzie și te-am învățat să Mă chemi. Cheamă-Mă, poporul Meu! Cheamă-Mă! Mereu cheamă-Mă, că scris este: «*În muntele Sionului va fi mântuirea, iar între cei mântuiți, numai cei ce cheamă pe Domnul*». Amin.

Cheamă-Mă, Ierusalime, cheamă-Mă, Sioane, cheamă-Mă, poporul Meu, și te bucură să Mă chemi, că scrie în Scripturi de lucrarea Mea cu tine, și așa scrie: «*Cei din Sion se vor bucura și se vor veseli de Domnul, Care le dă lor pe Învățătorul dreptății, trimițându-le ploaie timpurie și târzie care adapă pământul, căci venirea Lui este sigură ca ivirea zorilor, și după două zile iarăși ne va da viața, iar a treia zi iarăși ne va ridica, și vom sta și vom trăi în fața Lui*». Amin.

O, vine ziua a treia, poporul Meu. Cheamă-Mă, cheamă-Mă mereu, căci între cei mântuiți vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul. Te chem și Eu: vino spre slava Mea cu tine și nu te teme spre ea și nu te teme cu ea. Te-am chemat și te chem, și unul pe altul ne chemăm, ca să fie dorul cel ce ne leagă făcându-ne de nedespărțit, de-a pururi nedespărțiți, de-a pururi, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2001

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Învățătura nu se învață fără învățător. Vine Domnul, căci nu mai sunt păstori pe pământ. Sfinții îi așteaptă pe cei din urmă, care deschid taina veacului veșnic pe pământ.

In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, luați cuvântul Meu cel plin de roade și puneți-l pe masă, că e sărbătoare de sfinți, copii din grădină. Să dea roade cuvântul Meu cel de peste voi, că fără roadele lui voi ați fi sterpi, dar dacă-l faceți să fie împlinit, voi sunteți roditori. Amin.

E zi de pace și de bucurie și de sărbătoare și de învățătură, fiilor, că iată, cuvântul Meu se lasă peste voi și vă învață, vă învață să-l împliniți și să lucrați precum el vă învață. Eu mereu vă dau învățătură ca să dați lui Israel, și el să crească și să fie, căci cel ce nu cunoaște ce este învățătura, acela își ia din ea și mănâncă fără învățător, și apoi se duce în lături și slăbește, căci ca să fie creștinul tare din învățătura Mea, trebuie să i se dea din ea cu veghetor, așa cum Eu v-am învățat de atâtea ori pe voi. E ca și la masa cea pentru trup. Cel ce pune mâncarea pe masă ia cu vasul și pune la fiecare în vas și, apoi, binecuvântând, se așează și mănâncă toți. Și dacă se face așa, cu binecuvântare și cu orânduială, atunci rodul e bun și plăcut Mie și vouă, și e cu creștere și cu umilință și nu cu semeție. Amin.

Iată, Eu mereu vă dau învățătură ca să dați lui Israel și să le turnați în vas la fiecare și să mănânce la masă poporul Meu, să mănânce așa cum mănâncă mâncarea cea pentru trup, și să crească în trupul Meu și în Duhul Meu, și așa să fie poporul care mănâncă de la Mine. Amin.

O, copii de la iesle, dacă ar fi a voastră această lucrare, atunci aș da dreptate celor ce vă învinuiesc pe voi pentru ei înșiși despre venitul sau statul sau nestatul în lucrarea aceasta. Dar lucrarea aceasta este a Mea, și ea este locul în care voiesc Eu, nu voi și nu omul și nu oricine ar vrea să voiască. Celui ce-i place și voiește să vină, aceasta ține de Mine, nu de om, iar Eu Mă uit bine, și Mă bucur sau suspin uitându-Mă, că Eu nu Mă uit ca omul, și văd și de aproape și de departe, și apoi voiesc. Dacă omul ar veni și nu i-ar place și s-ar întoarce cu spatele la voi sau la Mine după ce Eu dau atâta hrană spre creștere, o, nu e bine să pășim așa, copii ai jugului Meu, copii supuși sub sarcina Mea.

O, Eu, Domnul, iubesc mult acest popor. Îl iubesc pe cel mulțumit de Mine și de lucrul Meu. Îl iubesc mult pe cel supus Mie ca și voi. Dar celui ce nu-i place așa, vine, și se întoarce apoi cu spatele, dar Mie Îmi place de poporul Meu. Iată, nu e a voastră lucrarea aceasta ca să faceți voi ce voiți în ea, ci este a Mea, și este locul în care voiesc Eu, nu voi și nu omul.

Când Eu văd durere în poporul Meu, Eu caut s-o curm. Când aș vedea duh de om, aș fi numaidecât la lucru și aș birui Eu, și nu M-aș lăsa să fiu biruit de om, că e a Mea lucrarea aceasta, și în ea toți fiii ei trebuie să fie ascultători și supuși ca și voi sub mâna și sub cuvântul Meu, copii de la iesle. Iată, ieșim cu hrană și punem masa pentru poporul Meu și învățăm înțelepciunea, și învățăm paza Mea cea pentru poporul Meu. Amin.

Tu, poporul Meu, trebuie să fii ușor pentru Mine, ca să nu-Mi faci greutate când te port, că așa este fiul cel aplecat care știe să stea în brațul Tatălui. Voi, copii ai poporului Meu, trebuie să fiți ușori unul pentru altul, ca să fie armonie în trup,

fiilor. Cel ce se dă Mie și stă așa în fiecare clipă, acela este ușor, și nu cade din brațul Meu, și nu-l apasă nimic din brațul Meu ca să cadă.

Dar cum să se dea Mie în fiecare clipă copilul care s-a dat să fie al Meu? Cum, fiilor învățători? O, învățați din partea Mea pe poporul Meu, ca să învețe să stea sub ascultarea Mea, prin voi, fiilor care stați sub sarcina Mea. Vă deschid înțelepciunea și pun în ea, iar voi să dați. Amin, amin, amin.

— **C**el ce este în poporul Domnului și se dă Domnului și stă așa în toată clipa, este cel ce nu se ia pe sine din brațul Domnului. De stat nu e greu să stea dacă nu iese, dar dacă iese vreo clipă din Domnul, atunci el este atacat de însuși duhul lui de om, și apoi își vede lovitura, căci cel ce iese măcar o clipă din Duhul Domnului, acela se lovește pe sine, se lovește în sine, și apoi el plânge și se face greu și pentru Domnul, și pentru el însuși. Cel ce se dă Domnului, și stă așa apoi în fiecare clipă, acela nu-și înstrăinează mintea nicidecum, nu slăbește în veghe cu nici un chip, că veghea cea adevărată este să nu dea binele pe rău dacă răul l-ar trezi pe creștin din afară sau dinăuntru. Cel ce veghează asupra sa nu este biruit de rău, căci veghează, iar veghea este dragostea pentru Dumnezeu, nu altceva este veghea. Cine iubește pe Dumnezeu cu adevărat, acela nu se mai poate iubi pe sine, nu se mai poate împărți, ci iubește întreg, și acela s-a dat Domnului, și acela stă așa în fiecare clipă, și pe acela nu-l poate nimeni micșora, nu-l poate nimeni apăsa în jos, că este în Domnul în fiecare clipă. Amin.

— **O**, poporul Meu, auzi tu învățătura Mea din fii și roada ei cea pusă pe masă? Așa trebuie să mănânci tu, poporul Meu. Să ți se pună în vas, fiule, așa cum și la masa cea pentru trup ți se face și ți se pune. Cel ce nu mănâncă așa, cade în lături, căci așa și lucrează; lucrează de la sine cu lucrul cuvântului Meu și nu de la Mine. Ce ar fi să plece oile singure la păscut, fără cioban și fără câini? Ce ar fi să lucrezi tu fără rânduială lucrarea Mea cea de peste tine, poporul Meu? O, tu așa să nu cauți, căci cel ce lucrează așa, cade în lături, și apoi Mă învinuiește pe Mine și pe tine, poporul Meu. Ție să nu-ți pese de nimic decât să fii supus nunții, că Mirele e cu tine, poporul Meu, și tu să fii ușor, copile, ca să nu cazi din brațul Meu, fiule copil.

O, să nu te semețești unul peste altul, căci aceasta se pedepsește, poporul Meu, că ai fi ca unul care-i place să fie mare și nu mic, iar cel ce face așa, iese de sub paza Mea, că se bizuie pe sine când se dă mare. Dar ție să nu-ți placă așa, și să fii blând, și cu blândețe să vă împărțiți unii altora rodul povețelor Mele, și cu milă și cu dragoste să lucrați unul pentru altul, că așa trebuie să fie la voi pe pământ, să fie precum în cer așa și pe pământ, voia Mea. Amin. Dar iată, pe pământ e numai om mare, și fiecare îi dă mărire celuilalt, și Eu nu pot să fiu cu cei de pe pământ, fiindcă Eu sunt Cel blând și smerit cu inima. O, nu e mare omul, căci omul este păcătos. Uită omul de păcatele lui și se dă mare pe pământ, și Eu nu Mă pot odihni cu omul. Omul ar trebui să fie blând și smerit cu inima ca să scape de păcat și să se facă ușor pentru Dumnezeu, căci de la Dumnezeu trăiește omul.

O, nicăieri nu este mare omul decât în brațul Meu cel atotțitor. Nimeni nu se dă mare în brațul Meu, că acela este purtat și îi place să fie copil, dar este mai mare decât toți oamenii cel ce se dă Mie și stă așa în fiecare clipă. Eu, Domnul, am împuternicit pe mulți pe pământ în viață îngerească, viață ca cei fără de trup, ca să arăt multora iubirea Mea din

omul care se dă Mie în fiecare clipă, ca să nu zică omul că nu se poate așa, și ca să fiu Eu îndreptățit întru cuvintele Mele în ziua judecării.

O, poporul Meu, cât au suferit sfinții pentru dragostea Mea, pentru nedespărțirea lor de Mine! O, fiilor, ce minunat sunt Eu în sfinți! Uitați-vă în ei și vedeți, ca să tânjiți după dragostea Mea în voi și ca să fiți sfinți în toată clipa și în veci de veci, fiilor. Amin. O, poporul Meu, mare nevoie ai de învățătură proaspătă, că vremea în care ești tu e rece ca gheața și este Scriptura aceea când dragostea se răcește și ea, iar Eu vin mereu la tine ca să te încălzesc mereu, că e rece ca gheața vremea de acum.

O, e vremea cea fără de păstori, și când nu mai sunt păstori, nu mai e nici biserică. Vremea de azi a pus altceva în loc de păstori și în loc de biserică, iar partea Mea nu mai e pe pământ. Nu mai am moștenire pe pământ, poporul Meu, nu mai am. Peste tot e omul în tot și în toate, și lupii au haine de păstori, și își fac turme și sug din vloga lor și mănâncă miei și iezi și nu se mai satură de sânge, iar Eu plâng și Mă frământ cu sfinții să te întăresc pe tine, poporul Meu cel de la sfârșit. De jur împrejur te înconjur cu sfinții și cu îngerii ca să te am al Meu, doar al Meu, poporul Meu, ca să nu muște duhul lumii din avutul Meu, că fiecare stăpân își ocrotește avutul său. Amin.

Am sărbătoare de sfinți cu tine, Israele mic. Cuvioasa Parascheva, dimpreună cu ceata ei, stau în sărbătoare cu tine, că ei pe pământ nu mai au sărbători cu creștinii, că nu mai sunt creștini pe pământ și e numai rătăcire de la calea sfințeniei, și sunt numai bani, și banii au ucis de tot sufletul din om, și ar da omul să caute iertare pe bani, și se duc oameni cu multul pe la locuri de închinare și se întorc precum s-au și dus, că nu mai sunt păstori pe pământ. E numai jale pe sfinți la sărbătorile serbate pentru ei pe pământ. Dar la tine, poporul Meu, se odihnesc sfinții și iau de la tine dragostea ta pentru ei și pentru Mine, și așteaptă sfinții mâna ta care să descuie taina veacului cel veșnic pe pământ, că Eu așa ți-am spus: „*tu ești cheia*“, și așa voi face să fie, căci cuvintele Mele nu trec, și se împlinesc. Amin.

O, poporul Meu, ai grijă de tine, fiule. Dacă tu n-ai grijă de tine, Eu zadarnic am. Omul e învățat să se lase pe seama Mea, dar ție îți zic așa: ai grijă de tine, ca să te vad că ai, și să pot și Eu să am. Ai grijă să fii sfânt, să fii treaz, să fii adevărat, căci adevărul este tot ce iubesc Eu. Amin. O, să nu te clătini nici de cele dinăuntru, nici de cele din afară, că tu ai ajutor cerul, numai să fii treaz mereu pentru cer, că mare lucrare am de sfârșit, și cu tine trebuie să fac tot ce mai am de făcut până la slava cea deplină a veacului cel veșnic pe pământ.

O, atâta învățătură ți-am dat! Atâta grijă am avut și am de tine, poporul Meu! Mereu îți spun să nu te temi și să crezi în tot ce Eu grăiesc, că prin credința ta pot Eu, poporul Meu. Îți aduc rugămintea să nu-i bagi sub greu pe cei de la ieslea cuvântului Meu, ci să-i ajuți să stea în fața Mea pentru tine și pentru Mine, ca să ajungem frumos la toată împlinirea cea vestită peste tine de Mine.

Ai grijă de tine, poporul Meu, că de Mine ai grijă când ai grijă de tine așa cum Eu te-am povățuit. Ai grijă să fiu Eu mereu cu tine, să fii mereu cu Mine; ai grijă și-n scolare, și-n culcare; ai grijă din zori și până-n zori să fii, poporul Meu. Îți doresc înviere mereu rugăciunii tale, și adevăr în ea îți doresc, căci asta doresc Eu de la tine, că vreau să Mă bizui pe tine ca și pe sfinți, ca și pe îngeri, că am atâta bucurie de coborât pe

pământ pentru cei ce stau mereu după chipul și asemănarea Mea pe pământ, poporul Meu. Amin.

Acum, copii de la iesle, iată ce am să vă dau să lucrați. Fiilor unși, mâine în zori să vă sculați și să vă îmbrăcați în odăjdii și să vă pregătiți pentru pecetluirea și sfințirea fântânii pe care ați zidit-o pentru slava numelui Meu și al sfinților și al vostru, fiilor lucrători din partea Mea peste pământ. Pecetluim această fântână nouă și așezăm lângă ea pe ocrotitoarea acestui oraș, mucenița Ecaterina, care ocrotește lucrarea Mea, și pe voi în locul acesta. Pe ea o dăruim cu această fântână și o întărim lângă acest izvor, căci darurile ei se desăvârșesc în zilele acestea peste înțelepții pământului așa cum în zilele trupului ei Eu M-am desăvârșit prin ea ca să-i luminez la minte pe cei ce aveau minte. Ea lucrează cu darurile ei lângă Mine, lângă lucrarea înțelepciunii cerești pe care Eu o așez mereu pe pământ prin voi ca să aduc la lumină neamul omenesc care se mai închină în vremea aceasta lui Dumnezeu. Această muceniță ocrotește mult poporul român, și îl înțelepțește cu darurile ei, și lucrează cu voi și de lângă voi și ajută lucrarea Mea spre biruință. Ea ocrotește mult acest oraș pentru lucrarea Mea din el, și mult vă înțelepțește pe voi pentru lucrul vostru cu Mine peste pământ.

Fântâna Sfânta Ecaterina. Și se vor vedea darurile ei și se vor vesti prin lucrarea Mea cu voi, că ea a fost mireasa Mea, și am făcut din ea izvor de înțelepciune pe pământ, și am tras pe înțelepți din întuneric la lumină, și apoi i-am primit, căci ei au crezut prin mireasa Ecaterina și au biruit necredința.

Acum, fiilor, aduceți cerului zi de sărbătoare și rugăciune pentru binecuvântare peste fântâna cea nouă, iar Eu pecetlui-o-voi pe ea cu cuvântul Meu cel făcător, că Mi-e drag să lucrez cu voi minuni pe pământ și numai minuni, fiilor. Sfinții toți și îngerii toți să vă dea mângâieri, precum Eu vă dau mereu, iar voi fiți bucuria lor, ca să se împlinescă în voi sfinții și îngerii cu toate darurile lor, și apoi să fim cu toții o bucurie veșnică, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2001

Duminica sfinților părinți de la Niceea

Se binecuvintează fântâna Sfânta Ecaterina, ocrotitoarea cetății Pucioasa. Cerul sfânt așteaptă ultima strigare: „Vino, Doamne!“. Cel mai mare păcat este să auzi cuvântul lui Dumnezeu și să nu-l îplinești.

Acum, Eu, Domnul Dumnezeu vostru, Atoate-făcătorul, Cel ce sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Eu și cu voi rostim și grăim așa: se binecuvintează și se sfințește această fântână cu harul Preasfântului și de viață făcătorului Duh, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Întărim lângă acest izvor sfinții și îngerii, și se va numi fântâna aceasta: fântâna sfânta Ecaterina, mucenița Mea cea înțeleaptă. Pe ea o întărim lângă acest izvor, pe ea o dăruim cu acest dar lucrător din care să se reverse în taină înțelepciunea cerească peste pământul din această cetate și peste toată țara română. Amin.

Așa lucrăm Noi și cu voi, fiilor unși, și punem semne pe pământ, și lucrarea de nou Ierusalim pecetluiește pământul cu cuvântul și cu fapta lui. Amin. Dar voi să nu uitați, să nu mai uitați că orice lucrare sfântă și orice semn de nou Ierusalim pe pământ se începe cu cuvântul Meu. Eu am voit să las

cuvânt în carte pentru lucrul acestei fântâni, așa cum lucrez Eu în toate la voi, dar voi ați fost răsfirați în toate câte sunt de făcut și nu Mi-ați dat intrare ca să începeți cu cuvântul rostit de Mine întâi, și apoi de voi, fiilor. De aceea acum, cu o zi înainte, am vestit pe cei din cer că facem însemnarea fântânii sfânta Ecaterina. V-am grăit vouă, și ei au auzit din gura Mea că vom merge să pecetluim izvorul cel nou lucrat și s-au gătit cu Mine spre voi cu bucurie și cu dor, că acestea sunt zilele venirii lor cu Mine pe pământ, așa cum scrie în profeți că va fi și că se va împlini așa.

Facem acum sărbătoare cerească, Noi și cu voi. Să ne simțim unii pe alții, Noi pe voi, și voi pe Noi, și să fim una în iubire și în bucurie, că între cei din cer e bucurie mare orice bucurie de la voi, numai s-o aveți, fiilor. Când Noi vă simțim pe voi cu bucurie, numai atunci bucuria Noastră este deplină, numai atunci, poporul Meu, numai atunci. Această taină s-o crezi și s-o înțelegi, că de aceea ți-o spun, poporul Meu, și îți doresc multă și adevărată bucurie cerească, să am și Eu de unde lua, de unde avea, și ca să vin și Eu pe drum presărat de bucuriile voastre cu Mine, și ca să-Mi fie ușor să vin, ușor și Mie și vouă, copii care-Mi primiți venirea. Orice neputință fuge de la voi atunci când aveți bucuriile cele pentru Mine, dar aceasta trebuie să vă intre bine în fire și să folosiți orice fărâma de timp pentru bucurii sfinte, copii iubiți de Dumnezeu. O, iubirea dintre voi și Mine, dintre Mine și voi trebuie să fie aprinsă și să-Mi lumineze calea și să Mi-o încălzească atunci când vin la voi cuvânt.

O, copii iubiți, o, fiilor, o, fiilor scumpi, iubirea dintre voi și Mine, dintre Mine și voi, aceasta va face venirea Mea pe pământ ca să-Mi sfârșesc lucrarea și să Mi-o pecetluiesc, și să vă dau apoi bucuria cea de veci. Pe voi vă privesc și vă așteaptă îngerii și sfinții, care așteaptă venirea Mea pe pământ. Tot cerul sfânt așteaptă iubirea voastră cea arzândă pentru Mine și pentru ei. Toată oastea cerească se uită la voi și după voi ca să roștiți ultimul cuvânt: „*Vino, Doamne!*“, cuvânt care să ia foc între pământ și cer. Să iasă din voi focul venirii Mele, asta așteaptă oastea cerească, copii așteptați ca să fiți și ca să grăiți și ca să roștiți venirea Mea, ziua Mea cea mai slăvită între zilele venirii Mele la voi, ziua pe care o va vedea cerul și tot pământul, așa cum este scris despre ea. Vă așteaptă Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, vă așteaptă îngerii și sfinții să roștiți ultimul „*Vino, Doamne!*“. Vă așteaptă morții să roștiți ultima strigare, fiilor de azi, copii de la venirea Mea. Și cei de pe pământ vă așteaptă, chiar dacă ei nu știu, chiar dacă voi nu știți. Eu voi lucra tot mai cu dor, tot mai cu foc, și voi căuta să vă aprind în rugăciune și în cuvânt, dar prin bucurii și nu prin apăsări, că Eu așa voiesc, și așa și voi să voiți. Faceți-vă bucurii sfinte din părtășia Mea cu voi, din părtășia voastră cu Mine, și pliniți vremea venirii Mele, vremea bucuriilor fără de sfârșit care așteaptă la ușă ca să fie peste voi, cei ce chemați pe Domnul să vină. Întețiți semnele Noului Ierusalim peste pământ, și din ele să izvorască minuni care să cheme pe oameni la Mine și la venirea Mea la voi. Dați foc iubirii și aruncați peste pământ focul acesta, căci scris este: «*Dumnezeu este foc mistuitor!*». Amin.

O, fiilor, fiți focul la care să se încălzească venirea Mea. Fiți iubirea care va aduce pe pământ pe Domnul, Care vine la voi. Fiți dorul în care să se mistuie ultimii Mei pași spre voi pentru ziua veciei, și aduceți Domnului rugăciune pentru ziua venirii Lui desăvârșit cu vecia pe pământ, ca să se îplinească proorocia vieții veșnice pe care Eu am promis-o

cu atâta dor și am sortit-o omului, numai să creadă omul în cuvântul Meu cel rostit atunci și acum.

O, vino, poporul Meu, tot mai mult spre venirea Mea! Cu orice clipă vino, și nu Mă lăsa fără chemarea ta ca să vin. O, poporul Meu, să nu stai fără lucru, fiule. Și din nou îți spun, și iarăși să auzi din gura Mea: să nu stai fără lucru, poporul Meu. Întețește acest foc, căci lucrul este bucurie, și nu altceva este bucurie. Chivernisește-te bine în lucru, că iată ce-ți spun: Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez, și tu lucrezi, și așa să fie, căci lucrul este bucuria Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, și a ta, bucuria ta cea de la Dumnezeu, cea cu Dumnezeu, poporul Meu. Învăță-te zi cu zi și ține lanț lucrul. Învăță-te să-ți fie hrană vie rugăciunea și să simți saț după ea. Masă pentru suflet să-ți fie ea, viața ta în Mine să-ți fie ea, căci cu ce altceva poate avea omul viață în Mine dacă nu cu părtășia lui cea deplină prin rugăciune și prin dor cu Mine și prin dragoste cu Mine? Sunt tot un foc, ca să vă fac foc din foc și să-l arunc peste pământ ca să-l înnoiesc prin foc. Să ard lumea și să o nasc din foc și să fac din voi născători de om nou, de lume nouă, și să-i dau cer nou și pământ nou lumii noi, și să vă am pe voi începătură, precum Eu sunt. Amin.

Sunt tot o văpaie, și dorul Meu se aprinde după voi. Iată ce zi dulce! Și cu bucurie dulce să petrecem ziua de praznic sfânt al acestei fântâni. Bucuria cea dulce, din ce vine, fiilor copii? Să creadă tot trupul că ea vine din adevărata părtășie cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, din iubirea dintre om și Dumnezeu. Amin. Iubirea cea adevărată n-o caută omul, și Eu sunt sărac de iubirea cea de la om. Să nu fiu sărac și de la voi, copii ai venirii Mele, iar adevărata părtășie a voastră cu Mine se face atunci când toți sunteți la fel în iubire și în înțelepciune și în cuvânt și în lucru și în roade, poporul Meu, și în bunătate, fiule. Amin.

Acum iau această zi și o pun de mărturie între cei din cer și las lângă fântână pe mucenița Ecaterina, care atât a așteptat lângă această lucrare să lucreze cu darurile ei și cu puterea ce i-am dat-o. Puneți semnul Duhului Sfânt peste acest izvor și dați apoi bucurie sărbătorii. Dați, fiilor, dați, că v-am dat ca să aveți și să dați. Fiți, fiilor, lucrători, cum v-am învățat să aveți și să lucrați. Tânjesc cuvintele Mele după împlinirea lor. Împliniți-le precum Eu voiesc și cuvintez peste voi, că am mai spus o dată peste poporul lui Verginica, am spus că «*cel mai mare păcat este să auzi cuvântul lui Dumnezeu și să nu-l îplinești*». Și dacă acei de atunci n-au voit să-l îplinească, împliniți-l voi azi, căci tot cuvântul Meu este pentru împlinire, și se va împlini. Amin.

Toți cei ce sunteți veniți la sărbătoarea fântânii sfinte Ecaterina, mucenița Mea mireasă, luați în voi bucuria Mea de azi și a sfinților Mei, dar faceți-Mi bucuria deplină, fiilor, și bucurați-vă și bucurați-Mă. Amin.

— **S**ă-mi dai și mie parte, o, Învățătorule de la Care am învățat taina înțelepciunii Tale. Să-mi dai și mie bucuria să le dau și eu bucuria mea de m-ai pus pe mine îngerul fântânii cea pe care azi o însemnez cu Duh Sfânt și o pecetluiești cu cuvântul venirii Tale. Sunt plină de dor după poporul Tău, după cei ce ne deschid nouă, sfinților Tăi, ușile împărăției Tale care coboară pe pământ la ei, o, Învățătorule și Mire al meu! Eu Te-am iubit cu înțelepciune, eu Te-am iubit fără măsură, fără margini, și Ți-am adus rodul iubirii mele, că Tu mi-ai hărăzit puterea aceea să dau lumină înțelepților pământului ca să vină la Tine. Și le-am dat dacă Tu mi-ai dat să lucrez și să dau. Mi-ai dat de lucru atunci, și

eu am lucrat. Și mi-ai dat de lucru acum, și iarăși voi lucra, și cu multul voi lucra, că dulce mi-a fost mie să Te ascult și să împlinesc voia Ta și credința pe pământ peste om, pentru Tine, Doamne, comoara cea mai de preț a sufletului meu, iubirea mea cea fără margini, Doamne, rod al iubirii sfinților!

Voi întări cu paza mea cea de sus această fântână și o voi umple până sus de rodul înțelepciunii cerești, și cine va bea din ea se va bucura cu bucurie necunoscută pe pământ, căci cele din cer sunt dulci și prea dulci și aduc omului bucuria cea care nu e de pe pământ. Mă voi da în mare taină cu darurile mele la toți cei ce se vor apropia cu curățenie și cu credință de acest semn, de acest izvor zidit de fiii cei din poporul Tău cel nou al Noului Ierusalim, iar semnul Noului Ierusalim va pecetlui din loc în loc pământul care va fi cuprins în această taină, taina Noului Ierusalim, Ierusalimul Tău cel nou, pe care Tu, și ai Tăi de pe pământ și din cer, îl zidești acum în zile de strămtorare cum n-a mai fost până acum, dar nu este om pe pământ să cunoască într-adevăr strămtorarea zilelor de acum.

Mă apropii cu dor și cu blândețe sfântă și cu mare umilință de duh lângă fântâna care are dat de Tine numele meu: fântâna sfânta Ecaterina. Mă voi împărți, Doamne, și voi lucra porunca Ta peste această cetate peste care m-ai așezat ocrotitoare din cer pentru înțelepciunea ei cea de la Tine. Mă voi strecura cu puterea pe care mi-ai dat-o și voi întări întru Tine înțelepciunea acestei cetăți și voi ocroti cu Tine cetatea aceasta și mă voi slăvi în mijlocul ei de lângă această fântână, și voi sta din partea Ta cu lucru tainic, cu lucru sfânt, și îl voi împărți, că dulce mi-a fost mie să Te ascult și să împlinesc pe pământ voia Ta. Și iarăși voi lucra, și cu multul voi lucra, și voi iubi lucrarea Ta și mă voi împărți cu ea și Te voi bucura. Amin.

Le dau și lor din dragostea mea, le dau din bucuria mea de azi, le dau celor mici, poporului Tău, Doamne.

Luăți din bucuria mea de azi, luați duh de mireasă și bucurați pe Mire, că eu mult L-am bucurat cu tot lucrul meu pentru El, și iarăși Îl bucur. Mângâiați-vă iubindu-L cu putere, și veți ști ce este bucuria cea necunoscută de cei de pe pământ. Dați Domnului, dați Mirelui bucurii bucurându-vă de El și cu El, și cu noi, sfinții Lui cei din cer și cei de pe pământ. Vă aduc plecăciune cu iubire pentru darul cu care m-ați dăruit lucrându-l cu mânuțele voastre. Fiți mireasă cu dor și cu iubire mare pentru Mire, că vine, iubiților, vine Mirele, vine Domnul! Amin, amin, amin.

— **S**i dacă vin, grăbiți-vă să vin, că iată-i pe sfinți așteptând venirea Mea și lucrând la ea, poporul Meu. Eu stau pe nori de heruvimi, pe nor de foc deasupra ta, și cu tine stau. Stau și deasupra, stau și lângă tine, ca să stai tu de-a dreapta Mea până la biruința cea deplină, poporul Meu. Iată ce zi dulce! Iar de deasupra, slava Mea Mă întărește peste tine, și din slavă în slavă petrec cu tine, poporul Meu Ierusalim. Acum, cu toată pacea Mea petrec cu tine după ce așezăm semnul sfințeniei peste fântâna cea nouă. Pacea ta să facă cruce cu pacea Mea, și unii altora să ne dăm cu pace, poporul Meu. Sfinții și îngerii te iubesc. Și Eu te iubesc. Și tu să Mă iubești. Și vino spre venirea Mea și stai în ea și dă-i bucuria, și cheamă-Mă!

O, cheamă-Mă, poporul Meu! Și până voi veni, tu cheamă-Mă, că frumoasă va fi slava venirii Mele la chemarea ta. Amin, amin, amin.

15/28 octombrie 2001

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir

Sfinții din cer se încălzesc la focul trăirilor sfinte de pe pământ. Dragostea este măsura a ceea ce este fiecare om. Cei ce nu se măsoară cu sfinții nu vor fi ca sfinții. Cine are grijă de trup nu știe să aibă grijă de suflet. Iubirea este mai tare ca moartea.

Sunt Domnul. Sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt Cuvântul. Mă întăresc în coborârea Mea cu sfinții la ieslea cuvântului Meu. Mă pornesc să-Mi încălzesc ieslea și să-i dau putere pentru Mine, că am de coborât cu sfinții la iesle, am de adus hrană, am de cuvântat. Amin.

Voi, cei care Mă așezați în carte când vin la voi, Eu fără voi n-am putere să vin cuvânt în carte. Întăriți-vă iubirea, că puterea v-o întăresc Eu. Dacă Eu nu pot în voi, Mi-e grea coborârea. O, sunteți fără putere, sunteți slăbuți și răciți. N-are trupul și sufletul din voi căldură ca să pot Eu peste duhul vostru. Dar deschideți urechea și luați din Duhul Meu, luați din gura Mea cuvântul Meu și dați Sionului hrană, că el trebuie să fie muntele Domnului. Amin. O, Eu v-am ales pe voi ca să Mă așezați cuvânt pe pământ. Acesta este lucrul vostru. Lucrul vostru este să puteți pentru cuvântul Meu. Mă zbat mereu pe lângă voi cu îngerii și cu sfinții să vă am în toată pacea cea de sus, și vă prețuiesc cu multul, și v-aș da numai bucurii, numai puteri, numai nădejdi, că Eu trebuie să pot prin voi cu cuvântul peste tot pământul. Nici un lucru pe care-l lucrați voi nu are preț, nu are stat dacă voi nu faceți lucrul pentru care v-am ales. O, câtă pace și câtă putere vă trebuie pentru lucrul la care Eu v-am așezat! Eu de sus vă ocrotesc și vă împuternicesc cu multul, dar de pe pământ vin prea multe slăbiri peste voi. O, cât aș vrea să aveți voi numai bucurii; bucurii de la care să pot lua și Eu, nu oricum bucurii; bucurii care rămân în veac, fiilor, bucurii care nu se sting. Amin.

Trăirile sfinte de pe pământ sunt focul la care se încălzesc sfinții și îngerii. Ca și pe pământ când e frig și când vă strângeți pe lângă foc ca să vă încălziți și ca să vă mângâiați, căci căldura mângâie, așa este și cu cei din cer. O, dacă i-ați vedea pe cei din cer, dacă ați vedea voi ce este strânsul lor lângă foc, ați plânge de părere de rău că nu le dați de ajuns prilej de mângâiere și de căldură, fiilor. Focul la care se strâng ei prin frigul dintre cer și pământ, acesta este: trăirea sfântă de pe pământ. Câte doi, câte trei dacă vă încălziți unul pe altul, mii și mii de sfinți și de îngeri stau la acest foc ca să se încălzească și ca să se mângâie cu bucurii care rămân în veac, bucurii care nu se sting, nu oricum bucurii, fiilor. Eu bucurie vreau să vă fiu, foc la care să vă încălziți ca să pot Eu în voi cu lucrul la care v-am așezat să-l lucrați înaintea Mea. Dar voi sunteți apăsați de griji și de dureri și de supărări și de frig. O, ferțiți-vă de frig, că Eu trebuie să vă am calzi și cu putere și cu mângâiere în voi, că-Mi sunteți poartă de intrare, sunteți străjerii coborârii cuvântului Meu pe pământ. Amin.

Facem foc, fiilor, și ne strângem pe lângă foc, Noi și cu voi, că e sărbătoare de sfinți. Sculați-vă bine, ca să facem hrană de la care să crească dragostea lui Israel, dragostea pentru Domnul, nu pentru sine, căci dragostea este măsura a ceea ce este fiecare om. Cuvintele dacă sunt mai mari decât faptele, dacă omul nu dă ființă cuvintelor rostite de el pentru dragostea de Dumnezeu, acela făgăduiește și nu face, căci temerea de Dumnezeu îi este mică, fiindcă el este mare. Dar cine este cu Domnul nu este mare, și stă întru cuvintele Domnului. Cel mic stă zi și noapte, și îi petrece duhul în Domnul zi și

noapte, iar când se trezește zice: «*M-am sculat, și încă sunt cu Tine, Doamne, iar Tu cercă-mă ca să cunoști inima mea, ispitește-mă ca să-mi vezi cugetarea, și dacă vezi în mine slujire rea și cărare a mea, călăuzește-mă, Doamne, ca să fiu pe cărarea veșniciei*». Amin. Iată cuvânt care trebuie să aibă împlinire mare, căci ea dă viața cuvântului. Trăirile sfinte sunt împlinirea cuvintelor rostite, iar desfătarea acestor trăiri este mărturisirea. Ea dă putere și duh așa cum dădea sfinților care ajungeau la mărturisirea lui Dumnezeu înaintea oamenilor, iar Eu, Domnul, Mă arătăm celor ce ajungeau la mărturisire și le întăream duhul și puterea din ale Mele, și ei puteau cu putere, și faptele lor erau mari, mari cât cuvintele lor, și se adunau sfinții și îngerii cu miile la focul trăirilor sfinte și se hrăneau cu tainele mărturisirii, care aveau putere nu numai în cuvânt, ci și în faptă, prin cei ce mărturiseau despre adevăr și despre viață și despre lumină la cei ce trăiau în întuneric lor.

O, popor hrănit cu puterea cuvântului Meu! Cel ce trăiește în întuneric este cel ce tace ținându-și sufletul său la întuneric. Dar de ce-ți spun Eu ție aceasta? O, poporul Meu, sufletul trebuie ținut la lumină, la suprafață. Sufletul trebuie să vorbească mereu și să stea în taina mărturisirii, care hrănește trăirile sfinte ale sufletului și la care se adună sfinții și îngerii, poporul Meu. Cel ce se teme de Domnul, acela este drept și este mereu adevărat, și din așa trăire se face plăcut pe pământul sfânt și în cer. Dar cel ce se teme de om, acela nu este drept, și de aceea se teme, și de aceea se ascunde înăuntrul lui și își ține sufletul la întuneric și nu-l ține deasupra. Dar Eu te învăț pe tine să nu faci așa, ci, din contra, să stai mereu la lumină, la îndemână, căci David așa stătea și așa zicea: «*Cercă-mă și ispitește-mă, Doamne, ca să mă vezi, și dacă vezi în mine cugetare rea și cale a mea, nu mă lăsa, ci călăuzește-mă, ca să fiu pe calea veșniciei, Doamne*». Cartea lui David îl ținea mereu la lumină pe el, că el mereu se arăta Mie cu fapta și cu cugetul lui și cu dorul și cu iubirea și cu ruga lui și cu cuvântul lui cel de lângă Mine. Cartea lui mărturisește înaintea Mea despre el și pentru el, iar Eu îi cunoșteam cugetarea și lucrăm cu Duhul Sfânt peste cel ce trăia așa și îl îndreptam pe cărările veșniciei.

O, poporul Meu, rugăciunea are în ea făgăduința omului. Când omul se roagă Mie, el se făgăduiește Mie, căci numai acela se cheamă că se roagă primind, iar David spunea în cartea sa: «*Să mă ajuți, Doamne, să-mi împlinesc făgăduințele mele*». Cel ce se roagă este cel ce crede că dobândește prin cuvântul rugăciunii, și acela primește, iar cel care primește este cel în care Dumnezeu crede. Dacă Dumnezeu crede în om, este pentru că omul crede în Dumnezeu, făcând cele plăcute Lui. Amin.

Poporul Meu, tu ești muntele Domnului, și așa să fii, muntele Sionului să fii tu. Amin. Scris este: «*Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului. Nu se va clătina în veac cel ce locuiește în Ierusalim, căci munți sunt împrejurul lui, iar Domnul, împrejurul poporului Său în veac; iar Tu, Doamne, fă bine celor buni și celor drepti cu inima*». Amin.

O, poporul Meu, ce frumoase sunt mărturisirile acestui suflet! Cartea lui David stătea înaintea Mea ziua și noaptea și așa își descoperea el sufletul din adâncul ființei sale, căci vorbirea scoate sufletul la lumină, poporul Meu. Netrăirea aduce cu ea tăcere și durere și tristeți și clătinare, dar cel ce locuiește în Ierusalim nu se va clătina în veac, căci munți sunt împrejurul lui, și Domnul, împrejurul poporului Său. Amin. David trăia și se hrănea cu Duhul Sfânt, iar cugetul lui mărturisea aceasta, căci el spunea: «*Cântați Domnului mereu*

cântare, cântare nouă, căci lauda Lui este în biserica cuvioșilor Lui. Veselește-te, Israele, de Cel ce te-a făcut pe tine, iar voi, fii ai Sionului, bucurați-vă de Împăratul vostru!». Amin.

Iată, poporul Meu, ce frumos este sufletul care trăiește mărturisind, și Eu te-am învățat să faci așa, și mereu te îndemn să ascuți de învățătura Mea și s-o trăiești, poporul Meu. De când te-am zidit prin acest cuvânt, ți-am zis mereu: „*Mi-e dor de tine!*“. Și iar, și iar îți zic, poporul Meu: *Mi-e dor de tine! Răspunde-Mi dacă înțelegi acest cuvânt, căci David spunea: «Cercă-mi și ispitește, Doamne, inima mea și cugetarea mea, și mă vezi».*

O, poporul Meu, Eu pe cel ce-l văd îl călăuzesc așa cum l-am călăuzit pe David, unsul Meu. Dar pe cel ce nu-l văd nu-l pot călăuzi. Cum să-l călăuzesc pe cel cu care nu vorbesc, pe cel care nu-Mi vorbește? Cum pot să-i ispitesc inima celui ce nu și-o arată? Dacă și-o arată, numai așa i-o pot ispiti, ca să văd apoi ce bine să-i fac și cum să-l așez ca să stea bine. Dar dacă el nu stă cum Îmi spune sau cum îi spun, acela nu este drept, și de aceea nu stă cum se stă. Dacă el Îmi făgăduiește zi de zi viața lui și trăirea ei, și dacă nu stă cum Îmi făgăduiește să stea, ce să-i fac celui lenos, celui uituc, celui neatent, celui ce nu veghează pentru viața lui cea veșnică întru Mine?

O, cât au vegheat sfinții și câtă mărturisire au putut ei da despre viața Mea în ei, că se supunea cerul și pământul sub cuvântul lor, sub credința lor cea plină de fapte. Ei pe toate le lepădau pentru viața Mea în ei, pe care n-o lepădau nicicum, și cu care făptuiau semne mari înaintea necredincioșilor pentru numele Meu cel purtat de ei, căci așa am zis acestora: «*Orice veți face în numele Meu, așa veți dobândi*». Amin.

Poporul Meu, să nu uiți să te măsoari cu sfinții, fiule, că dacă uiți să te măsoari, nu vei fi ca sfinții. Să nu uiți ce ești tu, că dacă uiți, cum ai mai fi tu muntele Domnului? Toți sfinții se încredeau în Mine în vremea mărturisirii lor și nu se clătină întru Mine, căci «*cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului*», precum este scris. Ei aveau grijă de suflet, nu de trup, căci cine are grijă de trup nu știe să aibă grijă de suflet, nu știe din pricina grijii de trup, că una este să nu-ți lași trupul să sufere, și alta este să-i dai trupului ceea ce nu-i trebuie, ceea ce nu-i face cinste sufletului sfânt și nici trupului care stă înaintea lui Dumnezeu.

Te-am învățat odată, poporul Meu, să nu ai nimic din cele ce sunt deșertăciune, din cele asemănătoare cu cele ale fiilor lumii. Iar Eu acum îți amintesc aceasta și te rog din nou să te uiți pe lângă tine și să dai din tine iubirea de tine, iubirea cea care cere pentru trup, și s-o ai pe cea care cere pentru suflet, și pe acestea să le ai pe lângă tine și în locul în care stai. Dragostea și sfiala sfântă, sfiala cea care dă atât de frumos înaintea Mea și înaintea ta, să nu le părăsești, să nu le pierzi pe drum, că dacă le pierzi, îți pierzi statura cea dulce, cea sfântă, cea odihnitoare, fiule crescut de cuvântul învățării sfinte care iese din gura Mea ca să te cresc și să te am frumos, și tot așa să te și păstrez. Nu este nici un om care să merite binele și frumosul și bunătatea și iubirea, și de aceea omul trebuie să le dobândească lucrându-le pe ele în părți și nu luându-le, căci cine dă să le ia din părți nedând cu aceeași măsură, acela se dă meritos. Dar Eu am spus că nu este nici un om să merite bunătatea din jur, ci trebuie să lucreze ca să aibă la Dumnezeu și la oameni, iar dacă nu are, nu și-a strâns și nu are. Nimeni nu poate strânge fără suferință, iar cine se teme de suferință nu strânge nimic, nu are nimic cel ce nu lucrează crezând și nu oricum lucrând.

Pe vremea încercării credinței sfinților chinuți de păgâni pentru numele Meu, a fost aruncată în foc o mamă, iar copilul ei, mic fiind, dacă a văzut pe mama lui în foc, cum plângea căutând-o a și pornit spre ea ca să capete mângâierea ei, așa cum caută orice copil. El, cât era de mic, nu știa nimic de foc, iar când își pierduse mama, dacă a găsit-o apoi, s-a dus întins la ea, iar focul n-a fost mai tare decât dorul lui, decât dragostea după mama lui. Iar Eu i-am luat atunci pe amândoi la pieptul mângâierilor Mele încă pe când erau ei în foc cu trupul viu. Iată, iubirea este mai tare ca moartea, mai tare ca focul, iar mărturisirea îi face pe ai Mei să se scrie în Cartea Vieții, în casa cea de sus. Amin.

Aș voi să vă învăț mereu. Aș vrea, poporul Meu, să te învăț neîncetat, și tu să primești, și tu să faci faptă toată poava Mea. Aceasta este cea mai frumoasă lucrare între pământ și cer. O, câtă căldură dumnezeiască îți trebuie ca să fii așa! Dar nu poți să fii așa decât dacă iubești din toată ființa ta pe Dumnezeu și pe copilul Său, care este aproapele tău. O, să nu schimbi acest chip al dragostei cu chipul tău, că nicăieri nu e mare Dumnezeu acolo unde omul are chipul lui însuși între frați înaintea lui Dumnezeu.

O, copiii care-Mi primiți cuvântul la iesle, dau mereu să încălzesc inimioarele voastre când vin ca să vă dau putere să deschideți cuvântului Meu care bate ca să intre în carte. Dacă Eu nu pot în voi, Mi-e grea coborârea. Dacă poate omul peste voi, Mi se îngreuiază coborârea, că atunci voi rămâneți fără putere. Iată, sunteți slăbuți, sunteți răciți. N-are trupul și sufletul din voi căldură ca să pot Eu peste duhul vostru. Dar deschideți urechea și luați din gura Mea cuvântul Meu și dați-l de hrană poporului Meu. Lucrul vostru este să puteți pentru cuvântul Meu, și vă trebuie în toate pacea cea de sus. O, Eu v-aș da numai bucurii, numai puteri, numai nădejdi, că Eu trebuie să pot prin voi cu cuvântul peste tot pământul. Rămâne fără preț tot lucrul vostru dacă nu lucrați lucrul pentru care v-am ales, lucrul pentru care trebuie atâta pace, atâta putere! O, cât aș vrea să aveți voi numai bucurii, fiilor, căci voi sunteți porțița Mea. Vă voiesc cu bucurii din care să pot lua și Eu, bucurii care rămân în veac, bucurii care nu se sting, nu oricum bucurii, fiilor; trăiri sfinte, la al căror foc să ne încălzim Noi și cu voi, căci căldura mângâie, fiilor. O, nu știu cum să vă încălzesc, că vă e frig, și sunteți slăbuți, și sunteți răciți. Încălziți-vă câte doi, câte trei, că nu toți pot purta frigul, și iată, sunteți plăpânzi, copiii care-Mi primiți cuvântul. Cuvântul vostru ar trebui să fie numai „da” în tot poporul Meu. O, să nu se învețe copilul acestui popor să vă zică „nu”. Dragostea și sfiala cea sfântă să nu le piardă pe drum poporul, căci în ele Se odihnește Domnul cu Duhul Său Care lucrează prin voi, copiii purtători de Dumnezeu. Cine se dă deștept și îndărătnic înaintea voastră, acela a pierdut sfiala cea sfântă, care dă atât de frumos înaintea Mea din creștin. Inimioarele voastre să nu prindă amărăciune, ci să se hrănească cu dulceața jertfei cea din inimă a fiecărui copil prins în cartea acestui popor, pe care o port între pământ și cer pe umerii voștri, copiii plăpânzi. Duhul umilit aduce numai mângâieri, numai puteri din cer. Nu e bine să faceți voi voia poporului, ci e bine să faceți poporul voia Mea cu multă umilință și cu multă credință, ca să cresc Eu cu puterea Mea în voi pentru tot binele Meu și al poporului Meu, pentru venirea Mea pe pământ, copii înfrigurați prin vreme. Învățătura este cea mai mare bogăție. De aceea v-o dau ca s-o puneți peste poporul Meu, și el s-o facă faptă. Amin.

O, poporul Meu, tot ce-Mi ceri tu, să faci apoi, fiule, că Eu te ajut să faci ce-Mi ceri. Eu prin tine împlinesc și ce-Mi

ceri tu, și ce-ți cer Eu. Ajutați-vă unul pe altul zi și noapte, dar fiți atenți ce vă învăț: zi și noapte ajutați-vă, și unul pe altul să vă sprijiniți pentru cele sfinte din voi și dintre voi. Sufletul din voi să se vadă zi și noapte, și să aveți martori din cer și de pe pământ zi și noapte, fiilor, căci Eu, Domnul, sunt aproape, iar voi fi-va să mărturisiți unul pentru altul înaintea Mea când voi veni. Voi trebuie să fiți lucrul Meu cel nou, care se înnoiește zi după zi până la arătarea Mea. Nimeni nu poate să fie și să trăiască prin sine, și de aceea vă învăț să vă dați ale Mele unul altuia zi și noapte, fiilor, din zori în seară și din seară în zori, cu veghe și cu iubire, că acolo unde trăiesc ai Mei împreună, acolo este binecuvântarea Mea și îngeri de sus și de jos ziua și noaptea, cu paza și cu ocrotirea și cu veghea cea tare, care este binecuvântarea Mea peste cei ce locuiesc laolaltă. Amin.

Să vă culcați și să vă sculați grăind unul cu altul cu iubire, așa cum v-am iubit Eu mereu. Să vă uitați unul la altul mereu, și ziua și noaptea, și să aveți la ce vă uita cu folos pentru calea veșniciei. Eu lucrez de lângă voi pentru voi, dar să știți ce este taina aceasta și s-o prețuiți, căci este scris în cartea lui David: «*Cercetează-mă, Doamne, ca să cunoști inima mea, și caută-mă ca să vezi cugetul meu, și dacă vezi în mine calea mea, abate-mă de pe ea și călăuzește-mă, ca să fiu pe calea veșniciei, Doamne*». Amin, amin, amin.

Primiți-vă unul pe altul din partea Mea, că Eu sunt Cel ce ispitesc inima și răunchii din om pentru ca să-l îndemn pe el pe calea veșniciei. Amin.

Pe mucenicul Meu Dimitrie, care atât de mult M-a iubit, l-am îmbrăcat cu puterea cuvântului, cu puterea mărturisirii, și S-a desfătat în el Duhul Meu împotriva celor ce nu cred în adevăr. L-am îmbrăcat în trupul Meu cel înviat și le-am arătat păgânilor că el este viu, și că cei vii, vii sunt pe vecii, și că moartea nu poate peste ei. Temnița în care se odihnea trupul lui cel chinuit de păgâni se făcuse cer în care Se desfăta Duhul Meu și al lui până la unirea cea mare, și așa Mă măream Eu în sfinții Mei.

Iată, serbăm serbare de sfinți mucenici. Trăirile sfinte de pe pământ sunt focul la care se încălzesc sfinții și îngerii, poporul Meu. Ca și pe pământ când vă e frig de vă strângeți pe lângă foc, căci căldura mângâie, așa fac și cei din cer. Ei caută orice prilej de căldură de la voi, și se strâng pe lângă voi cu Mine ca să se încălzească. Ei nu sunt triști pe voi că vouă vă e bine și că ei s-au chinuit pe pământ pentru cer, dar vă cer căldură, că e frig între pământ și cer, poporul Meu. Dacă voi nu aveți trăiri sfinte care să ia foc, ei unde să vină la căldură și la mângâiere? Dar iată, nu oricum să fie aceste bucurii dintre voi, ca să pot lua și Eu din ele, și ele să rămână în veac, bucurii care nu se sting, poporul Meu.

De la un cuvânt al Meu la altul veghează asupra cuvântului Meu de peste tine, Ierusalime, și pune-l în faptă, fiule. Învăță-te să folosești orice fărâcă de timp, și orice gând să-l folosești pentru venirea Mea, ca să fii mereu gata, mereu astăzi, poporul Meu. Trăiți viață îngerească din zori în seară și din seară în zori, așa cum Eu vă cer și vă povățuiesc cu povăț sfântă de la un cuvânt la altul, și zi și noapte sprijiniți-vă între voi. Amin.

Iar voi, cei ce-Mi așezați cuvântul în carte, aveți grijă de voi și nu vă mai lăsați sub dureri, că am nevoie de puteri mereu proaspete în voi ca să puteți purta povara Mea. Cartea Mea cu voi este cartea voastră cu Mine. Tot cuvântul vostru să fie „da” în tot poporul Meu, și să fiți primiți de Israel, și să învețe de la voi statul împreună și binecuvântarea Mea

peste statul lor. Duh de nemulțumire, e grea o așa durere. Să nu-și afle cuib acest duh între cei de un nume cu Mine, că voi aveți pe Domnul Împărat peste voi, copii ai poporului nou care purtați numele lui Israel cel făgăduit lui Avraam, rod al făgăduințelor Mele.

Luați și mâncați și faceți faptă și trăire sfântă din cuvântul Meu. Luați și purtați cu iubire mare viața la care vă îndemn mereu, iar lepădarea de sine să-și facă sieși casă în inima fiecărui copil din Israel, și să fie mulțumire în Domnul și duh de pocăință până la venirea Mea, așa cum se cuvine sfinților. Amin.

Darurile sfinte care sunt între voi lăsați-le să lucreze, dar cu duh de umilință să fie împărțită toată lucrarea Mea cea dintre voi. Căldura Duhului Sfânt să vă împodobească fața și cuvântul și fapta, căci duhul frăției se măsoară prin ceea ce este fiecare. Dar Eu doresc din toată inima Mea dumnezeiască să fiți ca Mine, fiilor, căci scris este: «*Vor fi asemenea Lui, și Îl vor vedea cum este El, și Îl vor vedea pe El*». Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2001

Sărbătoarea sfântului Dimitrie Basarabov

Unirea dintre frații sfinți să fie numai pentru împlinirile Domnului. Cel ce se roagă, să îplinească apoi ceea ce cere. Măsura credinței este fapta ei. Învățătura sfântă rodește în cei ce o iubesc de-a pururi, și este darul cel pentru sfinți.

Poporul Meu, iar și iar Îmi sting focul și dorul inimii după avutul Meu de pe pământ, după tine, poporul Meu. Învățătura Mea s-o iubești, și să fie ea viața ta, trăirea ta, dorul tău, precum Mie Mi-e dor de tine, poporul Meu, că tu ești cuibul Meu în care trag când vin. Amin.

Cu sărbătoare de sfinți Mă mângâi în preajma ta, și doresc să stau tot mai mult cu tine în cuvânt, dar nu să te înveți cu Mine, decât numai ca să faci voia Mea și nu altcum, poporul Meu. Nici voi să nu vă învățați unii cu alții, decât numai pentru ca să faceți tot mai frumos voia Domnului în toată umilința și jertfirea, căci voi sunteți frați în Domnul cerește și nu pământeste și nu omenește, și să vadă cine vă știe pe voi, să vadă cum și în ce fel sunteți voi frați. Toată bunătatea s-o aveți între voi întru toate, ca unii ce sunteți fiii împărăției cerurilor, ca unii care aveți casă cerul, nu pământul și atât. Suflet cald să vă îndeletniciți să aveți, căci când sufletul e dulce și cald, e totul sănătos și în cuget și în trup, fiilor, și în jur.

Poporul Meu, când vorbești, să ai frumosul umilinței în cuvintele tale și în glasul tău. Când umbli, să ai umblare cerească pe pământ, ca să se bucure de treacățul tău toată făptura. Când mănânci, să nu uiți că nu e bine pe pământ, și dă-i și sufletului, dă-i și îngerului, dă-I și Domnului, ca să fii pe pământ și în cer deodată. Sufletului dă-i cugetare sfântă, îngerului dă-i umilința ta, pe a cărei cărare merge el pentru tine la Dumnezeu, iar Domnului dă-I inima și așteptarea din ea și părtașia ta cu El, ca să ai mereu cu tine calea veșniciei, calea cu Domnul, poporul Meu. Când stai, să nu fii uscat, și să rodești în jur ca pomul care nu stă când rodește. Când te dai, să nu te socotești cât te-ai dat, ci cât te-ai oprit ție, că așa și nu altcum socotesc Eu pentru tine tot ce ești și ce vei fi. Când te rogi, vezi ce spui, și așează-te să îplinești apoi ce spui, ce-Mi ceri, că dacă tu nu îplinești, Eu cum și de unde să-ți dau dacă nu le fac cu tine pe cele ce-Mi ceri? Când auzi, să nu te pripești, ci să primești când e vorba de viața ta cea de sus și cea de jos laolaltă, căci toate sunt măsurate cu măsură

bună, numai să crezi ca Mine, fiule. Iar când crezi, să știi că atunci poți, fiindcă aceasta este taina împlinirilor Mele prin tine, poporul Meu. Și când vorbești, și când umbli, și când mănânci, și când stai, și când dai, și când te rogi, și când crezi, să crezi că măsura credinței este fapta ei. Amin.

Să știi, poporul Meu, că învățătura dă roade în cei ce o iubesc pe ea de-a pururi și făcând-o împlinită peste ei. Numai cei înțelepți o doresc cu dor ca pe o iubită și stau cu ea și îi gustă desfătățile ei, căci învățătura este mamă care-i crește mari pe cei ce se nasc din Dumnezeu, că ea este izvor răcoritor pentru suflet și armă vătămătoare pentru vrăjmașii vieții veșnice, și omul se păzește viu prin ea. Amin.

Învățătura este darul cel pentru sfinți, căci ea este cea de sus, și locuiește întru sfințenie și o păzește pe ea. Ferice celui ce se păstrează sfânt prin acest dar de sus de-a pururi cu cel sfânt.

Nu e bine să învețe pe altul omul, ci e bine să se învețe pe sine, căci omul este frumos prin umilință. Amin. O, cât de dulce și cât de frumos te învăț, poporul Meu! Cine mai are așa izvor, așa mângâiere, așa Stăpân milos, așa Răscumpărător al sufletului și al trupului și al duhului omului frumos prin umilință? Petrec cu sfinți în jurul tău și îți dau din gura Mea și îți dau din sânul Meu, și tu le împarți lor când îți dau, căci dacă am cui să împart, atât iau și sfinții cu care vin întru venirea Mea. Doresc să Mă mângâi de la tine. Așa doresc și sfinții, așa doresc și îngerii, poporul Meu. O, așa să dorești și tu, că tot ce-Mi dai tu este al tău. Eu sunt camera cea nesticăcioasă unde tu aduni tot ce-Mi dai și tot ce-ți cer. Să nu dorești să te întorci de la Mine. Să nu dorești să-ți faci voia ta. Să nu fii nemulțumit pe cale, ci să mergi cu voia Mea și cu toată pacea, și din plin să mergi. Dacă Eu ți-aș spune să urnești o piatră și s-o așezi la șapte pași de ea, tu te-ai duce așa. O, dacă Eu ți-aș spune să-l iubești pe fratele tău, și cu umilință să-l iubești, așa să făptuiești și fapta duhului, precum te-ai dus pentru fapta cea cu trupul împlinită și urnită.

O, poporul Meu, învățătura cea de azi te învață să-l iubești pe aproapele tău cu umilință. Amin. De ce, oare, te învăț Eu aceasta? O, nu poți altfel afla mângâierea iubirii, căci omul este frumos prin umilință, poporul Meu. Fă-ți rost de îngeri întru toate: și în cuvinte, și în simțire, și în mișcare, și în purtare, și în culcare, și în sculare, și pe cale, și când mănânci, și când te rogi, și când auzi, și când vezi, și când crezi. În tot și în toate fă-ți rost de îngeri din cer și de pe pământ, și nu fugi de îngeri, că Eu vreau să fii ocrotit cum nimeni n-a mai fost, că vine vremea slavei; veni-va și a și venit, numai să crezi, și așa să lucrezi această vreme, și apoi să te bucuri în ea. Amin. Vine la tine o vreme dulce pe care tu n-o pricepi de ajuns, dar o dorești, iar pentru ea tu trebuie să fii ca ea, căci și cei din morminte vor fi mulți răpiți de ea și vor umbra în slava ei, precum este scris.

O, poporul Meu, iubește pe Domnul Dumnezeuul tău cu umilință, căci omul este frumos prin umilință, și tot așa să-l iubești și pe fratele tău; cu umilință, fiule, cu îngeri în iubirea ta, în toată, poporul Meu. Învățătura Mea s-o iubești. Ea este darul cel pentru sfinți și este inger al vieții lor, căci ea dă roade în cei ce o iubesc pe ea și o doresc ca pe o iubită. Amin.

Te-am învățat, poporul Meu, iar sfinții s-au încălzit în vatra ta și au luat mângâiere din graiul Meu de peste tine. Tu ești muntele Domnului, și din el iau și vor lua învățătură mulțime de popoare, căci proorocii au grăit zicând: «*În zilele cele de pe urmă muntele templului Domnului se va înălța peste vărfurile munților și vor veni popoare zicând: să ne*

suim în muntele Domnului, și Domnul ne va învăța, și vom merge pe cărările Sale, căci din Sion ne va învăța Domnul, și cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim, din muntele Domnului». Amin, amin, amin.

27 octombrie/9 noiembrie 2001

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Lupta îngerului păzitor ocrotește viața omului. Lucrarea sfântă a omului întărește lucrarea îngerului. Taina lucrării îngerului este cuvântul rostit de om. Adevăratul binefăcător este cel care te dojenește. Pentru îngerii femeia trebuie să-și acopere capul. Ucenicii cuvântului Îl cheamă pe Duhul Sfânt pentru ei și pentru poporul cel nou.

Acest cuvânt sunt Eu, Domnul, și minunată este taina lui, și el este purtat de îngerii până la ieslea cuvântului Meu din mijlocul neamului român. Amin.

Acest cuvânt Mă aduce pe Mine pe pământ acum și până în ziua Mea cea cu slavă de îngerii și de sfinții și cu vedere pentru tot ochiul care a fost și care va fi atunci, și care va sta întru întâmpinarea Mea și va vedea venirea Mea cea văzută, venirea Fiului Omului. Amin, amin, amin.

Iată sărbătoarea puterilor cerești, care au în mijlocul lor pe arhangheli Mei Mihail și Gavriil, întâii peste îngerii, și cu care Eu mult am slujit peste om în toate lucrările Mele pe care le așezam pe pământ ca să le săvârșesc.

Încă de la începutul Meu cu omul am lucrat prin îngerii peste om. Și dacă omul a căzut apoi, Eu i-am dat înger aproape ca să-l pot trage de unde a căzut, ca să-l pot îngriji la bine și la greu pe om, că greu e de om pe pământ. Dacă ar fi omul cu duhul lui în Duhul Sfânt, dacă ar vrea omul într-adevăr să vadă, i-aș arăta lui pe îngerul lui, l-aș face să vadă lupta îngerului și suspinul și jalea și bucuria lui la rău și la bine alături de om din partea Mea. Cea mai mare bucurie o are îngerul omului atunci când el vede fața Mea. Atunci și omul are bucurie și tărie, căci îngerul îi dă. Când îngerul nu vede fața Mea, omul e fără putere pentru Mine și poate pentru el fără Dumnezeu, iar îngerul cel potrivit omului îl slăbește pe om de partea lui, și apoi omul se rușinează, și apoi nu mai caută cu Mine și slăbește față de înger. Când omul stă împotriva răului, îngerul se bucură în fața Mea cu omul și ia puteri de la Mine pentru om, și se adună îngerii cu miile lângă om și lângă Mine, și văd îngerii fața Mea și au de lucru mereu lângă om și lângă Mine pentru om, lângă Mine și lângă om o dată. Omul care are viață și iubire și lucrare sfântă pe pământ între oameni, acela are înger tare, înger care se bucură și care bucură pe pământ și în cer deodată. Dar omul care nu iubește viața și iubirea și lucrarea de înger, acela ia în el nepăsarea de Dumnezeu, și de ea nu mai scapă, că nu are omul putere când îngerul nu are putere lângă el.

O, poporul Meu, stau deasupra ta cu mare și cu cerească și cu îngerească sărbătoare și lucrare. Aș voi să-ți desfac ochii și să vezi lucrarea îngerilor, și să vezi lucrarea ta. Aș voi să vezi statul îngerului cu tine, să vezi cât este și cum este, să vezi cât bucuri sau cât superi sau cât ai pe înger; să-l vezi cât stă lângă tine și lângă Mine deodată; să vezi ce are sau ce nu are să-Mi dea de la tine. O, poporul Meu, credința ta și inima ta pot vedea aceasta, numai să vrei, numai să nu fii nepăsător de înger, poporul Meu. Nu mai e om pe pământ ca să-i pese de înger și să-i facă îngerului așternut bun cu el și lucru dulce lângă om și lângă Mine deodată. Te-am învățat, poporul Meu, pe tine mereu, și tot mereu te învăț, ca de la așa învăță-

tură să ia omul care dă de ea. Te-am învățat și te învăț să nu iei în tine nepăsarea de suflet și de înger, că greu mai scapă omul de ea dacă o lasă peste el. Ea nu aduce nici o bucurie. Ea aduce numai uscăciune, căci Duhul Sfânt nu poate nimic în cel nepăsător. Ce să ia îngerul de la omul care stă în nepăsare, în nelucrare pentru cer? Nu ia nimic. Și dacă nu ia, el nu vede fața Mea, căci se rușinează și nu vine. Dar Eu, poporul Meu, te-am învățat și mai minunat în lucrul Meu cu tine. Te-am învățat să dai putere îngerului și ți-am spus să ai ziua și noaptea înger de jos și înger de sus, și aceasta împu-ternicește cu multul pe înger înaintea Mea, că el are și de jos mărturisitor, și atunci el întărește pe om în bine, că tot omul creștin care are lângă el om, acela se oprește de la mult rău, și face binele și are sprijin pe pământ și în cer prin om și prin înger, și are mărturisitor sus și jos deodată, jos și sus în tot timpul, și face lucrarea cea creștinească și are grijă pentru înger. Amin.

Dă-i îngerului lucrare, poporul Meu, și mare putere vei avea pe pământ și în cer prin înger. Dă-i îngerului putere, și atunci vei fi lucrător și binefăcător îngerului și omului și ție. Amin. Eu așa te învăț, și frumos te mai învăț Eu pe tine, poporul Meu, că vreau să aibă omul de pe pământ învățătura dintre Mine și tine, și să-i facă bine omului, și să lucreze omul pentru înger. Amin. Lucrarea îngerului e mare minune și mare taină, căci ea ține de lucrarea omului, iar cea mai mare în taina lucrării îngerului este cuvântul omului, de la care ia îngerul pentru Dumnezeu, și iată, de aceea este scris că omul din cuvintele sale va fi mântuit sau osândit înaintea lui Dumnezeu. Nici o faptă pe pământ sau în cer n-o săvârșește omul fără gând și fără cuvânt mai întâi. Întâi omul gândește, întâi zice, și apoi face, iar fapta îi urmează cuvântului.

O, poporul Meu, tu să nu uiți că mare taină este cuvântul. Să nu rostești cuvânt nemăsurat, cuvânt neîmplinit. Cuvântul neîmplinit alungă pe înger, căci îngerul este din cer. Caută să înțelegi când îngerul se zbate pentru tine de lângă tine. Eu am pus lângă tine îngerii tari din cer și de pe pământ, și așa să primești, și așa să faci. O, să nu rostești cuvânt nemăsurat, cuvânt neîmplinit, cuvânt uscat, ci, din contra, poporul Meu, să fii atent dinăuntru tău și din afara ta, pentru îngerii. Amin. Duhul Meu Se bucură cu multul că am pe cine să învăț pe pământ ca să fie învățătura Mea izvor de viață pentru tot omul care caută și iubește viața. O, poporul Meu, nu numai tot binele îl văd Eu numaidecât la om, dar și răul tot atât îl văd, numai că omul este îndrăzneț și nu cugetă la Cel ce vede, la Domnul, Care vede tot și peste tot. Cain n-a mai gândit că Dumnezeu îl vede, ci, din contra, a gândit că nu-l vede, și tot așa a și răspuns când Domnul l-a întrebat de fapta lui.

Omul își murdărește cugetul și nu se mai spală apoi. Cui nu-i place să se spele nu se spală. Cui nu-i place să fie curat nu se spală, nu se îngrijește, nici chiar atunci când Dumnezeu caută la el așa cum a căutat la Cain, pe care l-a îndemnat să se spele, căci era murdar și n-avea pe înger aproape din pricină că era murdar. O, nu numai cu trupul sunt murdari oamenii. Oamenii stau cu sufletul nespălat, și aceia în zadar își spală trupul, căci cu sufletul sunt murdari, sunt necurățați.

O, copii străjeri pentru cuvântul Meu peste voi, aveți grijă de acest izvor. Să curgă acest izvor, să nu-i sece cursul, că fără el muriți și Mă îndurerați adânc, iar cu el trăiți și Mă bucurați pe Mine și pe îngerii. Amin. Izvorul spală pe cel ce-l folosește. Tu să fii izvor care spală, poporul Meu. Tu când stai și când umbli, să curgi peste pământ binecuvântare și să faci

curat pe pământ. Așa să faci, poporul Meu. Amin. O, pe unde umblă omul ar trebui să rămână curat, nu murdar, că omul are mâini și picioare, și toată firea așteaptă după mersul și după mâna omului. Dar omul lasă numai murdar în urma lui, în jurul lui, și cu sufletul și cu trupul. Așa calcă omul pe pământ, și pedepsește pământul și firea de pe el. Dar tu, poporul Meu, să cauți numai cu Mine și cu povața Mea și cu trezirea pe care mereu ți-o fac, că adevăratul binefăcător al tău este cel ce te dojenește, cel ce te ține de mână prin vremea ta de nepăsare dacă ai fi nepăsător pe drum. Tu să nu te plângi Mie sau omului când ești dojenit din cer sau de pe pământ, că dacă faci așa, Mă supăr, fiule. Tu să fii tot o trăire, tot o simțire. Tu să fii copac verde și să rodești, ca să aibă îngerii față spre Mine pentru tine. Tu să fii atent dinăuntrul tău și din afara ta pentru îngeri. Auzi tu ce-ți spun? Pentru îngeri, poporul Meu. Amin, amin, amin. Așa a învățat și apostolul Meu pe fiii bisericii, iar cine este al bisericii, acela lucrează învățătura învățătorului său. Pentru îngeri trebuie să-și aibă femeia semnul stăpânirii, precum îl au și îngerii. Pentru îngeri să-și aibă femeia capul acoperit cu maramă. Pentru îngeri să-și aibă omul trupul acoperit, că nu este omului îngăduit să-și aibă trupul descoperit, decât fără voia lui, așa cum păteau sfinții Mei pe pământ, care, pentru că nu se lepădau de Mine și de viața Mea, erau batjocoriți pe pământ de către păgâni, iar îngerii le slujeau lor, căci sfinții sufereau pentru Mine ocară.

O, frumos te mai învăț Eu pe tine, poporul Meu, că vreau să ia lumea învățătura Mea, ca atunci când va fi să vin Eu să fiu îndreptățit întru cuvântul Meu, că am zis de la început: «Nu Eu, ci cuvântul Meu cel spus din vreme, acela va judeca pe cel ce nu l-a păzit». Amin.

Avem cu voi sărbătoare din cer. Avem, poporul Meu, avem sărbătoare mare cu voi. Toate cetele cerești, toate puterile din cer, în cete adunate cu voi, stau martori între Mine și voi pentru cuvântul Meu de peste voi. Arhanghelii, Heruvimii, Serafimii, Îngerii, Începătoriile, Stăpâniile, Scaunele, Domniile, Puterile, stau cete-cete și ascultă cuvântul Meu de peste voi, cuvântul pentru serbarea lor în lucrare de biserică. Mihail și Gavriil, mai-mari peste toate cetele cerești, Îmi slujesc aparte, căci sunt mai-mari. Iată, între îngeri e mare ascultare, mare ordine, mare disciplină, poporul Meu. Lucrarea lor e cu mare slavă, cu mare iubire, și din iubire ei sunt una întru Mine prin mai-marii lor. Și peste cei vii și peste cei morți ei au lucrare, căci așa este lucrarea Mea, iar lucrarea Mea ei o lucrează.

Am zăbovit cu toți cei adormiți și pomeniți la Mine prin voi, am zăbovit cu ei de la pomenirea lor de acum câteva zile și până azi, ca să le împărțim mângâiere și hrană pentru suflet și pentru trup, și haină de mântuire, poporul Meu. Curând, curând vine clipa când sufletele lor vor intra în trupurile lor și se vor scula și vor lua din mila Mea care curge din acest izvor peste cei vii și peste cei adormiți. Vine ziua cea mare când cele două lumi vor fi numai una, căci scris este: «*O turmă și un Păstor va fi*». Amin. Acum, mai-marii peste îngeri rostesc peste ei slobozire cu bucurie după ce ei petrec cu voi deplin, gustând din hrana cea de la iesle pentru suflet și pentru trup. Amin.

Se clatină puterile cerești cu bucurie pentru lucrarea venirii Mele, și tot așa aș vrea să fii și tu, poporul Meu. Stau deasupra ta cu îngerească sărbătoare și lucrare. Aș voi să-ți desfac ochii și să vezi lucrarea îngerilor, și să vezi lucrarea ta cea la Mine adunată; să vezi dacă ai sau dacă n-ai, sau câtă ai adunată la Mine, și să faci să ai. Aș voi să-ți arăt îngerul și să

vezi câtă bucurie sau câtă supărare îi dai îngerului tău; să-l vezi cât stă lângă tine și lângă Mine deodată; să vezi ce are sau ce nu are de la tine să-Mi dea. Vezi tu de ce te rog Eu să nu plângi și să nu te plângi Mie sau omului când ești dojenit din cer sau de pe pământ? Te rog pentru îngeri, poporul Meu; pentru îngeri și pentru venirea Mea, căci scris este prin ucenicii Mei: «*Dumnezeul păcii Însuși vă sfințește pe voi desăvârșit, iar voi, cu duhul vostru și cu sufletul și cu trupul, păziți-vă întregi și fără de prihană întru venirea Lui, căci El Credincios este, și va îndeplini*». Amin.

Acum puterile cerești se apleacă pentru mulțumire cu Mine la iesle, că Eu iau sărbătoare de la voi în ziua de pomenire a lor. Le e dor sfinților și îngerilor de sărbători pe pământ, iar omul nu mai știe ce este aceasta. Dar la voi să găsească cerul hrană și mângâiere și odihnă, că spre aceasta ați fost voi chemați, ca să moșteniți cu sfinții. Amin.

O, poporul Meu, întărește-ți nădejdea că tot ce-Mi ceri Eu îți voi face și îți voi da. Nădejdea se face multă prin rugăciune, poporul Meu. Vreau să te aud, poporul Meu. Vreau să ai nădejde, dar ea vine cu rugăciunea ta. Amin.

Voi, cei de la iesle care-Mi primiți cuvântul pentru Israel, vreau, fiilor, să vă audă Israel rugăciunea voastră spre Mine, cu nădejde în ea. Duhul Meu vine peste voi și Se roagă în voi cu nădejde, căci voi sunteți nădejde pentru Mine. Duhul Meu Se roagă în voi, fiilor străjeri. Amin, amin, amin.

— **D**acă n-am fi atât de puțini la inimă și la dragoste, Doamne, am ști prin înțelepciune și prin bărbăție să ne hrănim nădejdea în marea Ta biruință și pentru noi. Dar zilnic ne vedem doborâți față în față cu marea Ta lucrare, că ea e prea mare, iar noi, prea mici sub ea cu inima din noi, care n-are putere pentru fapte mari cât lucrarea Ta de peste noi.

Poporul Tău așteaptă mai mult de la noi, iar noi nu suntem atât cât ne așteaptă el, și numai Tu știi cât suntem. Temerea crește în noi și ne slăbește. Trupul ne e prea neputincios. Nădejdea cea pentru noi pâlpaie în noi, deși știm de ajuns că Tu Te vei preaslăvi peste pământ în curând. Nu suntem ceea ce aștepti Tu să fim. Nu avem îndemănare în iubire și în înțelepciune și în lucrarea facerii omului așa cum ne-ai spus Tu să lucrăm, iar cu omul e greu, că e greoi omul, și nu este duh de umilință la om, Doamne, și nici noi nu știm de ajuns să dăm umilinței noastre fața cea plăcută Ție și omului, ca să avem nădejde și pentru noi înaintea Ta.

Tot omul are milă de el însuși, că omul e prea slab dacă a căzut din Tine. Noi tot așa așteptăm, că suntem plâpânzi de tot cu inima, fiindcă Tu ești Dumnezeu mare, și omul nu este deprins cu credință mântuitoare, fiindcă n-are fapte, Doamne. Și Tu vii, și noi n-avem tot ce trebuie să avem pentru ziua mântuirii. Așteptăm să fie poporul mai bun ca noi, ca să ai Tu putere pe pământ prin poporul Tău. Dacă Tu nu i-ai da atât cât îi dai, noi nu suntem în stare să-i dăm lui față, fiindcă nici noi nu arătăm ca Tine înaintea lui. Așa grăim noi cu Tine, și atunci ne legăm nădejdea de ziua milei Tale când Tu ne vei schimba după înfățișarea Ta, că știm că poți.

Tânjim după nestrucăciune, deși pe cât poate omul de mult ne străduim pentru taina aceasta a nădejzii venirii Tale peste trupurile și peste sufletele noastre. Toate cuvintele Tale sunt adevărate, dar taina lor ne acoperă de la fața împlinirilor lor. Ca cei ce suntem în trup, suportăm așteptarea cu teamă și cu durere în inimi, căci bucurie nu dorim de vreme ce Tu ești atât de îndurerat pentru om. Așa grăim noi cu Tine, ca să ne ținem nădejdea în Tine și să avem părtășie cu Tine, căci duhul

din noi tânjește ca să vii și să aduci cerul pe pământ la noi, precum ne spui, și să ne faci veșnici, și ai Tăi pe pământ și în veșnicie, Doamne.

În fiecare zi așteptăm veșnicia ca să ne cuprindă în ea, așa cum Tu ai spus despre trupurile noastre ca să rămână pentru întâmpinarea Ta cea mare. Dar cât de frumoși trebuie să fie cei ce Te vor întâmpina aieva! Iar noi cât suntem, oare, de frumoși pentru o așa mare iubire a Ta? Ne știm slăbiciunile, ne știm micimea inimii și a faptelor, și n-avem tăria să credem cu totul că vom îndrăzni să stăm înaintea Ta cu fruntea sus, deși dorim atât de mult să fim ce vrei Tu, dar trupul e mic și fricos și slab cu puterea. Știm că Tu ne poți face veșnici, dar cei veșnici merită aceasta, iar noi ne știm micimea pentru o așa mare milă și bucurie de la Tine. Ne hrănim nădejdea și luptăm din răputeri pentru ea. Nădăjduim că vei avea popor frumos și că poți să ne dai frumusețea pe care Tu o meriți în noi, dar dă-ne întărire, fie tainic, fie aieva, dă-ne mereu, că suntem slabi, Doamne. Durerea din noi spune multe, dar noi luăm durerea Ta întâi ca s-o purtăm, și prin ea, purtată de noi, Tu vei avea milă de noi.

Îți cerem Duh Sfânt peste poporul Tău. Mereu Duh Sfânt am vrea să aibă poporul Tău, și să avem și noi hrană din nădejdea și din iubirea lui spre Tine, căci sarcina noastră e multă și grea pe lângă măsura noastră, Doamne.

Ne-am vrea în brațul Tău, ca să ne odihnim de dureri și de așteptări. Am vrea să vii și să ne găsești pe toți într-unul, și pe unul în toți, și acel unul să fii Tu, și atunci vei veni, și atunci ne vom odihni. Amin.

Dar acum vezi oftatul din noi și nu-l lăsa fără răspuns. Vino, și să nu mai pleci, dar fă-ne să fim ca atunci când va fi să vii. Tu ești Adevărul, dar adevărate sunt și toate neputințele noastre și micimea faptelor pe care Tu le-ai dat omului să le săvârșească înaintea Ta. Avem însă nădejdea că tot ce este cu neputință nouă poți Tu pentru noi, Doamne, și vei aduce nouă înnoirea lumii și a noastră, și apoi ne vei da împărăția cea care încă nu o pricepem, dar o dorim și o nădăjduim și pentru noi.

Rugăciunea noastră e cea mai mică între rugăciunile oamenilor sau între ale celor ce știu să Te iubească pe pământ. Dar fă-Te Tu tare prin noi, cei mici și puțini la inimă și la înțelepciune, că la Tine scăpăm și altceva nu căutăm.

Coboară Tu pe îngeri la noi pe pământ, și ridică-ne mereu pe îngeri la Tine. Pe scară de îngeri să ne porți spre Tine, și prin ei să ne ai dragi și să ne îmbraci cu puterea de a fi așa cum vrei, Doamne. Mângâie-ne cu îngerii, și ne dă putere să lucrăm și să merităm mângâierea și să merităm venirea Ta cea de după două mii de ani, pe care o așteptăm cu inima înfrigurată de dor, ca să ne dai și nouă izbăvirea alături de cei bravi ai Tăi care s-au ostenit în via Ta. Așteptăm izbăvirea pământului cel nou, și dorim să faci cer nou și pământ nou pe pământ la noi, și dorim să mântuiești tot neamul omenească și să-i aduci timpul fericirii, timpul care așteaptă după om de șapte mii de ani.

Acum binecuvintează-ne cuvântul și ajută-i împlinirea și dă-i nădejdea după care el tânjește.

Și dă-ne, Doamne, venirea Ta în toată plinirea ei. Amin, amin, amin.

— **O**, Duhul Meu S-a rugat în voi, și duhul vostru s-a rugat în Mine, și Tatăl a auzit, și îngerii și sfinții au auzit și au scris, și voi ați scris, și s-a scris în cer și pe pământ acest cuvânt al Duhului Sfânt, Care plânge în sfinți după răscumpărarea a toată făptura. Amin.

Vă prind cu toată taina Mea cea mântuitoare, vă prind în brațe, fiilor duruți de apăsarea acestei vremi când Eu cu

toate puterile cerești Mă zbat să aduc izbăvirea cea mare pe care am promis-o atunci că o voi aduce cu venirea Mea. Bucurați-vă cu îngerii întru nădejde, fiilor care tânjiți după adevărul venirii Mele! Amin.

O, scoală-te bine, poporul Meu, și auzi plânsul celor ce te poartă pe tine înaintea Mea pentru izbăvirea ta și a lor și a tot și a toate. Și să stai treaz, și să înveți să fii un duh cu Mine prin rugăciune, și să fii atent dinăuntru tău și din afara ta, pentru îngeri, poporul Meu, căci îngerii te vor, și să-i vrei și tu, și să fie cerul și pământul o lucrare. Îngerii și cu tine să fie numai o lucrare, iar tu să aduci slavă Domnului Dumnezeului tău și să înveți și să tot înveți să trăiești cu îngerii pe pământ și în cer deodată, și să poată îngerii pentru tine, iar tu, poporul Meu, să poți pentru îngeri. Și iarăși zic, pentru îngeri, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2001

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Locul creștinului să fie curat, păzit și lucrat ca un rai. Pilda cu fata cea harnică și cea leneșă. Făptura care s-a stricat este judecată prin viața celor sfinți. Cei sfinți se păzesc unii pe alții de tot răul dinăuntru și din afara lor, pentru îngeri.

A lerg cu dor la ieslea Mea cu fii în ea și Mi-i întăresc ca să le dau puterea venirii Mele, să le dau cuvântul Meu. Amin.

Nimic pe pământ nu poate întări, nu poate mângâia mai mult decât cuvântul, cuvântul cel plin de viață și de putere și de nădejde și de pace, fiilor. Luați din el pacea și mângâierea peste voi. Amin. Afară e ceață, și ea apasă peste pământ, căci omul de pe pământ nu mai are dor de Dumnezeu. Numai Mie Mi-e dor de om, dar omului, nu. Și dacă dorul e numai dintr-o parte, e cu durere dorul, e cu amar dorul.

Vă dau întărire și soare vă dau. Cu cuvântul vă dau, fiilor. E sârbătoarea mamei Mele, și Eu vreau să stau cu voi și să vă mângâi cu cuvântul Meu și cu cuvântul ei, că sunteți mici și neputincioși, dar Eu vreau să fiți tari, fiilor. Vreau să vă întăresc. Amin. O, cum să fac să vă întăresc, să vă îmbărbătez, să vă înmulțesc nădejdea pentru voi? O, cum să fac să vă dau pace multă, că asta vă lipsește, copii apăsați dinăuntru și din afară și de peste tot? Vreau să Mă dau vouă ca să Mă împărțiți și azi. Vreau să vă dau și azi puterea venirii Mele, cuvântul Meu, care poate să Mă aducă pe pământ, căci ce altceva Mă poate aduce decât puterea cuvântului Meu? Fără cuvântul Meu nu aveți putere, fiilor. Nu e putere pe pământ fără cuvântul Meu, dar cine ar înțelege aceasta între oameni?

Eu când am venit de la Tatăl pe pământ, n-am putut să vin fără suferință. A fost mare strâmtorarea pentru venirea Mea cea de atunci; a fost și pentru Mine, și pentru mama Mea prin care am venit. De când a fost ea pruncă numai a suferit, până la cer a suferit. De când am fost Eu prunc, numai am suferit, până la cer am suferit. Iar acum sufăr după om, și dorul de om e cu durere, că omului nu-i este dor de Mine, și dacă-i este, îi este pentru el, nu pentru Mine.

O, fiilor care-Mi purtați venirea, Eu vreau ca voi să fiți fericiți, fiilor. Venirea Mea se uită după puterea voastră. Cereți la Tatăl și la Mine ca să vă dau să aveți pentru Mine și pentru voi și să fiți frumoși, fiilor. Lăsați-vă spre pace multă, spre trăire multă, căci trăirea e bucurie multă și bucuria e putere, și rugați pe poporul Meu să vă facă bucurii ca să uitați durerile și să aveți putere prin bucurii, fiilor osteniți. Îngerii sunt gata să vă slujească cu cetele în toate lucrările Mele cu

voi, în toate neputințele, iar Eu v-am spus să fiți frumoși pentru îngeri. Amin.

V-am învățat frumos de tot în ziua serbării care a trecut, că am zis să ia tot omul din învățătura Mea de peste poporul Meu, că Mi-e dor de om. Să caute omul la voi după Mine, și Eu să-i dau bogăția mântuirii. Pentru îngeri trebuie să fie omul curat și să facă bine curat pe el și lângă el, căci răul trebuie respins de om, de sufletul și de trupul și de duhul omului. Cel ce face curat, acela nu mai face și murdar. Nu poate omul să facă și curat și murdar. Cel ce face curat le lucrează pe toate cu curățenie și în curățenie și cu ordine, căci duhul din om se cunoaște pe dinafară prin ceea ce lucrează și cum lucrează omul.

O, poporul Meu, te hrănesc cu duhul cel dulce al înțelepciunii cea de sus, ca să se învețe și omul de pe pământ cu cele de sus, căci înțelepciunea și priceperea omenească nu sunt tot una cu cele de sus tot așa numite. Duhul cel de sus poate face curățenie peste duhul înțelepciunii omenești, căci curățenia și lucrul ei este un duh, și apoi o lucrare. Nu oricine poate, nu oricine trebuie să facă curățenie, ci acela care are acest duh cuprinzător, căci praful nu iartă nimic, dar nici cel ce are duhul curățeniei nu iartă nici o murdărie.

Poporul Meu, lângă creștin și pe creștin trebuie să fie mereu curat, mereu făcut curat, mereu rai lucrat și păzit, pentru îngeri, poporul Meu. Dacă omului nu-i place să fie curat, îi place îngerului, dar omul nu vrea să știe așa, iar pe voi să nu vă întrecă în aceasta fiii lumii. Dacă ei fac pentru trup și pentru slavă deșartă, voi mai vărtos să iubiți acest duh veșnic al curățeniei atotcuprinzătoare, că omul a nimicit totul, fiilor. Voi însă păstrați-vă sfinți, pe voi, și locurile în care stați, și așa să lucrați, și așa să păziți, pentru îngeri, fiilor, căci scris este: *«Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, și toate s-au făcut noi»*. Amin.

O, poporul Meu, una este omul gospodar, și alta este omul gospodar cu bun gust, pe lângă al cărui lucru stau îngerii cu plăcere. Voi știți povestea aceea cu fata cea harnică și cu cea leneșă. În aceeași lungime de timp cea harnică a făcut tot ce a fost de făcut în jurul ei de mâna ei, iar cea leneșă nu a făcut mai nimic, ba a stricat și mai mult, opărind pe copiii zânei pădurii când s-a dus să slujească pentru o ladă fermecată așa cum a primit sora ei cea harnică de la zână, căci zâna era cântarul, era îngerul.

Zâni și zâne, cântar peste oameni să ajungeți voi, copiii ai poporului Meu. Cumpăna dintre bine și rău, aceasta vreau să fac din voi. Nu să judecați voi făptura cea care s-a stricat și s-a murdărit, ci să fie ea judecată prin ceea ce sunteți voi înaintea Mea. Amin.

Iată, pentru îngeri trebuie să fie omul curat în el și pe el și pe lângă el, ca să fie sfânt locul acela și să stea îngerii pe el și să guste cu bucurie din viața omului, și să vină îngerușul să-Mi aducă bucurie de la om. O, așa a făcut mama Mea Fecioara. Era slujită de îngeri, căci îngerii aveau numai bucurii de la ea, și veneau la Mine și Îmi dădeau de la ea și luau pentru ea, și îngerii o pregăteau, căci ea se pregătea mereu pentru Dumnezeu prin îngeri. Amin. Prin îngeri să lucrezi și tu spre Mine, fiule al poporului Meu, căci îngerii trag la tot ce este frumos pentru cer, și culeg și aduc la cer, și iau sămânță din cer și o pun înapoi, și vin și se duc, și se duc și vin, și cu bucurie fac lucrarea slujirii cea pentru cer cu omul.

O, mamă, îi dau poporului Meu putere pentru îngeri. Le dau îngerilor putere pentru el. Dă-i și tu, mamă. Amin, amin, amin.

— **P**uterea lui ești Tu, Doamne al puterilor, Fiule al meu, copil al smereniei mele. Puterea lui cea de la Tine stă în smerenia inimii lui, și eu atâta vreau să aibă el: blândețea Ta și smerenia Ta, Fiule aplecat după om. Eu Te-am gustat din plin cu inima, că știam din prooroci că vei veni și mă hrăneam cu dorul venirii Tale după ce mama și tatăl meu m-au dat lui Dumnezeu de pruncă, așa cum a fost de la Tine descoperită taina cea pentru mine ca să fiu pentru Tine, și ei așa au făcut, iar eu așa am crescut.

Îi dau poporului Tău putere, Doamne al puterilor.

Ți-L dau pe Fiul meu mereu, popor iubit de Dumnezeu. Și dacă ești iubit, ești dator mult ziua și noaptea pentru iubire. Fiți mânuțe harnice, căci lucrarea curățeniei și paza ei este un duh, nu este o lucrare și atât; este un duh atotcuprinzător, este o iubire care nu apune nici ziua, nici noaptea dintre om și Dumnezeu. Eu așa am lucrat tot timpul, și așa și pe voi vă povățuiesc. Fiul meu este Domnul puterilor. Luați puteri de la El, că El vă dă mereu. Luați și dați. Amin.

Dați celor ce primesc pentru voi din cer, dați-le puteri pentru Domnul și pentru voi. Cercetați-le durerile și ușurați-i de dureri, că mi-e milă de ei. Stați cu îngerii, ca să fiți îngeri, și fiți atenți pentru îngeri, că Fiul meu mi-a spus să vă dau. Pe El vi-L dau, că El este Domnul puterilor. Împărțiți-vă putere unul altuia și faceți această lucrare cu deplină înțelepciune și cu multă bucurie, căci bucuria din voi și dintre voi vă aduce pace sufletelor voastre, fiilor ai Fiului meu și ai Tatălui și ai mei, căci cine este al Fiului meu, acela este al Tatălui și al meu. Amin, amin, amin.

— **O**, mamă, Mi-e dor de puterea Mea în ei ca să-și dea unul altuia, mamă. Alerg cu dor pentru ei, alerg spre ei să-i întăresc, că nimic pe pământ nu poate întări, nu poate mângâia mai mult decât cuvântul cel bun, cel ce dă viață, mamă.

Vă dau soare, fiilor. Cuvântul Meu e soare peste voi. Încălziți-vă la el. Miluiți-vă unii pe alții cu puterea Mea din voi, că de mult vă dau, și mereu vă dau ca să aveți. Eu vreau să fiți fericiți, fiilor. Lăsați-vă spre pace multă, spre trăire multă, căci trăirea e bucurie multă și bucuria e putere, ca să uitați durerile și să fiți mângâiați de îngeri și de sfinți. Amin.

Păziți-vă unii pe alții de tot răul, dar Eu vă spun o taină ca să știți să lucrați după ea: păzitorul nu poate păzi pe om din afară dacă omul se ascunde înăuntrul său. Dar când păzitorul îl vede abătut pe cel păzit, atunci el înțelege că acela s-a ascuns de păzitor și a căzut în sine. O, păziți-vă unul pe altul de tot răul cel dinăuntrul și din afara voastră, pentru îngeri, fiilor; pentru îngeri, poporul Meu. Cel ce are grijă de îngeri se cunoaște că are, și așa să vă cunoașteți voi unii pe alții. O, mângâiați-vă cu Mine și cu sfinții și cu îngerii și cu mama Mea, fiilor. Hai să Mă mângâi cu tine, poporul Meu, ca să vezi câtă mângâiere vei avea. Hai, fiilor! Pentru îngeri, hai să ne mângâiem unii pe alții, că Eu sunt Domnul puterilor și al mângâierilor. Puterea este mângâiere și mângâierea este putere, și slujesc îngerii la această lucrare a mângâierii.

Învățătura Mea de peste tine e mângâierea Mea, poporul Meu. Mă mângâi când te învăț. Mă mângâi când te mângâi. Te-aș mângâia cu multul zi și noapte, ca să ai putere, poporul Meu. Mă mângâi când grăiesc peste tine. O, de-ar curge lucrarea mângâierii ca să-ți întărești sufletul, poporul Meu! Eu vreau să fiți fericiți, fiilor, și vă dau curaj ca un Păstor milos.

O, poporul Meu, paște, fiule, pășunea Mea și fă-te tare, că tu ești casa Mea. O, poporul Meu, ia aminte la povața Mea,

că ea este viața ta și a Mea, căci scris este: «*Fericit este cel ce ascultă cuvântul Meu și îl împlinește pe el*» și se împlinesc-te prin el. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2001

Sărbătoarea sfintei mucenițe Ecaterina

Poporul Domnului arată lumii ce oră este. Înțelepciunea muceniței Ecaterina primenește duhul din oameni. Neorânduiala este lipsă de jertfire, iar pentru aceasta trebuie dojană.

Mă scriu cu voi în carte și azi, fiilor de la iesle. Așteaptă din zori mucenița Ecaterina, că e sărbătoarea ei. Să lucreze și ea, așa voiește ea, căci sfinții sunt harnici pentru venirea Mea.

O, poporul Meu, acele ceasornicului cele secunde se țin după acul cel mare ca să-l ajungă mereu, și îl ajung. Așa trebuie să călătorești și tu după Mine, poporul Meu, toată ziua și toată noaptea, și să Mă ajungi, fiule. Așa să faci până când vine clipa aceea să fie numai ea și atât. Așa să faci, ca să arătăm neamului omenesc ce oră este. Să se uite lumea la Mine și la tine și să vadă ce oră este, poporul Meu. Amin.

O, dacă știi de un timp anume și de o oră de întâlnire, cu mare drag te gătești și te pregătești pentru atunci și pentru acolo. Așa trebuie să faci tot ce faci tu când faci, și nu să fii greoi ca să fii prins apoi pe neștire pentru un răspuns în toate câte faci tu lui Dumnezeu și aproapelui tău. Dacă uiți să le faci pe cele pământești la vremea lor, așa uiți și de cele duhovnicești, și te uită și ele pe tine. Dar tu trebuie să porți o lucrare, o grijă care să te scoale din somn, o apăsare pentru cele ce se cer făcute și ținute în orânduială, căci îngerii te însoțesc și te slujesc, și tot așa și sfinții, poporul Meu.

Dis-de-diminează mucenița Ecaterina stă la porți ca să intre și să lucreze, căci sfinții sunt cu grijă mare pentru venirea Mea și așteaptă pe pământ după voi, fiilor. Ea iubea mult duhul curățeniei întru toate, iar îngerii o slujeau și îi aduceau de la Mine pentru inima ei plină de dor, căci deșteptăciunea omenească și priceperea în toate nu sunt tot una cu cele de sus tot așa numite. Mucenița Ecaterina până n-a primit duhul cel de sus n-a putut face curățenie peste duhul înțelepților din vremea ei. O, cât de frumos este acest duh al curățeniei! Cât de frumos, fiilor, și cât de iubit de cer! O, cât de mult se vede pe dinafară inima din omul care iubește acest duh, și cât de iubit de Dumnezeu este un așa om care are în el blândețea și smerenia precum Eu am avut, și le-am avut din Tatăl Meu și din mama Mea.

O, poporul Meu, mare este taina nașterii de sus, taina omului nou, care nu mai păstrează nimic din omul lui cel vechi, căci cine este în Hristos, este făptură nouă, iar cele vechi au trecut și nu mai sunt, și este haină nouă, și este duhul curățeniei întru toate peste om și în om, și acest duh din om primenește totul în jurul lui și lucrează pentru Mine peste oameni din omul cel nou. Amin. Mucenița Ecaterina așa a lucrat în jurul ei, și a luminat în jur prin duhul curățeniei cel de sus, și Mi-a adus rod, fiilor, și tot așa voiește și acum să lucreze, că e vremea venirii Mele, și vor sfinții să primenească duhul din oameni și să-l facă curat și să-l facă nou, după chipul și asemănarea Mea, poporul Meu. Amin.

— **A**uziți voi pe Domnul cum suflă duhul cel curat, duhul cel de-a pururi nou, o, fii ai oamenilor! Curățenia face totul nou, totul proaspăt, și nu se poate petec nou la haină veche, că e urât de tot, și trebuie haină nouă peste om și peste toată făptura, o, fii ai oamenilor!

O, nu e bun idolul, nu e bun omul cel vechi care desparte pe Dumnezeu de om, și e bună făptura nouă în Hristos, și nimic din omul cel vechi nu mai este bun. Când înțelepții din vremea mea au aflat de la mine de taina omului cel nou întru Hristos, s-au înnoit numaidecât, și așa au rămas, și așa s-au dus la Hristos, căci împăratul lor voia din nou să-i dezbrace de haina lor cea nouă, dar ei n-au mai voit, căci au gustat cu duhul lor duhul curățeniei, duhul cel nou și de-a pururi nou. Aceștia au primit puterea să moară ca să poată învia, și așa au putut ei cu viața cea nouă. O, cine iubește taina învierii, acela nu mai păstrează nici un petec din haina lui cea veche, și se face făptură nouă. Amin.

O, fii ai oamenilor, gustați din nașterea cea de sus și umiliți-vă pentru viața veacului ce va să fie, căci până nu va muri în voi omul cel vechi, nu veți învia întru Hristos. Fiecare om trebuie să moară ca să se poată naște din nou, iar dacă mai păstrați în voi rămășițele păcatelor, voi n-ați murit încă și nu sunteți făptură nouă în Hristos. Duhul curățeniei îl scoate pe om din lenevie și din îngâmfare și îi dă naștere de sus, și poate Domnul cu învierea peste om apoi, căci ce este cu neputință la om este cu putință la Dumnezeu. Amin. Când tânărul cel bogat căuta viața cea veșnică spre moștenire, Domnul i-a zis să împlinească poruncile vieții, iar el a răspuns că le împlinește încă din copilărie. Dar Domnul i-a arătat că nu este așa, de vreme ce acesta nu era mort față de bogățiile pe care le avea, și i-a spus: «*Vinde toată averea ta, și apoi vino să-Mi urmezi*». Și iată, el n-a putut veni, n-a putut să se nască din nou, fiindcă nu s-a umilit, fiindcă n-a vrut să moară ca să învieze apoi.

O, fii ai oamenilor, nu se poate petec nou la haină veche. Cel ce iubește trupul și lumea și desfătărilor ei nu poate să se bucure de la Duhul Sfânt, Care usucă în om toate nădejțile și meritele omenești, ca apoi să ia în el ființa omul cel nou, omul cel întru Hristos. Nu poate omul învia decât după ce moare în el cu totul omul cel vechi. Duhul curățeniei cel atotcuprinzător este un duh, nu este o lucrare și atât, iar cine îl are pe acesta se face om nou, din temelii om nou, căci cine este în Hristos este făptură nouă. Amin.

Iar ție, popor al Mirelui ceresc, îți mulțumesc cu Domnul că mi-ai deschis porțița spre fiii oamenilor ca să-i povățuiesc spre înviere, spre taina nașterii de sus, că aceasta este lucrarea pe care eu am făcut-o pe pământ peste oameni, și mai ales peste cei înțelepți. Omul înțelept din el însuși se bizuie pe înțelepciunea lui, pe puterile lui, și nu se poate ușor pocăi unul ca acela. Iar pocăința cu zdrobire de inimă e taina nașterii de sus, în care stă omul până în ziua învierii. Amin.

Ia, popor al Mirelui, ia cu sfinții din masa Domnului, din hrana raiului. Ia, și să crești până sus în cer, până de pe pământ la cer, ca să aibă Domnul cale de venire, popor al venirii Mirelui. Învață-te să mori de-ajuns pentru înviere, pentru Domnul în tine în toată clipa, căci făptura cea nouă este soarta ta de la Domnul, și de la tine așteaptă toți sfinții izbăvirea făpturii, răscumpărarea trupurilor și viața veacului ce va să fie. Amin.

Fântâna mea este înțelepciunea mea cea dată mie de la Domnul pentru duhul curățeniei. Cu această binecuvântare binecuvintez sărbătoarea fântânii pe care eu o stăpânesc pe pământ. Iar tu, popor al Mirelui, să ai haină nouă, de-a pururi nouă, ca să vadă neamul omenesc de pe pământ ce oră este și să vină spre înviere, să vină să bea din izvorul cuvântului care poartă în el învierea, nașterea din nou a lumii. Amin, amin, amin.

— **I**ată sfinții cum așteaptă după voi ca să intre, ca să vină cu Mine întru venirea Mea la voi, fiilor! Voi trebuie să lucrați această lucrare, această grijă a venirii Domnului când El vine, că iată cum vin și cum bat cu sfinții la ușă ca să fiu cu voi și ca să te așez în viață, poporul Meu. Creștinul trebuie să poarte o lucrare, o grijă care să-l scoale din somn și să nu-i dea odihnă, o apăsare pentru cele ce se cer făcute și ținute în deplină orânduială și la timp și în tot timpul, și o grijă aparte pentru neputințele din jur, căci așa sunt faptele creștinești; o grijă pentru neputințele din jur, cele cu adevărat neputințe, că dacă Eu te văd că poți și cât poți, și dacă te cântăresc că te iubești pe tine mai mult, atunci tu ești fără haină de nuntă, fără haină de biserică. Dar Eu te învăț făptura cea nouă, fiule. Făptura cea nouă este primitoare când stă în neorânduială cu statura cea dinăuntru și cea din afară, căci pentru neorânduială trebuie dojană. Neorânduiala este lipsă de jertfire, nu este slăbire sufletească. În cărțile apostolilor Mei așa spune: *«Cei fără de rânduială trebuie dojeniți, cei puțini la suflet trebuie îmbărbătați, iar cei neputincioși trebuie sprijiniți, și toate cu îndelungă răbdare și nu cu apăsare și nu cu rău pentru rău, ci numai cu cele bune unul față de altul și față de toți, iar lângă acestea să se lucreze pururea bucurie, și rugăciune de-a pururi, toate cu mulțumire, căci așa se cade fiilor sfinți; se cade să primească cuvintele, să prețuiască proorociile, să prețuiască binele și să se păzească de înfățișarea răului, așteptând pe Domnul»*. Amin.

O, poporul Meu, nu știe omul să iubească pe Dumnezeu. Nu știe omul că întâi este nașterea, și apoi moartea, și apoi învierea. Dar pe voi vă învăț făptura cea nouă, moartea omului vechi și învierea, căci așa lucrează cel ce se naște de sus. Amin.

Mi-e dor și Mi-e drag să te învăț făptura cea nouă și să te cercetez, poporul Meu. Și voi începe să-ți pun note în catalog, și aș voi să ai numai note bune, note mari, ca să treci clasa întreg, poporul Meu. Cine este școlar bun, ucenic bun, acela trece clasa. Dar Eu vreau ca tu să iei cununiță, că pentru aceasta te-am ales Eu, pentru cununiță, poporul Meu, pentru ca să fii lauda Mea la venirea Mea, și Eu să-ți dau cununița. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2001

Sărbătoarea de zece ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Ziua Domnului se pregătește de șapte mii de ani, și e numai una. Chivotul Sfintei Sfintelor este semnul Fiului Omului. Poporul Domnului are sortită cămășuță albă ziua și noaptea. Nu se poate fără bilet în această corabie. Apostolul Andrei îl atinge pe arhiereul Irineu cu mirul îndurării.

Această sfântă zi de sărbătoare a încununat cu biruință acum zece ani lucrarea Mea de cuvânt cu care am venit Eu, Domnul, să o lucrez în mijlocul neamului român, al pământului român în anul 1955. Au trecut zece ani de când am pus piatra cea dintâi, piatra pe care s-a zidit din porunca Mea chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, loc împrejmuit și ținut în palma Mea ca să-l fac masă de cină pentru Mine și pentru sfinți și pentru voi, copii străjeri la iesle. Și l-am făcut. Am făcut așa cum Eu am voit și am poruncit. Amin.

Să se minuneze tot omul de puterea Mea și de biruința Mea, căci când Eu voiesc, biruiesc, și omul nu poate împo-

triva Mea. Și Mi-am făcut masă de cină, iesle de coborâre, și cobor din cer pe pământ și grăiesc cu graiul venirii Mele peste pământ ca să pregătesc pe el viața veacului ce va să fie pentru cei vii de pe pământ și pentru cei adormiți care așteaptă ridicarea lor pentru întâmpinarea Mea.

Fiecare om își sărbătorește o zi a lui și își face pregătire și se gătește, și apoi cheamă meseni la masa lui și se bucură o zi, și apoi trece ziua. Eu am și Eu o zi a Mea pe care o pregătesc de când M-am născut din Tatăl, nu două-trei zile cât se pregătește omul pentru o zi a lui. Cei vii așteaptă ziua Mea în cer și pe pământ de șapte mii de ani. Ziua Mea nu este în toată ziua sau în tot anul ca la om. Eu nu fac ca omul, căci ziua Mea e scumpă de tot și e numai una și are mare preț, că e una. Amin. Așa e și cu biserica Mea. Ea este scumpă de tot, și e numai una, și are mare preț, că e una. Amin.

Vă sărbătoresc pe voi, copiii străjeri la iesle, că voi sunteți biserica Mea. Până să vă am pe voi n-am putut să-Mi fac așternut în mijlocul oamenilor ca să fiu văzut cu el. Voi sunteți ieslea Mea; voi, și locul pe care v-am așezat să fiți și să stați înaintea Mea pentru Mine și pentru cei din cer și pentru voi și pentru cei vii de pe pământ, dar pe pământ sunt prea puțini oameni vii și n-am avut ce culege pentru cer și pentru venirea Mea pe pământ.

Eu sunt ziua Tatălui, ziua Lui de bucurie, și sunt numai Unul, iar voi sunteți ziua Mea, în care Eu Mă bucur cu voi și pentru voi și pentru Mine și pentru toți cei vii din cer și de pe pământ. Vă sărbătoresc pe voi cu ziua aceea care este numai una, ziua în care Eu am așezat cu voi pe pământ semnul Fiului Omului, semnul veacului cel nou, veacul ce va să fie, iar în mijlocul lui, acest semn: biserica Noul Ierusalim, Sfânta Sfintelor Domnului între pământ și cer, calea venirii Lui din cer pe pământ, căci îngustă este această cale, dar Eu pot pe ea. Amin. Numai omul nu poate, dar Eu pot pe ea, și nu știe omul de pe pământ ce este acest semn ca să se ia după el și să înțeleagă venirea Mea, ziua Mea de slavă, în care Tatăl Mă va slăvi curând, curând în fața a tot neamul omenesc, precum este scris în Scripturi că va fi la venirea Mea, în ziua venirii Mele, ziua pe care Eu o pregătesc de șapte mii de ani.

O, poporul Meu, tu trebuie să fii gătit frumos, frumos de tot pentru ziua venirii Mele, frumos cum nu mai e nimeni pe pământ, frumos cum numai Unul este, că e ziua Mea, poporul Meu, și la serbarea ei trebuie haină frumoasă cum numai una este, numai să nu uiți cuvintele Mele, poporul Meu iubit. O, Eu te-am învățat să te îmbraci frumos și ziua și noaptea. Te-am învățat de cămășuță, fiule, și ziua și noaptea, pentru că tu ești al Meu, și stai înaintea Mea. Iar când te culci să te odihnești, te-am învățat să te îmbraci întru totul frumos și pregătit în toate, iar cămășuța s-o ai întreagă pe trup, gata de întâmpinarea Mea, și tot așa să ai și inima, și fapta ei, și credința ei. Ți-am sortit cămășuță albă, care nu ascunde murdăria, ci o vădește și te pune la lucrul curățeniei ca să fii curat cu totul, poporul Meu, ca să stai la masa Mea cea cu slavă de sfinți și de îngeri, și să stai tot timpul treaz la masa Mea, că Eu sunt ziua Tatălui, și tu ești ziua Mea, și am semnul venirii Mele cu tine, ieslea în care Eu cobor și îți fac să mănânci, că am venit să te servesc la masă, poporul Meu. Ziua și noaptea să cugeți la tot ce Eu te-am învățat să faci pentru venirea Mea la tine și pentru statul Meu cu tine, poporul Meu, că Eu de la iesle te mângâi și te cresc și te așez înaintea zilei Mele, numai să fii tu mare și treaz la minte și la inimă, că e pentru ziua Mea, poporul Meu. O, nu știe omul de pe pământ ce este această zi de sărbătoare și această lucrare și locul în care Eu

trăiesc cu voi, și pentru voi cu Mine. Ar voi să se urce și el, dar fără bilet. Nu se poate fără bilet în această corabie. Nu se poate nici pe pământ fără bilet, fără legea cea pusă de om peste om.

O, poporul Meu, Eu voiesc ca tu să fii atât de mare la înțelegere cât cere lucrarea Mea cu tine, chiar dacă tu ești mic pe pământ și înaintea Mea, că iată, cei mari n-au înțeles puterea Mea prin acest loc al Meu de întâlnire cu omul. Când omul nu e deprins cu veghea cea pentru Mine, el este luat pe neștire. Așa au pățit cei mari care stau mari peste biserica lor, și când să-i întreb de munca lor, de rodul lor, de viața lor, ei au închis Mirelui și n-au răspuns. Și Mă doare de cel uns de Mine între ei, că Eu am un martor mare de tot din biserica din lume, și înaintea Mea el mărturisește locul acesta de întâlnire a Mea cu omul de pe pământ. Dacă înaintea oamenilor el nu poate, nu mai poate mărturisi, nu se poate așa ceva și înaintea Mea, că e ziua aceea înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, ziua când el a rostit din partea Mea sfințirea și pecetluirea Sfintei Sfințelor Mele de pe pământ. Este scris pe piatră numele lui pe pământ și în cer, căci cuvântul este luat de vânt și pus în fața tronului ceresc pentru mărturie, iar voi, martorii Mei, mărturișiți de pe pământ.

Mă doare de cel uns de Mine între cei din biserica din lume. Inima lui cuprinde tot cerul în ea, și are loc în ea pentru tot neamul omenesc, că Eu așa l-am zidit pe el, și fericit este el că a crezut în cuvântul Meu de azi care iarăși vine și face cerul și pământul. El a avut parte de această fericire între cei din biserica din lume așa cum și în vremea trupului Meu am avut pe Nicodim care s-a supus venirii Mele. Mi-e dor de el de aici, nu din cer, nu din cele ce nu se văd, ci din cele ce se văd lucrute la porunca Mea pentru slava cuvântului Meu de peste voi. O, el nu mai știe mersul Meu aici, că e pândit de cei din jurul lui, și el rabdă și stă așteptând slava Mea care va rușina pe toți cei care n-au primit acest semn în inima lor ca să creadă în cele noi pe care Eu le aduc ca să fie pe pământ și să Mă desăvârșesc prin ele înaintea oamenilor. Mi-e dor de el de aici, și nu știu cum să-l mai mângâi, să-l mai întăresc, să-l mai ocrotesc pentru ziua Mea, pentru lucrarea Mea cu el, căci am scris numele lui pe cer și pe pământ, și toți îngerii îl slujesc pe el pentru numele lui care este scris aici, și îngerii îl numesc pe el îngerul bisericii, vestitorul care a vestit nașterea acestei lucrări pe pământ acum, la sfârșitul timpului omului, ca să vină omul spre naștere de sus și spre moartea omului vechi și spre înviere, că vine învierea, vine curând, și va prinde sub ea pe cei care veghează așteptându-Mă să vin, chemându-Mă să vin, după cum este scris că *«între cei mântuiți sunt numai cei ce cheamă pe Domnul»*. Amin.

Îi dau arhierelui cel uns de Mine de aici, îi dau buchețe de îngeri ca să-l poarte pe el spre ziua Mea de biruință. Îi dau în taină mâna Mea care-i șterge lacrima durerii și lacrima căinței. Îi dau putere să poată, și îl mângâi cu sfinții și cu îngerii, și cu apostolul Andrei, nașul pământului român și al neamului Meu de pe el, iar acum zece ani l-am avut naș în ziua pecetluirii acestui munte sfânt, naș al cununiei Mele cu mireasa Mea de azi. Naș de botez și naș de cununie, așa este el pentru Mine peste pământul și neamul român, iar trâmbița Mea Verginica este piatra pe care Eu am așezat biserica Mea acum, la sfârșit. Amin.

— **M**ă amestec cu aplecare sfântă în cuvântul Tău, Doamne, ca să fiu cu Tine în această zi sfântă. Eu cu mare iubire am dat acestui pământ ungerea Ta, că eram apostolul Tău cel întâi chemat de Tine. Acum, du-

hul mi se umple de pace și de bucurie pentru biruința Ta peste pământ, și se revarsă din mine peste sfinți și peste îngeri și peste toate cele ce nu se văd, și care înseamnă Dumnezeu.

Îi cuprind pe cei din grădină care sunt cărja Ta în care Te sprijini de ostelile acestei vremi cerești. Dar câți aud pe pământ cuvintele Tale și vremea aceasta cerească? O, cât de blând și de smerit stai Tu peste pământ prin ei, că ei sunt mici între oameni pe pământ. Tu altfel nu poți. Cu cei mari nu poți, Doamne mare, ci numai cu cei mici. Cei mari se tem să nu-și piardă pentru Tine mărirea sau viața, dar viața lor Tu ar trebui să fii. Așa am fost și noi, apostolii Tăi, mici am fost pe pământ în ochii oamenilor, și, de mari ce eram, oamenii vremii noastre au căutat să scape cu totul de noi pe pământ, că eram mari întru Tine, Doamne mare.

Îl cuprind cu aplecare pe poporul Tău, cu sfială îl cuprind și îl mângâi și îl ung cu mirul îndurării, ca dar din partea mea pentru ziua mea de serbare în mijlocul lui. Iar ziua mea este alături cu ziua de serbare a Sfintei Sfințelor Tale în vremea aceasta pe pământ.

S-au scurs zece ani de când noi am binecuvântat acest semn, având cu noi pe apostolul Tău Irineu, arhierul venirii Tale. I-ai dat putere să creadă, și el a crezut, și a însemnat în vreme locul odihnei Tale de azi. Credința lui de atunci, Te rog să-l țină mare în mâna Ta, Doamne, că mare a fost credința lui de atunci, mare cât lucrarea venirii Tale, că dacă nu era mare, nu biruia cu ea pentru așezarea semnului venirii Tale între pământ și cer. Îți mângâi pe fiii de la iesle și pe poporul cuvântului Tău, care mănâncă și trăiește din gura Ta, și pe el, pe arhierul Tău care se uită să vie cu dreptatea, Doamne mare. Amin.

Voi, care-L primiți pe Domnul pe pământ cuvânt care-I pregătește venirea, luați tot ce vă dă El, și purtați, că dulce este în cer slava celor ce-L poartă pe Hristos pe pământ spre oameni. Fiți tot mai harnici, tot mai tari, căci cei mici se pleacă Domnului. E zi de mare slavă această zi de biruință. Saltă îngerii în jurul vostru pentru ea și pentru voi și pentru pietricica cea albă și pentru numele cel scris pe ea, numele Domnului pe care voi îl știți și îl împărțiți, Cuvântul lui Dumnezeu care se slăvește peste pământ în zilele voastre prin credința voastră, o, fii micuți și neajutorați pe pământ! Dar la cărma acestei corăbii este Domnul, ajutorul vostru, este El, Cel ce a făcut cerul și pământul la început, și tot așa și la sfârșit. Vă mângâi cu cuvinte mari, măsură pentru măsură, dar fiți harnici pentru venirea Lui, că El este gata, și ziua Lui este aici, este aproape. O, mare este lucrarea Lui care curge de la voi spre oameni! Mari să fiți și voi pentru ea și lângă ea, că Domnul vă întărește. Amin.

M-am amestecat cu Tine, Doamne mare, și le-am dat din dragostea zilei de atunci. Tu ești casa ucenicilor Tăi, căci ei lucrează ca Stăpânul lor, și cu El odată, căci așa este ucenicul desăvârșit, și scris este despre venirea Ta: *«Oștiri din cer vin după El, pe cai albi și în haine albe și în zeci de mii»*. Amin, amin, amin.

— **O**fericit ești tu, apostolul Meu care M-ai văzut, și iată-i pe cei fericiți care așteaptă să Mă vadă. Fericiți sunteți voi, toți sfinții care Mă vedeți, și iată-i pe cei fericiți care Mă vor vedea curând, curând. Aceștia de acum sunt darul sfinților, așteptarea cerului cea de șapte mii de ani. Amin.

O, poporul Meu, să știi că e sărbătoare mare, că mare Îmi este Mie biruința prin acest semn. E sărbătoare fără de sfârșit, că biruința Mea este fără de sfârșit, ca să-l izbăvesc pe

om de sub robia lui și să-l iau sub iubirea Mea, că e vremea, poporul Meu. Vreau, fiule, să fii frumos foarte, și să tragă omul de pe pământ la tine ca la o sărbătoare fără de sfârșit. Vreau să petrec cu tine și să ia și omul din gura Mea, din haina Mea, și să poarte și el, și să învețe să poarte haină de nuntă omul. O, de-ar ști omul ce bine e în haină de nuntă, ar intra sub mantia Mea, și Eu l-aș îmbia spre izvorul cel nesecat al vieții și i-aș da viața înapoi.

O, de-ar veni omul, poporul Meu! Vreau, fiule, să fii frumos foarte, ca să tânjească omul după viață ca a ta, și Eu să-i dau precum ție și-am dat.

O, poporul Meu, să fii mereu căluțul cel alb pe care Eu vin din cer pe pământ cu grai omenesc pentru om. Este scris în Scripturi că oști din cer vin după Mine călări pe căluți albi. Fiți căluții oștirilor cerești, fiilor, căci sfinții Mei și îngerii Mei care-Mi lucrează venirea se sprijină pe voi, căci voi sunteți în trup.

Toate oștirile cerești te sărbătoresc, poporul Meu, pentru ieslea Mea cea pecetluită acum zece ani ca să fie a Mea pentru tine, și pentru toți cei ce vor fi apoi.

Binecuvântată să fie pe veci această piatră albă pe care stă scris: Cuvântul lui Dumnezeu.

«Har, har peste ea!», așa răspund sfinții și îngerii. Amin.

Iar Eu, Domnul, cuprind întru totul acest semn și îi întăresc ungerea și îl numesc cu nume mare, și îl numesc tronul lui Dumnezeu Cuvântul, carul Celui ce vine pe nori curând, curând pe pământ. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2001

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Cei dintâi au plecat de lângă slava Domnului. Sfânta Virginia cheamă omul la izvor. Ucenicii cuvântului primesc povești sfinte. Liniștea sufletului și puterea trupului vin de la jertfă.

Să vă deșteptați, voi, cei de strajă de la ieslea Mea de cuvânt. Glasul trâmbiței Mele Verginica a sculat tot cerul în sus și în jos ca să coborâm în grădină și să ne împărțim în lături, că e zi de har, e zi de trezie, e zi de veghe dulce, fiilor. Amin.

Eu, Verginico, te am pe tine mare semn între cei din cer, acum, la sfârșit; acum, la vremea venirii Mele pe pământ cu sfinții. De când tu ești cu cei din cer, s-a liniștit cerul de așteptarea cea mare și lungă și se uită la coborârea Mea pe pământ cu cei din cer. O, de când te-ai născut și până te-am pețit ca să-Mi fac trâmbiță din duhul și din trupul tău, am așteptat cu înfiorare primul Meu cuvânt prin glasul tău. Te-am pregătit ca pe ce aveam Noi mai scump pe pământ. Te-am învățat, te-am curățat, te-am așezat, și apoi am luat cuvânt prin glasul tău. Mare a fost ziua aceea, ziua de Paști a anului 1955 când glasul Meu a sunat cuvânt pe pământ prin glasul tău, și te-am numit atunci cu nume nou, și ți-am spus: trâmbița lui Dumnezeu. Am lucrat apoi prin tine douăzeci și cinci de ani pe pământ, căci tu erai trâmbița Mea prin care Eu grăiam, iar la glasul Meu se adunau de ici, de colo, inimi cu dor în ele, căci glasul Meu era așa de dulce atunci, că lăsa omul coasa și venea la tine ca să Mă audă pe Mine. Eu când vedeam că le place izvorul, am căutat să-Mi fac oi din cei ce veneau, și îi învățam ce este oaia și ce este capra și ce este lupul, și la mulți le dădeam putere să se facă oi, fii ai împărăției cerurilor. O, dar nu era omul deprins cu inimă curată, că vai de cetatea peste care nu este prooroc, Verginico! Cine să le spună la oa-

meni cum sunt Eu și cum vreau Eu? Cine dacă nu este prooroc de al Meu între oameni? Tu erai copil plâpând în fel și chip, dar glasul Meu cel prin gura ta îmbia omul la viață, la iubire, la dor de cer. Și veneau, Verginico, cu multul, dar Eu nu puteam să le cer viața, că nu Mi-o dădeau. Lupul se trezise și el la glasul Meu, și M-a cunoscut și, de teamă că rămâne flămând și gol, Mi s-a așezat în cale ca să-și ocrotească avu-tul. Dar și Eu luptam ca să-Mi fac miei din oameni, și să-i nasc din cer apoi, și să-i învăț să moară pentru viața lor, și apoi să-i am vii cu viața și să Mi-i pasc spre pășunile cele veșnice, să Mi-i pasc până în cer, Verginico. Tu primisei mare har de la Tatăl și de la Fiul și de la Duhul Sfânt, și îți lua foc inimioara de mila după om. Eu eram în pieptul tău și ardeam în el, iar tu ardeai în Mine, și te-ai făcut rug aprins, rugul din care Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi slobozeam glasul ca pe muntele unde Eu am vorbit cu Moise, din rug. Numai cu Moise am vorbit Eu din rug, și atunci rugul era înger, dar acum rugul erai tu, și din el am grăit la mulți. Dar unde sunt aceștia? Moise este viu, și cu Mine lucrător, dar aceștia cu care Eu atâta am vorbit prin rug în zilele tale, unde sunt aceștia?... Unde sunt aceștia?...

— **B**unule Doamne, cum să-Ți mângâi durerea după ei? Îi iau în brațe pe cei de azi copii ai Tăi și Ți-i pun pe rană ca să Te mângâi cu ei pentru cei de atunci care s-au întors la vărsătura lor. Când eram în închisoare, Te rugam plângând să mă scoți să merg la ei ca să nu se piardă fără glasul Tău care-i striga mereu să vină după Tine. Nici atunci, că era vremea rea, nu voiau cu Tine, dar acum, când a venit vremea Ta cea bună! În vreme rea, toți caută la Tine, dar în vreme bună nu vin, și își trăiesc viața lor, și pe a Ta o lasă, bunule Doamne. Dar aceștia n-au rămas cu Tine nici la rău, nici la bine, nici pe soare, nici pe furtună, căci omul când are nu prețuiește și e prea greu acest păcat și îl osândește cu multul pe om. Dacă le-ai fi vorbit prin înger, mai era cum mai era, dar ai venit Tu după ei. Tu, nu înger a venit după ei, și ei n-au dat viața lor pe viața Ta. Acum eu sunt cu cerul, iar ei sunt în lume. Tu ai întrebat cu durere unde sunt aceștia. I-ai întrebat pe ei. Pe nimeni n-ai întrebat decât pe ei. Ziua mea de venire în cer lângă Tine a fost zi de mare durere pentru mine, că ei n-au stat cu Tine nici cât am fost eu între ei, iar apoi, unul câte unul au dat de pe ei slava Ta și viața Ta. Mă uit și azi după ei, dar în zadar. S-au dus și n-au mai venit, Doamne.

— **E**u, Verginico, n-am voit să te supăr pe tine dacă am strigat și am zis: «Unde sunt aceștia?». Am zis pentru ei, nu pentru tine. Acum tu ești pe nori de îngeri și de sfinți în slavă și în sărbătoare, că mare este ziua ta în cer și pe pământ, și nu poate să fie ea zi de durere. Hai să Ne bucurăm, hai să întărim rodul cel ivit prin cei ce au rămas de la tine, din lucrarea Mea cu tine. Hai să le dăm celor ce stau la masă și celor ce împart din ea. Dacă din cei de atunci n-au voit să fie apostoli și prooroci și ucenici și lucrători de daruri și de haruri și de Dumnezeu, Noi am biruit apoi prin Sângele Meu, precum este scris despre cei ce au biruit prin Sângele Mielului spălându-și veșmintele în Sângele Lui. Și I-am făcut Tatălui împărăție și preoți și tron pe pământ, precum era scris să fac. Am biruit, Verginico, și lucrarea Mea cu tine a dat rod. Hai să întărim rodul, să-l udăm, să-l deștălenim, să-l plivim, să-l încălzim și să-l iubim, căci rodul este cel iubit după multă trudă. Amin.

— **M**ă fac, Doamne, trâmbiță din cer de lângă Tine și sun în cele patru laturi ale pământului și chem pe toți la împărăția Ta.

Veniți spre împărăția Domnului, o, fii ai lumii, o, fii ai oamenilor! Domnul Iisus Hristos l-a făcut Tatălui împărăție și preoți ca să împărătească pe veci. Precum era scris să facă, așa a făcut. Glasul venirii Lui sună pe pământ din ziua de Paști a anului 1955 și până azi, și până în ziua arătării Lui cu trupul văzut de tot ochiul, căci El a zis atunci: *«Vor plânge toate neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu slavă multă, și va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiță și vor aduna pe cei aleși ai Lui de la marginile cerurilor și până la celelalte margini»*. El a spus aceasta pe când învăța pe ucenicii Săi și le spunea lor despre venirea Lui. A spus că va aduna pe cei aleși ai Lui cu sunet mare de trâmbiță. Amin.

Când trâmbița sună și voi auziți, alegeți-vă pentru împărăția Lui, alegeți-vă, o, fii ai oamenilor, ca să vină Domnul la voi să vă adune pentru scăpare și pentru masa venirii Lui. Masa este pusă, și sunt meseni la ea, și mesenii așteaptă pe Mire. Pământul român poartă pe el masa Domnului, cuvântul venirii Lui, muntele cel sfânt din care El grăiește peste pământ. Când trâmbița sună și voi auziți, alegeți-vă pentru împărăția care vine pe pământ, ca să fie numai ea apoi. Viața curată întru toate, cămășuță albă și iubire cerească, aceasta cere Mirele Care vine. Și El vine și va da fiecăruia după cum este viața sa, fapta sa. Amin, amin, amin.

Acum, Doamne, să ne bucurăm cu rodul cel de pe masă, cu fiii cuvântului Tău, care au rămas cu Tine și cu mine și care au adus rod din rod. Să ne bucurăm de rod, căci rodul e bucuria, nu altceva e bucuria. De cei ce s-au lăsat să fie apostoli și prooroci și ucenici ai acestei lucrări de trâmbițare pentru venirea Ta, să ne bucurăm de ei, căci fericiți sunt cei care-și spală veșmântul în Sângele Tău cel curățitor și de viață dătător.

O, copii străjeri în grădinița Domnului! Pace vouă! Toate cele din cer vouă! Putere vouă, copii sleiți de puteri, căci lucrul Domnului e greu, iar la rod trebuie mult lucru, și lucrul vă obosește, că e greu. Vă iau greul și vă dau cuvântul mângâierii ca să-l împărțiți, și să ia din el cei ce au lucrat pentru plata mângâierii. Vă mângâi inimioarele și trupușoarele și cu duhul liniștii cerești vă dăruiesc, și cu mâna mea vă mângâi. Aduceți Domnului truda voastră, că mare va fi bucuria voastră curând, curând. Stați treji de-ajuns în fața cuvântului de sus. Stați treji de-ajuns și împliniți de-ajuns cuvântul. Și vă mai rog, fiilor străjeri, aveți grijă de poporul Domnului ziua și noaptea cu strajă din loc în loc și cu multă veghe, și tot atât de mult să vegheze și fiecare, că mai e puțin, puțin, și vine Domnul cu toată slava Sa peste acest munte și peste voi, cei ce purtați pe Domnul. Amin.

Și dacă vom sta la masa de praznic, așezați-vă apoi din nou la masa cea din cer, la masa cea de cuvânt, că am de dat poporului povață în tot felul, și numai apoi vom împlini această zi de praznic sfânt al grădiniței pe care Domnul a pregătit-o pe pământ pentru El prin voi. Mare podoabă este la Domnul mânuța harnică, mânuța pricepută în tot și în toate, și inima și mintea mari și cu totul dăruite ca să aibă de la Domnul apoi în ele și să facă pentru Domnul și pentru sfinți.

Poporule, poporule iubit, te voi umbri azi cu cuvântul cel povățuitor. Să ai grijă să-l îplinești, căci dragostea te va ajuta, numai s-o ai pe ea mai mare decât pe tine, fiule, așa cum am avut-o eu. Ai grijă mare pentru umilință, că trebuie să ai de ajuns această comoară mântuitoare și s-o iei de peste tot. Umilința în care te așează fratele tău nu e mândria lui, nu e răutate asupra ta, ci e datorie frățească pentru ca să nu cazi. Iar cel ce nu primește vindecare, acela rămâne tot bolnav, bol-

nav de el însuși și plin de pretenții, dar nu la el, ci la frați. Cel ce se duce la doctor când e bolnav, acela nu se uită dacă e doctorul bolnav, ci se uită ce-i dă pentru vindecare, și îi spune doctorului durerea și rana lui. Iată, îi este omului frică de bătrânețe, dar de tinerețe nu-i este frică, iar Domnul așteaptă pe om să ajungă om întreg, om împlinit după statura Domnului.

O, popor iubit al acestei vremi cerești! Cel ce nu slujește cu duhul, acela trebuie să slujească cu trupul la nevoile bisericii, că biserica are multă, multă lucrare și cu duhul și cu trupul, căci locul unde Domnul locuiește cu omul, trebuie să fie rai, poporul iubit, rai curat întru totul, ziua și noaptea, loc binefăcător pentru Domnul și pentru om. Nimeni să nu caute ale sale, și aceasta să se facă cu cărmă și nu oricum, iar altfel nici un bine nu se pune la bine. Cine n-are har, să-l dobândească. Domnul este darnic cu toți cei ce-L iubesc pe El, căci scris este: *«Voia celor ce se tem de El o va face, și rugăciunea lor o va auzi, și îi va mântui pe dânșii»*. Amin, amin, amin.

— Să mergem, Verginico, în casa întâlnirii. Vom sta cu ei la masă, și binecuvântată să fie masa cea de praznic, și iar vom poposi cu ei în cuvânt, că e zi de dragoste. Amin.

Eu, Domnul și Făcătorul vostru, v-am întărit, copii de la iesle, ca să vă am înaintea cuvântului Meu și să-l așezați în carte. *«Cel ce vindecă pe cei zdrobiți cu inima și leagă ranele lor»*, Eu sunt Acela, și așa vă fac Eu vouă mereu, copii oboșiți. Vreau, fiilor, să iau de pe voi durerile și apăsările ca să puteți voi pentru Mine. Și veți putea. Amin. O, câtă bucurie pe trâmbița Mea Verginica! V-a vegheat toată noaptea ca să vă fie bine și să stați înaintea Mea pentru ziua ei de praznic. Ea va întehi puterea ei cea de la Mine peste voi, și vă ajută, că e mamă, și e cerească și nu e pământescă, și e din cer mamă. Frumoasă e ziua ei între cei din cer. Și voi s-o faceți tot așa de frumoasă aici pe pământ, că toată iubirea cea pentru cer are plată scumpă de tot, fiilor.

O, poporul Meu! Să ne pregătim frumos de tot, și să întâmpinăm praznicul nașterii Mele cu alai de sărbătoare, și să dăm duh ceresc peste cei din acest sătuț. Să-i chemăm la sărbătoare și să le dăm daruri cerești și să le dăm ochi cerești și inimi noi să le dăm. Eu voi fi cu tot ajutorul, cu tot frumosul acelei zile și o voi sluji cu îngeri mulți și cu daruri, fiilor, și va fi frumos de tot, iar voi veți fi cei frumoși ai Mei.

Fiilor, fiilor, cei frumoși se uită mereu la ei ca să fie frumoși și ca să-i trezească pe mulți, fiilor. Eu am lucrat, ca un Stăpân ce vă sunt, și am făcut frumos și călduț în casa întâlnirii, căci când Eu voiesc, pot, și voi puteți. Amin. Acum, binecuvântată să fie lucrarea pe care ați făcut-o aici, de ați făcut foc în căsuță ca să fie cald, că Eu am rostit și am spus să terminați tot ce mai e de terminat și de orânduie pentru lucrul cel dus la bun sfârșit la această casă: casa întâlnirii. Așa o numesc și îngerii și sfinții: casa întâlnirii. Amin. Și voi face din ea și din grădinile cele de lângă ea căsuță cu povești și grădini de basm și vă voi da vouă bucurii, și de la bucuriile Mele cu voi se vor hrăni mulți, fiilor. Dar vreau să fiți harnici și să uitați de moleșală și de apăsare și de greu, că Eu vă sunt Stăpân și pot în voi, și voi putea mai mult decât oricând acum, la vremea venirii Mele, și vă voi ocroti pe voi ca în cer, și vă voi da mult, fiilor. Strângeți mult la Mine ca să aveți mult la Mine, și vă voi da împătrit, căci așa este darul celor harnici care stau ziua și noaptea înaintea Mea cu veghe și cu drag.

Mihail, arhanghelul Meu, ia în grijă toată ziua aceasta de serbare, că e îngerul Meu și al lui Verginica și al tău, poporul Meu. Iar noi să ne așezăm la masa cea de praznic sfânt

și să ne dăm unii altora iubirea; iubirea cea de azi, iubirea noastră întru una, iar Tatăl să Se mângâie cu ea. Amin, amin, amin.

*

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh Îmi încep și Îmi termin fiecare cuvânt de peste voi, fiilor. În acest nume să lucrați și voi tot ce lucrați, ca să fiți binecuvântați. Amin.

O, poporul Meu, să te înveți să nu uiți că Eu te privesc mereu ce faci și ce vorbești și ce gândești și unde mergi și de unde vii. O, să nu faci să nu pot Eu vedea tot mersul tău înăuntrul tău și în afara ta, că te-am învățat lucrarea îngerească, și ți-o voi cere, poporul Meu. Nici Eu n-aș fi putut veni fără mărturisire de la Tatăl, fără să Mă fi făcut cunoscut pe deplin îngerilor și sfinților și oamenilor.

V-am învățat, fiilor, să mărturisiți unul pentru altul, să vegheați unul pentru altul. Dar azi vă învăț frumusețea acestor lucrări, și cu trâmbița Mea Verginica lucrez peste voi, ca să slăvim ziua ei, fiilor. Amin.

Să Ne așezăm la masa de lucru, Verginico. Ales între popoare trebuie să fie poporul Nostru. Purtarea lui trebuie să fie aleasă, că îl privesc pe el îngerii și sfinții și oamenii; îl privesc cum vorbește, cum gândește, cum lucrează, cum merge, cum plânge, cum râde, cum doarme, cum se scoală, cum se roagă și cum primește, Verginico. Amin.

— **A**scultarea și iubirea ei îl va desăvârși pe poporul nostru, Doamne. Cei ce n-au liniște în suflet, din pricina neascultării nu au, căci neascultarea îi aduce omului neliniște vrând-nevrând. Duhul neliniștii vine pe drumul neascultării, și nu știe omul de ce este necăjit și rănit și trist și fără putere de suflet.

Dar tu, popor al Domnului, să te vindeci de orice durere, că e greu cu durere, și să te umpli de ascultare, că e mai ușor decât cu durerea și cu rana cea de la neascultare.

Dar ce este neascultarea? Ea te face să ieși din horă măcar cât de puțin. Ea te învață să fii singur de atâtea ori. Ea te duce la prea multe cuvinte cărora nu le dau de capăt frații între ei. Ea aduce durere de la unul la altul între frați. Ea te întristează pe tine însuși apoi, și ce este mai urât la ea este că ea te învinuiește la Dumnezeu, ca un diavol care-i pârăște pe fiii Domnului.

O, fiilor, cine l-a făcut pe diavol? De unde purcede el? Omul este cel care lucrează acest duh rău. Ascunderea, și apoi neascultarea, acestea fac urât între frați. Dacă fiii Domnului nu înțeleg de-ajuns cu duhul și cu fapta ce este jertfa, nu vor învăța această lucrare, jertfa cea deplină. Prin jertfa omul nu ajunge mare pe pământ și nu-și capătă drepturi sau întâietate prin ea. Dacă asta ar căuta jertfa, atunci ea este diavol care-și caută loc înalt. Dacă fiii Domnului nu înțeleg de-ajuns din jertfa Domnului ce este jertfa pe pământ, ei trebuie să învețe de-ajuns, și să știe apoi de-ajuns. Dacă jertfa nu ajunge bucurie deplină pentru cel ce o face pe ea, dacă cel ce o face pe ea taie din ea în vremea facerii ei, acel om nu este curat prin jertfă, căci la Domnul nu este ca în lume, ci, din contra, liniștea sufletului vine de la jertfă, vine de la iubirea care nu cere camătă. Dacă frații cei de un nume cu Domnul cer frăție prin jertfă, atunci iubirea dintre ei este cu camătă, și nimeni nu dă mai mult, și nimeni nu dorește să facă mai mult și mai bine și ca pentru Domnul.

Dar ce este ascultarea? Ascultarea și iubirea ei? Ea te ține în horă, poporul meu. Ea te învață să fii cu frații și să stea frații laolaltă în ascultare. Ea nu se uită la cel neascultător, ci

se smerește și face mai mult, ca să-i dea și celui ce nu face, ca nimeni să nu rămână în urmă. Aceasta este iubirea ei, și nu altfel este iubirea ei. Cine face numai așa, acela este cel ce poate, căci puterea cea de la Domnul prin aceasta vine și răscumpără timpul și îl face folositor pentru vecii. Amin.

O, poporul meu iubit! Când era creștinul liber, Domnul îl învăța să folosească bine timpul și să-I dea Domnului jertfă de rugăciune, căci tot ceea ce lucra atunci cu mâna creștinul, lucra pentru el și nu avea jertfa cea frățească sau pe cea cerească. Îl învăța Domnul să-și facă zestre în cer, și îi spunea să facă rugăciune dimineața când se scoală, și apoi la ora patru după amiază, de vecernie, și apoi seara când se culcă, și apoi la miezul nopții când toate dorm, și se mulțumea creștinul când făcea așa, și își zicea că aceasta era jertfa lui. Dar pentru jertfă este și o cale a ei, este și o lepădare de sine, că nu altceva este jertfa, iar în rugăciune creștinul cerea de la Domnul mult bine, multă iertare, multă biruință, și nu se vedea lepădare de sine la el, iar Domnul îi spunea: «*Lucrează, creștine, și vino să te rogi, și învață-te pe de rost să te rogi, că va veni o vreme frumoasă de la Mine când nu vei mai avea vreme să spui „Doamne, iartă-mă!”*», *că vei fi ocupat cu multul cu lucruri minunate, de la Mine date*».

O, popor iubit, așa vorbea Domnul cu cel de la începutul și de la mijlocul lucrării mele cu Domnul. Iar acum tu să nu te smintești de cuvintele de învățătură, și să le împletești și să le lucrezi cu jertfă, copil al împlinirilor vestite de demult. Una e să ai o casă mică și numai pe tine și pe ai tăi în ea, căci asta înseamnă casă mică, și tu te îngrijești atunci de rugăciune, de treburile casei tale și, după porunci, de sufletul tău și al casei tale. Dar când ți se încredințează o casă mare și o multă lucrare în lături și o jertfă fără de timp, mai ai timp pentru tine? Mai ai timp ca la început? Nu mai ai, că la sfârșit e ca la sfârșit, și cine lucrează pentru sfârșit și pentru venirea Domnului, are mult lucru, are multă jertfă de dat, și nu mai are în zi oră bătută în cuie nici pentru dormit, nici pentru sculat, nici pentru spălat, nici pentru stat la masă, nici pentru rugat, ci mai întâi între acestea este jertfa, și toate celelalte prin ea lucrate și după ea lucrate. Amin.

Tu, cel de azi popor al Domnului, ai ajuns proorocia aceea să nu mai ai timp, și să fii ocupat cu lucruri mari și minunate, date de Domnul spre lucrare. Dar tu te-ai învățat să răscumperi vremea și să nu fii învinuit de neîmplinire și să faci și jertfă, popor iubit. Tu ești popor jertfitor, nu mai ești ca poporul de la începutul lucrării mele cu Domnul când își avea fiecare creștin casa sa, copilul său și libertatea sa. Și iată, tu, cel de azi, mai mult te rogi ca cel de atunci, chiar dacă nu e bătută în cuie ora rugăciunii, fiule, căci mai sus de toate stă dragostea, stă jertfa, popor iubit, jertfa pentru propășirea cuvântului lui Dumnezeu până la toate marginile și pe toate meleagurile, așa cum de mult ți-a spus Domnul că va fi. Ascultarea nu se face de cel mai mare și atât, că voi sunteți mici toți, ci se face de toate câte sunt de făcut, și prin sfat frățesc se așează fiecare la lucru, la jertfă, că multe lucrări are lucrarea cuvântului meu spre oameni, iar sfinții lucrează cu voi în toate lucrările voastre, și nu stau nici cerul, nici pământul din lucru. Amin.

O, poporul meu și al Domnului, dreapta socoteală, nu se poate fără ea în toate câte aveți voi de împlinit. V-a învățat Domnul duhul curățeniei, iar voi atât de mult să iubiți acest duh în tot ce lucrați! Toate locurile în care stați voi cu Domnul să fie curate ca lacrima în tot timpul, ziua și noaptea. Scuturați și măturați și țineți curat peste tot. Iar pe cei de la iesle îi rog să vă învețe cum se face curățenie în case și în

curți și în grădini și pe drum. Ați scăpat de averi, dar aveți averea Domnului spre îngrijire. Ea trebuie să fie curată, fiilor, cu tot ce e pe ea. Toate să-și aibă locul lor, și toate mânuțele să știe locul a toate câte sunt, ca să vă fie ușor, fiilor. Nimic mai mult să nu aveți sau să nu strângeți decât numai ce trebuie pentru viața voastră cu Domnul. Nici un fel de idol să nu aveți, căci tot ceea ce nu trebuie este idol. Tot ce este stricat trebuie depărtat, căci toate se fac noi, iar din ce este vechi nu mai este. Țineți din răspuțeri la Domnul, Care se uită la voi, căci ales între popoare trebuie să fii tu, popor iubit, că te privesc îngerii și sfinții și oamenii, și tu, unul pe altul, cum vorbești, cum gândești, cum lucrezi, cum mergi, cum plângi, cum râzi, cum dormi, cum te scolii, cum te rogi și cum primești, și să le lucrezi pe toate cu jertfă, că tu nu mai ai oră bătută în cuie nici pentru dormit, nici pentru sculat, nici pentru mâncat, nici pentru rugat, ci mai întâi este jertfa, și toate celelalte în ea și după ea lucrate. Amin.

Luăți cuvântul Domnului cel despre duhul și lucrarea curățeniei și rumegați-l și faceți din el împlinire, și obișnuiți-vă cu împlinirea aceasta, și eu vă voi mai învăța și aparte, fiilor. Și nu uitați că liniștea sufletului și puterea trupului vin de la jertfă, vin de la iubirea care nu cere camătă, ci numai se dă. Amin.

Ascultarea și iubirea ei, trupul și sufletul pentru Domnul, așa este sfințenia cea mare. Nimeni să nu se tragă în sine, nimeni să nu ia din sine, ci toate să fie la mijloc, și de acolo să se ia. Amin. Iar eu încă vă voi mai învăța, fiilor. Amin, amin, amin.

— **A**șa vom lucra, Verginico, așa, căci poporul acesta este ales între popoare, și tot aleasă să-i facem iubirea și jertfa, că de la acestea vin și puterea și iubirea pentru ele.

Poporul Meu, ascultă glasul trâmbiței Mele, că Noi, cei din cer, suntem tot timpul cu privire la tine.

Poporul Meu, ai grijă să fii bucuria Mea în toată clipa. Și dacă-ți spun aceasta, așa să faci, și acum să faci, și toate să le faci azi, și să nu faci nici un fel de mâine din nimic, ci toate să fie azi. Amin.

Copii de la iesle, voi, cei care Mă primiți când Mă fac cuvânt peste voi! Fiți cârja Mea, și cu iubire fiți așa. Mă sprijin în voi. Vedeți să fiți tari, că nu e de la voi tăria voastră. Vedeți să fiți treji, că nu e de la voi trezia voastră. La voi toate sunt ale Mele, fiilor, și de la Mine le aveți. Amin. Aveți grijă de poporul Meu. Vedeți să asculte poporul, că Eu pentru rod vă voi da cunună.

Puneți note la purtare poporului Meu, ca să știe fiecare ce notă are și să se sânguiască fiecare pentru notă mare, pentru cunună, căci poporul Meu de azi, pentru cunună l-am ales Eu. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2001

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Numai în împărăția Domnului nu se fură nimic, căci ea se ia cu trudă. Mânia nu este bună, chiar dacă omul nu greșește prin ea. Măsura iubirii de frați este în mâna Domnului. Nașterea din nou a lumii așteaptă pe fiii cei din urmă.

Se strâng sfinții în jurul tău în toate zilele, în toate serbările lor, poporul Meu. Eu trebuie să-ți dau față din zi în zi mai mult, dar dacă Eu ți-aș da și tu n-ai lua, cu cine aș mai rămâne Eu dintre oameni? Ales între popoare am zis că trebuie să fii tu. Cea mai multă grijă s-o ai să împli-

nești tot cuvântul Meu, și așa tu vei fi ales între popoare, ales de partea Mea. Amin.

Mă așez în carte ca să lucrez la fața ta, Israele, poporul Meu. Ți spun Israel pentru Avraam, căruia i-am dat făgăduința că în el se vor binecuvânta toate neamurile pământului. Avraam, Isaac și Iacov au primit de la Mine numele de Israel, dar Israel n-a purtat fața Mea între popoare, și s-a amestecat și n-a mai rămas cu Mine. Eu am venit apoi la el acum două mii de ani, iar el a fost poporul care a lucrat răstignirea Mea, și apoi Eu am înviat, și M-am dus de la el în cer la Tatăl, de unde venisem. Dar Eu fără popor pe pământ nu pot sta, și Mi-am ridicat cu puterea Mea o rămășiță mică din mijlocul lui Israel și am făcut-o prin semne și minuni să mărturisească venirea Mea și Evanghelia Mea la toate neamurile, ca să rămân Eu adevărat Dumnezeu, venit de la Tatăl. Aceștia s-au dus, după cum le-a fost trimiteră, căci Eu când M-am înălțat din nou la Tatăl le-am zis lor: *«Mergeți în toată lumea, și mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă; iar celor ce vor crede vor urma semne în numele Meu»*, căci scris este în prooroci: *«Domnul va descoperi brațul Său cel sfânt în ochii tuturor popoarelor; și de la margini la margini vor vedea mântuirea Domnului»*. Amin.

Eu, poporul Meu, mereu, mereu trebuie să lucrez la fața ta, iar tu să iei de la Mine cu drag și cu dor, că Eu ți-am spus ție să nu te înveți cu cuvântul Meu cel de peste tine așa cum s-a învățat Israelul lui Moise, ci tu să-l împlinești cu fior sfânt și să-l aștepti și să-i dai împlinirea cu mare bucurie, cu mare lucrare, poporul Meu. Dacă te înveți cu el, el trece pe lângă tine în jos și în sus, dar tu să-l iei în firea ta, în plămada ta, și să nu-l lași să treacă neîmplinit, ca să-ți fie ție bine de la el. Vreau să te văd că-l iubești mult, căci cuvântul Meu este desfătarea ta, și pentru asta ți-l dau cu multul și te desfăt cu multul, ca să ai tu față de la el, poporul Meu. Când omul primește flori și podoabe și daruri cu multul, inima lui se bucură și se hrănește cu iubirea cea din jur și cu bucuria cea de la ea. Eu așa aș vrea să te văd că ești la glasul Meu de peste tine, și să te îmbraci în faptele lui ca în Dumnezeu, poporul Meu, și cu drag și cu dulce să lucrezi aceasta peste tine și de la tine. În lume este altfel. În lume nu este adevăr în nimic, căci duhul lumii e deșertăciune a deșertăciunilor. Toată lumea fură, fură de toate și din toate, iar cel ce nu fură în lume, acela nu este bun pentru ea, căci toată lumea fură tot ce este în lume, și nu este adevăr în ea, iar furii sunt afară și sunt în tot felul: câini și vrăjitori, desfrânați și ucigași, idolatri și iubitori de minciună, căci așa sunt furii, și ei stau în întunericul cel mai din afară. Numai în împărăția Mea nu se fură nimic, căci ea se ia cu trudă de către fiecare om care vine spre ea, ca să fie în ea apoi.

Te învăț pe tine, poporul Meu, ca să audă tot omul de la Mine și de la tine că tu ești trimisul Meu până la toate marginile, și cu tine fac lucruri așa de minunate pe pământ, că toate gurile dușmane amuțesc și se uită că tu ești ales între popoare și că Mă urmezi pe Mine pe pământ, și aceasta este judecata lumii care nu Mă urmează. Vezi tu ce trebuie să fii tu pe pământ și în cer, poporul Meu? Tu trebuie să fii mântuire și judecată, căci cerul te are pe pământ cântar în mâna Domnului, unealta dreptății Lui. Amin.

Îi am pe fiii de la iesle în preajma ta, poporul Meu. Ai grijă de ei, să te poată povățui, să-ți poată da față mereu, mereu, căci dacă ei ți-ar da și tu n-ai lua, cu cine aș mai rămâne

Eu dintre oameni? Eu de aceea te învăț să ai cea mai mare grijă pentru împlinirea cuvântului Meu cât mai frumos, și așa vei fi tu ales între popoare, ales din partea Mea. Amin. Vreau să-ți dau față mereu, mereu. Vreau să nu te învăț în zadar, poporul Meu.

Aveți grijă unii pentru alții, fiilor. Fiți pe plac unii pentru alții ca să vă fie ușor și vouă și Mie prin voi. Îngrijiți-vă de pacea din voi și dintre voi, cu toată grija pentru ea, căci mânia nu e bună chiar dacă nu greșești prin ea. Dar de ce nu e bună ea? O, fiilor, în clipa mâniei își lasă omul toată puterea cea bună, iar cel ce mânie pe cel bun la inimă îl goleşte de putere pe acela care răbdând, răbdând mereu se șubrezește în toate. Trupul făcut de Mine la început are o lege bună și dulce de la Mine făcută în el, dar dacă primește din părți încordare și împotrivire, el slăbește și se șubrezește, și odată cu el slăbește și sufletul și duhul, și le cresc teama și deznădejdea. Dar Eu am spus că nu orice durere ajunge la Mine de la om dacă omul are pentru el durere și nu pentru Mine și nu pentru cel ce le duce pe ale Mele din greu pentru om.

Creșterea ta, poporul Meu, e toată mângâierea Mea. Când Mă uit la tine și te văd crescut, Eu pot mult atunci pe pământ, iar când nu pot, Mă împiedic și pentru Mine și pentru tine, căci dacă tu nu ești crescut, Eu nu pot, poporul Meu, trag din greu cu cele ale Mele și nu pot. Uită-te tu cum nu pot Eu să fac nimic bun pe pământ prin cei ce se cred a fi ai Mei, biserica cea din lume, care nu e a Mea, ci e a lumii, căci în ea nu merge omul pe calea Mea, și tot pe calea lui stă, stă cu lumina zilelor lui întunecate de deșertăciunea cea din lume, și omul își are viața lui, nu pe a Mea.

O, poporul Meu, vreau să fac dulce mult în mijlocul tău, și apoi tu să-l lucrezi la cuvântul Meu. Vreau să-ți dau față din zi în zi mai mult. Vreau să nu fii fără de griji, căci tu ești agoniseala Mea și te-am așezat în curțile Mele, în curțile Domnului, poporul Meu, iar grijile cele pentru ele să fie îndelnicirea ta, căci îngerii stau din partea Mea în preajma ta ca să vadă fața ta și să Mă vestească pe Mine despre tine și să-ți aducă tainica Mea purtare de grijă pentru tine, și pentru Mine pe pământ cu tine. Fața ta, la care Eu lucrez tot mai mult, va avea puterea pentru toate împlinirile care mai sunt de împlinit pentru venirea Mea, pentru viața Mea și a ta pe pământ și pentru venirea Mea, ziua care va arăta la toate neamurile pământului fața Mea și fața ta, lucrarea noastră unul de la altul luate, poporul Meu. Tânjesc mereu să-ți văd fața. Tânjesc după fața ta, după frumusețea ta, căci creșterea ta e toată mângâierea Mea.

O, fiule, când îl iubești pe fratele tău, pe copilul Meu, adu-ți aminte că Eu mășor aceasta. Eu și nu fratele tău. Când nu-l iubești pe el din pricina ta, adu-ți aminte că Eu mășor aceasta. Eu și nu fratele tău. Adu-ți aminte de fața ta, la care Eu Mă uit mereu ca s-o iau și s-o folosesc în toate ale Mele, și să fii tu de folos în curțile Domnului și nimic să nu te despartă de grijile Domnului, că toate grijile tale nu mai sunt, dar sunt multe grijile Domnului, pentru El și pentru tine, poporul Meu. Creșterea ta cea deplină Îmi va aduce în toată vremea ușurare Mie și ușurare ție în truda Mea cea pentru Mine, că vreau să fac mult dulce în mijlocul tău prin puterea ta cea pentru Mine, prin creșterea ta. Amin. Să nu te scoli și să nu te culci fără griji. Să nu stai fără griji, iar grijile să le duci frumos, și cu deplină orânduială și cu multă armonie, și cu îngerii, poporul Meu. Îngerii să nu stea nicicând măhniți de la tine, ci, din contra, să fie ei lucrarea ta, iar tu, lucrarea lor din partea Mea, că mare nevoie am Eu de frumusețea ta, popor al

așteptării Mele. Îngerii să vadă fața ta, și să vadă fața Mea. Cei ce au față le dau îngerilor de lucru, și îngerii văd atunci fața Mea. Amin.

O, mare grijă să aveți unul pentru altul, fiilor, ca să aveți față ca de îngerii înaintea Mea și să vă între în fire multă frumusețe în cele ce trăiți și lucrați, ca să vă fie ușor, fiilor. Sfinții Mei sunt plini de daruri pentru voi, căci bogată le-a fost viața pe pământ, bogată pentru cer și pentru semne și minuni în numele Meu.

Vă dă binecuvântare arhierescă ierarhul Nicolae, că e sârbătoarea lui în cer și pe pământ, și el dă daruri celor dăru-iți. Vă dă din plinul darurilor lui, cele pentru Mine purtate de el pe pământ, și vă dă din cer. Duhul lui a fost dulce de tot, iar Eu toată ruga lui o împlineam, că el lucra mult pentru om. Minunile pe care le-a arătat el pe pământ la credincioși și la necredincioși le lucra la rugăciunea celor ce năzuiu la el după ajutor în nevoi. Numele lui s-a făcut apoi mare în cer și pe pământ, căci viața lui a fost de aur, fiilor. Darurile virtuților lui îi mângâiau lui sufletul, și el putea mult pentru om și pentru Mine, iar Eu Mă măream în el cu multul, căci așa Mă las Eu în cei ce Mă măresc pe Mine pe pământ. Mare dor avea el să Mă mărească pe Mine între oameni, iar el se ascundea de slava cea de la minuni ivită, ca să-Mi lase Mie toată biruința și toată lauda. Iubire fără margini am avut de la el, și unul pe altul fierbinte Ne iubeam și Ne dădeam mângâierea împărțind din ea peste cei ce nu aveau mângâiere în necazurile vieții lor.

O, poporul Meu, ce drag Îmi este să Mă măresc în sfinții Mei pe pământ! Auzi tu aceasta ce-ți spun? O, fiule, câtă învățătură am de dat la oameni prin tine! Eu prin sfinții Mei Mi-e tare drag să Mă preamăresc între oameni. Lucrez la fața ta din zi în zi mai mult. Cu fața Mea lucrez la fața ta. Mă uit la fața ta din zi în zi mai mult. Cu fața Mea Mă uit la fața ta și o mășor cu fața Mea până ce vom semăna pe deplin văzându-ne unii altora chipurile care vor semăna atunci. Oamenii își dau daruri unii altora și se bucură unii cu alții. Eu și cu tine să ne fim unii altora daruri și să vadă tot neamul omenesc această minune și să se îndulcească pe veci din dragostea Mea și a ta, popor al darului de sus. Eu sunt darul cel de sus, și vreau să fiu cu totul pe pământ cu tine, iar tu, cu totul cu Mine, căci când Eu sunt cu tine, toate se fac și sunt. Amin.

N-am nici un dor mai mare decât să lucrez la fața ta, poporul Meu, și să Mă uit din plin la ea și să Mă văd în ea, fiule. Dacă nu uiți de dorul Meu, Eu așa voi împlini, și tu așa vei fi, și Eu voi fi atunci fața ta. Amin.

Învață fața Mea, poporul Meu. Din zi în zi mai mult învață-o. Învață jertfa, fiule, și să nu te culci fără griji, și să nu te scoli fără griji, și vei fi cel viu. Tu să spui mereu: „*Domnul este cu mine*“, și să Mă porți cu tine așa cum sunt Eu, și să fii tu după chipul și asemănarea Mea, și așa să lucrezi tu, că omul dă să facă altfel când Mă vrea cu el, că în loc să se așeze el în chipul Meu, Mă vrea pe Mine după chipul și asemănarea lui, dar Eu nu pot face pace cu omul care Mă vrea așa cu el, și Mă duc și îl las în chipul lui pe om.

Poporul Meu, lasă-Mă să umblu la tine din zi în zi mai mult și să lucrez să-ți dau față după chipul și asemănarea Mea, ca să se nască tot neamul omenesc din chipul tău cel nou, că Eu pentru asta te-am ales. Te-am ales ca să împlinesc prin tine nașterea din nou a lumii, începând de la tine, începând de la Ierusalim. Amin.

Așează-te la oglindă, poporul Meu, că îți trebuie gătire aleasă. Oglinda arată fața Mea și a ta așa cum este, iar tu să te așezi după fața Mea, care va rămâne pe veci înaintea Mea.

Fața Mea pe fața ta e toată mângâierea Mea, poporul Meu. Când am venit acum două mii de ani, am împrumutat fața omului ca să-l răstignesc pe om împreună cu Mine pe cruce. Pe el să-l răstignesc, nu pe Mine, iar pe Mine să Mă dau lui după învierea Mea din cruce.

Am venit acum două mii de ani să-l răstignesc pe om în trupul Meu și să Mă dau lui apoi, căci pentru om M-am lăsat răstignit. Iar tu, poporul Meu de azi, să cunoști bine jertfa, jertfa trupului Meu în trupul tău, ca să împlinim învierea fapturii, nașterea din nou a lumii, începând de la tine, începând de la Ierusalim. Amin.

Uită-te la Mine, poporul Meu. Dacă nu te uiți la Mine, nu știi cum să fii. Uită-te în oglindă ca să știi cum Îmi trebuiești, că Eu sunt atât de aproape cu arătarea Mea, care te așteaptă pe tine ca să semeni pe deplin cu Mine, poporul Meu. Și dacă Eu te numesc poporul Meu, cum trebuie să fii tu ca să fii Eu adevărat peste pământ și să biruiesc prin adevăr? Eu trebuie să Mă vestesc cu Evanghelia Mea de azi până peste toate marginile, și apoi să sfârșesc. Și iată taină de care să te înfricoșezi, poporul Meu, căci Evanghelia Mea pe care Mi-o las azi peste pământ tu ești; tu, cu fața Mea pe fața ta pe deplin, și atunci va veni sfârșitul și începutul, și atunci toate se vor naște din nou, căci toate așteaptă pe fiii cei din urmă, și toate suspină după răscumpărare prin Evanghelia Mea cea de azi, prin care Eu după două mii de ani aștept să vin, aștept venirea Mea și fața Mea ca să se arate, și apoi să vin. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2001

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Lumea își face vițel de aur și joacă în jurul lui. Desfătările lumești nu-l lasă pe om să cunoască desfătările cerești. E vremea răsplătii sfinților și ea trebuie pregătită, căci sfinții s-au pregătit.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, aduc înviore pe duhul ieslei Mele ca să pot coborî cu sărbătoare. Sfinții Mei așteaptă cu duhul plin de dor ca să audă glasul Meu pentru ei. Eu cu și mai mult dor aștept de la o coborâre la alta ca să cuvintez cuvântul venirii Mele, căci pe fiecare îl doare de durerea lui. Durerea Mea este să pot lucra deplin pentru ziua venirii Mele, căci dorul este durere fără de alin, și nu știu cum să mai alin dorul și durerea sfinților Mei, căci Eu sunt Domnul milei în cer și pe pământ. Amin.

Fiecare om vrea ca Eu, Domnul, să-i fiu bucurie în toate ale lui. O, dar și Eu voiesc tot așa de la om, și durerea Mea e durere fără leac, că omul nu este drept cu Dumnezeu. Nimic nu vreau nici Eu decât să-i fiu omului bucurie și alinare, și tot așa să-Mi fie și omul Mie, și pentru această minune trudes de șapte mii de ani, trudes din greu în tot timpul, iar omul Îmi slăbește puterea și ajutorul Meu pentru el. Uită omul că dacă nu strânge nu are. De unde pune, de acolo ia omul și de acolo are, iar Eu omului i-am spus să-și strângă în cer ca să aibă, ca să nu se strice adunătura lui și mângâierea lui.

O, poporul Meu, Eu sunt Dumnezeul îndurării. Mă țin pe urma ta cu sfinții. Dau mereu să te înviorez. O, poporul Meu, dorul Meu este ziua venirii Mele ca să-i strâng la pieptul Meu durut pe cei ce au purtat dorul Meu. Te-am învățat mereu, poporul Meu, să fii ziua venirii Mele și să fii ca în ziua aceea mereu, mereu. Acesta este dorul Meu, și nu pot să Mi-l stăpânesc, căci pe fiecare îl doare de durerea lui.

Mă uit peste pământ și Mă doare tot mai mult. Nu e nimeni să vrea venirea Mea și nașterea Mea. Mă uit cum sărbătorește omul nașterea Mea cea de acum două mii de ani. Pentru el găsește omul loc de petrecere și bucurie pentru el și desfătare cu multul, dar nașterea Mea nu-și găsește loc cu omul. A făcut omul serbări păgânești din zilele care amintesc de Mine pe pământ. Își face omul vițel de aur și joacă în jurul lui, și Eu nu pot să vin cu legile Mele peste om, cu serbările Mele lângă el.

O, cine pe pământ mai știe să se bucure de Mine și cu Mine? Mă uit pe pământ și Mă doare tot mai mult. Sfinții Mei plâng cu Mine, plâng cu Cel ce plânge, și vă aduc sfinții înviore ca să Mă alinați în plâns, fiilor. O, cu mare stăruință s-a pregătit lumea pentru ca să petreacă în numele zilei Mele de naștere, dar Eu nu găsesc pe nicăieri loc pentru Mine în lume; pe nicăieri, poporul Meu. Mă strâng lângă tine cu sfinții și cu îngerii Mei ca să-ți dau ție înviore, ca să-ți dau viață, fiule, căci viața este lumina oamenilor. Vin la tine ca să-ți dau cuvântul, căci cuvântul este lumina oamenilor. Amin.

Cuvântul dă viață, poporul Meu, și vin cu el la tine ca să te înviorez, ca să te povățuiesc cu el, și tu să-Mi primești povăța și să-i dai viață fără de moarte poveței Mele peste tine. O, să te uiți tu bine când îi dai cuiva povăța și acela nu ți-o primește și nu-i dă viață peste el. Atunci tu te întristezi și slăbești în lucru. Dar iată, Eu nu pot face așa, și Mă întăresc, că sunt Păstor cu milă, și le dau mereu la oi, căci vai celor flămânzi, fiule! Este scris: *«Cuvântul este lumina oamenilor, și toate prin El s-au făcut, și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Cuvântul era lumina cea adevărată, care venind în lume luminează tot omul, căci lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut»*, și aceasta este durerea Mea, și lumea n-o cunoaște.

Desfătările lumești nu-l lasă pe om să cunoască desfătările cerești. Eu la nașterea Mea din mama Mea Fecioara nu Mi-am găsit loc de naștere pe pământ din pricina desfătărilor lumești. N-am găsit pe nimeni să vegheze atunci întru venirea Mea, pe nimeni, poporul Meu, iar în prooroci era scris despre venirea Mea și despre timpul ei, dar nimeni n-a vegheat pentru aceasta. Ca și azi, toți se desfătau lumește, iar în Scripturi, ca și pentru vremea de atunci, scrie despre venirea Mea de azi și despre timpul ei, că Eu prin Scripturi am învățat pe tot omul, și nimeni nu va putea spune că n-a înțeles, căci cuvântul Meu vine mereu pe lume ca să fie lumina oamenilor și să le dea viață. Cuvântul este lumina cea adevărată, care venind în lume luminează tot omul, căci lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.

O, poporul Meu, nu M-a cunoscut lumea nici atunci, nici acum, dar M-au cunoscut atunci cei prin care Mi-am pregătit venirea, și aceia au împlinit-o. O, cu cât dor, cu câtă iubire, cu cât fior au împlinit-o ei, și cu câtă durere, poporul Meu, căci lumea n-a cunoscut venirea Mea. Plângea cerul de durere atunci, și își căuta cu cine să se bucure pe pământ de nașterea Mea, și s-a dus la cei ce nu se desfătau lumește și i-a vestit despre Mine prin îngeri. Și au venit ciobănașii la ieslea cea cu paie unde Eu, și cu mama Mea, care Mă născuse, așteptam mângâiere de pe pământ, așteptam inimi care să Ne primească și să Ne cunoască, dar cei ce se desfătau lumește, aceia nu Ne cunosc. Astăzi toată lumea serbează lumește și se desfăta în tot felul în numele nașterii Mele, dar când va veni serbarea nașterii Mele, atunci Eu Mă voi bucura cu voi la vremea convenită acestei sărbători și le voi arăta oa-

menilor sărbătoarea și timpul ei și desfătarea ei cerește și nu lumește, căci în lume Eu nu-Mi găsesc adăpost nici acum.

O, cui să-i placă, oare, cuvântul cu care Eu vin azi în lume? Cine dintre oameni să-l ia și să-l vestească și să spună despre el? Ca să vorbești despre el, trebuie să ai vorbire asemenea, vorbire pe care n-o poți isprăvi. Vorbirea Mea este îndurerată, dar ea este duioșie pentru cei ce suferă, și este soție pentru cei însingurați pe care lumea nu-i cuprinde în ea. La aceia Eu aduc desfătare cerească, aduc cuvântul Meu care mângâie cu adevărat și pe care lumea nu poate să-l cunoască de unde vine și unde se duce el.

Cuvântul Meu vine mereu la tine ca să te lumineze, Ierusalime de azi, căci el este lumina cea adevărată, și tu să stai sub lumina lui și să-i dai viață, poporul Meu. N-am unde să Mă duc cu el, căci în lume este numai desfătare lumească. Lumea prin el s-a făcut, dar lumea nu l-a cunoscut, și aceasta este durerea Mea, și lumea n-o cunoaște.

Mă strâng lângă tine cu sfinții și cu îngerii ca să-ți dau înviore, ca să-ți dau viață, fiule, căci viața este lumina oamenilor. Luminează-te, poporul Meu, și ia viață, căci viața este lumina oamenilor, și Eu vreau să luminez pe oameni cu viața Mea din tine, cu cuvântul Meu cel împlinit în tine, și de aceea îți zic: luminează-te, Ierusalime, luminează-te, poporul Meu! Amin. Vin cu sfinții la tine, cu ciobănașii din cer vin la tine ca să te vestesc că se apropie serbarea nașterii Mele și că vreau să Mă arăt cu tine lumină oamenilor. Vin cu ciobănași din cer la iesle. O, ce frumoși erau ciobănașii Mei pe pământ, ce frumoși, fiilor, și ce lumină mare lumina din ei peste oameni, și oamenii vedeau slava Mea din ei. Așa cum au lăsat ciobănașii turma de oi în ziua nașterii Mele și au venit la ieslea Mea ca să Mă mângâie și să Mă mărturisească apoi, așa lasă sfinții cerul și vin la tine la ieslea Mea ca să te mângâie și să te mărturisească oamenilor că ești născutul Meu pentru venirea Mea de azi, și că vin la tine mereu cu sfinții și cu îngerii, și că fac din tine lumină oamenilor. Nu te înfiora la acest cuvânt. Eu apostolilor Mei cei de acum două mii de ani le spuneam așa: «Voi sunteți sarea pământului. Voi sunteți lumina oamenilor». O, nu te teme de cuvântul Meu care grăiește din gura Mea, ci fă-l lumină peste tine și desăvârșește-te prin el, poporul Meu, că au oamenii nevoie de lumină, și iată, lumina luminează în întuneric, și întunericul n-o cuprinde pe ea, și lumea n-o cunoaște și n-o cuprinde. Cuvântul Meu este înger din cer venit pe lume și îi vestește pe oameni de el, și cu tine îi vestește, așa cum i-au vestit prin ciobănași la nașterea Mea din Fecioară. Amin.

O, poporul Meu, vin la tine cu ciobănași din cer. Să te uiți la albinuțe când dau să roiască cum se strâng grămadă de nu le poate nimic despărți ca să zboare spre o casă nouă. Așa vin Eu cu sfinții când vin la tine. Când ei văd că Eu dau să cobor spre tine, se adună roi și Mă poartă până la tine și stau roi în jurul Meu, așa cum este scris să vin cu ei când vin, căci numai adevăr este tot cuvântul Scripturilor Mele, și Eu vin la cel iubit și cinez cu el, și Îmi fac casă nouă la el, și Mă arăt lui, așa precum Eu am cuvântat. Amin.

O, poporul Meu, cât roi de ciobănași și de ciobănașe s-au strâns în jurul Meu ca să Mă poarte spre tine și ca să-Mi pregătească ieslea Mea din tine! Sfinții sunt serbați de sfinți și de îngeri în roi, iar Eu, de asemeni. Ciobănașii cei din cer se apleacă spre tine cu mângâiere și cu lumină din lumină, căci tu trebuie să fii lumina oamenilor din partea Mea, și lumina sfinților, poporul Meu. Se mângâie sfinții la lumina ta, fiule de azi. Dă-le sfinților putere de mângâiere, poporul

Meu, și ascultă-Mi povăța Mea, ca să am putere prin împlinirea ta. Amin, amin, amin.

— **Î**n roi de sfinți coborâm cu Tine, Doamne, la iesle, la casa Ta cea nouă și nefăcută de mâini. Noi, ciobănașii cei din cer care am păstorit turma Ta pe pământ cu atâta dor de cer pentru noi și pentru turma Ta, noi ne aplecăm cu mângâiere peste ieslea Ta din mijlocul neamului român și îi ascultăm glasul. Acest glas trebuie să pătrundă în lume și să netezească mereu calea Ta și să-Ți facă dreaptă calea spre oameni, și cu cât va fi mai dreaptă, cu atât Tu vei veni mai mult și mai mult și mai curând, Doamne.

Noi, ciobănașii cei din cer, grăim așa la iesle: luminează-te, Ierusalime, cu slava Domnului care a răsărit peste tine, și fii lumină oamenilor, popor iubit. Este scris despre tine așa: «*Gătește calea Domnului și fă-I cărări drepte în loc neumbat. Văile să se umple, munții și dealurile să se plece, și să fie cele strâmbe drepte, și cele colțuroase căi netede, și se va arăta slava Domnului și tot trupul o va vedea*». Amin. Dacă vei lucra așa, popor iubit, se va arăta curând, curând slava Domnului peste pământ, și tot trupul o va vedea, și tu te vei desfăta cu desfătări cerești atunci, că toată grija cerului este să fii tu fericit, să fii tu al Domnului, popor iubit. Noi, ciobănașii cei din cer, te îndemnăm ca și Domnul nostru, și te așteptăm cu dor să deschizi zilei slavei Domnului, și pe cât ești tu de mic, pe atât de mare trebuie să fii ca să deschizi această zi peste pământ. Să-ți amintești cu mare iubire de cei ce au pregătit calea Domnului acum două mii de ani, și tu să fii mai presus decât toți sfinții la lucrul cel de azi și să pregătești calea Domnului, că nu numai pentru tine o pregătești, ci și pentru noi, popor iubit. Să-ți amintești apoi și de noi, ciobănașii cei din cer care am păstorit turme pentru Domnul ostentindu-ne în via Sa. Mare iubire și mare milă am avut noi de Domnul și de om, căci omul este așteptarea cerului cea de șapte mii de ani. Făceam lumină pe pământ la timp și la netimp, și lumea se uita la ea și se gândea la Domnul, pe Care-L purtam ca să-L dăm celor ce credeau în El prin noi. Turma Domnului e averea Domnului, și este scris că «*fericită este sluga pe care Stăpânul o are cu grijă peste casa Sa*». Ciobanii n-au grijă de nimic mai mult decât de oi, și nici un cioban nu are grijă de el dacă nu are grijă de oi, căci ciobanul care are oi are pe Domnul de Stăpân și face voia Stăpânului său. Amin. Cel ce nu are grijă de viața oilor lui, acela nu-și cinstește Stăpânul și nu aduce rod însutit Stăpânului său, de la Care-și primește el rangul de ciobănaș și plata pentru jertfa lui în slujba Stăpânului său. Fiecare va sta la rândul cetii sale înaintea Domnului, iar ciobănașii, în față, ca să dea Domnului știre pentru ceata lor. Amin.

Avem cu noi pe trâmbița Domnului, pe Verginica, ciobănița care și-a pus viața pentru oile Domnului. Ea le-a păstorit cu pășune bogată, și n-a avut nici un păstor pășune grasă ca a ei. Oile ei n-au pierit nici una de foame, dar au pierit de nepăsare, căci nepăsarea oilor e somn aducător de moarte, și vai oilor care nu merg după glasul păstorilor, vai oilor fără păstor! Nici o turmă din nici o vreme n-a avut atâta cer în mijlocul ei ca și turma acestei păstorițe de la sfârșit, iar noi, ciobănașii cei din cer ne strângem lângă Domnul roi, și lângă ea, că ea e trâmbița Lui care I-a adunat Lui turmă în vreme de întuneric gros din care Domnul v-a ales pe voi, cei ce duceți greul venirii Lui și gătirea pentru ziua cea mare, cuvântul care răsună din gura Domnului ca să adune cu El pe cei aleși ai Lui. Amin. Vă dăm din multul dragostei noastre pe care o purtăm și în cer pentru toți cei de pe pământ. Dar noi vă

spunem așa: mai mare, mult mai mare trebuie să fie dragostea ta, popor al venirii Domnului după două mii de ani. A venit Domnul după om, și a venit la tine și Și-a făcut casă la tine și S-a făcut una cu tine ca să plece cu tine după om, căci tu ești cu trupul, și omul este învățat să vadă ca să creadă. Acum trebuie să Se vadă Domnul cu tine, și tu trebuie să fii ziua Domnului, iar Domnul, ziua ta. Ziua ta să lumineze întunericul; așa este scris în cer despre tine, popor iubit. Tu ești micuț și la oameni și la Dumnezeu, dar cu cel mic e mare taină. Noi am putut prin harul și prin darul Domnului, și ne-am mărit în Domnul pentru credința oamenilor și pentru mângâierea lor. Dar tu ești taină, și toată fața ta e Domnul; Domnul celor mici și neajutorați, Domnul celor slabi, ca să Se poată Domnul mări în ei; în ei și nu prin ei. Amin.

Din mijlocul nostru, din mijlocul ciobănașilor din cer sună trâmbița Domnului, păstorița din care a răsărit peste pământ iarba cea mai grasă, cea mai verde, că e pentru venirea Lui, e masa Lui de Paști, e masa Domnului cu cei iubiți ai Lui la sfârșit. Amin, amin, amin.

— **O**, Doamne bun, ciobănașii Tăi din cer mă dau pe mine cuvânt din mijlocul lor. Am venit în roi spre casa noastră cea nouă, Doamne. Numai miere de soi să facem în această casă nouă, că aici Tu Ți-ai așezat Paștele Tău cel nou, și la masa lui stau sfinții cu Tine, o, Mieluțul Tatălui! Mieluțul este scump de tot, este dulce de tot, iar blândețea Lui e duioasă mult și alină cu ea pe cel suferind și pe cel singur și îi cheamă pe toți la vasul spălării și la masa bucuriei. Sfinții din cer sunt podoaba cea de la masă, iar haina nunții strălucește cu ei, că mult Te-au iubit sfinții. Dar poporul Tău de azi mai mult ca sfinții din cer trebuie să Te iubească, fiindcă aceștia de azi sunt în trup, sunt gura Ta și sunt mersul Tău și sunt fapta Ta și sunt taina Ta, Doamne.

Între ciobănașii adunați aici în roi de sărbătoare avem pe arhiereul Spiridon, cel blând și bun. Cine a învățat de la el atât cât trebuia să învețe un arhiereu al Tău? O, ce dulce jertfă Ți-a adus el Ție! Inima lui a fost jertfă dulce de tot înaintea Ta, căci cel ce nu s-a îndulcit cu păcatul în viață, acela rămâne dulce ca pentru Tine, Doamne, și Ți slujește cu duhul și cu trupul pe veci, așa cum acest sfânt Te slujește. Eu sunt trâmbița Ta cea de la sfârșit, și m-au luat cu ei ciobănașii cei din cer și am venit la ieslea cuvântului Tău. Eu vreau să-i întăresc pentru Tine pe copiii de la iesle, ca să ne poată ei pregăti cărări drepte în pământ neumblat, Doamne, și ca să se arate slava Ta apoi. Amin.

O, copii primitivi de cuvânt, să nu vă săturați de Domnul. Cine se satură de El, acela nu mai face după cuvântul Lui, și apoi nepăsarea îl cuprinde în ea, și de la unul la altul se ia. Uitați-vă la ciobănașii cei din cer cum au iubit, căci vouă mai mult ca lor vi se cere, că e vremea răsplății sfinților, fiilor. Fiți de ajuns de mari pentru aceasta ce v-am spus acum: e vremea răsplății sfinților și ea trebuie pregătită, căci sfinții s-au pregătit. Amin.

Să nu trăiți ca pe pământ, că iată ce vreme a venit, și fiecare se așează acum înaintea Domnului pentru vremea sa. Luați-mi povăța spre lucru și ieșiți la lucru mult. Fiecare clipă va cere socoteală pentru ea însăși, iar voi să aveți ce răspunde, fiilor. Ciobănașii cei din cer vă dau cu multul din dragostea lor pentru Domnul, numai să vă uitați la ei și să înmulțiți peste voi darurile lor. Orice clipă care nu are lucrul ei e păguboasă și e judecătoare la venirea Domnului, iar lucrul vostru trebuie să fie sănătos și mult sănătos ca să nu alunecați prin el, că e vremea cu gheață și cu frig, fiilor, și omul e nefăcut, iar voi sunteți plâpanzi.

E atâta timp de când Domnul lucrează peste un popor ca să-i dea fața Lui, dar cel ce petrece în nepăsare și în nelucrare nu ia fața Domnului, și nu poate Domnul prin el cu planul și cu dorul Său cel usturător. Stați treji și treziți-vă mereu spre trezie și spre lucrul cerut vouă, că are Domnul nevoie de popor frumos cum n-a fost altul mai frumos vreodată, mai blând și mai smerit și mai lucrător de viață și de daruri peste oameni, că după om oftează tot cerul sfânt, fiilor. Vă cânt din trâmbiță cu dorul duios și vă chem la lucru, la facerea poporului sfânt și la statura lui cea pentru sfârșitul vremurilor. Răscumpărați tot timpul și zidiți în el veacul celor vii, veacul celor ce trăiesc, și iarăși zic: veacul celor ce trăiesc. Amin.

Tu, Mieluțul Tatălui și al Fecioarei mamă și al tuturor celor ce știu să Te nască în ei și din ei, binecuvintează cu dulce dreapta Ta sărbătoarea ciobănașilor care au avut azi în fața lor pe arhiereul Tău Spiridon, cel blând și bun, căci Tu l-ai iubit atât cât el Te-a iubit, Doamne bun, și l-ai mărit pe el prin semne și minuni pe pământ. Dar iată ce vrea el să spună ciobănașilor de la ieslea Ta de azi:

— **I**ubiți iubirea, iubiți mila, iubiți pacea, iubiți iertarea, iubiți mângâierea, și nu veți fi judecați, copii ai Domnului la sfârșit de timp. Eu calc și azi pe urmele Domnului și împlinesc acestea ce v-am spus împărțindu-le oamenilor care mă strigă să-i ajut, că eu numaidecât mă duc la cel ce mă strigă, fiindcă atât de mare a fost și este mila mea pentru om. Iubiți smerenia cea mai curată, cea mai curată, copii de la sfârșit, și învățați-i pe toți să aleagă așa. Ea este cea mai mare iubire a omului pentru Domnul, și pe aceștia îi umple Domnul de har fără de măsură, de lucru fără de capăt, așa precum mie Domnul mi-a dat. Îmbrăcați-vă în fii ai lui Dumnezeu și fiți cea din urmă taină, căci cei din urmă vor purta cu ei răscumpărarea făpturii, de la facere și până la slava Domnului, slava cea veșnică, ziua venirii Lui cu sfinții. Acesta este cuvântul meu cel purtat din gură în gură de toți ciobănașii care ne-am strâns roi lângă voi în ziua mea cea cerească. Și hai la lucru, că nu e de stat, și orice clipă își va cere lucrul ei. Veniți să vă mângâi, căci sunt blând și bun și smerit. Veniți să vă mângâiem. Veniți cu tot înăuntrul din voi să vă mângâiem și să vă pecetluim cu har înnoirea din voi. Har, har peste voi, fiilor mici!

— **A**cum, Doamne, îi adun pe ciobănași. Sun din trâmbiță și îi adun întru Tine. Eu sunt trâmbița care adună, care răsună, care vestește, și sunt păstoriță de la Tine pentru cei de la sfârșit de timp. Cuvântul Tău să încununeze tot lucrul ciobănașilor Tăi, Doamne, ca să-l lase ei peste poporul Tău. Amin, amin, amin.

— **O**, Verginico, o, trâmbița Mea, am căutat mult printre oameni când Eu te-am ales ca să sun din tine trâmbițarea cea de dinaintea venirii Mele cu sfinții pe pământ. O, mult mai caut Eu ca să găsesc un om, Verginico, și să-l pun la lucrul Meu și să-l pun pe rana Mea. Nu știe omul ce e jertfa cea plăcută Mie, dar Eu sunt credincios poporului Meu și îl învăț deosebit pe el și îi spun așa:

Poporul Meu, să nu cauți care să-ți fie jertfa și unde să-ți fie locul, căci jertfa nu este să cauți să faci sau cum îți place sau cum e mai ușor, ci e cum e nevoie, cum se cere de la ea. Cei ce dau să plece pe drum cu această lucrare, cu această cale a venirii Mele de azi, aceia nu caută ușorul, nu caută în ei ca să se dea, ci caută la cele ce sunt de făcut. Dar dorul de ușor pe calea Mea își face mereu loc în inima omului, și atunci nu e curată, nu e jertfită inima omului, căci inima îl face sau nu pe om să se jertfească. De șapte mii de ani și mai mult, acum, spre sfârșit, omul a dat tot mai mult să năs-

cocească ușorul, și cu cât l-a găsit, cu atât timpul s-a sfârșit și mai mult, căci așa este la sfârșit. Dar omul nu se poate ascunde cu dăruirea, cu dragostea sau cu celălalt capăt al acestora, căci inima omului schimbă fața lui ori spre bine, ori spre rele, iar fața cea veselă dă semn că inima este întru cele bune și tot așa și petrece, căci scris este în Scripturi: «*După față se cunoaște omul, și din chipul feței lui se cunoaște cel înțelept, cel bun*».

O, poporul Meu, tot ce e mai greu e mai frumos, fiule, e mai adevărat, e mai merituos, poporul Meu. Tu să nu fugi de greu, că Domnul este cu tine. Eu numai sub greu am stat, iar ura de la om Mă îndemna numai la plânsul Meu cel pentru el, și ceream de la Tatăl duh nou pentru om, facere nouă. Dar pentru asta a trebuit să mor pentru fiecare om, și apoi să-i dau lui față din fața Mea, viață din viața Mea.

Fața ta, poporul Meu, să fie chipul Meu cel înviat din răstignire. Ți-am spus să te așezi la oglindă și să te gătești frumos, că-ți trebuie gătire aleasă. Ai auzit, poporul Meu? Ți-am spus că tu ești Evanghelia Mea cea de azi. Ai auzit, poporul Meu? Iată, iar îți spun aceasta, și așa îți spun: când fața Mea va fi pe fața ta pe deplin, atunci va veni sfârșitul și începutul, și toate se vor naște din nou, din chipul tău cel nou, că Eu pentru asta te-am ales, poporul Meu. Atunci Eu voi rosti din gura ta facerea cea din nou a toate câte au fost la început, și voi face prin tine cuvânt de facere, și totul va veni spre înnoire, și apoi voi zice: «*Făcutu-s-a!*». Amin. Prin chipul tău cel nou voi zice: «*Făcutu-s-a!*». Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2001

Sărbătoarea sfântului prooroc Daniel

Se scoală sfinții din odihna lor ca să-și primească plata. Cel ce grăiește cu Domnul este așteptat de sfinți și de îngeri. Cel credincios îl aduce pe Domnul pe pământ. Inima pământului e mare cât pământul. Cei iubiți la sfârșit sunt cununa celor ce au iubit suferind și așteptând cetatea cea nouă. Ființa Domnului în om e tot ce dorește Domnul de șapte mii de ani.

Poporul Meu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Treimea Cea de o ființă, e cu nădejdea după tine ca să-I fii de folos până-și va desăvârși pe deplin toată taina Sa pentru răscumpărarea făpturii, toată iubirea Sa pentru tot ce El a făcut la început pentru om. Amin.

Se scoală sfinții din odihna lor ca să-și primească plata. Venirea Mea acum, la sfârșit de timp, aceasta e plata tuturor sfinților pe pământ. Sfinții trebuie să-și primească plata pe pământ, căci ei aici au trudit. Fiecare om se duce să-și ia plata de acolo de unde a lucrat, și iată de ce trebuia să vin Eu pe pământ acum, la sfârșit de timp. Vin cu venirea Mea ca să le-o dau la toți sfinții care-și așteaptă răscumpărarea prin Mine și prin cei de la sfârșit. Sângele Meu pe care l-am dat pentru viața a toate câte au fost și câte sunt, l-am dat ca să răscumpăr cu el toată făptura, și făptura suspină încă, suspină până ce Eu voi fi desăvârșit venit pe pământ. Amin.

Moștenirea sfinților, sunt Eu, Domnul; Eu și cu tine, cel mic, poporul Meu. Te păstrez cu mare taină, cu mare lucrare, cu mare iubire ca să-Mi pot desăvârși toată taina Mea care a mai rămas de împlinit.

O, dacă ar fi priceput omul cel de la început unde trebuie să ajung Eu cu omul, ar fi fost o bucurie pe veci de veci între Mine și om în facerea pe care Eu am făcut-o pentru om, dar omul a dat de la el această taină și s-a ridicat pe sine peste Mine și și-a agonisit sfârșit omul. De atunci Eu sunt tot

într-un zbcium, tot într-o lucrare, tot într-o așteptare ca să pot să-l pun iar pe om sub taina lui cea de început. Eu vreau să pun ființa Mea în om. E tot ce doresc să fac de șapte mii de ani. Eu vreau să pun ființa Mea în om. Aceasta este ce vreau Eu să fac prin venirea Mea la tine, popor agonisit de Mine la sfârșit de timp. Chipul sfinților Mei tot după tine așteaptă. Tot și toate așteaptă după Mine și după tine, poporul Meu cel mai mic. Zi și noapte să-ți șoptești lucrarea pentru care Eu te-am luat și te-am ridicat spre Mine și pentru Mine dintre fiii oamenilor. Tot și toate așteaptă după Mine și după tine, copil cu chipul Meu la sfârșit de timp. Amin. Cel ce grăiește cu Domnul, acela este cel așteptat de sfinți și de îngeri. Cel ce crede desăvârșit în venirea Mea de acum, acela este cel ce Mă aduce pe pământ cu plata pentru sfinți până la al miilea neam, din neam în neam. Amin.

Grăiesc cuvântul Meu peste tine, poporul Meu. Ești tu de-ajuns de împlinit ca să pricepi taina ta? Umples cerul și pământul cuvântul Meu cel de la sfârșit. Am venit cu el ca să păstoresc toate neamurile pământului, și îl numesc toiag de fier, cuvânt de nezdruncinat. Dacă cuvântul cel prin prooroci a fost de neclintit și s-a împlinit, cuvântul Meu care răsună azi peste pământ deșteptând pe morți și pe vii, cum să nu adune sub el toată făptura pentru răscumpărare?

Sufletele dreptilor se adună roi în jurul cuvântului Meu de peste tine, poporul Meu, și stau așteptând cu nădejde pe Cel ce vine pentru cei drepti ai Lui. Așa voiesc Eu să săvârșesc și pe pământ, peste neamurile de pe el, căci Eu am spus așa: «*Se vor plânge toate neamurile pământului când va veni Fiul Omului cu putere și cu slavă multă*», și atunci Eu, Domnul, îi voi aduna pe ai Mei așa cum își culege grădinarul roadele pământului ca să le aibă pe masa lui, căci am zis: «*Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi și vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărâdelegea și îi vor arunca pe ei în foc, iar cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor*». Și am spus: «*Cel ce are urechi de auzit, să audă*». Amin.

O, poporul Meu, este scris că «*omul în cinste fiind n-a priceput, și s-a asemănat dobitoacelor celor fără de minte și s-a alăturat lor*». Dar Eu pe pământ cât am stat am grăit în pilde și n-am ascuns din neam în neam taina Mea, numai că omul cu urechile aude și nu înțelege, iar cu ochii se uită și nu vede. Dar azi te am pe tine bucuria sfinților care doresc să audă de-a pururi glasul Meu cel de peste tine și înțelepciunea lui, căci sămânța cea bună aduce rod bun.

Eu din veac și până în veac am semănat sămânță bună, dar omul a adormit, și diavolul a venit și a semănat neghină și s-a dus. Când ucenicii Mei M-au rugat să le deslușesc lor pilda neghinei, Eu le-am spus: «*Cel ce seamănă sămânța cea bună este Fiul Omului, iar țarina este lumea. Fiii împărăției sunt sămânța cea bună, iar neghina sunt fiii celui rău, și dușmanul care a semănat-o este diavolul*». Și le-am mai spus: «*Nu trebuie smulsă neghina din grâu, ca nu cumva fiind smulsă să se smulgă și grâul, ci trebuie să crească împreună până la seceriș, și atunci Eu voi zice secerătorilor: adunați întâi neghina în snopi ca s-o ardem, iar grâul adunați-l în jitișnița Mea*». Le-am spus lor: «*Secerișul este sfârșitul lumii, iar secerătorii, îngerii. Și așa cum se adună neghina și se aruncă în foc, așa va fi la sfârșitul veacului, căci Fiul Omului Își va trimite îngerii și aceștia vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei care fac fărâdelegea și îi vor arunca în foc, și apoi cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor*». Amin.

Eu vreau să pun ființa Mea în om și să strălucesc în el ca soarele. Aceasta este ce vreau Eu să fac prin venirea Mea la tine, poporul Meu, iar chipul sfinților Mei tot după tine așteaptă. Iată, serbez cu tine în duh de biserică sfântă pe cel între prooroci Daniel, cel preaiubit și scump Mie. Când el era pe pământ, M-a întrebat: *«Stăpâne, care va fi sfârșitul a toate acestea?»*. Iar Eu i-am spus așa: *«Du-te, Daniele, mergi spre sfârșitul tău și te odihnește, și te vei scula ca să primești moștenirea ta în vremea cea de apoi»*.

O, poporul Meu, chipul sfinților te așteaptă pe tine ca să săvârșești lucrarea venirii Mele, și Eu să vin apoi să le dau moștenirea cea deplină. Cei mai mici sunt cei mai iubiți, dar și cei mai învățați de Dumnezeu. Eu lui Daniel i-am spus așa: *«Daniele, sunt închise și pecetluite tainele și cuvintele până la sfârșit. Cei fără de lege nu vor pricepe atunci, dar vor înțelege cei înțelepți. Iar tu ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea până la sfârșitul vremii, și mulți o vor cerceta amănunțit și știința va crește»*. Amin.

O, poporul Meu de azi, vreau să te deprind tot mai adânc cu taina Mea de peste tine, căci chipul sfinților te așteaptă pe tine, fiule de la sfârșit; te așteaptă să iei tu pe deplin chipul Meu, și Eu să strălucesc ca soarele dinăuntrul tău, și atunci ne vom vedea unul pe altul, ne vom vedea unii pe alții, voi și cu Noi. Amin.

Mă strâng cu tine în sărbătoare de sfinți și lucrez cu ei la ființa ta, poporul Meu. Când omul face binele și îl are în el, fața lui e senină, e binefăcătoare, și tot așa e și ființa lui. Iar dacă fața omului e strânsă și posacă și fără grai pe ea și fricoasă, acesta este semnul că omul nu are în el binele și frumosul și pe Dumnezeu cu cerul Lui cel bun; e semnul că inima lui e a lui și nu e a lui Dumnezeu, Care nu stă sub obroc. Lucrez mereu la fața ta, la ființa ta care atât de mult Îmi trebuiește, poporul Meu. Cu tine este împărăția Mea, că unde este Domnul Stăpân, acolo este împărăția Lui și fiii ei. De când am venit cu acest cuvânt pe pământul român, am căutat pe furis de omul rău să-Mi adun un popor. Am grăit mult în pilde, că venea la masa Mea și cel vrăjmaș care-și păstra fața sa și nu se putea ascunde că e vrăjmaș, și acesta cu urechile auzea și nu înțelegea, iar cu ochii se uita și nu vedea. O, nu se poate ascunde în el omul, căci fața îl vădește că este bun sau că este rău, iar faptele îl adevăresc pe el cu tot ce este înăuntrul lui. Dacă ar înțelege omul că nu se poate ascunde, el n-ar mai folosi ascunsul și minciuna. Dar omul are minte și nu pricepe cu ea, și de aceea nu sunt una inima lui și cuvântul lui, fața lui și vorba lui.

O, fericit este omul a cărui față este senină și grăitoare de cuvânt, căci inima lui e frumoasă ca și fața, și tot așa și graiul. Dar abătut e omul a cărui față este apăsată de cele dinăuntru ale lui care nu grăiesc din el cuvânt, căci inima lui e ascunsă și posacă, și tot așa și graiul. Lucrez mereu la fața ta, la ființa ta, poporul Meu de azi, că mult Îmi trebuiești pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ. Cel ce trăiește pentru sine, acela nu are înțelepciune, căci înțelepciunea este duh iubitor de oameni, duhul odihnei inimii omului, duhul care rodește și nu stă din rod, inimă dulce pe fața omului, și faptă și grai ca și cele dinăuntru ale lui. Aceasta este înțelepciunea care se vede din om și care aduce rod cu folos pentru cer, căci sămânța care nu cade pe pământ nu aduce rod.

O, poporul Meu, o, ce taină mare poartă în sânul lui pământul! Ce inimă mare are pământul, fiule! Ce hrană tainică se ascunde în el pentru rod! Când o sămânță cade pe el și se usucă de arșiță și de vânt, el o ocrotește și o ia la sân, și

într-o zi îi dă viață din viața lui, și ea își scoate căpușorul apoi, și căpușorul ei își face un trup și un rod din sine după ce pământul îi dă ei hrană din hrana lui. O, ce inimă mare are pământul, și tot așa și fața lui care rodește sămânța din sinele lui, căci fiecare sămânță își are rădăcina în pământ mai înainte de a aduce sămânță din ea. Fața pământului și graiul lui vorbesc prin faptele lui, și inima lui e mare cât tot ce e pe el. El dă din viața lui la tot ce e pe el, și nu judecă din sine pe cele bune și pe cele rele care-și prind în el rădăcina, ci se dă deopotrivă cu hrana lui cea de la Dumnezeu. Omul însă nu ia pildă ca să facă tot așa. Eu sunt Fiul Omului, și am semănat pe pământ sămânță bună, om după chipul și asemănarea Mea, și cu smerenie am lucrat aceasta, și apoi omul n-a mai rodit din Mine, și a rodit din sine și și-a făcut fii și fiice și i-a semănat pe pământ. Eu am semănat grâu curat, iar omul a semănat neghină în grâu. Când Eu am văzut aceasta, am suspinat de atunci și până ce am venit pe pământ Om. Le-am spus ucenicilor durerea Mea, le-am spus-o în pildă, și ei neînțelegând Mi-au cerut să le deslușesc, și atunci au înțeles ei durerea Mea, și au înțeles că iarăși voi veni cu îngerii Mei, și ei vor culege neghina în snopi și o vor arunca în foc, iar grâul îl vor strânge în hambarele Mele. Eu Însumi am grăit această venire a Mea, și iată, oamenii dorm pentru ea și n-au străjeri să-i trezească, și dacă n-au, Eu v-am luat dintre oameni pe voi și v-am făcut străjeri peste țarina Mea ca să nu vină vrăjmașul când oamenii dorm și să semene sămânță printre grâu, căci grâu e scump la Dumnezeu, iar neghina se arată după ce paiul crește și face rod.

O, poporul Meu, omul cel vrăjmaș Mie a căutat mereu să-și facă haină de miel și să se strecoare în lucrul Meu cu neghina lui, cu slugile lui. Dar Eu am spus ucenicilor Mei să lăsăm așa până la seceriș, până la sfârșit, ca nu cumva să piară din grâu la smulsul neghinei. Să te deprinzi cu fața Mea, poporul Meu, cu haina Mea, că Eu prin tine vreau să pun ființa Mea în om și să-l strâng lângă Mine pe om și să-l scot din foc, căci neghina va fi pentru foc. Când eram cu ucenicii Mei pe pământ, îi învățam în pilde și a rămas toată învățătura Mea. Îi învățam să vegheze, căci în vreme de somn diavolul vine și seamănă sămânța lui și îl umple pe om de neghină. Îi învățam pe ei să fie sarea pământului, și așa îi și sorteam să fie. Îi învățam să nu se lase prinși de grijile vieții și îi povățuiam să caute cu împărăția Mea. Când eram pe pământ, aveam aproape cu sufletul pe Maria și pe Marta, și i-am spus Martei că *«Maria și-a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea»*, căci iubirea cuvântului Meu era toată bucuria și căutarea ei, iar grijile vieții o părăsiseră pe ea, și nimic nu M-a mai putut pe Mine lua din grijile ei, din inima ei, iar ființa Mea era ființa ei, care nu s-a mai luat de la ea.

O, poporul Meu, câtă nevoie am Eu de iubire, fiule! Cuvântul Meu mângâie mult, ca să nască din el fii iubitori și vii cu iubirea și cu lacrima lor după Mine. Lui Daniel, cel serbat azi între sfinți, îi spuneam preaiubit și preascump, căci mult Mă iubea cu inima și cu înțelepciunea lui cea aleasă între oameni, și Eu îl umpleam pe cel ce Mă iubea și Mă arătam în el cu ființa Mea.

Dau cerul și pământul pe iubire, poporul Meu! Le dau pe omul iubitor care caută cu dor și cu înțelepciune după Mine, iubindu-Mă cu foc, căci acesta are putere să-Mi facă Mie calea și să vin curând, cât mai curând, că plâng sfinții după venirea Mea și după toată slava Mea cea de la sfârșit de timp, iar slava Mea petrece cu tine, poporul Meu, și te doresc sfinții ca pe purtătorul de trofeu pentru slava zilelor Mele de

acum, căci cuvântul Meu care te leagă pe tine în mângâierile lui e slava Mea cea de la venirea Mea la sfârșit de timp. Amin.

Te rog, poporul Meu, să-i mângâi pe sfinți și pe îngeri și pe Mine, Domnul lor și al tău. Te rog, poporul Meu, să te așezi mângâiere pentru cer și să fii cu inimioara caldă, fiule, și să ne căutăm cu dor unii pe alții, ca cei ce se iubesc cu mare dor. Cel ce-și îndreaptă spre Mine inima și dorul și iubirea, acela este cel ce este iubit de cei iubiți ai Mei, iar cel ce nu este iubit, acela nu se face iubit și nu are inima în Dumnezeu și nu are iubirea ca plin al său ca să fie iubit de cei ce iubesc cu dor. Eu vin curând, și îi voi aduna pe cei aleși ai Mei, și fericiți și sfinți sunt cei ce se aleg pentru Mine cu toată iubirea Mea în ei, căci fără iubire multă omul e sterp și nu-Mi aduce rod mângâios. Eu sunt Domnul mângâierii, și îi mângâi cu taină și cu multul pe cei ce Mă mângâie în suspinul Meu, în căutarea Mea după om. Cel ce are chip senin ca și inima din el, acela este mângâierea Mea, iar dacă este viu și în iubire, acela nu-și mai schimbă fața, ci și-o ține în iubire, căci iubirea îi dă omului viață și față.

Ce frumoși erau Daniel și cei trei tineri! Ce frumoși erau! Iubirea lor de Dumnezeu era pe chipurile lor și îi împodobește pe ei atât de frumos, căci înțelepciunea minții și a inimii lor le împodobește fața și iubirea și cinstea, iar Eu Mă desfățam în ei cu slava Mea înaintea oamenilor. Frumoasă de tot a fost înțelepciunea lor, căci așa sunt împodobiți cei ce iubesc cu foc pe Dumnezeu. Ți-i dau ca pildă de iubire pe ei, poporul Meu, că drag Îmi este să grăiesc în pilde celor ce sunt iubiți. Cei iubiți la sfârșit sunt taina celor ce au iubit pe pământ de la început și până la ei. Cei iubiți la sfârșit sunt cununa celor ce au suferit mult pe pământ cu dorul în ei după cetatea ce va să fie curând, curând pe pământ odată cu venirea Mea care vine curând, curând deplin pe pământ. Amin.

Eu vreau să pun ființa Mea în om, și apoi să vin și să am la cine să vin. Învață bine taina aceasta, poporul Meu, căci chipul sfinților te așteaptă să strălucești ca soarele, că ei știu cuvântul Meu care spune: «*cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor*». Amin.

În toată îndeletnicirea ta cea pentru lucrarea Mea să nu uiți de dor, poporul Meu. De venirea Mea curând, curând să nu uiți. De frumusețea ta cea pentru venirea Mea să nu uiți. De haina ta și de podoabele tale pentru ziua venirii Mele nicicum să nu uiți, poporul Meu, că dacă uiți, Mă doare adânc de la tine și nu pot cu durerea de la tine, că ar fi cea mai grea. Eu vreau să te dau pildă înaintea neamurilor de pe pământ. Pildă a împărăției cerurilor vreau să fii tu între oameni, și să nu-ți măsoari vreodată această statură a ta, că nu au voie cei sfinți să facă așa până la venirea Mea. Eu sunt în mijlocul tău

cu truda Mea cea grea ca să-Mi sfârșesc cărarea și să mut cerul pe pământ cu toată suflarea lui câtă este, și Îmi trebuie mult de tot ființa Mea în tine, ființa ta întru Mine, poporul Meu. Maria și-a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea. Aceasta este ființa Mea în om, fața Mea pe fața omului, lacrima lui care plânge cu dor după Mine, căci Eu sunt mângâierea omului și fericit este omul care caută înțelepciunea aceasta pentru veci de veci. Amin.

Acum, poporul Meu, pentru cei din sātuțul Meu și al tău, ia fața Mea în tine și te arată cu sărbătoarea nașterii Mele pe limba neamului român, care știa sărbătorile din părinți. Deschide ușa casei întâlnirii și hai, poporul Meu, să petrecem zi de naștere cu cei din sātuțul ieslei Mele, ca să se deprindă și ei cu slava Mea care curge din cer ca un râu peste acest sātuț în care v-am așezat pe voi prin trâmbița Mea Verginica, lăstărică răsărită din acest pământ. Dați-le daruri dulci și cu inimă caldă. Dați-le iubire din cer, ca să-i prindă gustul, și cu înțelepciune dați-le, căci cel ce grăiește cuvântul Meu, acela trebuie să aibă vorbire ca a Mea. Întețiți focul lucrărilor cerești și lucrați cerește, că e vremea cerului, fiilor. Amin.

Eu, poporul Meu, mereu ți-am spus să crești. Vezi tu de ce ți-am spus Eu ție mereu, mereu să crești? Îți spuneam mereu cu foc: «*Crești, Ierusalime, crești!*». Așa îți spuneam când începusem să ies cu tine spre neamuri. Azi mai cu dor îți spun să crești. Să crești, că-Mi trebuiești, Ierusalime dorit. Să crești, poporul Meu, că sarcina Mea e grea dacă nu crești pentru ea.

Împodobește-te, fiule, cu ființa Mea în tine, că iar îți spun: Eu vreau să pun ființa Mea în om. E tot ce doresc să fac de șapte mii de ani. Amin.

Vreau acum să te faci frumos lângă Mine și să ne arătăm cu sărbătoare la cei din sat, că e serbarea nașterii Mele din Fecioară, poporul Meu, și lumea e în lume, nu e întru Mine ca să mai știe de sărbătorile cele adevărate. Îi chem pe cei din sat la casa întâlnirii, și ca pe îngerii Mei vă trimit să-i chemați și să Mă arăt cu voi în duh de sărbătoare peste sat. Amin. Bindecuvântată să fie toată truda voastră pentru gătirea serbării nașterii Mele, ca să Mă arăt apoi cu voi în duh sărbătoresc și să-i îmbiem spre cer pe cei de aproape care se uită la voi zi de zi și privesc calea voastră cu Mine, fiilor. Vă dau puteri din cer, că pe pământ nu sunt puteri. Vă dau sprijin și izbândă pentru calea Mea spre oameni, și vă dau, fiilor, pacea Mea între voi și Duhul Meu în toată sărbătoarea pe care o pregătiți. Și Eu voi veni, căci sunt Cel ce vine, și vă voi mângâia și vă voi mulțumi și vă voi ferici pe voi, Eu și cei ce vor vedea slava Mea cu voi, și ea se va vesti până peste zări. Amin, amin, amin.

17/30 decembrie 2001